

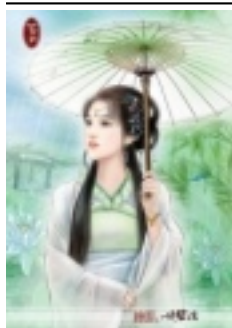
Say Mê Không Về

Contents

Say Mê Không Về	2
1. Chương 1: Xuyên Qua Vào Rừng Núi	2
2. Chương 2: Trấn Nhỏ	6
3. Chương 3: Tìm Việc Ở Thương Châu	9
4. Chương 4: Phi Thiên Bảo	12
5. Chương 5: Tống Tử Ngộ	16
6. Chương 6: Đi Chung Đường	18
7. Chương 7: Thân Phận Của Cổ Bắc Viễn	22
8. Chương 8: Lưng Ngựa Kinh Hồn	25
9. Chương 9: Bệnh Đến Nghiêng Ngã	28
10. Chương 10: Chuyện Không Thể Thừa Nhận	32
11. Chương 11: Thất Dương Cung	35
12. Chương 12: Trần Y Vân	39
13. Chương 13: Lại Diện Kiến Đại Cung Chủ	42
14. Chương 14: Đưa Lễ Vật	46
15. Chương 15: Bằng Hữu	49
16. Chương 16: Bị Bắt	52
17. Chương 17: Bị Ép Bước Vào Giang Hồ	56
18. Chương 18: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	59
19. Chương 19: Ngô Châu – Tụ Vị Lâu	62
20. Chương 20: Hạnh Phúc Bình Thản	66
21. Chương 21: Lựa Chọn	68
22. Chương 22: Bên Bờ Lãng Giang	69
23. Chương 23: Vào Đông	74
24. Chương 24: Hạ Thiên Văn Cải Tiến Đi	76
25. Chương 25: Tương Lai Không Rõ	80
26. Chương 26: Chương 26	82
27. Chương 27: Lấy Thuốc	86
28. Chương 28: Xuân Phong Say Mê	88
29. Chương 29: Thằng Thẩn Thành Khẩn Với Nhau	92
30. Chương 30: Chuẩn Bị Xuống Núi	95
31. Chương 31: Đoạn Nhai Cốc	98
32. Chương 32: Bị Tập Kích	101
33. Chương 33: Bán Nhai Tuyệt Bích	105
34. Chương 34: Trong Sơn Động	107
35. Chương 35: Mây Tan Thấy Mặt Trời	110
36. Chương 36: Sinh Tử Đối Chiến	113
37. Chương 37: Bị Sói Tập Kích	115
38. Chương 38: Được Cứu	120
39. Chương 39: Tỉnh Lại	123
40. Chương 40: Dưỡng Thương	126
41. Chương 41: Thất Dương Cung Chi Kiếp	130

42. Chương 42: Tạm Biệt	133
43. Chương 43: Tình Thế Nguy Cấp	136
44. Chương 44: Tái Kiến	138
45. Chương 45: Đại Chiến	141
46. Chương 46: Năm Trước	143
47. Chương 47: Lễ Mừng Năm Mới	146
48. Chương 48: Một Năm	149
49. Chương 49: Mật	151
50. Chương 50: Đính Hôn	154

Say Mê Không Về

Giới thiệu

Cố Bắc Viễn từ nhỏ đã bị đem ra luyện để trở thành một "dược nhân" Chỉ cần ai đến gần hắn, tức k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-me-khong-ve>

1. Chương 1: Xuyên Qua Vào Rừng Núi

Chung quanh toàn bộ đều là rừng núi, cây cối cao lớn, cỏ cây và những tán lá xum xuê bao trùm một màu xanh ngắt. Ngay cả một dấu vết của con người cũng không có, trong lòng Thi Hiểu Nhiên càng sợ hãi. Hiện tại nàng đã gần như tiếp nhận sự thật rằng nàng đã xuyên qua.

Sự tình vì sao lại phát sinh ? Dự báo thời tiết cũng không nói hôm nay có mưa, không phải là nàng chỉ dạo siêu thị một vòng thôi sao, vừa đi ra đã thấy sắc trời âm u, mây đen cuộn cuộn, xa xa còn truyền đến tiếng sấm rền. Đột nhiên một tiếng sấm vang lên làm cho tâm đảm câu liệt, rồi một luồng sáng trắng bất ngờ đánh thẳng xuống người nàng. Giây tiếp theo, Thi Hiểu Nhiên đã thấy chính mình ở trong ngọn núi này.

Nàng đã đi lòng vòng trong núi suốt bốn năm giờ, khắp nơi ngoài trừ cây cũng chỉ là cây, trước mắt tất cả đều ngập trong màu xanh của lá. Nàng cũng không biết đây là ngọn núi nào, tìm mãi cũng không thấy được một dấu vết của thời hiện đại, phía trước cũng chỉ toàn là lá cây khô héo, không tìm thấy lối đi nào. Ánh mặt trời dần dần tắt, Thi Hiểu Nhiên cũng bắt đầu cảm thấy từng đợt lạnh buốt. Nếu trước khi trời tối mà còn chưa thoát khỏi chốn này, nàng nên làm gì bây giờ?! Trước mắt chưa gặp dã thú, mặc dù có một vài động vật nhỏ thỉnh thoảng chạy ngang qua, nhưng có ai chắc là sắp tới nàng vẫn sẽ may mắn như vậy?! Hơn nữa bản thân nàng còn không biết đây là đâu, tốt nhất vẫn là về thế giới hiện đại, chỉ là bản thân bị sét đánh đi quá xa thôi. Cho dù không phải, nàng cũng hy vọng đây là thế giới văn minh của con người, trăm ngàn lần đừng là thế giới nguyên thủy hoặc huyền huyền nha, nếu không thì nàng cũng không chắc bản thân có chịu nổi hay không.

Trong lòng Thi Hiểu Nhiên càng thêm sợ hãi, nàng vừa mệt vừa đói nhưng không dám dừng lại, chỉ có thể không ngừng âm thầm cầu nguyện. Song đây là núi rừng chưa khai phá nên căn bản sẽ không có đường...

Nàng đột nhiên nhìn xuống, phát hiện ra mắt cá chân mình bắt đầu đau nhức. Ngẩng đầu đưa mắt nhìn bốn phía, Thi Hiểu Nhiên đột nhiên bị bóng cây to lớn phía trước hấp dẫn. Đó là cái gì ? Không giống bóng cây đổ xuống, mà hình như là bóng lưng người đang dựa vào thân cây. Thi Hiểu Nhiên dụi dụi đôi mắt, cẩn thận nhìn kỹ lại, quả thật rất giống. Trong lòng nhất thời kích động, bất chấp đá sỏi đầy đường, nàng nhanh chóng nhấc chân chạy về phía đó.

Lúc đến gần, nàng mới mừng rỡ nhận ra ở đó đích thực có một Hắc y nhân đang tựa vào thân cây nghỉ ngơi. Thật cảm tạ ông trời ...

Một hơi chạy đến trước mặt hắc y nhân, Thi Hiểu Nhiên cố nén kích động, đứng cách xa hai thước cẩn thận mở lời: “Xin chào?”

Nam nhân đang tựa dưới tán cây khẽ mở mắt. Quần áo của hắn là trường bào dài chỉ có ở cổ đại, tuổi cũng còn trẻ, mái tóc dài đen nhánh được vấn quá nửa trên đỉnh đầu. Đường nét gương mặt hài hòa, mi dài mày cong, mũi cao thẳng tắp, bạc môi* quyến rũ, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, khí chất văn nhã, thanh cao.

* nên nhớ bạc môi là môi mỏng chứ không phải môi màu bạc đâu nhé

Chẳng lẽ đây chính là cái chân lý bất diệt kia — xuyên qua chắc chắn gặp được soái ca?!

Tuy nhiên giờ phút này, Thi Hiểu Nhiên không có tư tưởng đó, nhưng nhìn lại bộ dáng người này, nàng cuối cùng cũng thả lỏng được một chút. Ít nhất nàng không phải đang ở thế giới nhân thú viễn cổ. Nơi này có lẽ là Trung Quốc cổ đại.

“Xin chào, ta đi lạc trên núi, liệu người có thể mang ta ra ngoài được không?” Thi Hiểu Nhiên tươi cười lấy lòng, lại tiến về phía trước hai bước.

Hắc y nam tử ngẩng đầu cẩn thận đánh giá nàng, ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ. Đột nhiên hắn đứng dậy, không nói một lời liền rời đi.

Thi Hiểu Nhiên ngạc nhiên, tự chất vấn ” Chẳng lẽ bộ dạng mình đáng sợ lắm sao?” Trong lòng sốt ruột, nàng vội vàng đuổi theo, cầm tay áo nam tử:

“Đừng đi! Ta không phải người xấu!”

Trong nháy mắt tay áo bị bắt lấy, nam nhân khẽ run một chút, quay đầu kinh hãi, nhìn nàng chằm chằm.

Có lẽ là ánh mắt của hắn quá mãnh liệt, Hiểu Nhiên vội buông tay. Đúng vậy, có ai thích người lạ đụng vào đầu. Hiểu Nhiên gấp gấp nói:

“Thật ngại quá, là do ta quá kích động. Ta tên là Thi Hiểu Nhiên, hiện tại lạc đường, người có thể giúp ta ra khỏi núi được không?”

Hắc y nam tử vẫn dùng ánh mắt mà nhìn nàng, cho đến khi thấy trong lòng Thi Hiểu Nhiên có chút sợ hãi, mới mở miệng nói:

“Người từ đâu tới đây?”

“Nhà ta ở rất xa. Ta cũng không biết làm cách nào lại đến nơi này. Vốn ta đang ngủ, sau đó mở mắt ra, bản thân đã ở nơi này, cũng không biết là do ai làm.” Hiểu Nhiên không tính nói thật chuyện đã xảy ra, vì nghe sẽ rất kỳ quái nên nàng đành phải nói dối.

“Ta từ trước tới giờ không rời nhà quá xa, cho nên không biết nơi này là chỗ nào. Người có thể mang ta ra khỏi đây không?”

Hắc y nhân tựa hồ có ý nghi hoặc đối với lời nàng nói, Thi Hiểu Nhiên vội la lên:

“Người xem núi này rất lớn, ta lại là một nữ tử, trời sắp tối rồi, một mình ở trong này rất không an toàn đó! Bây giờ vừa vặn chúng ta có thể kết bạn, cùng nhau rời núi. Thể lực ta cũng tốt lắm, sẽ không liên lụy người đâu.”

Hắc y soái ca vẫn như cũ không nói lời nào. Hiểu Nhiên đang không rõ ý hắn là gì, bỗng nhiên phát hiện ống tay phải của hắn bị binh khí chém qua, lúc này đang đổ máu, có vẻ chưa được xử lý. Bởi vì áo khoác màu đen khiến sắc máu và sắc áo lẫn vào nhau. Hiểu Nhiên chỉ vào vết thương của hắn nói:

“Người đang bị thương, nên băng bó trước đi.”

Nam nhân liếc mắt nhìn miệng vết thương, hờ hững nói:

“Không cần.”

“Vẫn nên băng bó một chút đi, bằng không mùi máu nồng đậm sẽ không tốt đâu, hơn nữa chỗ này vốn là nơi hoang dã.”

Thi Hiểu Nhiên nói xong liền từ trong túi tiền lấy ra khăn tay tơ tằm màu vàng. Cái này là tổn hai trăm đồng của nàng mua, chính nàng còn luyến tiếc không dám dùng. Bất quá hiện tại đành mặc kệ, nàng cần xây dựng quan hệ để còn trông cậy vào hắn mang mình ra khỏi chốn này.

“Ta giúp người băng bó!”

Thi Hiểu Nhiên thử thăm dò hỏi một câu, chỉ nghe nam nhân “Ừ” một tiếng.

“Người ngồi xuống trước đã.”

Nam nhân lui về dưới tàng cây vừa rồi, chậm chạp dựa vào thân cây, ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng. Thi Hiểu Nhiên bỗng nhiên lớn gan, cầm ống tay áo của hắn cuộn đến chỗ bả vai. Cánh tay phải của hắn lưu lại vết thương dài hai tấc, cũng may là không sâu lắm, nhưng máu vẫn không ngừng chảy. Thi Hiểu Nhiên thầm nghĩ nếu vết thương như vậy ở trên người mình, khẳng định là đau chết luôn ấy!

“Người có được trị ngoại thương không?”

Nam nhân từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ, Hiểu Nhiên liền đón lấy, động tác băng bó cẩn thận, cố gắng thật nhẹ nhàng. Vừa băng bó vừa kéo gần khoảng cách.

“Ta tên là Thi Hiểu Nhiên, người có thể gọi ta là Hiểu Nhiên, mọi người đều gọi như vậy. Còn người?”

“Cố Bắc Viễn”.

“Ta có thể gọi người là Cố đại ca không?”

Cố Bắc Viễn không đáp ứng cũng không phản đối.

Người này như thế nào lại ít lời như vậy, thật là khó giao tiếp — trong lòng Thi Hiểu Nhiên oán thầm.

Vết thương dùng khăn lụa băng bó xong. Mặt trời lặn dần ở hướng tây, chỉ chừa lại những vệt nắng nhàn nhạt chiếu vào trong rừng. Đột nhiên một thanh âm khẽ vang lên, Hiểu Nhiên cảm thấy thực dọa người. Nhưng nàng thật sự đói bụng lắm, đi mất mấy giờ vẫn không có đường xuống núi, nhìn sang hắc y nam nhân bên cạnh lại không thấy bất kì phản ứng gì, thế là nàng đành thử thăm dò:

“A, trời cũng tối rồi. Chúng ta tốt nhất là nên nhanh ra khỏi núi.”

“Núi Đại Lang trong phạm vi trăm dặm đều không có nhà dân, trời tối không nên đi.”

Xem ra phải qua đêm tại đây rồi. Bản thân nàng không có kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã, xuyên qua quả nhiên là chuyện rất kích thích.

Cố Bắc Viễn đứng lên, thân hình cao lớn, buông một câu:

“Đi thôi!”.

Thi Hiểu Nhiên vội vàng đuổi theo. Trời sắp tối rồi, trên núi không chừng còn có mãnh thú, mặc kệ hắn muốn đi đâu, trước tiên phải đuổi kịp rồi nói sau, bởi nàng hoàn toàn không biết thế giới này, lại không có bản lĩnh gì. Y phục của hắn có vẻ không tệ, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp nhờ vả vài ngày, bằng không bản thân hai bàn tay trắng, ra khỏi núi rồi cũng có khả năng đói chết. Sải chân Cố Bắc Viễn có hơi dài, Thi Hiểu Nhiên nhịn xuống cảm giác đau nhói trên đùi, không thể để cho người khác cảm thấy mình là kẻ phiền toái, cố gắng chạy chậm chậm đuổi theo sau.

Bọn họ không đi xa, đến một nơi trống trải, tương đối bằng phẳng liền dừng lại, bên cạnh còn có một hồ nước trong.

“Người đứng ở đây chờ ta!”

Cố Bắc Viễn nói xong, sau đó chỉ trong chớp mắt, bóng người đã không thấy, chỉ còn lại Thi Hiểu Nhiên đứng tại chỗ trợn mắt há mồm. Người này nói chuyện cũng quá ngắn gọn, hơn nữa, chẳng lẽ đây chính là kinh công trong truyền thuyết? Nhìn hần vai rộng eo thon, cơ bắp cân đối, hẳn là một thân công phu, thể chẳng lẽ nơi đây là thế giới võ hiệp?

Thi Hiểu Nhiên chạy đến bên dòng suối, rửa sạch hai tay, rồi lại tìm thêm chút nước để uống, nước suối mát lạnh, uống vào chỉ khiến bụng thêm đói.

Không lâu sau, Cố Bắc Viễn trở lại, trong tay mang theo hai con thỏ. Thi Hiểu Nhiên ở chung quanh nhặt nhanh các cành nhỏ đem đến, xấu hổ vì bản thân sức yếu, cái gì cũng không làm được, chỉ có thể giúp chút việc nhỏ. Cố Bắc Viễn từ bắp chân rút ra một cây chủy thủ, nhanh nhẹn mổ bụng con thỏ, lột sạch da rồi lấy hai nhánh cây xuyên qua. Thấy Thi Hiểu Nhiên cố gắng tìm mấy nhánh cây nhỏ, hẳn bèn bảo nàng đừng lộn xộn, sau đó tự mình đánh đá nhóm lửa.

Nhìn người trước đồng lửa, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy rất may mắn vì sau khi xuyên qua còn gặp được người tốt, tuy rằng không thích nói chuyện cho lắm, chắc chỉ là không quá quen thuộc thôi, chỉ cần có thể tin tưởng hẳn, cùng bên cạnh hẳn một đoạn thời gian. Xem ra Cố Bắc Viễn thường xuyên sinh sống nơi hoang dã, thậm chí trên người còn mang theo muối. Con thỏ đã bắt đầu chín dần, mùi thịt nướng lẫn trong gió khiến Thi Hiểu Nhiên bắt đầu nhịn không được mà nuốt nước miếng.

Thật sự là rất đói bụng nha! Cố Bắc Viễn nướng con thỏ vừa chín tới, Thi Hiểu Nhiên bắt chập nóng, dùng hai tay cầm lấy ăn ngấu nghiến, không ngừng khen ngợi hần tay nghề thật tốt. Đồ ăn ngon có thể cải thiện tâm tình, Thi Hiểu Nhiên quăng nỗi bất an lên chín tầng mây, thật là “đại nạn không chết ắt có hậu phúc” ! Xuyên qua ít nhất còn có soái ca để nhìn, có nước sạch để uống, có thỏ nướng để ăn, vừa nghĩ như vậy, nét mặt lo lắng của nàng liền biến mất, khuôn mặt liền lộ ra tươi cười. Tâm tình của Cố Bắc Viễn xem ra cũng không tệ, mới đầu khi tới gần thì lạnh nhạt, về sau động tác không nhanh không chậm, tao nhã thông dong, thật sự rất tuần tú !

“Gặp được người thật sự rất may mắn, bằng không ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ!”

“Chỉ tiện mà thôi”.

“À mà, hiện tại đây là triều đại nào ?”

Thi Hiểu Nhiên trực tiếp hỏi vào vấn đề thực tế.

“Đại Mục, năm thứ mười lăm.”

“À...” Thi Hiểu Nhiên cảm thán một tiếng, xem ra thật sự không ở thế giới trước kia, chỉ một ngày mà ở tại hai thế giới !

Ai, về sau sống sao đây ?! Thi Hiểu Nhiên thở dài trong lòng, nhỏ giọng nói thầm.

Thính lực của Cố Bắc Viễn làm sao có thể không nghe được, liền nói:

“Người và ta cùng nhau trở về.”

“Huh?”

“Chẳng lẽ người có lựa chọn khác?”

Ánh mắt Cố Bắc Viễn hơi lạnh:

“Không muốn cũng phải đi theo ta!”

Ngữ khí không mang chút thương lượng nào. Thi Hiểu Nhiên kinh ngạc. Đây rốt cuộc là người thế nào ? Hẳn sẽ không cho rằng bản thân nhặt được nữ nhân, nữ nhân này phải là của mình chứ? Chẳng lẽ nàng có sức quyến rũ, khiến cho vị soái ca này “nhất kiến chung tình” sao? Ý nghĩ này ngay cả bản thân nàng còn thấy ghê tởm, sống trên đời hai mươi mấy năm, bản thân nàng nào có nội lực phi phạm như thế!

Tại sao lại phải đi cùng hắn? Hắn có âm mưu gì hay sao? Trước đó nàng còn đang nghĩ nát óc muốn tìm một lý do đường đường chính chính để bám dính nam nhân này, không nghĩ tới vị hắc y soái ca lại tự đưa ra chủ ý. Nhưng dù như thế nào, nàng vẫn cảm thấy thật kỳ quái !

“Cổ đại ca đã cưới phu nhân chưa?” Người cổ đại thường kết hôn rất sớm.

“Đã cưới bốn người”. Ngờ khí thật là thản nhiên.

Thì ra soái ca lạnh lùng này kỳ thật là hoa hoa công tử, trong lòng Thi Hiểu Nhiên có chút mất mát. Có lẽ tại thế giới này, việc ấy cũng là bình thường, nam nhân thời phong kiến trước kia chẳng phải đều là tam thể tứ thiếp hay sao. Tuy nhiên, nàng không nghĩ tới vị soái ca này cũng không ngoại lệ. Chẳng lẽ nam nhân căn bản không thể hiểu đạo lý “ cả đời nhất thể một đôi nhân ” hay sao? Đối với nữ nhân, nam nhân thuần túy chỉ muốn chiếm hữu. Hắn hiện giờ còn muốn mang nàng cùng về, không lẽ có ý muốn nàng trở thành phu nhân thứ năm của hắn? Nàng không muốn làm phu nhân của hắn đâu, càng không muốn cùng nữ nhân khác chia sẻ nam nhân. Trong lòng Hiểu Nhiên dậy sóng, lại không dám biểu hiện ra ngoài. Ngoại trừ đồng lứa này, bốn phía đều tối đen như mực, hắn lại có võ công, vạn nhất bây giờ nàng chọc giận hắn, bị hắn ngay tại chỗ mà làm chuyện xấu, thế chẳng phải quá oan uổng sao... Nữ tử thời đại phong kiến không dễ dàng xuất môn, đi cùng Cổ Bắc Viễn, chỉ sợ sau này nàng muốn thoát ly sẽ rất khó khăn, chỉ có thể đứng bên tường cao của tòa nhà lớn trình diễn màn “hồng hạnh xuất tường”! Nhất định phải tìm biện pháp sớm một chút thoát khỏi hắn.

Không có gì để nói, hai người đều trầm mặc. Trong đêm đen chỉ nghe củi lửa bập bùng tí tách, trải qua một ngày vận động kịch liệt, Thi Hiểu Nhiên thật sự đã rã rời, thật sự buồn ngủ. Vừa định ngủ lại giật mình lắc đầu, nơi này không có lều trại, thậm chí ngay cả cái thảm cũng không có, nếu ngủ khăng định sẽ đông lạnh mà chết, hơn nữa bên cạnh còn có hắc y nam nhân, loại tình huống này làm sao mà ngủ! Nhưng hôm nay quả thật quá mệt mỏi, ý thức của nàng cũng dần dần mơ hồ, đôi mắt từng chút từng chút một phủ sương, cuối cùng thân thể cũng ngã về một bên, mơ mơ màng màng tìm được chỗ dựa vào, nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tác phẩm mới ra lò, mong mọi người tiếp tục ủng hộ!

Thăm nghĩ viết một câu chuyện ấm áp, hoan nghênh nhận xét!

2. Chương 2: Trấn Nhỏ

Lúc Thi Hiểu Nhiên tỉnh lại trời vừa sáng, bốn phía ẩm ướt, ngẩng đầu nhìn sương sớm còn ngưng đọng , mới nhớ đến bản thân nàng đã xuyên qua. Giờ mới phát hiện nửa thân nàng đang tựa trong lòng Cổ Bắc Viễn, mà hắn dĩ nhiên vẫn duy trì tư thế ngồi tới hôm qua, mắt phượng còn nhắm, hai tay ôm Thi Hiểu Nhiên. Xem ra bản thân nàng đang ngủ tựa vào người soái ca, thâm sơn đậm lạnh, theo bản năng hướng tới nguồn nhiệt, mà nguồn nhiệt này chính là Cổ Bắc Viễn.

Cổ Bắc Viễn quả thật không tệ, không đánh thức cũng không đẩy nàng ra, cứ như vậy mà ngồi một đêm, không biết hắn ngủ thế nào. Nếu hắn chưa từng lấy vợ, có thể nàng sẽ nguyện ý đi cùng hắn . Ai~, chung quy đúng vẫn là hai người hai thế giới khác biệt.

Có lẽ nhận thấy nàng tỉnh, Cổ Bắc Viễn mở mắt. Thi Hiểu Nhiên tránh cái ôm của hắn, vội vàng đứng dậy, thấp phần ngưỡng ngưỡng xin lỗi “Có phải ta đè đau chân người không? Thật lòng xin lỗi ”.

Cổ Bắc Viễn chưa nói gì, cũng không lộ vẻ nghỉ ngơi không tốt, hắn đứng dậy đi về một hướng. Đồng lứa tới hôm qua đã muốn tắt, chỉ còn lại một đồng tro tàn. Thi Hiểu Nhiên cũng đi đến bên bờ suối rửa mặt, súc miệng.

Cổ Bắc Viễn sau khi trở về, thấy nàng đã sửa soạn ổn thỏa, hỏi “Hiện tại muốn xuống núi sao?”

Thi Hiểu Nhiên gật gật đầu.

Đột nhiên trời đất quay cuồng, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy hai chân mình rời khỏi mặt đất, ngay sau đó cây cối bốn phía không ngừng tụt lại phía sau, tiếng gió vù vù theo sát bên tai. Thì ra là Cố Bắc Viễn đã ôm lấy nàng, bắt đầu thi triển khinh công. Đối với loại hiện tượng siêu nhiên đi ngược lại với lực hút trái đất này, Thi Hiểu Nhiên vẫn là khó mà lý giải, dường như có cảm giác bay bổng, nhưng có lúc lại lo sẽ ngã xuống. Sáng sớm gió lạnh, quất vào mặt thật không thoải mái, đầu Thi Hiểu Nhiên hoàn toàn vùi vào trong hõm vai hắn.

Tốc độ của Cố Bắc Viễn rất nhanh, lòng ngực cũng thật ấm áp, có thể so với BMW, tốc độ cao, vững vàng lại thoải mái — đương nhiên là Thi Hiểu Nhiên chưa từng ngồi trên BMW, nàng đúng là người nghèo khổ mà (T.T).

Xem ra võ công của Cố Bắc Viễn thật sự rất cao, ôm nàng bay trên không liên tục nhưng trên mặt không hề lộ vẻ mệt mỏi. Thi Hiểu Nhiên cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, cây cối chung quanh cũng biến đổi, núi cũng xa dần. Nhưng nam nhân này hoàn toàn không có ý định dừng lại. đành phải tiếp tục vùi đầu nhắm mắt, coi như nàng đang ở trên BMWs mà ngủ vậy.

Rốt cuộc ngừng lại, ánh mắt Cố Bắc Viễn dõi về phương xa, Thi Hiểu Nhiên nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy trên các đỉnh núi có một cột khói trắng phi thiên, thoát nhìn hình như là một loại đạn tín hiệu.

Ngay sau đó, Cố Bắc Viễn ôm nàng, phi tới hướng khói trắng.

Dọc chân núi là một con sông, ven sông đá vụn vô số, bên đó có hai người mặc cùng một kiểu trường sam màu xanh, vóc người cao lớn. Nam nhân cao hơn có khuôn mặt đại chúng, vô cùng bình thường. Người kia từ má phải đến gần lỗ tai có một vết sẹo dài. Nhìn thấy Cố Bắc Viễn xuất hiện, trong mắt họ vừa có kinh hỉ vừa có khấn trương nhưng khi nhìn tới Thi Hiểu Nhiên đang bị ôm trong lòng ngực hắn lại chuyển sang kinh ngạc.

Cố Bắc Viễn buông người trong lòng xuống, sắc mặt lạnh lùng, liếc mắt trừng bọn họ một cái, cảm khê nâng, ý bảo bọn họ mau nói.

Hai gã thanh sam nam tử vội vàng quỳ xuống hành lễ, nói “tin tức vừa đến, Ngô châu có hiểm, rất nhiều cao thủ huyền kiếm môn đã tiến đến”.

Cố Bắc Viễn cúi đầu cân nhắc, trong mắt hơi lộ vẻ bất an.

“Ta lập tức đi trước”. Lại nhìn thoáng qua Thi Hiểu Nhiên, “Mang nàng trở về”.

Nói xong bóng dáng chợt lóe, biến mất.

Hai gã nam tử đi lên trước, cẩn thận đánh giá Thi Hiểu Nhiên, trong ánh mắt có vài phần quái dị, nhưng tại nàng ăn mặc kỳ lạ, bọn họ không thấy kỳ quái sao được? May là ngày hôm qua ra ngoài không có mặc váy ngắn, đai đeo sam linh tinh

Cẩn thận đánh giá một hồi, nam tử cao lớn có khuôn mặt bình thường, giọng lễ phép nói: “Cô nương, thỉnh”.

..... Lại cùng nam tử xa lạ chia cắt.....

Ven đường hai bên cỏ dại mọc thành bụi, chính giữa đường hai con ngựa chạy song song, cả hai đều béo tốt cường tráng, nhìn qua là biết ngựa tốt có thể đi hơn trăm dặm. Tuy nhiên lúc này này hai con thiên lý mã lại chậm rãi tiến bước. Hai gã áo xanh cười chung một con ngựa, trong tay nắm dây cương con ngựa còn lại, trên lưng ngựa chở một nữ tử mặc y phục kì lạ, nữ tử nhàn nhã thưởng thức cảnh đẹp ven đường.

Nữ tử này chính là Thi Hiểu Nhiên.

Vốn hai gã áo xanh tính ngồi chung một con, đem một con cho Thi Hiểu Nhiên cưỡi. Khổ nỗi Thi Hiểu Nhiên căn bản không biết cưỡi ngựa. Nàng nhiệt tình đưa ra ý kiến ột người bọn họ cưỡi chung với mình, kết quả cả hai nam tử chẳng ai nguyện ý cùng nàng cưỡi chung ngựa. Rơi vào đường cùng Thi Hiểu Nhiên đành phải một mình lên ngựa, cho người phía trước kéo dây cương chậm rãi dắt đi.

Nắng mỗi lúc một độc, ngẩng đầu nhìn mặt trời, mắt thấy đã nhanh đến giữa trưa, bụng Thi Hiểu Nhiên sớm đánh trống liên tục. Hôm nay nàng chưa có gì vào bụng.

“Phía trước đi thêm nửa canh giờ có một trấn nhỏ, chúng ta ở đó nghỉ ngơi một lúc, xem có thể đổi thành xe ngựa hay không.” nam tử dung mạo bình thường đang cầm dây cương nói.

Ven đường đồng ruộng xuất hiện, xa xa rải rác một vài người, điểm vào đó là những ngôi nhà ngói trắng, cũng có vài mái nhà tranh, khói bếp lượn lờ.

Rốt cuộc cũng đi tới trấn trên, Thi Hiểu Nhiên xuống ngựa, đi bộ vào cổ trấn. Đi đến trung tâm mới thấy đường lát đá, nhà cửa xây bằng gỗ với đá, nhiều nhà nhỏ một lầu, thỉnh thoảng có một hai gian tiểu lâu hai tầng. Trấn này không lớn, xem ra hôm nay cũng không phải ngày tụ hội gì, hoàn toàn không có cảnh giành giật khách du lịch như hiện đại. Hai bên cũng có quán nhỏ, phần lớn là bán nông cụ và đồ gia dụng.

Ba người xuất hiện trong trấn có vẻ là đường đột, hai gã nam tử rõ ràng là nhân sĩ giang hồ, mặc dù không thường thấy, cũng không đến nỗi ngạc nhiên. Nhưng trang phục của Thi Hiểu Nhiên quả thật có sức hấp dẫn, dù không dám công khai đánh giá, người đi đường vẫn không ngừng liếc trộm.

Hai gã nam tử cũng biết lộ trình trở về không ngắn, bộ dạng quái dị của Thi Hiểu Nhiên hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt, nơi này không phải địa bàn của họ, khó tránh khỏi phiền toái, vì thế liền mang nàng ghé vào tiệm quần áo.

Lão bản là một vị nam tử trung niên bình thường hơn ba mươi tuổi. Quần áo trong điểm chủ yếu nhằm vào tầng lớp bình dân, chất liệu tầm thường. Vừa thấy bộ dáng ba người có vẻ có tiền, y liền nhiệt tình vì Thi Hiểu Nhiên giới thiệu những món đắt giá nhất trong bốn điểm, đương nhiên mắc nhất cũng không phải loại gấm vóc gì, chỉ là kiểu dáng đẹp, vải dệt tốt hơn xiêm y thường.

Nhìn mấy bộ váy dài phức tạp này, Thi Hiểu Nhiên hoàn toàn không biết phải lựa thế nào. Nam tử thấp thì ở bên ngoài chăm sóc ngựa. Nam tử cao thì đứng bên cạnh hoàn toàn không đưa ra ý kiến. Lão bản lại kêu nữ nhân nhà mình về nhà nấu cơm. Thi Hiểu Nhiên cũng không có ý ở trước mặt một đám đại nam nhân hỏi nhiều, đành chọn đại vài bộ lên gian lầu thay.

Thi Hiểu Nhiên chưa từng cosplay cổ trang nên không biết cách mặc y phục cổ đại, nhìn thế nào cũng thấy lạ, tỉ mỉ sắp xếp, lật trái lật phải một hồi đành mặc đại, khoát lên hai bên. Cứ tò mò tìm cách mặc thử mấy y phục này hơn 40 phút, nữ nhân đang loay hoay với đồng quần áo bất giác đã quên mất khái niệm thời gian.

Chờ Thi Hiểu Nhiên sửa sang lại, vừa xuống lầu liền thấy một nữ nhân trung niên trong điểm, hẳn là nương tử của lão bản. Vừa thấy Thi Hiểu Nhiên y đã vội vàng khen nàng xinh đẹp, vạn dặm khó tìm. Thi Hiểu Nhiên tuy biết mình không phải quốc sắc thiên hương gì, nhưng nghe người khác ngợi ca trong lòng vẫn vui rạo rực. Lão bản nương lại nhiệt tình giúp nàng búi lại tóc. Thi Hiểu Nhiên biết tóc đuôi ngựa cùng y phục này thật không phù hợp, nàng cũng chẳng biết búi tóc, nên có người giúp tự nhiên rất thích ý.

Nhưng trong điểm không nhìn thấy hai nam tử kia, ngoài cửa ngựa cũng không thấy. Thi Hiểu Nhiên hỏi, lão bản nói nam tử trông ngựa bên ngoài không biết gặp chuyện gì đã đi trước, người kia đợi một hồi, để lại ngân lượng rồi lên ngựa đi tìm, chỉ nhấn lại kêu Thi Hiểu Nhiên ở trong điểm chờ đợi một lúc.

Lão bản nương cấp Thi Hiểu Nhiên một chiếc lược búi tóc thoát nhìn đơn giản, nhưng cũng sạch sẽ, xinh đẹp, có gắn hai cây trâm đào mộc bình thường. Thi Hiểu Nhiên nhớ tới mình không muốn theo chân bọn họ cùng tới Bắc Viễn gia, sao không thừa dịp hai gã không ở đây mà mỗi người một ngả? Vì thế hỏi lão bản bọn họ thanh toán bao nhiêu bạc, coi có còn thừa không, rồi nói mình đi tìm bọn họ, để y đem tiền còn dư ình.

Y điểm lão bản trả nàng một khối bạc rất nhỏ, hai xâu tiền đồng, còn có mấy chục đồng tiền lẻ, kèm một túi đựng, đem quần áo Thi Hiểu Nhiên thay cho vào bọc đồ nhỏ, một bên tiền Thi Hiểu Nhiên một bên còn nhiệt tình hoan nghênh nàng lần sau lại đến.

Cho tiền vào túi xong, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy nên giải quyết cái bụng trước, sau đó hãy hỏi thăm một chút xem vùng phụ cận có thành thị lớn nào không. Đi qua một hai quán rượu nhỏ, Thi Hiểu Nhiên đứng trước một quầy bánh bao, kiểm lại tiền, nên tính toán một tí. Bánh bao nóng hổi, chỉ một văn tiền một cái. Thi Hiểu Nhiên mua hai cái bánh bao ăn trước. Hương vị không tệ, là loại nhân 3 món. Nàng hỏi chủ quán thị trấn cách đây gần nhất đi như thế nào. Hắn nói Thương Châu là gần nhất, đi bộ cũng mất bốn

năm canh giờ, nếu mướn xe ngựa, ba canh giờ là có thể đến. Trấn Tây Đầu mỗi ngày đều có xe ngựa đưa khách đi Thương Châu, nếu đi nhanh, muộn lắm ban đêm sẽ tới.

Thi Hiểu Nhiên mua năm cái bánh bao làm chủ quán vui vẻ rồi theo hướng y chỉ đi đến trấn Tây Đầu.

Đến trấn Tây Đầu thấy hai chiếc xe ngựa đơn sơ đang dừng, Thi Hiểu Nhiên hướng một chiếc có xa phu thoát nhìn hiền hòa- ước chừng năm mươi, hỏi giá. Xa phu nói bên cạnh có hai người đang đợi, nếu đi chung thì ba mươi văn tiền một người, nếu muốn đi riêng thì tám mươi văn một người. Thi Hiểu Nhiên thấy đồng hành là một đôi vợ chồng trẻ tuổi, trông cũng đang hoàng, liền quyết định đi cùng .

Thế là, Thi Hiểu Nhiên lên đường đi Thương Châu.

Cùng ngồi trên một xe, mọi người bắt chuyện với nhau . Cùng bọn họ nói chuyện phiếm nàg biết được, phong tục ở thế giới này cơ bản tương tự với Trung Quốc cổ đại. Nữ tử không có địa vị cao. Triều đình Đại Mục vô lực. Võ lâm môn phái trở thành trụ cột vững vàng. Cụ thể có đại môn phái nào, họ cũng không nói rõ, chỉ nhắc nhở Thi Hiểu Nhiên nhìn thấy võ lâm nhân sĩ phải tận lực cẩn thận, không thể trêu chọc.

Thân thích vợ chồng trẻ ở một tửu lâu ở Thương Châu, giới thiệu bọn họ đến đây làm việc. Thi Hiểu Nhiên chỉ nói mình đi Thương Châu tìm người thân nương tựa. Vợ chồng họ thấy nàng mặt trắng da mịn, dung mạo xinh xắn, không giống người lao động cực khổ, sinh ra hân là tốt số, tệ lắm cũng là nha hoàn bậc cao nhà giàu nên có ý tốt nhắc nhở: "Cô nương một mình ra ngoài phải cẩn thận một chút. Nữ tử không như nam tử, khắp nơi đều phải đề phòng ".

Lại bổ thêm một câu:"Cô nương thanh tú như vậy, không cẩn thận sẽ bị người ta bán đó."

Thi Hiểu Nhiên thật cảm kích cười .

Đường xá không bằng phẳng, xe ngựa đơn sơ, cũng không gắn lốp cao su, Thi Hiểu Nhiên một đường bị lắc đến thất điên bát đảo, nhớ tới BMWs-Cổ Bắc Viễn, quả thật là một trời một vực mà.

Nếu cho Cổ Bắc Viễn biết hân bị so sánh với phương tiện giao thông, không biết có thể đánh bay bộ mặt lạnh nhạt của hân hay không. Cổ Bắc Viễn võ công cao cường, không biết thuộc môn phái gì. Hai nam nhân kia rõ ràng là thủ hạ của hân, nàg bỏ đi như vậy, khẳng định không thể báo cáo kết quả công tác, cũng không thấy bọn họ đuổi theo, không biết gặp phải chuyện gì.

3. Chương 3: Tìm Việc Ở Thương Châu

Lúc xe ngựa vào thành Thương Châu, trời đã vào hoàng hôn. Toàn thân Thi Hiểu Nhiên lúc này hoàn toàn đau nhức. Sau khi thanh toán tiền cho xa phu, nàng cùng đôi vợ chồng trẻ nói lời từ biệt.Trước mắt nàng phải tìm nhà trọ đã. Thương Châu là một thành lớn, ngã tư đường rộng rãi, hai bên phòng ốc so với trấn nhỏ sang trọng hơn, đường lát gạch chỉnh tề. Tuy đã chạng vạng, trên đường lại có rất đông người qua lại, song hai bên phố bắt đầu treo đèn lồng, thỉnh thoảng lại có mấy gian hàng được dọn ra. Xem ra chợ đêm nơi này cũng thật phồn hoa.

Thi Hiểu Nhiên tìm nhà trọ rồi đặt một gian phòng, mang theo bọc nhỏ y phục vào. Sau đó nàng liền gọi tiểu nhị trước đem nước ấm lên. Khách điểm này không lớn, vì lo lắng đến vấn đề tiền bạc nên nàng chọn một phòng đơn giản. Cũng may phòng khá sạch sẽ, ở một đêm không com nước thì chỉ mất năm mươi văn. Thi Hiểu Nhiên ngồi vào bàn, lấy bánh bao mua lúc trước ra ăn. Trước đó, khi đưa tiền cho xa phu, Thi Hiểu Nhiên có hỏi qua, tiền trong túi kia một nén bạc đổi được một lạng, hai xuyên thì mỗi xuyên là một trăm văn. Thời đại này, một lạng bạc đổi được một ngàn văn tiền. Thời tiết nóng bức, bánh bao cũng không thể để lâu, không thể lãng phí.

Lúc tiểu nhị thông báo rằng đã có nước ấm, Thi Hiểu Nhiên liền vội vàng tắm rửa một cái, sau đó thì khóa cửa, tắt đèn, lên giường chuẩn bị ngủ. Nằm trong chăn, Thi Hiểu Nhiên nghĩ đến những việc thần kì nàng trải qua hai ngày nay, dứt khoát là nàng phải ổn định ở Thương Châu thành trước đã, sau đó giải quyết vấn đề sinh nhai, như vậy thì sau này mới có thể tìm được việc làm.

Sáng sớm hôm sau Thi Hiểu Nhiên rời khỏi nhà trọ đến ngã tư đường lớn ở Thương Châu. Ven đường có một đôi lão phu phụ mở một quán nhỏ. Ông cụ nhiệt tình tiếp đón “Cô nương đến ăn bát hoành thánh đi, bốn văn tiền một chén, tuyệt đối ăn ngon!”

Mùi thơm của hoành thánh truyền đến mũi khiến Thi Hiểu Nhiên không nhịn được mà thèm. Sáng nay nàng chỉ ăn nửa cái bánh bao, nhưng cái bánh bao đó nàng chỉ nuốt cho có thôi, vì vậy liền ngồi xuống. Ông cụ cũng nhanh tay làm một chén hoành thánh rồi bưng đến, mặt trên còn bỏ thêm chút hành, nước canh thơm ngon.

Khi ăn hoành thánh, Thi Hiểu Nhiên cũng không quên đánh giá cách ăn mặc và vẻ ngoài của người đi đường. Bỗng nhiên một vị bạch y nam tử hấp dẫn ánh mắt nàng. Hắn trên lưng mang kiếm, bạch y thêu cẩm tú hoa văn, khí vũ hiên ngang, lãng mi tinh mục, khí chất lồi lạc. Hắn đứng ở đó, tuấn dật như trúc, lại cao ngạo như tùng, tựa như bạch y hiệp khách từ trong tranh bước ra. Thi Hiểu Nhiên cuối cùng cũng gặp kiếm khách thiếu niên, bộ dạng giống hệt như trong sách miêu tả, soái ca cổ đại đúng là chất lượng cao nha.

Bạch y nam tử nhoáng một cái liền biến mất.

Thi Hiểu Nhiên phục hồi lại tinh thần, mi nam cực phẩm như thế này, gặp một lần là đủ.

Ăn xong hoành thánh, Thi Hiểu Nhiên đứng lên trả tiền rồi hỏi: “Lão bá, ta muốn tìm việc làm, bây giờ ta nên đi nơi nào thì thích hợp?”

Lão bá đánh giá Thi Hiểu Nhiên một chút, hỏi: “Người có tay nghề gì?”

Thi Hiểu Nhiên lắc lắc đầu, xem mấy tấm bảng hiệu trên đường, chữ viết của thế giới này nàng phần lớn không biết. Biết sử dụng vi tính có tính là tay nghề không nhỉ?

“Vậy người thử đi thành Đông nhìn xem có cửa hàng, tiệm rượu cần người hay không. Nhưng mà mấy cửa hàng ở mặt tiền đều phải có người giới thiệu. Cô nương bộ dạng dễ coi, vậy đi xem thử có nhà giàu nào muốn tuyển nha hoàn hay không”

Thi Hiểu Nhiên cảm tạ lão bá, sau đó đi về hướng thành Đông. Nếu không phải bắt đắc dĩ thì còn lâu nàng mới chịu làm nha hoàn. Thời đại phong kiến, cấp bậc có quan hệ mật thiết với nhau. Không có tự do thì khỏi nói, đã thế còn phải hướng người khác dập đầu hành lễ, làm không tốt thì ngay cả cái mạng nhỏ nhoi cũng mất như chơi. Tốt nhất là có thể làm việc ở tửu lâu hoặc làm tạp vụ trong các nhà trọ, giúp việc, chịu một chút khổ một chút cũng được.

Thành Đông là khu phần hoa nhất Thương Châu, dòng người qua lại đông đúc. Thi Hiểu Nhiên thầm nghĩ sẽ đến tửu lâu phía trước hỏi một chút. Tửu lâu dù sao cũng phải tìm nhân viên phục vụ mà. Vì thế nàng đi vào một tửu lâu khá lớn. Bên cạnh quầy có một nam tử trung niên có râu đang đứng ghi chép, Thi Hiểu Nhiên đi về phía hắn, hỏi: “Chưởng quầy, nơi này của các người còn cần tiểu nhị không?”

Chưởng quầy ngẩng đầu nhìn nàng, rồi lại cúi xuống, tiếp tục xem sổ sách, “Tiểu nhị chỉ tuyển nam, không tuyển nữ!”

“Còn tạp vụ thì sao? Ta sẽ chịu khó, cái gì cũng làm được.”

“Nhìn người thân thể nhỏ nhắn không giống bộ dáng cái gì cũng có thể làm.”

Thi Hiểu Nhiên đang muốn nói thêm, nhưng chưởng quầy có vẻ không kiên nhẫn, vội đuổi nàng ra ngoài.

Thi Hiểu Nhiên cực kỳ buồn bực! Quên đi, ở hiện đại lúc nàng tìm việc chẳng phải cũng như vậy? Nếu không được thì đi tìm tiếp, thế thôi.

Đột nhiên có người bên cạnh lao tới rồi va vào người nàng. Ngay sau đó, người nọ lập tức bỏ chạy. Thi Hiểu Nhiên bị ngã qua một bên, chỉ cảm thấy ở thắt lưng có cảm giác tê tê. Nàng giật mình kiểm tra thắt lưng, quả nhiên là túi tiền đã bị cướp mất. Thi Hiểu Nhiên vội vàng đuổi theo người kia, vừa chạy vừa kêu to: “Cướp! Cướp!”

Kể cấp có sức lực, vội vã chạy như điên, Thi Hiểu Nhiên làm sao đuổi kịp. Trên đường, những người qua lại chẳng những không hỗ trợ mà còn ra sức né tránh, trong lòng Thi Hiểu Nhiên sốt ruột, đó là toàn bộ gia sản của nàng đó!

Bỗng nhiên, một đạo bóng dáng theo sau xuất hiện, bay lên rồi nhanh gọn xuất một cước, đá ngã tên cướp xuống đất, tiếp đó đồng loạt xuất chưởng, đá một cước làm kẻ cắp quỳ rạp trên mặt đất, cầu xin tha thứ: “Đại hiệp tha mạng! Đại hiệp tha mạng!”

Thi Hiểu Nhiên vội vã chạy đến, thấy người vừa giúp mình là một nam tử trẻ tuổi có phong phạm của người trí thức, một thân cẩm y, mi mục như họa, hẳn là một vị công tử nhà giàu. Chỉ là ở trên mặt có nét nhợt nhạt ưu sầu, hẳn lấy túi tiền trả lại cho Thi Hiểu Nhiên.

Thi Hiểu Nhiên vẫn còn thở hồng hộc, trán đổ đầy mồ hôi, tóc tai hỗn độn, tiếp nhận túi tiền rồi vội nói: “Đa tạ đại hiệp”.

“Không cần khách khí!”, nói xong rồi lại quay sang tên cướp, “Hôm nay ta không rảnh, lần này bỏ qua, lần sau nếu còn gặp lại, ta sẽ đánh gãy chân của ngươi!”

Tên trộm lớn tiếng kêu rên “Không dám, ta không dám nữa...”, nam tử kia cũng không thèm để ý, lập tức bước đi. Khi Thi Hiểu Nhiên bắt đầu phản ứng lại, nam tử đã lẫn vào trong đoàn người đông nghịt. Hắn đi tới phía một vị bạch y nam tử đứng ở đằng xa, rồi sau đó bóng dáng hai người biến mất ở đầu đường.

Nguyên lai vị thiếu hiệp này cùng vị bạch y mi nam kia là bằng hữu. Đại hiệp đều là người tốt, giúp người không cần báo đáp, thật giống Lôi Phong ở hiện đại. (Lôi Phong là tấm gương anh hùng cách mạng của Trung Quốc trong thời Mao chủ tịch)

Thi Hiểu Nhiên mắng tên trộm hai ba câu, nghĩ cũng không thể đem hắn đến cục cảnh sát được, vì vậy đành cột chắc túi tiền lại lần nữa, tiếp tục tìm việc.

Sau hai lần liên tục trắc trở, Thi Hiểu Nhiên đi vào một tửu lâu nhỏ trong ngõ. Tửu lâu này bề ngoài không lớn lắm, vị trí cũng hơi hẻo lánh, lúc này còn chưa tới giờ ăn cơm, chỉ có một tiểu nhị đang lau bàn. Chưởng quầy có hơi mập mạp, hai mắt lóe tinh quang. Thi Hiểu Nhiên chào hỏi lão bản, nói “Lão bản, nơi này có cần chiêu tiểu nhị không?”

Chưởng quầy béo kia dùng cặp mắt nhỏ tí mĩ xem xét, đánh giá từ đầu đến chân Hiểu Nhiên, hỏi “Ngươi có chuyện gì?”

“Ta muốn tìm việc làm. Ta sẽ chịu khó, cái gì cũng đều có thể làm, học này nọ cũng mau, đối với đãi ngộ của quán cũng không có yêu cầu gì”. Thi Hiểu Nhiên cực lực đẩy mạnh quảng cáo bản thân mình.

“Ngươi là người ở nơi nào?”

“Nhà của ta cách nơi này rất xa.” Thi Hiểu Nhiên cũng không rõ ràng nơi này là đâu, đành phải trả lời như vậy. “Ta thật sự không thể về nhà .”

Chưởng quầy béo có chút dăm chiêu, trong đầu tựa hồ đang tính toán cái gì, lại hỏi “Ngươi ở Thương Châu có thân thích bằng hữu hay không?”

Thi Hiểu Nhiên nghĩ hẳn muốn có người tiến cử đảm bảo, chỉ đành nói “Không có, ta ở nơi này không thân thích, cũng không có bằng hữu, trước mắt chỉ có một mình. Lão bản, ta có thể chịu khó, một người có thể làm việc của hai người.”

“Vậy gia đình ngươi làm nghề gì? Trong nhà còn người nào? Có có liên quan gì tới võ lâm môn phái không?”

“Nhà của ta không còn ai, ta hiện tại chỉ một thân một mình. Lão bản, ngươi xem ta đáng thương như vậy, lại có khả năng, vì vậy thu nhận ta đi.” Thi Hiểu Nhiên bắt đầu bày bộ dạng đáng thương.

Chưởng quầy béo xoay người, trong mắt hiện lên một tia gian xảo. Hắn liếc mắt ra hiệu cho tiểu nhị. Tiểu nhị vội vàng chạy ra phía hậu viện.

Nói xong xoay qua nhìn Thi Hiểu Nhiên “Ta không phải lão bản nơi này. Việc này ta không làm chủ được, phải xem ý tứ của lão bản. Lão bản ở phía hậu viện, ngươi theo ta cùng đi gặp y.”

Thi Hiểu Nhiên đi theo chưởng quầy béo về phía hậu viện, vừa đi vừa không ngừng cảm tạ hắn. Chưởng quầy béo bước song song với nàng nhưng thường liếc mắt nhìn về phía ngực của nàng, trò chuyện cũng câu được câu không. Hai người đi lòng vòng bảy tám chỗ mới đến trước cửa một căn phòng. Cửa mở hé ra, chưởng quầy béo có ý bảo nàng đi vào trong. Trong phòng hơi tối, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy có chút kì lạ

nhưng lại không biết rõ là gì, nhưng vẫn đi vào. Cửa sau lưng vừa khóa lại, nàng đã bị một người từ bên cạnh tiến đến tóm lấy, sau đó, một cái khăn chụp lên miệng và mũi, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Thi Hiểu Nhiên trước khi hoàn toàn hôn mê, trong đầu chỉ hiện ra một câu: Khốn nạn, hắc điểm! (Nguyên văn là Kháo! Có nghĩa là chửi thề á :3)

Một hồi sau, nghe thấy bên tai có tiếng khóc, lại cảm thấy đầu óc nặng nề, Thi Hiểu Nhiên cực kì khó chịu. Sau khi cố gắng mở mắt. Đập vào mắt là nóc nhà cũ xập xệ, Thi Hiểu Nhiên mới nhớ rằng mình bị đánh thuốc mê đem đi, bị người ta ném xuống đất, hai tay còn bị trói phía trước. Đây là một căn nhà cũ nát, đại khái có đến chục gian, cửa phòng đóng chặt, theo lỗ hổng trên nóc nhà thì có thể nhìn thấy chút ánh sáng. Cùng nàng bị nhốt tại đây còn có bảy tám nữ tử trẻ tuổi, kẻ đứng người nằm, cũng có kẻ nhỏ giọng mà khóc.

Xem ra là gặp phải bọn buôn người.

Thi Hiểu Nhiên cố sức ngồi dậy, khuỷu tay huých vào nữ tử ngồi khóc bên cạnh, “Cho ta hỏi hiện tại là mấy giờ?”

“Có lẽ đã quá hừng đông”. Nữ tử cúi đầu, thanh âm có chút khàn khàn, bộ mặt tiều tụy, tóc tai rối bù, nhưng gương mặt vẫn toát lên vẻ thanh tú. Nữ tử này tuổi không lớn, ước chừng mười sáu mười bảy, quần áo trên người cũng là chất liệu bình thường, xem ra là con gái nhà bình dân.

Có vẻ mình đã hôn mê được một ngày.

“Các người cũng bị bắt đến?”

“Đúng vậy.”

“Có phải do một kẻ mập mạp mắt ti hí hay không?”

“Không biết nữa. Ta đang đi trên đường lớn thì đã bị làm cho hôn mê”. Nàng nói chuyện rất chậm, cũng không dám nhìn Thi Hiểu Nhiên.

“Bọn họ muốn đem chúng ta đi đâu?” Tuy rằng không khóc, nhưng trong lòng Thi Hiểu Nhiên cũng rất sợ hãi.

“Còn có thể làm gì, đương nhiên là bán!” Thanh âm không hề tức giận, “Kỹ viện hoặc là mấy gia đình có tiền.”

Xem ra nàng bị bắt đến cũng đã vài ngày, thôi thì đành phó mặc cho số phận. Có mấy người trông coi ngoài cửa, cũng không biết mấy người đó như thế nào. Không nghĩ tới mình đường đường là nữ chủ xuyên qua, đi tìm việc làm lại lưu lạc đến nước bị bán đi. Nếu ở hiện đại, khẳng định là có thể đăng báo trang nhất với tiêu đề “ Sinh viên tìm việc bị lừa bán vào thanh lâu, bị lăng nhục, cuối cùng được cứu thoát”, thật ... quá bị thảm !!!

Liệu sẽ có một đại hiệp từ trên trời rơi xuống đến cứu nàng hay không? Tiểu thuyết không phải thường viết vậy hay sao?!

4. Chương 4: Phi Thiên Bảo

Không chờ được tới lúc đại hiệp đến cứu, bọn buôn người đã bước vào, một kẻ dữ tợn trên mặt có vết đao chém, một kẻ cao cao gầy gầy, khi tiến vào còn dùng chân to đá vào cửa “Phanh” một tiếng. Thi Hiểu Nhiên đoán chừng cửa này chống đỡ không được bao lâu nữa .

“Khóc cái gì mà khóc. Khóc nữa ta liền đánh chết các người!” Tên mặt sẹo quát.

Tên cao gầy ném vài cái bánh bao ra. Lập tức có hai nữ tử nhào lên tranh đoạt, đang muốn lấy thêm, lại bị tên mặt sẹo đá văng “Hôm nay mỗi người một cái, không được nhiều hơn.”

“Ăn nhanh lên! Ăn xong thì đi lấy nước rửa mặt. Chốc nữa sẽ có khách quý đến, sửa soạn bản thân cho chỉnh tề một chút.” Tên cao gầy nói: “Đời này các người có muốn hưởng phúc thì phải xem lát nữa có thể nắm lấy cơ hội hay không.”

Bánh bao có hơi thiu, nhưng Thi Hiểu Nhiên sợ bị đánh, vả lại nàng còn phải bảo trì thể lực, đành phải gian nan nuốt xuống.

Hai tên buôn người cưỡi trâu các nàng, dẫn bọn nàng ra ngoài. Thì ra đây là một góc nội viện. Trong viện còn có hai người trông coi, bên cạnh đặt hai thùng nước đầy. Tên cao gầy thúc giục các nàng chỉnh đốn sạch sẽ. Tên mặt sẹo phun một ngụm “Đám nha đầu này thật đúng là mệnh tốt! ”

Xem ra kẻ buôn gặp trúng người mua thân phận cao quý, bằng không làm sao các nàng có loại đãi ngộ này.

“Động tác nhanh lên một chút! Các người chậm muốn chết.” Tên mặt sẹo hung thần ác sát mắng.

Tùy tiện rửa mặt, bọn buôn người cũng không đem các nàng về phòng nhỏ, để các nàng đứng tập trung với nhau. Chúng nói lời lẽ thô tục, một phen còn vươn tay sờ mó. Các cô nương không dám phản kháng, có trốn tránh cũng chỉ khiến chúng hăng lên. Ngay cả mặt của Thi Hiểu Nhiên cũng bị móng vuốt sói tập kích.

Chịu đựng một trận, tên xấu xí dẫn một nam nhân tầm ba mươi quần áo xa xỉ vào. Tên xấu xí thái độ cực kỳ kính cẩn, vừa đi vừa nói chuyện “Triệu gia, hàng của bọn ta tuyệt đối là tốt nhất. Bọn ta chuẩn bị đưa chúng đến Vạn Hoa Lâu. Ngài đến chỗ khác tìm cũng không thấy đâu.”

Nữ tử đứng thành một hàng, nơm nớp lo sợ. Tên cao gầy bắt các nàng ngẩng đầu lên. Triệu gia đi tới, từng bước từng bước quan sát, lần lượt xem mặt, xem ngực, xem kích thước lưng áo, sờ sờ cánh tay sờ sờ chân, lại hỏi tuổi, người trong nhà là đang làm gì, kiểm tra các nàng sinh ra nói chuyện có lưu loát hay không.

Thi Hiểu Nhiên theo lời người trước mặt trả lời, trong lòng nhục nhã cực kỳ, cảm thấy mình giống như hàng hóa trên kệ.

Triệu gia kiểm tra xong, từ giữa chọn bốn nữ tử, trong đó có Thi Hiểu Nhiên, sau đấy cùng người bán ra ngoài thương lượng giá.

Bốn nữ tử đi theo hai gã Triệu gia lên một chiếc xe ngựa, hướng về phía Phi Thiên Bảo .

Phi Thiên Bảo là giang hồ đại phái. Trăm dặm ngoài Thương Châu cùng với vùng này đều là địa bàn của họ. Dọc theo đường đi lại có thêm hai nữ tử gia nhập. Cho tới khi cả người bị lặc đến rã rời, đoàn người Thi Hiểu Nhiên rốt cuộc cũng tới Phi Thiên Bảo .

Phi Thiên Bảo nhìn bề ngoài trông cực lớn, đại viện tường cao cửa rộng. Xe ngựa từ cửa hông tiến vào. Triệu gia dẫn các nàng giao ột phụ nhân. Phụ nhân đưa các nàng vào một cái sân, giáo huấn:“ Phi Thiên Bảo là một đại phái trên giang hồ, rất có uy tín và danh dự. Nha hoàn nơi đây cũng không phải loại tục nhân bên ngoài. Các người nếu đã bị mua đến đây, phải tuân theo quy củ, bằng không sẽ phải chịu khổ ”.

Phụ nhân thấy bọn nữ tử đều vâng dạ trả lời, nói thêm:“ Phi Thiên Bảo cũng là nơi phú quý, đối đãi hạ nhân độ lượng. Bên ngoài người ta muốn chen vào còn không được. Các người rõ là tổ tiên tích đức!”

Phụ nhân gọi hai bà tử* mang sáu nữ tử này đi rửa mặt chải đầu, thay quần áo. Sau khi sửa soạn các nàng chỉnh tề, y đối với bộ dáng các nàng cũng tương đối vừa lòng. Tiếp đó y đưa bọn họ đến nơi ở, cho người đưa đồ ăn, nói hôm nay không còn sớm, cơm nước xong nên nghỉ ngơi sớm một chút, sáng mai sẽ dạy họ quy củ.

Thi Hiểu Nhiên vốn ngàn vạn lần không muốn làm nha hoàn cho người ta. Tuy nhiên, xem ra đây đã là ân điểm trời ban , ít nhất không bị bán vào thanh lâu hay gã cho cái loại nam nhân béo ú ghê tởm làm tiểu thiếp.

Ngày hôm sau mọi người bắt đầu học làm nha hoàn. Đối với các nữ tử khác bị mua đến, học đi đứng là chuyện dễ dàng, nhưng với Thi Hiểu Nhiên thì đây là một cực hình. Là một phụ nữ thế kỷ hai mươi một được tiếp nhận giáo dục cao đẳng, đối với việc phải liên tục học cách hướng người dập đầu hành lễ, bưng trà đổ nước, nói chuyện lễ nghi, chẳng những là sự thử thách thân thể mà còn là sự tra tấn tinh thần tàn khốc. Thi Hiểu Nhiên chưa từng vái lạy Phật tổ, ngay cả khi thăm mộ phần tổ tiên cũng chỉ khom mình cúi đầu, chưa hề quỳ xuống dập đầu, hiện tại lại đối với cái gọi là chủ tử này hành đại lễ, trong lòng khó phải nói, có rất nhiều ghen ghét .

Nhưng vì sinh tồn trước mặt, sĩ diện cũng như phù du.

Ai biểu nàng không cẩn thận để người ta bán!

Lễ nghi cổ đại thật sự là dọa người mà!!! Mấy người khác đều học được rất nhanh, duy chỉ có tư thế đi là bị mắng không dứt, trong lúc học còn vô số lần thân mật tiếp xúc với tiểu roi da trên tay ma ma. Kì quái là roi da ở trên người tinh tế không lưu một dấu vết gì nhưng toàn thân cứ đau râm rứt. Thi Hiểu Nhiên mỗi ngày đều nguyên rửa giáo tập ma ma, trong lòng đã sớm ân cần thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà mụ.

Mỗi đêm nàng nằm trên giường, cả người đau đớn, nhin không được muốn khóc. Đắc tội vị thần tiên nào mà nàng lại xuyên qua chứ ?!!

Nhưng ngày hôm sau Thi Hiểu Nhiên vẫn học tập nghiêm túc. Chuyện xuyên qua thật không thể thay đổi, chủ yếu phải sống sót cho tốt.

Lúc rảnh rỗi nhất chúng nữ tử sẽ nói chuyện phiếm. Kỳ thật mọi người đối với cuộc sống trước mắt vẫn rất hài lòng. Dù sao đều là nữ tử con nhà bình dân, Phi Thiên Bảo có thể xem như hào môn vọng tộc, có thể ở nơi này làm nha hoàn đã là đãi ngộ, cầu còn không được, thức ăn cũng không tồi, về sau sẽ tìm một cái nam bộc gả cho, cả đời cũng an ổn, nếu được chủ tử coi trọng, thu vào nhà thì chính là vinh hoa phú quý, cả đời không lo.

Song ảo tưởng này qua hai ngày liền tan biến. Triệu gia đến đây một chuyến, đã tuyên bố nơi đi về sau của mọi người. Ra là Hàn tam tiểu thư của Phi Thiên Bảo nửa tháng sau phải gả cho Nhị cung chủ Thất Dương Cung. Nghe đồn vị Nhị cung chủ này háo sắc, đã cưới mỹ nhân vài môn phái. Hàn lão gia vì muốn tỏ ra tôn kính đối với Thất Dương Cung, khắp nơi thu thập ba mươi sáu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp làm nha đầu hồi môn.

Kỳ thật có đại mỹ nhân, cung chủ đối tiểu nha đầu không có hứng thú, bình thường đều là tùy ý thưởng cho bộ hạ.

Sau đấy Triệu gia còn nói một đồng, nào là Thất Dương Cung tốt thế nào, tiền đồ sáng lạng ra sao, nào là muốn các nàng sau này phải chú ý ngôn hành, trăm ngàn lần đừng làm mất mặt mũi Phi Thiên Bảo, vân vân...

Trách không được ma ma vẫn không giới thiệu tình hình cụ thể ở Phi Thiên Bảo, chỉ dạy lễ nghi cùng quy củ, thì ra là không muốn các nàng làm người hầu trong này .

Đêm đến là một đêm không ngủ, sau cơm chiều mọi người đều mày chau mặt ủ, tâm tình uể oải.

Thất Dương Cung là nơi nào, dân ngoại lai như Thi Hiểu Nhiên không biết. nhưng mấy nữ tử khác đều biết, họ cũng không dám tùy tiện nhắc đến. Tuy nhiên, đêm nay, mọi người đều nhỏ giọng nghị luận. Do đó, Thi Hiểu Nhiên cũng biết được đôi chút. Ba thế lực võ lâm lớn nhất Đại Mục là Thất Dương Cung, Huyền Kiếm Môn và Đằng Vân Các. Ba đại môn phái lần lượt chiếm cứ tây nam, phía bắc cùng phía đông Đại Mục, bình thường có chút xung đột, nhưng cũng không mấy ảnh hưởng đến cục diện. Bên dưới các đại môn phái còn có bảy tám môn phái nhỏ. Thật ra Phi Thiên Bảo là môn phái đứng thứ ba.

Hơn nửa tháng trước, Thất Dương Cung đột nhiên hướng Phi Thiên Bảo cầu hôn, muốn một tháng sau cưới Hàn tam tiểu thư Phi Thiên Bảo. Hàn lão gia nhận rất nhiều sinh lễ, không biết lấy gì làm đồ cưới. Vì thời gian gấp rút nên Phi Thiên Bảo không thể không nhờ đến bọn buôn người, mua mấy nữ tử làm nha đầu hồi môn.

Buổi tối này, mọi người trong phòng nói chuyện phiếm dưới bầu không khí tràn đầy áp lực.

“Nghe nói Thất Dương Cung chính là nắm mộ của nữ nhân.” một người tỏ vẻ biết nhiều hơn lên tiếng.

“Nghe nói nơi đó thường xuyên có nha đầu chết bị ném ra. Xác chết khủng bố, không biết bị tra tấn đến mức nào.” Thanh âm tràn ngập sợ hãi.

“Người của Thất Dương Cung không hề có nhân tính, tâm ngoan thủ lạt, thủ đoạn tàn nhẫn, thích nhất là tra tấn nữ nhân.”

“Còn thích tùy tiện bắt người thử độc, thích xem bộ dạng thống khổ của bọn họ khi độc phát tác. Nơi đó mọi người đều biến thái.”

“Nghe nói bọn họ thích nhất là để một đám người chơi đùa một nữ nhân. Cung chủ đã háo sắc như vậy, bọn hạ nhân lại càng không có tính người.”

“Ô????? Ô?????”

?????

Ai cũng nói Thất Dương Cung khủng bố cùng chết chóc đến vậy nên có mấy nữ tử bắt đầu khóc rống lên. Cuộc sống triển vọng ở tương lai mới mơ tới, tất cả, đều hóa thành tro tàn, chỉ còn lại nỗi sợ hãi cùng tuyệt vọng.

Khi Thi Hiểu Nhiên nghe đến mấy điều này, toàn thân phát lạnh, sồn hết cả da gà. Lời đồn đãi chưa hẳn đã là sự thật, nhưng hiển nhiên ở thế giới này, nữ tử đích thực không có địa vị.

Ngày hôm sau, giáo tập đến đây là một nữ nhân hơn ba mươi tuổi trông rất yêu mị. Nội dung học dĩ nhiên là cách lấy lòng, phụng dưỡng nam nhân. Nàng dùng thanh âm mị hoặc nói: “Nếu muốn sống sót tốt, phải nắm bí quyết làm cho nam nhân cao hứng.”

Nàng vừa trở tài, cả người đều toát vẻ dụ hoặc cùng sức quyến rũ, đủ để con người ta huyết mạch sôi trào. Nàng thuận tiện còn lấy đến đây không ít đông cung đồ. Nhóm nữ tử nhỏ tuổi xem xong, hai má ửng hồng.

(Mặc dù biết là nhiều bạn có kinh nghiệm đọc ngôn tình phong phú, đã biết đông cung đồ là gì nhưng mình vẫn chú thích thêm cho những ai không biết: Đông cung đồ (hay xuân cung đồ) là tranh vẽ cảnh XXOO, thường để cho tân nương, tân lang xem trước khi động phòng. Vậy là hiểu rồi hen ^^)

Ngày vẫn trôi qua, bất luận người vui hay buồn.

Hai ngày sau, Triệu quản gia đến, mang theo gia nhân tầm ba mươi tuổi bộ dáng có chút tương tự ở phía sau, thông báo chọn những ai làm nha hoàn hồi môn, rồi bốn cũ soạn lại, nào là Thất Dương Cung tốt thế nào, tiền đồ sáng lạng ra sao, nào là muốn các nàng sau này phải chú ý ngôn hành, trăm ngàn lần đừng làm mất mặt mũi Phi Thiên Bảo , vân vân...

Ba ngày sau, Tam tiểu thư xuất giá. Mấy ngày nay cũng không có người tới đón giáo tập. Quản gia phân phó các nàng một mực nghỉ ngơi cho tốt. Thi Hiểu Nhiên chịu không nổi tiếng nữ tử ai oán rơi lệ, ăn cơm xong liền tùy ý đi dạo chung quanh. Bình thường các nàng đều ở bên trong nội viện, mấy ngày nay được phép hoạt động ở ngoại viện. Tuy rằng toàn bộ đại viện đều là nơi ở của người hầu nhưng trong viện không thiếu sắc xanh, có hoa có cỏ, mùa hạ cây cối xanh tốt, khi nhìn, tâm tình cũng tốt lên không ít.

Việc trở thành của hồi môn đã là sự thật, ngay cả tam tiểu thư Phi Thiên Bảo không muốn lấy chồng cũng phải đi, các nàng vô quyền vô thế, không chỗ dựa vững chắc, không làm người của Tam tiểu thư thì còn có lựa chọn nào khác? Đến bước nào hay bước đó, cứ oán trời trách đất cũng chẳng thay đổi được gì.

Hôm nay, dùng điểm tâm xong, Thi Hiểu Nhiên theo lệ đi tản bộ, đi đến gần góc tường ngoài nội viện lại nghe tiếng tiểu nha đầu khóc lóc cầu xin tha thứ cùng tiếng đánh chửi của phụ nhân trung niên, ló người qua góc tường, thấy một vú già cổ tay cầm một cây gậy to, không ngừng đánh vào người tiểu nha đầu. Tiểu nha đầu quỳ trên mặt đất không ngừng cầu xin tha thứ, phát ra tiếng khóc thê lương.

Thi Hiểu Nhiên muốn giúp, song biết cái gì cũng giúp không được. Nàng, ngay cả tư cách khuyên giải hay an ủi đều không có. Trong lòng âm thầm đau xót cho tiểu nha đầu.

Lúc này, ở đầu kia, một công tử trẻ tuổi đi tới, hoa bào cẩm y, vội ngăn vú già lại, quát “Bất kể nàng đã phạm sai cái gì, người cũng không thể đánh chết nàng. Phi Thiên Bảo làm thế nào lại có một vú già độc ác như người?”

Vú già ngừng đánh, gào lên, “Nàng là muốn hại chết hai chúng ta. Nàng..., nàng làm vỡ chén ngọc lưu ly** trong phòng Thất phu nhân. Ta như thế nào lại sinh cái loại chết tiệt như vậy? Thất phu nhân nhất định sẽ trách tội. Chúng ta làm thế nào mà đền được chứ?”

“Không phải chỉ là một chén ngọc lưu ly thôi sao? Đi mua cái khác là được.”

“Vị công tử này tâm tính thiện lương, ngài cứu chúng ta đi!” về mặt vú già kỳ vọng hướng về phía công tử trẻ tuổi.

Cầm y công tử từ trong tay áo lấy ra hai tấm ngân phiếu đưa qua, “Đi Tú Trân Trai ở Thương Châu mua một cái đi. Đó cũng không phải vật gì hiếm lạ.”

Vú già cùng tiểu nha đầu vội vàng dập đầu nói lời cảm tạ, công tử trẻ tuổi không để ý, xua tay để bọn họ chạy đi.

Cầm y công tử ngoảnh đầu, phát hiện một nữ tử mặc trang phục nha hoàn vẫn nhìn chăm chú vào hắn.

5. Chương 5: Tổng Tử Ngộ

Thi Hiểu Nhiên nhìn hắn rồi nở nụ cười, nói: “Vị công tử này thật là có lòng tốt, chẳng hay huynh có còn nhớ rõ ta?”

Cầm y nam tử hồi tưởng một lát, tựa hồ có chút nghi hoặc, nói: “Tại hạ Tổng Tử Ngộ, thật sự không biết đã gặp qua cô nương khi nào.”

“Hơn hai mươi ngày trước, ở trên đường Thương Châu, túi tiền của ta bị cướp, đều là nhờ Tổng công tử thay ta đánh tên cướp rồi lấy lại” Thi Hiểu Nhiên cười ha ha hai tiếng, vị này cứ thấy việc nghĩa thì sẽ hăng hái lắm, thực sự là một người tốt.

Tổng Tử Ngộ đối với Thi Hiểu Nhiên không có ấn tượng gì nhiều, nhưng vẫn còn nhớ chuyện xảy ra hôm đó, hữu lễ nói “Không nghĩ tới cô nương là người của Phi Thiên Bảo.”

“Ta tên Thi Hiểu Nhiên. Tổng công tử thật có tấm lòng hiệp nghĩa. Huynh luôn lấy việc giúp người làm niềm vui sao?”

“Đây cũng không tính là nghĩa hiệp, người đọc sách chẳng phải đều nên làm thế ư?” Tổng Tử Ngộ cẩn thận đánh giá Thi Hiểu Nhiên, lại hỏi “Thi cô nương là đi theo tiểu thư của quý phủ gả đến Thất Dương Cung sao?”

“Đúng vậy, ngày kia sẽ xuất phát. Chẳng biết về sau còn có dịp gặp lại Tổng công tử hay không.”

Tổng Tử Ngộ nhìn về phía Thi Hiểu Nhiên ánh mắt có điểm đau thương, một lát sau, thở dài: “Đến Thất Dương Cung sợ là không dễ dàng đi ra.”

“Ở Phi Thiên Bảo cũng không dễ dàng ra ngoài, ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có, còn nói gì đến tự do?”

“Thi cô nương thế nhưng lại hiểu rõ như vậy.” Tổng Tử Ngộ như tự giễu nói, “Đều là do bản thân mình không đủ năng lực...”

Thi Hiểu Nhiên cảm thấy hắn hình như có tâm sự, nàng bình thường không thích xen vào chuyện người khác, nhưng lại đối với Tổng Tử Ngộ có ấn tượng tốt vô cùng, vì vậy liền hỏi: “Ta sắp bị đưa đến Thất Dương Cung, chẳng hay Tổng công tử có chuyện gì khó xử?”

Tổng Tử Ngộ cân nhắc một hồi, có chút khó xử lại khẩn thiết nói “Thi cô nương có thể giúp ta một việc không?”

“Xin cứ nói thẳng.” Thi Hiểu Nhiên cảm thấy chút kỳ quái, nàng còn có thể giúp đại hiệp đây sao?

“Sau khi Thi cô nương đến Thất Dương Cung, có thể thay tại hạ chuyển lời này tới Thất Dương Cung Trần Y Vân hay không?” Nhắc đến Trần Y Vân ánh mắt Tổng Tử Ngộ mang theo nhiều tình ý, lại tránh không được có chút sầu bi.

Xem bộ dáng Tổng Tử Ngộ, Trần Y Vân cùng hắn chắc hẳn là có quan hệ không bình thường, vô cùng có khả năng là người hắn để ý. Chuyện này không nắm chắc, Thi Hiểu Nhiên cũng không dám tùy tiện đáp ứng, hỏi: “Chỉ là không biết vị Trần Y Vân là người nào của Thất Dương Cung?”

Tổng Tử Ngộ thanh âm có chút bất đắc dĩ: “Nàng hiện tại là phu nhân của nhị cung chủ Thất Dương Cung, Hàn tam tiểu thư cũng là gả cho nhị cung chủ.”

“Chẳng hay đó có phải là người trong lòng Tổng công tử?”

Tổng Tử Ngộ đang đau lòng lại gặp được một người nguyên ý lắng nghe, liền đem chuyện hậm hực trong lòng kể ra. Đây thực chất chính là câu chuyện xưa cầu huyết: người trong lòng kết hôn, chú rể không phải ta. Tổng Tử Ngộ là Tái Dương Tổng gia trang Tổng công tử, Tái Dương nằm ở Đông Nam Đại Mục. Tổng gia chủ yếu dựa vào buôn bán mà làm giàu, các hiệu buôn trải khắp nửa Đại Mục. Tổng Tử Ngộ từ nhỏ đọc đủ loại thi thư, tài hoa hơn người, mặc dù võ công chưa tới mức nổi tiếng, nhưng lại là người chính nghĩa, thường ra tay nghĩa hiệp. Đây là do Thi Hiểu Nhiên trải qua hai lần gặp gỡ nhìn ra được. Hắn cùng Trần Sơn phái Trần Y Vân vừa gặp đã yêu, hai người tâm đầu ý hợp, thề non hẹn biển. Bọn họ vốn có hôn ước, không ngờ nửa đường nhảy ra cái Trình Giảo Kim – Thất Dương Cung chia cắt uyên ương, cường thủ hào đoạt cướp lấy Trần Y Vân. Trần Sơn phái không dám đối nghịch với Thất Dương Cung, đành gả Trần Sơn đệ nhất mỹ nữ đi.

Từ đó về sau trong lòng Tổng Tử Ngộ buồn bực, làm thế nào cũng không quên được người xưa. Tiếc rằng thế lực Thất Dương Cung quá lớn, một mình Tổng Tử Ngộ thấp cổ bé họng, cho nên chỉ biết mỗi ngày ai oán.

“Phiền cô nương nói cho nàng biết, Tổng Tử Ngộ không quan tâm ánh mắt thế tục, chỉ xin nàng đợi ta!”

Không nghĩ tới hắn lại là nam tử si tình như thế, đây mới là một người chân chính hiểu được tình yêu! Trần Y Vân gả đến Thất Dương Cung cũng không phải là tự nguyện. Nay có một nam nhân nguyên ý bỏ mặc ánh mắt thế nhân, lại bao dung nàng, thương yêu nàng, thật sự làm cho người ta hâm mộ. Tại thời đại mà nam nhân đều tam thê tứ thiếp này, người giống Tổng Tử Ngộ thật hiếm thấy. Ở trong rừng gặp được Cổ Bắc Viên chẳng phải cũng xem nữ nhân trở là vật sở hữu sao? Ánh mắt Thi Hiểu Nhiên nhìn Tổng Tử Ngộ đã thay đổi, từ đáy lòng bội phục hắn.

“Ta nhất định sẽ cố hết sức chuyển lời. Cả đời nhất thế một đôi người, Tổng công tử thực đáng để ta kính nể. Thất Dương Cung này thật đáng giận, phá hoại nhân duyên của người khác. Tổng công tử cũng đừng sốt ruột, Trần cô nương trong lòng cũng chỉ có mình công tử.”

Tổng Tử Ngộ cảm thấy cùng Thi Hiểu Nhiên có chút hợp ý vì vậy liền hàn huyên nhiều thêm chút. Hai người cũng không tiếp tục xưng cô nương công tử nữa, Thi Hiểu Nhiên từ giờ trở đi gọi hắn là “Tổng đại ca”, cũng kêu hắn trực tiếp gọi nàng là “Hiểu Nhiên”.

Thất Dương Cung ở trên đỉnh núi Thất Dương. Thất Dương Sơn kỳ thật là dãy núi gồm bảy ngọn núi, đều cao lớn cực kỳ, đỉnh núi cao nhất lại còn lẫn vào mây, cực kỳ hiểm trở. Thế lực chiếm cứ toàn bộ Tây Nam Đại Mục, phần lớn thu nhập dựa vào việc vận chuyển và lượng lớn thuế thu vào, đó là còn chưa nói đến những thứ khác như khoáng sản, hiệu buôn, tơ lụa và các sản nghiệp khác. Võ lâm môn phái tranh đấu kỳ thật vẫn vây quanh vấn đề tranh giành địa bàn, tranh đấu tài phú; võ công cá nhân và việc củng cố thực lực cũng rất trọng yếu. Trước mắt Thất Dương Cung có hai vị cung chủ, là huynh đệ ruột. Đại cung chủ văn thao vũ lược, tâm ngoan thủ lạt, Nhị cung chủ võ công cực cao, lại hiếm khi lộ diện. Hai năm gần đây, Thất Dương Cung vì muốn mượn sức một số môn phái giang hồ, liền áp dụng trực tiếp phương thức cầu thân, hôn phu đều nhị cung chủ. Một năm qua hắn đã thú tất cả bốn vị đại mỹ nhân. Trần Y Vân là ba tháng trước gả vào Thất Dương Cung. Hiện tại còn muốn thú Phi Thiên Bảo tam tiểu thư. Xem ra vị nhị cung chủ này háo sắc danh bất hư truyền.

Không biết qua bao lâu, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy bụng dường như hơi đói, nhìn thấy Sơ Lan cùng phòng vội vàng chạy tới, Thi Hiểu Nhiên giữ chặt nàng, nói: “Đã đến giờ ăn cơm trưa, mà ma không thấy người, tìm khắp nơi cũng không thấy. Cần thận trở về lại bị mắng.” Nói xong lôi kéo nàng đi.

Lúc này Sơ Lan mới chú ý tới nam tử trẻ tuổi đứng bên cạnh Thi Hiểu Nhiên, Tổng Tử Ngộ có lẽ nói: “Cô nương, xin chờ ta cùng với Hiểu Nhiên nói thêm hai câu.”

Sơ Lan nhìn thấy nam tử ngọc thụ lâm phong, khiêm tốn hữu lễ, lại một thân cẩm y hoa phục, liền ngượng ngùng không dám ngăn trở, đứng ở một bên chờ.

Tổng Tử Ngộ từ trong lòng lấy ra hai tấm ngân phiếu cùng một cái lệnh bài bằng ngọc đưa cho Thi Hiểu Nhiên, nói: “Hiểu Nhiên, ta không đành lòng để người đi Thất Dương Cung, nhưng người là người của Phi Thiên Bảo. Đây là việc nội bộ Phi Thiên Bảo, ta cũng không thể can thiệp. Ngân phiếu này người cứ giữ lấy, nói không chừng đến đó cần dùng. Còn đây là tín vật của ta. Người nếu ra khỏi Thất Dương Sơn, nhìn thấy điểm nào có cùng dấu hiệu thì đều là của Tổng gia, người sẽ được miễn phí. Nếu có chuyện gì, cũng có thể nhắn vài lời với lão bản trong điểm. Bọn họ sẽ chuyển báo cho ta. Hy vọng người có thể dùng nó.”

Thi Hiểu Nhiên không có từ chối. Nếu nàng có cơ hội rời khỏi Thất Dương Cung, có thể tìm Tổng Tử Ngộ, mấy thứ này đều có chỗ cần dùng. Sơ Lan thoạt nhìn sốt ruột, Thi Hiểu Nhiên liền cảm tạ Tổng Tử Ngộ rồi cùng nàng ấy ly khai.

“Về sau đừng có chạy loạn, lập tức quay về. Ma ma lo sợ thời điểm máu chốt này, nếu thiếu người thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì, vừa rồi giáo huấn rất lợi hại.” Sơ Lan nhắc nhở “Trở về cẩn thận bị phạt.”

Thi Hiểu Nhiên ngượng ngùng xin lỗi.

Sơ Lan đối với nam tử vừa rồi lại rất là tò mò, vừa đi vừa hỏi: “Vị công tử kia là loại người nào? Thoạt nhìn thân phận rất cao nha!”

“Hắn hẳn là khách của Phi Thiên Bảo, ngẫu nhiên gặp được.” Thi Hiểu Nhiên không muốn nhiều lời.

Sau khi trở về quả nhiên bị quản sự ma ma mắng chửi thậm tệ, thậm chí ngay cả cơm trưa cũng không cho ăn. Bất quá nàng đã kết bằng hữu với Tổng Tử Ngộ, hơn nữa hắn lại đem vật rất trân quý tặng mình, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy bị mắng cũng là đáng giá.

Đêm nay khi đi vào giấc ngủ, trong đầu Thi Hiểu Nhiên lại nghĩ đến chuyện tình của Tổng Tử Ngộ cùng Trần Y Vân, hai người yêu nhau lại không thể ở cùng một chỗ, ông trời cũng thật là biết cách trêu người. Nếu chính nàng có thể giúp bọn hắn thì tốt rồi, đáng tiếc nàng một là hoàn toàn không có võ công, hai là không biết văn lược, cũng giống như miếng thịt nằm trên thớt chờ bị chém, bản thân cũng khó bảo toàn. Cũng không biết Trần Y Vân là dạng mỹ nữ nào, có phải hay không cả ngày lấy lệ rửa mặt, buồn bực không vui. Cái nhị cung chủ kia khẳng định không phải loại người biết thương hoa tiếc ngọc, nhanh như vậy lại thú tân nương mới, cũng không biết có khả năng không nhìn đến Trần Y Vân không.

Thất Dương Cung thật sự khi dễ người quá đáng, không biết nàng sau khi tới đó có thể có cơ hội làm một nha hoàn hay không. Vạn nhất gặp phải ác ma giết người không chớp mắt này thì biết làm sao bây giờ? Nàng nếu như bị người ta tra tấn thì có thể chết đi hay không?

Chẳng qua... chết cũng cần có dũng khí rất lớn.

Thi Hiểu Nhiên mang theo lo lắng cùng bất an chìm vào trong mộng. Trong lúc ngủ mơ thấy mình đến Thất Dương Cung, khắp nơi u ám, nơi nơi đều là tiếng kêu gào của những người chết thảm. Có kẻ hai mắt bị khoét, có kẻ toàn thân đầm máu, những người này không ngừng bay qua bay lại bên nàng, còn có một nữ tử xinh đẹp, phát ra âm thanh ghé rợn thảm thiết. Nàng không ngừng chạy về phía trước, trong lòng thầm kêu: Ta muốn xuyên trở về, xuyên trở về sẽ không bị bọn họ tìm thấy. Lại cảm giác bên cạnh có đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng, vô luận chạy như thế nào cũng đều thoát không khỏi. Sau đó xuất hiện hung thần ác sát Thất Dương Cung giơ nanh múa vuốt, nắm lấy tóc nàng giật mạnh. Nàng liều mạng kêu cứu giãy dụa nhưng không làm được gì, bị người ta không ngừng giữ lấy, không ngừng lôi đi.

Đột nhiên bừng tỉnh, mới phát hiện đó chỉ là một giấc mộng. Toàn thân Thi Hiểu Nhiên ướt đầm, lòng còn tràn ngập sợ hãi. Đáo qua phòng trong, lại bị kinh sợ — trong phòng thật có một người, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm nàng.

6. Chương 6: Đi Chung Đường

Thi Hiểu Nhiên sợ tới mức tìm muốn vọt ra ngoài, mất vài giây sau mới bình tĩnh lại được, sau đó nàng liền khẳng định đây là con người, tuyệt đối không phải quỷ trong mộng đuổi theo!

Thi Hiểu Nhiên không dám lên tiếng. Nàng vẫn còn ở trong phòng của mình, nhưng các nữ tử khác thì đã ngủ say, đối với nguy hiểm này không hề hay biết.

Người này một thân hắc y, toàn thân bị bóng đêm bao phủ, đang đứng cạnh giường của nàng, ánh mắt nhìn chăm chăm nàng, nhưng cũng không làm bất cứ động tác gì. Ngừng một lúc, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy bóng dáng ấy rất quen thuộc, có ý thăm dò, hỏi: “Cố Bắc Viễn?”

Người nọ “Ừ” một tiếng.

Thi Hiểu Nhiên cảm thấy bức bối – chết tiệt, người đêm hôm khuya khoắt không ngủ được nên muốn đi hù chết người ta à?!

Bất quá nàng không dám đem tức giận biểu hiện ra ngoài, chỉ lấy tay vuốt ngực mấy cái rồi ngồi dậy, hỏi: “Người là tới tìm ta?”

Cố Bắc Viễn không nói gì, lại đột nhiên vung tay lên. Thi Hiểu Nhiên chỉ cảm thấy một vật gì đó như một sợi dây bò lên thắt lưng mình, loáng một cái nàng liền bị kéo ra khỏi ổ chăn, ngã vào trong lòng nam nhân kia, eo cũng bị một cánh tay giữ chặt, hai người trong nháy mắt biến mất.

Sau khi đem Thi Hiểu Nhiên lên nóc nhà, Cố Bắc Viễn mới rời lỏng tay. Lớp áo mỏng bị nữ nhân này túm chặt, hẳn còn có thể cảm giác được nàng đang run rẩy.

Sau khi ổn định lại tinh thần, Thi Hiểu Nhiên mới dám buông tay, thật cẩn thận ngồi xuống. Mái ngói cong cong trong đêm đen trầm tĩnh lạ thường, xa gần đều có phòng ốc, Phi Thiên Bảo thật sự rất lớn.

Nam nhân bên cạnh không nói tiếng nào, Thi Hiểu Nhiên cũng không đoán ra hắn muốn làm gì. Định bắt động ta bắt động, vì vậy nàng ngẩng đầu ngắm nhìn những ngôi sao đang lấp lánh. Bầu trời đen thẫm, thâm thúy cao xa, khiến cho đêm nay ngân hà sáng rực rỡ.

Thật lâu sau, nàng mới mở miệng: “Ta lạc mất thủ hạ của người, sau đó liền bị lừa bán đến nơi này.” Thi Hiểu Nhiên sợ hắn để ý đến chuyện mình bỏ trốn.

“Là do bọn hắn vô năng.”

“Vô công của người hẳn là rất cao?”

Cố Bắc Viễn nhìn nhìn nàng, chậm rãi nói: “Cũng tạm, nhưng nhân ngoại hữu nhân (người này giỏi còn có người kia giỏi hơn), võ học thâm sâu vô cùng.”

Đúng là cao thâm, nhìn hắn còn trẻ như thế, vậy mà cũng được xếp vào hàng cao thủ. Thi Hiểu Nhiên lại hỏi “Học võ rất vất vả sao?”

“Người muốn học?”

“Ta muốn có thể tự bảo vệ mình.” Nàng nói ra suy nghĩ từ đáy lòng.

“Người không cần học, cũng học không được.”

Đây tuyệt đối là đả kích nàng! Lại nói, nàng bị mama buộc học cách đi đứng đến muốn khóc, hơn nữa bình thường học võ hình như đều là bắt đầu luyện từ nhỏ, bây giờ xương cốt đã định hình khẳng định không học được.

Chẳng lẽ nàng chỉ có thể bị kẻ khác chà đạp?

Thi Hiểu Nhiên nhớ tới nam nhân này lúc trước còn nghĩ tới việc để nàng làm tiểu thiếp thứ năm, tối nay lại cố ý tìm đến. Giấc mơ lúc này rất khủng bố. Thi Hiểu Nhiên thật sự sợ hãi Thất Dương Cung. Nàng thà cùng Cố Bắc Viễn trở về làm tiểu lão bà của hắn cũng không nguyện đi tới cái nơi đó, dù sao nam nhân này cũng không giống người xấu, bộ dạng lại anh tuấn, vì vậy liền hỏi: “Người đêm nay là tới dẫn ta đi?”

Không ngờ hắn lại nói: “Không phải.”

“Vậy người tới làm gì?”

“Đến xem người.” Thanh âm đều đều chậm chậm, giống như là đang nói muốn đi mua đồ ăn.

Thật sự là một nam nhân kì quái! Quá nửa đêm không ngủ được, lôi mình ra đây hứng gió đêm, lại còn đứng trên nóc nhà. Aizz, thế giới này thật sự là không thể nói lý lẽ.

“Người vì sao muốn tới xem ta?” Chẳng lẽ hấn thích thăm mình ?

Cố Bắc Viễn cúi đầu nghĩ rồi nói: “Người thực kỳ lạ!”

Cái này mà hấn cũng nhìn ra? Nguyên lai vị đại ca này thật sự là cao thủ, không biết hấn có nhìn ra là nàng xuyên qua đến đây không. Chẳng lẽ là nàng hiểu lầm, hấn muốn mang nàng về không phải để làm tiểu lão bà thứ năm, mà là muốn làm tư liệu nghiên cứu? Nàng vội vàng hỏi: “Lúc ấy vì sao người muốn đem ta mang về? Hiện tại vì sao lại không muốn nữa ?”

Cố Bắc Viễn không trả lời, hấn chính là cảm thấy, nữ tử kì dị như vậy không thể tùy ý buông tha, trước đem nàng về rồi tính sau.

Nhưng đêm nay hấn không cần phải mang nàng đi.

Một lát sau, nàng mới nghe Cố Bắc Viễn nói: “Người chuẩn bị đi theo tới Thất Dương Cung?”

Thi Hiểu Nhiên gật gù đầu, nói: “Đúng vậy, chỉ sợ người sẽ không thể tùy tiện đến xem ta như vậy nữa”, nhớ tới cái gì đó lại hỏi: “Là vì ta sắp đi Thất Dương Cung cho nên người mới không mang ta đi?”

“Đúng vậy.”

Thì ra là hấn sợ đắc tội với Thất Dương Cung.

Tuy rằng Cố Bắc Viễn có bốn lão bà, lần đầu tiên gặp mặt đã muốn đem nàng mang về, nhưng hấn là người nàng gặp đầu tiên ở thế giới này, trong lòng luôn cảm thấy thân thiết hơn một chút. Không nghĩ tới hấn có tà tâm lại không có gan làm, thật sự là đáng tiếc.

Thi Hiểu Nhiên nhất thời cảm thấy chính mình cùng Cố Bắc Viễn thật đúng là không phải người cùng một thế giới, nhìn gương mặt đẹp trai lạnh lùng kia thật không thể nào dễ chịu được.

Đã là cuối hạ, gió đêm hơi se lạnh, nàng lại bị hấn kéo từ trong ổ chăn ra, trên người chỉ mặc trung y (áo trong), ngồi lâu cũng thấy lạnh lạnh, huống chi nàng cũng không có gì hay ho để tiếp tục nói với nam nhân này. Nàng dùng ngữ điệu khó chịu nói: “Ta muốn trở về ngủ, nếu người không có lời gì muốn nói, phiền người đem ta trở về.”

Cố Bắc Viễn không rõ nữ nhân này vì sao mất hứng, thấy nàng không còn lòng dạ nào đứng ở nơi này, hấn đành phải mang nàng xuống. Hai người theo hướng cửa sổ vào phòng, tới nơi mới buông cánh tay đặt bên hông nàng ra.

“Người đã làm gì bọn họ sao? Vì sao bọn họ lại bất tỉnh?” Thi Hiểu Nhiên chỉ vào bọn tỷ muội nằm trên giường gỗ vẫn đang say giấc nồng.

“Không có gì, chỉ điểm huyết ngủ thôi, đến sáng mai là không sao hết.” Cố Bắc Viễn thản nhiên nói.

“Ừm, nếu như không có việc gì, người cũng nên đi thôi.”

Cố Bắc Viễn không nói gì nữa, nhảy ra ngoài cửa sổ, chớp mắt một cái liền biến mất.

Thi Hiểu Nhiên trèo lên chỗ cửa rồi mình nằm xuống, nàng cũng không biết lúc này là mấy giờ, tốt nhất vẫn nên đi ngủ tiếp. Bình đến thì tướng chặn, nước đến có đất ngăn, nàng xuyên qua vào thế giới này chắc không đến mức làm vật hi sinh, như thế chẳng lẽ sống không nổi? Cho dù thật sự sống không được, hôm nay cũng phải ngủ ngon giấc, nàng có đau buồn cũng vô dụng.

Âm lịch ngày hai mươi chín tháng bảy, ngày đại cát, thích hợp cưới gả.

Thất Dương Cung từ sáng sớm đã phái người đến, nói là đón dâu. Chẳng những cung chủ không tới mà đoàn người đón dâu người nào cũng mang theo đao kiếm bên mình, biểu tình vô cùng nghiêm túc, người không biết còn tưởng là tới đòi nợ.

Thi Hiểu Nhiên đứng từ xa, chỉ thấy tân nương một thân giá ý đỏ rực như lửa, dáng người thướt tha, không thấy rõ dung mạo xinh đẹp như thế nào. Tân nương đội khăn hỉ, được nha hoàn nâng tay, ngồi lên một chiếc xe ngựa xa hoa màu đỏ.

Theo sau xe là các nha đầu hồi môn, tiếp đến chính là của hồi môn. Người của Thất Dương Cung chủ yếu nằm trong đội ngũ trước và sau xe cưới, cũng có vài kẻ cười ngựa cao to, không khí bị đè nén rất áp lực.

Đội ngũ rước dâu bắt đầu xuất phát. Thời điểm mới bắt đầu còn có chút áp lực, các nữ tử đi trên đường cũng không dám nói gì. Nhưng đi được hơn nửa canh giờ (1 tiếng) liền chụm đầu ghé tai nhỏ giọng nói chuyện, chỉ cần không nghị luận về Thất Dương Cung cùng Phi Thiên Bảo là được. Mặt trời cuối hạ mặc dù không thể so trời với tháng sáu (tháng 6 trời đẹp, trời mát ^^), nhưng vẫn có chút gay gắt, mọi người đều mồ hôi chảy ròng ròng, chỉ có người của Thất Dương Cung là còn giữ bộ dáng thoải mái. Đến giờ cơm trưa, đội ngũ nghỉ ngơi lấy sức nửa canh giờ, phát chút lương khô nước uống rồi tiếp tục lên đường bất chấp cái nắng giữa trưa.

Buổi chiều, đám hồi môn nữ tử đi phía sau xe không hề có tiếng cười, mọi người đều gắng dành sức để đi. Thi Hiểu Nhiên thề với chính mình cả đời cũng chưa từng đi bộ lâu như vậy, đi đến khi mặt trời ngã về phía tây hai chân đều đã mỏi muốn chết. Khi đi ngang qua thành trấn là lúc mọi người đều có cảm giác mặt trời sắp ló dạng, kết quả người của Thất Dương Cung vẫn chưa có ý định dừng lại, tiếp tục hành quân băng qua mấy đoạn đường liên. Xem ra đêm nay nhất định phải ăn ngủ ở vùng sơn dã hoang vu.

Đợi cho mặt trời hoàn toàn xuống núi, đội ngũ rốt cuộc mới dừng lại, cắm trại nhóm lửa. Xa xa bay đến mùi thịt nướng, mọi người càng cảm thấy đói bụng, ai cũng đều muốn ăn một bữa thật ngon rồi chợp mắt một chút. Kết quả khi cơm tối được bưng lên căn bản không có chút thịt, xem ra thịt nướng này là đồ ăn cho người của Thất Dương cung. Người của Phi Thiên Bảo xác thực không được đãi ngộ, ngoại trừ tân nương tử, đồ ăn của mọi người đều không khác nhau lắm, nhưng mà không ai có thể kén chọn, lúc ăn cơm chẳng khác gì một đám lang thôn hổ yết, qui củ học hơn nửa tháng đã sớm bị ném lên chín tầng mây.

Có thể thấy được, trong lúc đói mặt với đói khát, những thứ khác chỉ là mây bay~.

Sau khi ăn xong Thi Hiểu Nhiên nhận nước ấm rồi đi vào lều. Lúc cởi hài ra quả nhiên liền thấy trên chân nổi lên vài bong nước. Nàng một bên xoa chân, một bên không ngừng mát xa toàn bộ bắp chân, hy vọng ngày mai lúc đứng lên chân sẽ không quá đau.

Hôm sau, mới tảng sáng liền bị đánh thức, sau khi ăn sáng xong lại bắt đầu đi tiếp. Hai chân Thi Hiểu Nhiên đều đau nhức, bàn chân bởi vì ngày hôm qua nổi lên bọt nước giờ lại chịu khổ, tự mình trải nghiệm gian khổ của Hồng quân hành quân vạn dặm (Hồng quân: chi tiết tại đây). Mỗi khi bên cạnh có người của Thất Dương Cung cười ngựa đi ngang qua, trong lòng mỗi người đều nhin không được mắng thầm: “Người là nam nhân sao? Nào có nam nhân cười ngựa mà để nữ nhân đi bộ chứ !”

Mất thấy tốc độ hiện tại phải hơn hai mươi ngày mới tới nơi, người của Thất Dương Cung rõ ràng rất bất mãn đối với tốc độ của nhóm người này, mặt càng bè ra.

Trèo đèo lội suối, vượt trấn qua sông, sáng sớm xuất phát, đêm đến dừng chân. Thi Hiểu Nhiên có khi có ý nghĩ, có nên thừa dịp lúc quản lý lơ lỏng chạy trốn hay không? Trên người nàng có ngân phiếu, chỉ cần có thể đào tẩu, sinh sống sau này hẳn là không thành vấn đề. Nhưng nơi này rất nhiều người đều có võ công, có khi nào chạy nhanh cũng bị bắt lại? Nếu như bị tóm được khẳng định cả trái cây cũng không có mà ăn.

Ham muốn tự do chiếm lấy suy nghĩ của Thi Hiểu Nhiên. Nàng phải đợi chờ cơ hội, hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Không nghĩ tới cơ hội này ở buổi tối ngày thứ năm đã xuất hiện. Đêm nay Thi Hiểu Nhiên đi lấy nước ấm hơi trễ một chút, đại khái nguyên nhân là do thiếu người gánh nước. Không có nước ấm, Thi Hiểu Nhiên còn chưa có tắm rửa, cố gắng nặn nỉ cấp chút nước ấm, quản sự là người của Phi Thiên Bảo, quản lý chuyện cười gả này trong lòng buồn bực, hôm nay uống chút rượu, nghe Thi Hiểu Nhiên muốn nước liền thấy phiền, trực tiếp ném cái xô cho nàng, nói: “Muốn nước thì tự mình lấy đi, làm như mình là thiên kim đại tiểu thư không bằng, bên kia có sông kia.” Nói xong hươ tay chỉ sang ” bên kia”.

Thi Hiểu Nhiên liền mang theo thùng gỗ xoay người đi qua hướng bên kia, lập tức có tiếng quản sự ở phía sau nàng vọng đến: “Tắm rửa như vậy làm gì, đến nơi đó người cũng dơ bẩn.”

Con sông cách nơi cắm trại vài trăm mét, trên đường tối như mực, hai bên đường đầy cỏ dại không tên, Thi Hiểu Nhiên nghe thanh âm từ phía doanh trại càng ngày càng xa, bốn phía im lặng, cũng không có người

nào, trong lòng cũng có chút sợ hãi. Nàng nghĩ lại nghĩ: Không có người đi theo mình, đây không phải là thời cơ chạy trốn hoàn hảo sao?

Quay đầu nhìn lại, bãi sông mấy trăm thước có một đám cỏ lau rất lớn, ẩn núp vào đó rất khó bị phát hiện. Hiện tại đã qua hơn nửa giờ Hợi (22 giờ), trong doanh nhiều người đã muốn ngủ, vừa rồi cái gã kêu mình đi múc nước tựa hồ cũng có men say, phỏng chừng đến sáng mai mới có thể phát hiện thiếu người. Bọn họ sẽ nghĩ nàng đã chạy xa, mà người Thất Dương Cung khẳng định sẽ không vì một nha đầu mà chậm trễ hành trình. Có lẽ đây là cơ hội duy nhất.

Thi Hiểu Nhiên ném thùng gỗ vào lòng sông, chạy tới phía cỏ lau.

Cỏ lau cao thấp, gồ ghề, Thi Hiểu Nhiên chạy đến một chỗ dày đặc, tìm nơi an toàn, ôm đầu gối thu người lại. Nàng không dám chạy đến chỗ sâu hơn, sợ có đầm lầy hoặc là đột nhiên nhảy ra cái gì đó.

7. Chương 7: Thân Phận Của Cố Bắc Viễn

Đêm nay nhất định không phải là một đêm bình thường, không chỉ phát sinh chuyện Thi Hiểu Nhiên chạy trốn.

Thương Thần Phi thay một bộ y phục dạ hành màu đen. Triệu Lạc Khôn dẫn theo hai mươi cao thủ giờ tý đến nơi đội ngũ đón đầu đóng quân.

Mười ngày trước đại ca Thương Dịch Thiên cùng nhị ca Thương Dịch Dương tìm được hắc:“Tam đệ, Thất Dương Cung vừa muốn thú tam tiểu thư Phi Thiên Bảo.”

Không biết hai cái người gọi là ca ca này lại muốn hắc làm gì, Thương Thần Phi trước vẫn tăng bốc:“Chỉ có Thất Dương Cung mới để ý môn phái nhỏ như Phi Thiên Bảo. Đằng Vân Các có phụ thân cùng ca ca, thống nhất giang hồ chỉ là chuyện sớm muộn. Nếu không phải đường xá xa xôi, chỉ sợ Thất Dương Cung đã sớm bị san bằng.”

“Đúng thế! Nhưng ta không muốn cho Thất Dương Cung thú nhiều mỹ nhân như vậy.” mặt Thương Dịch Dương bày một bộ dáng xem kịch vui,“Người cũng không thể cả ngày chơi bởi lêu lổng, đệ đi phá đám cửa hôn nhân này đi!”

“Không biết huynh muốn như thế nào mà quấy phá?” Quả nhiên bọn họ sẽ không để hắc sống dễ chịu.

“Thất Dương Cung đón đầu, bình thường đều là phái hai sát phụ trách. Người mang theo hai mươi cao thủ, giết hai sát, cướp Hàn tam tiểu thư về.” thanh âm Thương Dịch Dương có chút đáng khinh,“Ta là muốn ôm nữ nhân của Thất Dương Cung chủ trong tay!”

“Đừng nói ta việc này người làm không được!” Thương Dịch Thiên nói,“Còn nữa, đừng để bọn họ phát hiện chúng ta sai khiến Đằng Vân Các làm.”

Mọi người đều là huynh đệ cùng cha khác mẹ. Thương Thần Phi bởi vì mẫu thân không được phụ thân sủng ái, từ nhỏ đã chịu đựng hai vị huynh trưởng khi dễ. Nay Thương Dịch Thiên nắm đại quyền, đối Thương Thần Phi càng có khoảng cách, thường sai hắc làm những việc rắc rối, khó giải quyết.

Trong mắt bọn họ, hắc chẳng qua võ công tầm thường, không hề có chí khí, cả ngày mặc kệ chính sự. Như vậy tốt lắm, bọn họ sẽ không sinh ra ý tưởng trừ bỏ hắc.

Tương lai nội bộ Đằng Vân Các sớm hay muộn cũng sẽ có mâu thuẫn.

Tuy nhiên trước mắt chưa phải lúc, hắc còn muốn đối với bọn họ cung kính, yếu thế. Có đôi khi, giấu tài mới là sống còn.

Thất Dương Cung sở hữu bốn sử mười hai sát. Mười hai sát luận theo võ công cao thấp mà xếp hạng, hàng năm đều luận võ định danh lần nữa. Bốn sử chẳng những võ nghệ tốt, hơn nữa họ đều là chủ tướng Thất Dương Cung, đầu óc nhạy bén, thiên tư (tư chất tự nhiên) bất phàm. Đằng Vân Các có hai mươi cao thủ, Thất Dương Cung chỉ phái hai trung đội đáng tin cậy đi phía sau. Tứ sử một người cũng chưa dùng đến, nhiệm vụ kì này đúng là không khó. Dù sao nếu hắc thật sự chết, bọn họ cũng khó ăn nói với phụ thân.

Giết hai sát hay không, không quan trọng. Trọng điểm là cướp tân nương tử. Thương Dịch Dương dù sao cũng là một tên háo sắc.

Đêm nay đầu tháng ba, trăng mờ gió lớn (nguyên văn nguyệt hắc phong cao), thích hợp để tập kích ban đêm.

Giờ tỵ, hai mươi Hắc y nhân đột nhiên động thủ, người có võ công ở đội ngũ bên ngoài. Thương Thần Phi dẫn người đi trước không chế địch, đối phó người của Thất Dương Cung. Lạc Khôn mang theo hai người tận lực tránh nơi hỗn chiến, lập tức chạy tới hướng doanh trướng nữ quyến.

Trước đó nghe được, phụ trách đón dâu lần này là Giản Thất và Bạch Cửu. Bọn họ phản ứng rất nhanh, hai phía nhân mã bắt đầu chém giết.

Tiếng quát tháo, tiếng giết chóc, khắp nơi đều là lửa, đội ngũ nhanh chóng hỗn loạn.

Mười hai sát của Thất Dương Cung quả nhiên danh bất hư truyền, bên cạnh lại có người của Thương Dịch Thiên, Thương Thần Phi không dám lộ bản lĩnh thật, cùng Giản Thất đấu một lúc, khó phân cao thấp. Song cao thủ Đằng Vân Các cũng không phải ngồi không, liền gia nhập cuộc chiến. Giản Thất rõ ràng đã cố hết sức, trên người xuất hiện nhiều vết thương.

Người của Thất Dương Cung đón dâu nhiều lần, chưa bao giờ bị tập kích, người cũng không mang nhiều, rõ ràng rơi vào thế bất lợi.

Đột nhiên Lạc Khôn một mình vọt ra, phía sau không thấy hai người theo cùng, cũng không thấy dẫn theo tân nương. Lạc Khôn hô to: “Mau chạy đi!” rồi lập tức lao tới bên người Thương Thần Phi, muốn giúp hấn loại bỏ những người này.

Một đoàn bóng đen đột ngột xuất hiện, động tác của hấn cực nhanh, vài người Đằng Vân Các còn chưa kịp phản ứng, liền bị một chưởng đánh gục. Trong nháy mắt, hơn mười cổ thi thể nằm trên mặt đất. Thương Thần Phi thấy tình thế không ổn, hét lên: “Rút lui!” rồi toàn lực hướng về phía đám cỏ lau xa xa mà bay đi.

Hắc y nhân đuổi sát sau đó, tiêu diệt vài người không kịp thoát. Người này khinh công vô cùng tốt, khi đến chỗ cỏ lau, song phương cách nhau cũng không xa.

Lạc Khôn ở sau lưng Thương Thần Phi, đột nhiên cảm thấy một trận chưởng phong từ phía sau đánh úp lại, vội vàng né tránh nhưng chưa né được đã bị đánh văng ra hơn mười thước, ngã xuống bên trong đám cỏ lau.

Nơi nào chưởng phong đi qua, cỏ lau đều gãy đến đáy. Chẳng những nghe tiếng Lạc Khôn rơi xuống đất, kèm theo đó còn có tiếng nữ tử thét chói tai.

Thi Hiểu Nhiên đang mơ mơ màng màng thì bị cảm giác áp bách rất mãnh liệt bừng tỉnh. Ngay sau đó một trận cuồng phong khiến đám cỏ lau gãy rạp quét qua, đẩy nàng ngã ra sau hai ba thước, ngay cả vàng ngọc trong lòng đều văng ra hết.

May mà đó chỉ là chưởng phong còn sót lại, Thi Hiểu Nhiên cũng không có gì đáng ngại. Giờ mới thấy rõ một hắc y nhân bật mặt ngã cách nàng mấy thước. Mà cách đó không xa, tựa hồ còn có hai người đang giằng co. Đúng là lưng về đến nhà, nằm cũng trúng đạn (ý nói việc xảy ra, tránh cũng không khỏi). Cảm thấy trong lòng có cái gì thiếu thiếu, Thi Hiểu Nhiên sờ sờ người, vội cất vàng ngọc trở lại.

Mọi người ở đây trừ Thi Hiểu Nhiên đều có thể nhìn vật trong đêm. Thương Thần Phi không thể vứt bỏ Lạc Khôn. Y ngừng cước bộ cầm kiếm xoay người cùng Hắc y nhân quyết đấu sống còn.

Người tới một thân hắc y, binh khí tầm thường, nhưng võ công lại rất cao, ở Thất Dương Cung chỉ có một người — Thất Dương Cung nhị cung chủ. Không nghĩ tới hấn tự mình ghênh đón Hàn tam tiểu thư.

Nhị cung chủ thể chất đặc biệt, không thể cận chiến, do đó Thương Thần Phi qua hơn mười chiêu đã lộ ra suy yếu. Lạc Khôn nhìn thấy liền kinh hồn bạt vía, bản thân hấn vũ khí còn không có, không nghĩ nhiều, vội chạy tới bên người Thi Hiểu Nhiên, nắm áo nàng lôi lên, ném qua hướng Hắc y nhân, đồng thời hô to: “Đi mau, không cần lo cho ta!” Ý đồ ngăn cản nửa chiêu của Hắc y nhân, làm cho Thương Thần Phi có thể thoát thân.

“A —” một tiếng, Thi Hiểu Nhiên ở không trung xoay một đường parapol đẹp mắt.

Động tác Hắc y nhân thật ngoài dự kiến. Hắn chẳng những không phóng ám khí hai người, ngược lại thân hình chột lóe quay đi, tránh công kích của đối thủ, tiếp được nữ nhân đang bay tới, tung vài bước về phía sau tiếp đất, động tác cực kì tiêu sái.

Thương Thần Phi vội vàng kéo Lạc Khôn, vận khinh công nhanh chóng ly khai.

Thi Hiểu Nhiên đầu vầng mắt hoa một trận cuối cùng cũng có cảm giác an toàn đáp đất. Có người ở trên không trung tiếp được nàng, thật là vô cùng may mắn. Nhưng lòng ngực này như thế nào lại thấy quen thuộc? vừa ngẩng đầu lên — đây không phải là Bắc Viễn sao?

Thi Hiểu Nhiên nhất thời muốn khóc, ca ca à, người thật sự là đáng yêu mà, tới đúng lúc lắm!

Giản Thất cùng Bạch Cửu đã đuổi tới, vừa thấy Cố Bắc Viễn, lập tức quỳ xuống: “Tham kiến nhị cung chủ. Thuộc hạ hành sự bất lực, xin người trách phạt!”

Thi Hiểu Nhiên càng muốn khóc — Cố Bắc Viễn, hử, hử cư nhiên lại là nhị cung chủ-Thất Dương Cung!

———— Ta là Thi Hiểu Nhiên đầu óc ngừng hoạt động —————

Cố Bắc Viễn thật sự là nhị cung chủ Thất Dương Cung, không chỉ như thế, hắn còn có xuất thân đặc biệt.

Cố Bắc Viễn nguyên là thiếu chủ Thất Dương Cung, mẫu thân hắn vì khó sinh mà chết. Lúc sáu tuổi, phụ thân Cố Bắc Viễn tin lời gièm pha, cho rằng hắn không phải con mình, liền sai người mang hắn đi. Hắn ăn độc dược, rắn rết, côn trùng mà lớn, bị một kẻ điên mưu toan luyện thành một dược nhân. Cái loại thống khổ này, người thường không thể tưởng tượng được. Hắn bị nhốt trong độc thất không thấy ánh sáng mặt trời, không ngừng bị dẫn độc, ngâm độc, bị kiến cắn, vô số lần kêu khàn cả giọng. Khi hắn bị đau đớn tra tấn đến ý thức mơ hồ, cảm thấy sinh mệnh thống khổ của mình sắp chấm dứt thì cuối cùng cũng được giải thoát.

Lúc tỉnh lại, trong đầu chỉ có một suy nghĩ—hắn vì sao không chết?

Năm năm sau, hắn cùng với độc trở thành nhất thể, bách độc bất xâm. Bất luận kẻ nào tới gần thân thể hắn trong vòng ba thước, độc khí màu đen sẽ theo cơ thể mà phun ra, tự động tập kích về phía người tới gần hắn, nháy mắt trí mạng, vô dược khả giải (không thuốc nào cứu được).

Mãi đến năm mười bốn tuổi được đại ca Cố Nam Viễn cứu ra, hắn mới lấy lại tự do. Lúc này phụ thân đã chết. Trong trí nhớ, đại ca thật thà phúc hậu giờ đã thành cung chủ Thất Dương Cung, trên người vết sẹo đan xen, mặt mày hơi thở âm ngoan.

Đại ca vì chuyện của mẫu thân cũng bị liên lụy, mấy năm nay chắc hắn sống không tốt. Cố Nam Viễn nói: “Mẫu thân vẫn không phản bội phụ thân, cho nên hắn đáng chết, nữ nhân bên người hắn cũng nên chết!”

Cuộc đời Cố Bắc Viễn chỉ quan tâm đến Cố Nam Viễn cùng Thất Dương Cung .

Mặc dù thoát khỏi, hắn vẫn không thể khống chế độc tỏa ra từ người hắn. Chưa từng có người nào tới gần hắn trong vòng ba thước mà sống sót được. Nhưng kì lạ là, động vật tới gần hắn lại không hề hại gì, không bị độc hại. Đại ca đi tìm thần y. Thần y cũng không nói được nguyên nhân, chỉ nói: “Đại khái là vì trong lòng hắn còn nỗi sợ có người tới gần”.

Rồi mười năm sau, hắn trở thành nhị cung chủ Thất Dương Cung, vì đại ca chia sẻ sự vụ trong cung, thú tiêu khiển duy nhất là — luyện công. Cố Bắc Viễn vốn là kỳ tài luyện võ, thiên phú rất cao, võ nghệ tăng nhanh vượt bậc, hiếm có đối thủ. Mấy năm nay tuy sống đơn độc, ít nói, nhưng tính tình so với Cố Nam Viễn vẫn được xem là hiền lành.

Trên giang hồ đồn đãi nhị cung chủ Thất Dương Cung tham luyện sắc đẹp, quả thực là oan uổng cho Cố Bắc Viễn hử mà. Mỹ nhân chỉ như mây bay, thấy được mà sờ không được, còn không bằng sói hoang bên ngoài chạy tới thật đáng yêu. Đám rước dâu này là ý tứ của Cố Nam Viễn, không phải vì mỹ nhân, mà là vì mục đích khác.

Cố Bắc Viễn biết đại ca chính là muốn tốt cho hắn, một lòng tìm cách loại bỏ độc trên người hắn, để hắn trở lại bình thường, có thể cùng huynh đệ nâng cốc chúc mừng. Song, có lẽ chỉ là một hy vọng xa vời.

Ngay tại thời điểm hấn cho rằng bản thân sẽ cô độc suốt quãng đời còn lại, hấn lại gặp một nữ tử kỳ quái. Nàng mặc quần áo quái dị, không có chút võ công, lại xuất hiện trong thâm sơn rừng già.

Trong nháy mắt Thi Hiểu Nhiên giữ chặt tay áo hấn, hấn đã rất chấn kinh. Đột nhiên có người ở gần hấn thế, loại cảm giác này thật cổ quái mà xa lạ. Độc cũng không như tở như lũ mà theo cơ thể tiết ra. Nàng một chút cũng không có dấu hiệu trúng độc. Nữ tử ăn mặc quái dị này tựa hồ hoàn toàn không biết thân phận của hấn, còn chào hỏi hấn.

Nàng đặc biệt như thế, có lẽ thuộc môn phái nào đó phái tối, cũng có thể là con cháu của bộ tộc nữ bí ẩn. Tóm lại, phải đề phòng.

Nàng đối với một miệng vết thương rất nhỏ trên người hấn lộ vẻ khẩn trương, vì hấn mà trị liệu. Lúc băng bó vết mặt nàng thực chuyên chú, lông mi nàng thật dài, con ngươi cũng lóe sáng như sao đêm vậy. Ngón tay non mịn của nàng phất qua da thịt hấn lại mang cho hấn loại cảm giác quái lạ dị thường, nhưng cũng không chán ghét. Khi đó, hấn âm thầm quyết định, vô luận nàng là loại người nào, trước hết mang về Thất Dương Cung rồi nói sau.

Trên đường được tin, đại ca ở Ngô Châu bị bao vây, hấn đành phải giao nữ nhân này cho thủ hạ. Trên đường trở về thì nghe nói hai người đã chết, Thi Hiểu Nhiên cũng không rõ tung tích.

Tìm mọi cách điều tra mới biết được Thi Hiểu Nhiên bị bán vào Phi Thiên Bảo, làm nha đầu hồi môn cùng Hàn tam tiểu thư đang đưa tới Thất Dương Cung. Như vậy tốt lắm, tự hấn mang nàng đi còn thấy thực phiền phức!

8. Chương 8: Lương Ngựa Kinh Hồn

Trở lại doanh địa, một đường tiến vào trong trướng, Giản Thất cùng Bạch Cửu lập tức quỳ xuống thỉnh tội, Cố Bắc Viễn cũng không trách cứ: “Là sơ suất của ta. Ta không dự đoán được sẽ có người tập kích. Tra xem là người của môn phái nào gây nên, xem xem còn có người sống hay không?”

“Tuân lệnh”.

Cố Bắc Viễn đứng cân nhắc một chút, nói “Các người đi xuống xem xét thương vong tổn thất, có việc lại đến bẩm báo.”

Giản Thất cùng Bạch Cửu cáo lui, lúc gần đi ra còn liếc mắt một cái vào góc tường có nữ tử người đầy bùn bẩn kia, ánh mắt tràn ngập nghi vấn.

Trong trướng âm áp, lại có ánh nến ánh bốn phía sáng rọi, đầu óc Thi Hiểu Nhiên cuối cùng cũng từ trạng thái ngừng hoạt động khôi phục lại, ngẩng đầu thấy Cố Bắc Viễn đang nhìn nàng.

“Nhị... nhị cung chủ,” Thi Hiểu Nhiên cũng không biết nên nói cái gì, chính nàng đang chạy trốn lại bị bắt.

Nam nhân đối diện cũng không nói chuyện, bầu không khí có chút rét buốt.

Thi Hiểu Nhiên ngượng ngùng nói: “Nhị cung chủ tự mình tới đón tân nương tử sao?”

“Không phải,” thanh âm bình thản, ngừng một chút hấn nói tiếp, “Ta sợ gặp chuyện không may, người lại không thấy, tìm rất phiền phức.”

Xem ra, hấn nhất định phải bắt nàng đến Thất Dương Cung. Nhưng khẳng định nàng không làm ngu phu nhân được đâu. Thi Hiểu Nhiên cũng không quan tâm lo lắng nhiều. Nếu là Cố Bắc Viễn, mạng nhỏ của nàng hấn là có thể bảo đảm. Lúc này nàng cảm thấy cả người khó chịu, buổi tối chưa tắm rửa, ngồi trong đám cỏ lau nửa ngày, bị muỗi cắn toàn thân sưng ngứa, giờ chỉ muốn tắm một cái, sau đó lên giường ngủ một giấc thật ngon, thư giãn tâm hồn đáng thương đã bị kinh động suốt nửa ngày này. Cho nên, Thi Hiểu Nhiên không sợ chết mà hỏi: “Ta có thể đi trước không? Ta cảm thấy rất khó chịu.”

Cố Bắc Viễn nhìn người bình thường rất nữ tính, giờ phút này lại thảm hại không thôi, hỏi: “Người bị thương sao?”

“Không có, chỉ là ta muốn tắm rửa rồi ngủ.” Thi Hiểu Nhiên có điểm ngượng ngùng, thanh âm nhỏ nhẹ.

“Vậy người đi xuống trước đi!” Cố Bắc Viễn hô to, hướng Bạch Cửu nói: “Mang nạng đi xuống nghỉ tạm. Giờ dần đã qua, ngày mai trẻ chút hãy đi.”

Bạch Cửu biết nữ tử này thân phận đặc biệt, phải người đem nạng đến cái doanh trướng nhỏ, theo sau có người mang nước ấm cùng quần áo tiến vào, hỏi: “Cô nương có cần người hầu hạ không?”

Thi Hiểu Nhiên nói “Không cần”, sao đó khép chặt cửa, nhanh chóng tắm rửa thay quần áo. Nước rất ấm, toàn thân đều thư thái, tiếp đó cơn buồn ngủ kéo tới, ý thức nặng nề, nạng lập tức nhào lên giường.

Đêm nay có gối chăn cũng thoải mái hơn rất nhiều, đầu óc mê man của Thi Hiểu Nhiên còn chưa kịp tự hỏi hôm nay phát sinh chuyện gì, đã lâm vào mộng đẹp.

Cảm giác ngủ rất thoải mái, khi tỉnh lại nắng chiếu rực rỡ. Mặc xiêm y rửa mặt xong, có người đưa điểm tâm tới, Thi Hiểu Nhiên vừa ăn vừa nghĩ đến Cố Bắc Viễn. Người này anh tuấn xuất sắc, lúc mới gặp tuy không nhiều lời, nhưng cũng coi như ôn hòa, không ngờ truyền thuyết bên ngoài lại tàn nhẫn huyết tinh đến vậy. Nhớ rõ khi đó hắn còn đem thức ăn chia cho nạng, buổi tối ngủ cũng không đẩy nạng ra. Bây giờ hắn lại là cung chủ đã cưới vài mỹ nhân, thưởng thức qua không ít tư sắc. Nạng cũng chỉ có thể xem là nha đầu hồi môn, chắc không khơi dậy nổi hứng thú của hắn đâu nhỉ?

Hắn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy nạng liền thấy kì lạ. Lúc ấy nạng mặc quần áo “Quái dị” như vậy, tóc tai thì bù xù. Không biết hắn có thể tin nạng là người của thế giới kia hay không?

Hắn chắc sẽ cho rằng nạng hồ ngôn loạn ngữ, suy nghĩ không bình thường .

Ăn xong ra khỏi trướng, bên ngoài đội ngũ đã chờ xuất phát, nhìn thấy Cố Bắc Viễn đứng ở xa xa, ánh mắt hướng về miền viễn phương. Thi Hiểu Nhiên nhìn bóng dáng kia, cảm thấy toàn thân hắn tỏa ra một cảm giác cô đơn tịch mịch. Ánh mặt trời rọi vào hắc y của hắn lại không thể xua tan cái cảm giác mệnh mang, mờ mịt kia.

Nhận thấy Thi Hiểu Nhiên đang đi đến phía sau hắn, Cố Bắc Viễn ngoảnh đầu lại, nhìn nạng hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Không, không có việc gì.” Không biết nên nói cái gì, Thi Hiểu Nhiên nghĩ ra, lập tức đuổi theo, hỏi: “Nhị cung chủ, ta có thể cưỡi ngựa không?”

Ôi~ đôi bàn chân đáng thương của ta!!!

“Có thể.” thanh âm Cố Bắc Viễn vẫn thản nhiên .

Gọi người dắt một con ngựa đến trước mặt Thi Hiểu Nhiên, đại mã đồ thẫm béo tốt cường tráng, nhìn tiểu nữ tử bên này tựa hồ có chút khinh thường, móng trước còn đào đào vài cái trên mặt đất, nhưng ngại chỉ thị từ chủ nhân bên cạnh, cũng tỏ ra quy củ. Thi Hiểu Nhiên từng có kinh nghiệm ngồi trên lưng ngựa chậm rãi đi. Đội ngũ tiến lên với tốc độ chậm, nạng nghĩ có lẽ phi ngựa đi cũng sẽ không thành vấn đề .

Chân trái đạp lên, hai tay gắt gao bám trụ yên ngựa, Thi Hiểu Nhiên dốc hết sức trèo lên lưng ngựa. Võ sĩ dẫn ngựa đem dây cương đưa cho nạng. Thi Hiểu Nhiên ngồi trên lưng ngựa mà trong lòng đặc ý, mấy ngày hôm trước nạng đối với mấy con ngựa còn thêm nhỏ dãi, hôm nay giấc mộng đã thành sự thật .

Lúc xuất phát, Cố Bắc Viễn không có đuổi kịp. Thi Hiểu Nhiên quay đầu nhìn vài lần, đội ngũ càng chạy càng xa. Hắn vẫn đang đứng tại chỗ, bóng dáng càng ngày càng nhỏ, mãi đến khi không nhìn thấy. Nhưng qua một hồi lại thấy một đạo bóng dáng màu đen thoắt qua, bay vượt mặt đội ngũ, càng ngày càng xa, biến mất tầm.

Thì ra là ruồng bỏ đội ngũ tốc độ quá chậm!!!

Thi Hiểu Nhiên đi ở phía trước đội ngũ, song song là một thiếu niên tầm hai mươi bộ dáng đạo khách, mặt mày tuấn tú, trầm ổn nội liễm, hàn đạo buộc sau lưng. Thi Hiểu Nhiên biết hắn là một trong những người phụ trách đón đầu lần này, hôm qua còn cùng Cố Bắc Viễn tới thương nghị, nhưng không biết tính danh của hắn, nạng mở miệng hỏi: “Ta tên là Thi Hiểu Nhiên, xin hỏi tôn tính đại danh vị thiếu hiệp này?”

“Ta không phải thiếu hiệp, ta là Bạch Cửu .”

Bạch Cửu kỳ thật đối với Thi Hiểu Nhiên cũng rất ngạc nhiên. Nhị cung chủ thân mang kịch độc, không ai có thể tới gần, nhưng nữ tử này lại không sợ, liền hỏi: “Người trước kia có quen biết nhị cung chủ sao?”

“Đúng vậy. Nhưng tối hôm qua ta mới biết được hắn là nhị cung chủ.”

“ Gặp mặt như thế nào?”

“Đại khái là hai mươi mấy ngày trước. Ta lạc đường tại ngọn núi kia, sau đó chúng ta gặp nhau, hắn mang ta rời khỏi núi.”

“Người là người của Phi Thiên Bảo?”

“Cũng không phải. Ta là sau đây bị bọn buôn người bắt được, bán cho Phi Thiên Bảo.” Thi Hiểu Nhiên cảm thấy thực .

“Vậy chính xác thì người là ai? Tại sao có thể tới gần nhị cung chủ?” Bạch Cửu muốn biết nguyên nhân.

Thi Hiểu Nhiên cũng không biết trả lời thế nào. Chung quy không thể nói ” ta không phải người thế giới này”. Hơn nữa, không phải ta muốn tiếp cận nhị cung chủ, là nhị cung chủ các người muốn mang ta trở về!

Bạch Cửu thấy Thi Hiểu Nhiên không nói lời nào, bộ dáng có chút khó xử, thầm nghĩ nữ tử này rất kỳ quái, nên sớm báo cho đại cung chủ biết, điều tra rõ lai lịch, để ngừa nàng ta tâm tư lặc lặc.

Hai người đi một đoạn không hề nói chuyện, đi chung đường cảm thấy chút nhàm chán, Thi Hiểu Nhiên lại thỉnh giáo Bạch Cửu cách giục ngựa chạy nhanh như thế nào. Bạch Cửu chỉ điểm là căng chân, đầu gối cùng đùi trong phải dùng sức áp vào ngựa, hướng người về trước, hông cùng yên ngựa tựa như chạm mà không chạm, theo tiết tấu chạy của ngựa mà phập phồng.

Bạch Cửu lại nói: “ Ngựa là một loài động vật ôn hòa, lá gan cũng nhỏ, rất dễ nắm bắt.”

Thi Hiểu Nhiên tưởng tượng tới một ngày có thể cưỡi ngựa gior roi, tốt nhất là mặc một bộ đồ cưỡi ngựa, tư thế oai hùng hiên ngang, phất theo gió vũ, thật sự là anh tuấn đến ngây người.

Luyện tập có hơi gấp rút, vì thế nàng liền ngồi trên yên cầm lấy một cây roi ngựa, nhẹ nhàng quất vào hông rồi kẹp chặt bụng nó. Đại mã đồ thẩm chạy chậm chậm, thân thể Thi Hiểu Nhiên lắc lư cùng với tiết tấu ngựa chạy chậm rãi hòa hợp. Vượt qua đội ngũ chừng một đoạn ngắn, Thi Hiểu Nhiên nắm chặt dây cương, chậm rãi giảm tốc độ, chờ đội ngũ phía sau bắt kịp, nàng quay đầu, cảm khê nâng, vẻ mặt đầy ý cười.

Chậm rãi lại thử vài lần, Bạch Cửu thấy nàng tốc độ không nhanh, chạy cũng ổn nên không để ý lắm. Những người khác thì ở trong lòng khinh thường: Loại tốc độ này, có thể kêu là chạy sao? Làm gì mà đắc ý thế?

Cảm giác chạy nhanh thật đúng là tốt, không nghĩ nàng lại thông minh như thế, người khác dạy một chút là biết. Thi Hiểu Nhiên bỏ lại một khoảng, cảm thấy phấn khích. Vừa hưng hăng rút một roi, hai chân áp chặt. Đại mã hiệu được ý tứ, ra sức, bắt đầu chạy như điên.

Tốc độ tăng quá nhanh, Thi Hiểu Nhiên không điều khiển được nữa, nhất thời thân thể ngã ra sau. Nàng lập tức luống cuống, thân thể lắc lư lung tung. Con ngựa không hiểu ý người trên lưng, ngược lại còn tung chân chạy nhanh hơn. Một hồi sau đã bỏ lại đội ngũ thật xa.

Thi Hiểu Nhiên tuy rằng còn cầm dây cương, song hoàn toàn không thể khống chế ngựa, trong đầu chỉ còn một mảnh mơ hồ, sợ hãi, há mồm kêu to: “Cứu mạng!!!”

Tiếng kêu sợ hãi từ cổ họng nàng phát ra làm ngựa giật mình, phát điên chạy loạn.

Bị lắc kinh hồn, chân Thi Hiểu Nhiên sắp rời khỏi bàn đạp, lông mao cũng bám không được. Nhất thời nước mắt cùng nước mũi bay tứ tung, nàng không ngừng kêu sợ hãi: “Cứu – mạng – !!!” (_ _ _ |||)

Bạch Cửu cùng Giản Thất nghe được tiếng kêu, vội giục ngựa rượt theo. Thấy tình cảnh này, họ bắt đầu hoảng sợ, quất roi thúc ngựa chạy thật nhanh, nhưng ngựa điên tốc độ rất nhanh, phút chốc khoảng cách đã quá xa.

Một bóng đen từ đằng xa tiến lại. Lúc này, hơn phân nửa thân mình Thi Hiểu Nhiên đã nghiêng qua một bên lưng ngựa, sớm đã hú hồn khiếp vía. Cổ Bắc Viễn cấp tốc giục ngựa, phi thân nhảy lên, cầm trụ cổ nàng, vung lên rồi chuyển tay trái sang ôm lấy nàng, ở trên không trung xoay hai vòng, an toàn tiếp đất.

Thi Hiểu Nhiên còn chưa hoàn hồn, hai tay như vòng sắt ôm chặt lấy thắt lưng hắn, vùi đầu vào ngực hắn, khóc rống lên.

Sắc mặt Cố Bắc Viễn hơi cứng ngắc, thấy nàng vừa bị kinh hồn, thân mình lạnh run, khóc lóc vì sợ hãi. Hắn cũng thấy đau lòng, lấy tay ôm nàng.

Giản Thất cùng Bạch Cửu chạy tới, vẻ mặt hoảng sợ, quỳ xuống: “Cung chủ thứ tội!”

Cố Bắc Viễn lạnh lùng liếc mắt bọn họ một cái.

Thanh âm gào khóc dần dần nhỏ lại, nhưng vẫn còn tiếng nức nở. Thi Hiểu Nhiên thật rất sợ hãi. Vừa rồi nàng cảm thấy bản thân mình sẽ ngã xuống đến bại liệt tàn phế, lần đầu tiên cảm thấy cái chết gần như vậy. Lúc này đã quên mất mình đang ôm ấp ai, cứ muốn ôm chặt lấy — lòng ngực này thật an toàn, ấm áp.

Qua một hồi, Cố Bắc Viễn mới nói: “Được rồi, không có việc gì nữa.”

Thi Hiểu Nhiên thoáng nâng đầu lên, lại cúi đầu nói: “Cám ơn!”. Hai tay hơi lỏng nhưng vẫn bầu lấy vạt áo đen không buông.

Cố Bắc Viễn thấy hai mắt nàng sưng đỏ, mặt đầm nước mắt, vạt áo trước của hắn rối tinh rối mù. Hắn lấy tay nhẹ nhàng xoa xoa lưng nàng “Đừng khóc, đã không có việc gì.”

“Vâng.” Thi Hiểu Nhiên đáp lại.

“Làm sao vậy, không thoải mái à?”

“Không có, chỉ là rất sợ hãi thôi.”

“Về sau không được cưỡi ngựa một mình!” kỳ thật, khoảnh khắc Cố Bắc Viễn nghe tiếng nàng thất thanh, trong lòng rất khẩn trương. Nhiều năm như vậy, nàng là người duy nhất có thể chạm vào hắn. Nàng còn có nụ cười trong sáng cùng biểu tình sinh động, mặc kệ là vì thể chất đặc biệt của nàng hay là vì cảm giác kỳ lạ trong lòng, hắn cũng không muốn nàng gặp chuyện chẳng may. Bằng không hắn sẽ không từ Phi Thiên Bảo đi theo đội ngũ này.

9. Chương 9: Bệnh Đến Nghiêng Ngã

Cũng đã gần trưa, sau một trận náo loạn như thế, Cố Bắc Viễn ra lệnh cho đội ngũ ngừng lại nghỉ ngơi.

Có người mang nước đến, sau khi Thi Hiểu Nhiên uống chút nước, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, nhưng ăn thế nào cũng không vào.

Cố Bắc Viễn thấy nàng chưa động vào đồ ăn, liền hỏi: “Không muốn ăn sao?”

“Ăn không vô.” Thi Hiểu Nhiên nhìn hắn cười cười.

“Thế nàng có muốn ăn cái gì?”

Thi Hiểu Nhiên nhìn gương mặt anh tuấn, nhớ tới thời điểm mới gặp, thuận miệng nói ra: “Muốn ăn thịt thỏ người nướng.”

Nghe được lời mình vừa nói ra, Thi Hiểu Nhiên bỗng kinh hãi, trước kia chưa biết thì thôi, hiện tại nào có thể bắt nhệ cung chủ nướng thịt thỏ cho mình ăn, nhìn sắc mặt Cố Bắc Viễn cũng không có gì biến hóa, vả lại cũng may là chung quanh không có người của Thất Dương Cung, bằng không khẳng định nàng sẽ bị bọn họ đem nướng.

“Để buổi tối đi.” Nói xong ngừng một chút, lại bổ thêm một câu “Buổi tối gọi người nướng.”

“Người nghỉ ngơi một lúc đi.” Cố Bắc Viễn nói xong liền rời đi.

Hành trình của đội ngũ sẽ không vì hôm nay nàng bị dọa mà chậm trễ. Buổi chiều vào thời điểm xuất phát, Giản Thất phái người tới hỏi Thi Hiểu Nhiên: “Cô nương sau này đi đường vẫn muốn tiếp tục cưỡi ngựa sao?”

Thi Hiểu Nhiên tuy rằng còn có chút sợ hãi đối với ngựa, nhưng vẫn không muốn phải đi bộ, trả lời: “Vẫn cưỡi ngựa đi.”

Sau đó, Bạch Cửu đem đến một con bạch mã, dặn dò: “Về sau cô đi chậm một chút, sẽ có người dắt ngựa cho cô. Nếu cô xảy ra chuyện, nhị cung chủ sẽ không bỏ qua cho chúng ta.”

Buổi chiều Thi Hiểu Nhiên đi theo giữa đội ngũ, phía trước có người nắm dây cương. Người bên cạnh chỉ để ý chạy, mặt mũi không chút biểu cảm, hỏi một câu đáp một câu không hơn, kỳ thật có hơi nhàm chán.

Cổ Bắc Viễn lại không thấy đâu, không biết có trong đội ngũ phụ cận không.

Hôm nay thời tiết so với hôm trước mát mẻ hơn không ít. Đội ngũ lại tiến vào trong rừng cây, nhiệt độ không khí càng thấp hơn. Thi Hiểu Nhiên không cần đi bộ, song hai mắt lại sưng đỏ chưa hết, cảm giác có chút lạnh lẽo.

Sau lại cảm thấy cổ họng có chút không thoải mái, ý thức hỗn loạn, có điểm giống như cảm mạo. Đã hành quân nhiều ngày liên tiếp, chắc là mệt mỏi quá độ. Tối hôm qua ngồi nấp trong cỏ lau, hôm nay lại một hồi kinh hồn trên lưng ngựa, không sinh bệnh mới là kỳ quái!

Giờ cơm chiều quả nhiên có người đưa tới một con thỏ nướng, bề ngoài bóng lưỡng, tỏa ra mùi vị thơm ngon. Nếu là bình thường Thi Hiểu Nhiên sẽ cầm lấy ngẫu nhiên ngay, nhưng đêm nay nàng lại không muốn ăn gì cả. Hiện tại cổ họng nàng đau đớn kịch liệt, đầu vừa choáng lại vừa đau, nàng chỉ ăn một cái đùi thỏ liền nhanh chóng rửa mặt qua loa rồi trèo lên giường.

Mơ hồ trong người cảm thấy từng trận khó chịu, đầu lại đau đến kinh người. Đột nhiên một cơn buồn nôn dâng lên, Thi Hiểu Nhiên “A” một tiếng rồi phun ra, lập tức hai mắt tối sầm, bốn phía một mảnh tối đen, toàn thân mềm nhũn, một chút khí lực đều không có. Thi Hiểu Nhiên biết mình bệnh nặng, cần nhanh chóng chữa trị, cố gắng mấp máy môi, dùng thanh âm khàn khàn hướng ra phía ngoài kêu: “Có ai không?”

Vô lực hô hai tiếng, rốt cuộc cũng có người nghe thấy bước vào, thấp giọng nói. Thi Hiểu Nhiên ngồi phịch ở trên giường, hữu khí vô lực.

Lần này mọi người thực sự luống cuống tay chân, trong đám người đi theo kiệu cưới của Phi Thiên Bảo có một đại phu gà mờ, lập tức bị dẫn lại. Hắn vừa thấy Thi Hiểu Nhiên sắc mặt tái nhợt, toàn thân nóng lên thì trong lòng cũng hoảng vô cùng. Thấy người của Thất Dương Cung đối với bệnh nhân coi bộ cực kỳ quan trọng, căn bản không dám tùy ý kê đơn, hắn không ngừng dập đầu xin tha thứ nói: “Ta chỉ là một đại phu kém cỏi. Cô nương này bệnh tình nghiêm trọng, tốt hơn hết là nhanh đưa nàng đến y quán đi.”

Cổ Bắc Viễn thấy người này không đáng tin cậy, vẻ mặt tức giận, phân phó xuống dưới, gọi người chạy nhanh đi lấy một vò rượu lại, cạo gió cho bệnh nhân.

Toàn bộ đội ngũ chỉ đem theo chút dược trị liệu phong hàn, ngoại thương, cùng mấy loại đơn giản trị côn trùng cắn, không thể tùy tiện dùng. Cổ Bắc Viễn ôm lấy Thi Hiểu Nhiên, ra lệnh Giản Thất đuổi theo sau, vận khởi khinh công hướng thành trấn gần nhất mà bay đi.

Tốc độ Cổ Bắc Viễn cực nhanh, Giản Thất vất vả mãi mới tìm được y quán, lập tức đá văng cửa, làm mấy tên y đồng kinh hách, hỏi: “Đại phu đâu?”

Y đồng nhìn thấy người tới vẻ mặt hung thần ác sát, sợ tới mức nói không nên lời, gấp gáp chỉ hướng hậu viện.

Giản Thất túm cổ đại phu đang nghỉ trên giường dắt đi. Đại phu nửa đêm bị người ta đánh thức, tâm sinh giận dữ, vốn định mở miệng mắng to, vừa thấy người tới là ai liền không dám nói câu nào, nhanh chóng khoác đại áo ngoài rồi ra tiếp bệnh nhân.

Cổ Bắc Viễn buông Thi Hiểu Nhiên xuống. Hai người đứng ở góc tường phía xa, nhưng hắt hai mắt vẫn không rời khỏi nàng.

Đại phu bắt mạch, lập tức viết đơn thuốc, kê mấy y đồng đi sắc. Khi thuốc được đem đến, ý thức Thi Hiểu Nhiên đã mơ mơ màng màng, thuốc đắng vừa đưa vào miệng liền phun ra ngoài. Đại phu kêu lão bà cùng nha đầu đến hiệp trợ bón thuốc, luống cuống tay chân cả nửa ngày cuối cùng cũng ép được bệnh nhân nuốt thuốc xuống.

Nha đầu được để lại canh giữ bên cạnh, không ngừng giúp bệnh nhân đổi khăn ướt lên trán. Tuy cực kỳ mệt mỏi nhàm chán, nhưng khi y nhìn đến khuôn mặt lạnh lùng của hai kẻ đứng cạnh, liền không thể không tỉnh táo.

Đến hừng đông Thi Hiểu Nhiên vẫn chưa tỉnh lại, nhưng thấy nhiệt độ cũng không còn cao như lúc trước, mới đuổi nha đầu xuống, đại phu lại kê sắc thêm một bát thuốc bưng lên.

Khi Thi Hiểu Nhiên tỉnh lại đã là buổi chiều, ý thức mông lung, miệng có cảm giác chua chát. Cố gắng mở hai mắt, nhìn đầu giường nửa ngày mới nhận ra đây không phải giường của mình, bất tri bất giác nhớ lại chuyện tối hôm qua. Ánh mắt quét qua một lượt khắp phòng, thấy một hắc y nhân ngồi bên cạnh bàn cách đó không xa, Thi Hiểu Nhiên mấp máy môi, phát ra âm thanh khàn khàn: “Nước –”

Cổ Bắc Viễn rót chén nước mang đến, nâng nạng dậy, nạng liền vươn tay nhận lấy uống vào.

Thi Hiểu Nhiên thấy hai mắt hấn đầy tơ máu, trong lòng có chút cảm động, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Cám ơn”

“Nghỉ ngơi cho tốt” Cổ Bắc Viễn để nạng nằm xuống, đắp chăn ngay ngắn.

Buổi tối có người bưng tới một chén cháo, Thi Hiểu Nhiên miễn cưỡng ăn hai miếng, nhìn chén thuốc được bưng lên mà phát sầu. Biết rõ tình trạng thân thể mình, nạng bưng chén thuốc lên, nắm chặt cổ tay, ra vẻ tráng sĩ liều chết mà uống một hơi cạn sạch, nhất thời, lục phủ ngũ tạng đều muốn biến dạng vì đắng.

Tuy miệng đắng ngắt, nhưng một lát sau Thi Hiểu Nhiên vẫn chìm vào giấc ngủ.

Đến nửa đêm một thanh sam nam tử khoảng hai tư hai lăm tuổi bước vào phòng, phong trần mệt mỏi, hành lễ với Cổ Bắc Viễn, Cổ Bắc Viễn chỉ về phía người trên giường “Tất Hàm, người xem đi.”

Tất Hàm ngồi bên mép giường, bắt lấy cổ tay của nữ tử kiểm tra mạch tượng, một lát sau, nói: “Nhị cung chủ, không có gì đáng ngại, chỉ là cảm sốt bình thường mà thôi. Cơn sốt đã muốn lui, điều dưỡng mấy ngày là khỏi thôi.”

Cổ Bắc Viễn gật đầu “Người nói như vậy ta an tâm, ngày mai phải lên đường rồi sao?”

“Không có cách khác, thuộc hạ đánh xe vững vàng, sẽ không ảnh hưởng đến nàng ấy nghỉ ngơi.” Một lát sau hỏi, “Nhị cung chủ, nghe nói nàng không sợ độc của ngài?”

“Ân, cho nên ta muốn nàng vô sự.”

“Cung chủ có tra qua lai lịch của nàng chưa?”

“Đã phái người tra xét, nhưng không tra ra. Tất Hàm, người không cần lo lắng cho ta.”

Tất Hàm không nói chuyện, đột nhiên xuất hiện một nữ tử như vậy, còn chưa tra ra lai lịch, thật sự làm cho người ta sinh lòng nghi ngờ.

Cổ Bắc Viễn thấy trong lòng hấn vẫn còn nghi ngờ, nói “Nàng tay trái gà không chặt, tự bảo vệ mình còn khó, sao có thể hại ta được? Người đi nghỉ sớm một chút đi, sáng mai còn phải chuẩn bị nữa.”

“Vậy tại hạ lui xuống trước.” Tất Hàm thi lễ, lại liếc mắt nhìn nữ tử trên giường một cái, biến mất ngoài cửa. Kỳ thật hấn rất hy vọng nữ tử này tâm tư đơn thuần, lai lịch đơn giản. Năm đó khó khăn lắm mới gặp nhị cung chủ, sau khi được cứu ra phần lớn thời gian đều là bế quan luyện công, trừ bỏ hấn cùng đại cung chủ, đối những người khác đều rất xa cách. Vài năm nay, nhị cung chủ càng ngày càng lạnh nhạt, hơi thở cô đơn càng lúc càng nặng nề. Vừa rồi thấy trong mắt ngài ấy có lo lắng, đây chính là một chuyện tốt. Nếu nữ tử này có thể làm bạn bên người, nhị cung chủ chắc chắn sẽ vui vẻ hơn.

Buổi sáng ngày hôm sau, Thi Hiểu Nhiên tỉnh lại không thấy Cổ Bắc Viễn, cơn sốt cao tuy đã lui, nhưng toàn thân vẫn mệt mỏi, đầu óc mông lung. Thuốc Đông y mặc dù tốt, nhưng được tính chậm, phải từ từ trị.

Sau khi uống thuốc xong, y đồng trong y quán dìu nàng đi ra. Một chiếc xe ngựa rộng thùng thình đứng trước cửa y quán. Hai con ngựa cao lớn, đánh xe là một nam tử tuổi còn trẻ, tinh thần sáng láng, mặt mày có thần sắc. Phía trước còn có hai người cưỡi ngựa.

Xe ngựa dài chừng ba thước, bề rộng chừng hai thước, bên ngoài đơn giản, cửa xe ở bên sườn phải, Thi Hiểu Nhiên được người giúp lên xe, mới phát hiện Cổ Bắc Viễn ở bên trong xe. Bên trong xe bốn vách tường đều bọc lớp dày chống xóc nảy, đáy xe lót thảm dày, bên trong còn có một nhuyển tháp (giường hẹp, dài) mềm mại chiếm phần lớn không gian. Trên nhuyển tháp có đệm dựa, phía đối diện kế vách tường còn có một băng ghế khác, ở cạnh nhuyển giáp cũng có một tủ nhỏ làm bằng gỗ. Phong cách đơn giản, nhưng tổng thể thoải mái.

Cổ Bắc Viễn ngồi dựa vào vách tường xe, chỉ vào ghế tháp, “Nằm nghỉ đi.”

Thi Hiểu Nhiên cũng không có đủ sức để đứng lâu, cởi hài ngồi dựa vào nhuyển tháp, kéo chăn mỏng che người. Nghỉ đến lúc mình bị bệnh, Nhị cung chủ còn tự mình mang nàng đến xem bệnh, hy vọng nàng không làm chậm trễ hành trình của hần.

Chỉ nghe Cổ Bắc Viễn nói “Tắt Hàm, đi thôi.” Xe ngựa chậm rãi di chuyển.

“Đường phía trước còn xa, người ngủ đi, sớm trở về một chút thì tốt.” Nói xong nhắm mắt điều tức.

Xe ngựa đi cực kì ổn định, chống xóc bên trong xe cũng làm rất tốt, nhuyển tháp thì mềm mại thoải mái, Thi Hiểu Nhiên nằm xuống một hồi liền mơ màng đi vào giấc ngủ. Giữa trưa bị Cổ Bắc Viễn đánh thức, nàng nhìn thấy một chén cháo cùng điểm tâm liền nhìn với hần nở một nụ cười, ngồi dậy ăn cơm trưa. Ngó ra bên ngoài xe, nhìn đến bên ngoài vẫn là vùng hoang vu đã ngoại, không biết cháo cùng điểm tâm này từ đâu mà đến.

Cơm trưa vẫn ăn không vô, Cổ Bắc Viễn ra khỏi xe, xa phu trẻ tuổi bước vào, trên tay còn bưng một chén thuốc, đưa qua nói: “nhanh uống đi, uống xong ta bắt mạch lại cho người.”

Gương mặt Thi Hiểu Nhiên khổ sở, không thể từ chối, thở sâu, bưng lên chén thuốc ngửa mặt lên trời uống cạn, lập tức ăn vào một khối điểm tâm.

Khóe miệng Tắt Hàm nhếch lên một cái, ý bảo nàng đưa tay, bắt lấy cánh tay vươn đến, hỏi: “không thoải mái chỗ nào?”

“Không có khí lực, ngực khó chịu, đầu cũng choáng váng.”

“Đừng lo, nghỉ ngơi cho tốt. Đợi đến Thất Dương Cung, chắc sẽ khá hơn.” Tắt Hàm kiểm tra xong, “Nhị cung chủ cũng là lo lắng cho người nên mới vội vã trở về, lúc người không ngủ nên cùng ngài ấy nói chuyện nhiều một chút.”

“Vâng.”

Cổ Bắc Viễn lên xe, từ ngăn tủ cầm lấy quyển sách ra xem. Thấy Thi Hiểu Nhiên ngồi trên nhuyển tháp, nói “Nằm xuống đi, nghỉ ngơi nhiều một chút.”

“Hiện tại ta ngủ không được.” Thi Hiểu Nhiên nhìn hần, lại hỏi “Nhị cung chủ, ta có làm chậm trễ hành trình của người không?”

“Không có.”

“Vốn người muốn đi đón tân nương tử, trên đường lại tự mình mang ta đi xem bệnh. Thật sự là...”

“Ta không phải tới đón nàng ta.” Cổ Bắc Viễn ngắt lời nàng, “Người cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều. Chúng ta còn phải đi bao nhiêu ngày mới có thể đến Thất Dương Cung?”

“Chắc là khoảng tám chín ngày. Tắt Hàm đánh xe hơi nhanh, người nghỉ ngơi nhiều một chút, nếu thấy không thoải mái thì phải nói.”

“Vâng.” Thì ra người kia tên là Tắt Hàm, xem khí chất hần là cũng là người có địa vị cao ở Thất Dương Cung. Nhìn Cổ Bắc Viễn cầm trong tay quyển sách, nàng lại hỏi: “Nhị cung chủ, người có thể dạy ta viết chữ không?”

Nghĩ nàng đường đường là sinh viên đại học năm nhất, đến nơi này lại biến thành kẻ thất học, bi ai cực kì !!!

“Người trước tiên hãy đi ngủ đi, chờ người khỏe lên ta sẽ dạy người.”

Thật sự là nhàm chán, gã Tất Hàm kia còn kêu nàng cùng Cố Bắc Viễn nói chuyện nhiều một chút, có thể nói cái gì chứ. Chính là hai người không cùng một thế giới. Nàng nằm xuống nhuyển tháp, hai mắt nhắm lại, người sinh bệnh luôn muốn ngủ, Thi Hiểu Nhiên một hồi sau liền chìm vào giấc ngủ.

10. Chương 10: Chuyện Không Thể Thừa Nhận

Mở mắt ra nhìn thấy Cố Bắc Viễn ngồi dựa vào vách, một bàn tay đặt lên đùi, ánh mắt chăm chú vào cuốn sách trên tay, mắt hơi cúi xuống, lông mi thật dài thỉnh thoảng như cánh bướm chập chờn khẽ động. Mũi cao thẳng, gương mặt tuấn mĩ với những đường cong hoàn hảo, toàn bộ con người thanh tịnh xinh đẹp, anh tuấn lạnh lùng. Nhìn hẳn, Thi Hiểu Nhiên không khỏi ngáy người.

Nhận thấy được ánh mắt của nàng nhìn mình, Cố Bắc Viễn ngẩng đầu lên, “Người tỉnh?”

“Đã có ai nói với người là người rất tuấn tú chưa?” Thi Hiểu Nhiên phục hồi lại tinh thần, chắc là có rất nhiều người nói qua rồi. Hơn nữa hẳn còn có vài vị phu nhân, nữ nhân trong nhà không phải luôn nịnh bợ tranh thủ giành tình cảm sao? Nghĩ đến mấy vị phu nhân của Cố Bắc Viễn trong Thất Dương Cung, Thi Hiểu Nhiên liền cảm thấy trong lòng không thoải mái.

“Người thấy thế?” Cố Bắc Viễn nhìn nàng hỏi lại.

“Dù sao ta cũng thấy rằng người rất tuấn tú, ta rất thích người như vậy đó. Nếu người ở chỗ của ta, khẳng định có thể làm ngôi sao.” Nói xong Thi Hiểu Nhiên cũng ý thức được chính mình lỡ lời.

Cố Bắc Viễn trong mắt nổi lên ý cười thần nhiên, không có truy vấn “ngôi sao” là cái gì, “nơi của ta” là ở nơi nào.

Thi Hiểu Nhiên ngồi dậy, cầm cái đệm dựa dựa vào “Nhị cung chủ, mỗi lần đi xa nhà người đều phải ngồi trên xe ngựa nhiều ngày sao?”

“Ta bình thường không ngồi xe.”

“Cũng phải, ngồi xe thực nhàm chán.” Thi Hiểu Nhiên nghĩ đến bình thường vô lâm nhân sĩ đều cười ngựa. Cưỡi ngựa thật thích — đương nhiên nếu như không bị ngã xuống.

“Thời điểm khác cũng thực nhàm chán.” Thanh âm bình thản.

“Thì ra là vậy.” có lẽ đứng ở chỗ cao không tránh khỏi lạnh lẽo, thân là cung chủ của một trong tam đại môn phái, muốn bao nhiêu tiền có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu mỹ nữ liền được, người đứng ở vị trí này, còn có cái gì phải theo đuổi, cuối cùng chỉ còn lại nhàm chán.

Lúc trời gần hoàng hôn thì xe ngựa ngừng lại trong rừng. Thi Hiểu Nhiên xuống xe tản bộ, nhìn mới biết cháo là từ đâu mà có. Hai gã tùy tùng lấy ra một cái bếp lò nhỏ, nhóm lửa, kê cái nồi lên, bắt đầu hầm cháo. Mà bếp lò, xoong chảo, chén bát đều là đặt ở thùng phía dưới xe ngựa. Cái xe này của Cố Bắc Viễn cũng ẩn giấu không ít thứ thực dụng.

Đám tùy tùng lại nhóm một đám lửa, đặt lên trên một cái nồi lớn. Động tác của bọn họ rất nhanh, đối với việc bày biện bếp ăn dã ngoại vô cùng thuần thục.

Thi Hiểu Nhiên đứng ngây người một hồi rồi trở về trong xe nghỉ ngơi, lần này sinh bệnh tổn thương nguyên khí, xem ra còn phải nằm dưỡng vài ngày.

Sau một lúc, Cố Bắc Viễn bưng cháo tới, Thi Hiểu Nhiên vừa ăn vừa nghĩ: rõ ràng ta mới là nha hoàn, sao lại có cảm giác ngược lại?

Khi ăn xong cháo, một chén được lại được bưng tới, Thi Hiểu Nhiên nhìn trên bàn không thấy điểm tâm, vội hỏi: “Nhị cung chủ, còn có điểm tâm hay kẹo linh tinh không?”

Cổ Bắc Viễn chỉ về phía gần kéo nhỏ trên tủ, Thi Hiểu Nhiên đi qua mở ra, bên trong có mấy bao giấy nhỏ, mở ra liền thấy, đúng là mứt hoa quả. Một bọc nhỏ khác còn có hạt dưa, điểm tâm linh tinh. Vừa nhìn thấy, mặt mày Thi Hiểu Nhiên hớn hở.

Buổi tối không có tiếp tục lên đường, Thi Hiểu Nhiên một mình ngủ trên xe ngựa. Những người khác vây quanh đồng lửa phụ cận, tìm cây dựa vào mà ngủ.

Buổi sáng vẫn là Cổ Bắc Viễn lên xe đánh thức nàng, giúp nàng đứng lên ăn điểm tâm xong lại ngủ tiếp. Cuộc sống của Thi Hiểu Nhiên lúc này không khác gì một con heo, ăn ngủ, ngủ ăn, mọi thứ cần đều có người cấp cho, nếu không có thuốc Đông y đáng giá kia thì thật hoàn mỹ.

Nghỉ ngơi như vậy hai ngày, tinh thần Thi Hiểu Nhiên tốt lên rất nhiều, không còn tức ngực hay vô lực, khẩu vị cũng tốt, chỉ là vẫn còn chút chóng mặt, kỳ thật rất khó nói có phải bởi vì nàng ngủ nhiều quá hay không.

Buổi sáng hôm nay, Cổ Bắc Viễn tiến vào xem, thấy nàng vẫn đang ngủ, lay đầu nàng “Dậy thôi, chúng ta còn một quãng đường dài phải đi.”

Thi Hiểu Nhiên mơ mơ màng màng mở mắt ra, không cam tâm tình nguyện ngồi dậy, cảm giác được giữa hai chân có gì đó ẩm ướt dính dính, đột nhiên cảm thấy bụng một trận đau đớn co rút, Thi Hiểu Nhiên mặt trắng bệch – không phải là đại di mục (dị căn – kinh nguyệt) đến chứ?

Kéo cao chân lên, Thi Hiểu Nhiên thật cẩn thận dùng tay trái sờ soạng một chút ở dưới mông, quả nhiên thăm thẳm trên nhuyển tháp một mảng ẩm ướt, trong lòng muốn khóc: Trời ạ, đây là chuyện dọa người cỡ nào!

Xuyên đến thế giới này hơn một tháng, thời gian đại di mục đến muộn vài ngày so với trước kia, suýt chút nữa thì nàng cũng quên mất tiêu chuyện này. Hiện tại chung quanh còn cả đồng nam nhân, hơn nữa bọn nàng còn đang ở nơi hoang vu hẻo lánh, phải hỏi ai để mượn đồ nguyệt sự đây?

Cổ Bắc Viễn thấy sắc mặt nàng trắng bệch, có chút lo lắng: “Làm sao vậy?”

Thi Hiểu Nhiên lúc này mới nhớ bên cạnh còn có một đại nam nhân, mặt lại biến đỏ, lúng túng nói “Không, không có gì, nhị cung chủ người đi ra ngoài trước đi.”

Cổ Bắc Viễn càng thêm lo lắng, vươn bàn tay đặt lên trán nàng xem có phải lại phát sốt hay không, không ngờ tay vừa đặt lên lại bị Thi Hiểu Nhiên gạt ra, chỉ nghe nàng nói: “Nhị cung chủ, người đi ra ngoài trước đi.”

Cổ Bắc Viễn cảm thấy nàng có gì đó không ổn: cúi đầu, cắn môi, sắc mặt đỏ ửng. Phút chốc, hần chột thấy trong không khí có mùi máu tươi, sắc mặt đại biến “Người bị thương?”

Giờ phút này Thi Hiểu Nhiên hận không có cái động để chui vào, gắt gao túm chăn không nói lời nào.

“Làm sao lại chảy máu?” Nói xong hần nhẹ nhàng lôi kéo chăn.

Một bàn tay đột nhiên đẩy hần ra, “Người đi nhanh, đi ra ngoài nhanh đi!” Thi Hiểu Nhiên xấu hổ muốn khóc.

Trong lòng Cổ Bắc Viễn hoảng hốt, nắm lấy cánh tay Thi Hiểu Nhiên, dùng một chút lực kéo nàng vào trong lòng, tay kia tóm lấy chăn lôi ra. Nhất thời, vết máu trên tấm thảm hiện ra, mông váy Thi Hiểu Nhiên cũng có một vết máu lớn. “Sao lại chảy nhiều máu như vậy? Người bị thương khi nào?”

Ta khinh, nam nhân này không phải là cái gì cũng không biết chứ? Thi Hiểu Nhiên dùng sức giãy dụa, muốn ngồi trở lại tháp, nhưng làm thế nào cũng thoát không ra được vòng tay hần, nàng liền kêu to “Người mau buông tay ra, cái tên lưu manh này!”

Cổ Bắc Viễn không để ý tới nàng, quay đầu hướng ra phía ngoài hô: “Tất Hàm, mau tới đây, hình như nàng bị nội thương!”

Tất Hàm nghe được tiếng kêu, vội vàng đi đến bên cửa xe. Vừa tới thì thấy Thi Hiểu Nhiên đang tựa vào người Cổ Bắc Viễn, nói: “Nhị cung chủ, người buông nàng ra, để tại hạ tới chẩn trị.”

Thi Hiểu Nhiên hiện tại càng quẫn, kêu lên :“Người không cần lại đây, đi xa một chút. Ta còn lâu mới bị nội thương, các người đều đi ra ngoài, đi nhanh đi!”

Tất Hàm nghe nàng lớn tiếng, bộ dáng không giống như bị nội thương, lại thoáng nhìn thấy trên tháp một mảnh đỏ sẫm, vội hỏi: “Thị cô nương chảy máu sao?”

“Phải, chảy rất nhiều máu, người mau đến xem xem.” Cố Bắc Viễn thanh âm khẩn trương, vội buông nàng, ý muốn đi ra ngoài để cho Tất Hàm chặn trị cho nàng.

“Của ta chỉ là hiện tượng bình thường, các người hiểu hay không hả, đi ra ngoài đi!” Thừa dịp tay được buông ra, trong nháy mắt, Thi Hiểu Nhiên chạy về ngồi trên tháp, lấy thể sét đánh không kịp bưng tai đoạt lại chân, phủ kín cả người.

Tất Hàm thấy gương mặt nàng đỏ lựng, trong lòng lập tức hiểu được, trên mặt biểu hiện khó xử: “Nhị cung chủ, người xuống xe trước đi, Thị cô nương là nữ tử, nguyệt sự đến, không cần khẩn trương.”

Ông trời à, tha thứ cho nhị cung chủ đáng thương đi, y đối với nữ nhân thật sự một chút cũng không hiểu biết! Tất Hàm trên trán nhỏ một giọt mồ hôi. (gần giống như thế này này -> =.=°)

Về mặt Cố Bắc Viễn nghi hoặc, nhưng vẫn xuống xe, đóng cửa lại.

Tất Hàm dùng đôi ba câu giải thích đơn giản một chút về nguyệt sự của nữ tử, về mặt Cố Bắc Viễn thuần khiết xen lẫn nghi hoặc hỏi: “Chảy máu như vậy thực sự không có vấn đề gì ư?”

“Không có vấn đề gì cả”.

“Thế vì sao sắc mặt nàng lúc trắng lúc hồng?”

“Bị nam nhân nhìn thấy nên ngượng ngùng” Tất Hàm thật muốn phát điên!

Cố Bắc Viễn cuối cùng hiểu được một chút.

“Chúng ta đều là nam nhân, rất bất tiện, hiện tại cách đội ngũ đón dâu không xa lắm, vẫn nên đi cùng họ thôi.”

“Cũng tốt.” trong lòng Cố Bắc Viễn tuy có chút xấu hổ nhưng trên mặt lại không biểu hiện gì.

Thi Hiểu Nhiên núp trong chắn, cảm giác được máu giữa hai chân chậm rãi chảy ra, không thể cứ để nó tiếp tục như thế chứ? Chính mình sinh bệnh bị mang đi, trên xe ngựa này làm sao có cái gì có thể dùng để xử lý thứ này! Lần này thật sự là quá xấu hổ, mau mau có một chiếc UFO đến mang nàng đi đi.

Cố Bắc Viễn đẩy cửa xe ra tiến vào, đặt điểm tâm ở trên bàn nhỏ. Nhìn đến người trên giường chắn kéo đến lên tận đầu, nhẹ giọng nói: “Ăn cơm trước đi, sau đó chúng ta sẽ cùng đội ngũ đón dâu hợp lại, nhiều nhất là nửa ngày, đến lúc đó cũng tiện cho người”

Thi Hiểu Nhiên đợi một lúc lâu không thấy thanh âm của hắn, nghĩ hắn đã ra ngoài, vừa ló đầu ra thấy người còn đứng đó, mặt lại đỏ lựng.

“Không cần lo lắng về chắn mền, trong tủ còn có quần áo sạch cùng đệm chắn.” Thanh âm rất tự nhiên.

“Cảm ơn Nhị cung chủ.” Nam nhân này đã thú đến lão bà thứ năm rồi vậy mà chuyện nguyệt sự của nữ nhân lại hoàn toàn không biết gì cả, quan trọng là hiện tại đã biết mà cũng không thấy xấu hổ, nội tâm thật sự rất cường đại!

Thấy nàng trên mặt vẫn là một mảnh đỏ ửng, Cố Bắc Viễn không tiện ở lại, vội bước ra khỏi xe.

Hôm nay hắn cũng không lên xe, Thi Hiểu Nhiên nằm trong chắn không nhúc nhích, hai tay ôm bụng, ngủ cũng không ngủ được. Tối gần trưa khi thấy được đội ngũ đón dâu, xe dừng lại, có hai nữ nhân tiến vào, mang đồ dùng nữ nhân đến, giúp nàng thay đổi lại chắn đệm, Thi Hiểu Nhiên thấy các nàng mặc dù trên mặt không biểu hiện, nhưng chung quy cảm thấy trong lòng các nàng không biết chê cười nàng thế nào, thật là mất mặt quá đi!

Sau khi sửa sang lại sạch sẽ, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái hơn rất nhiều, nhưng bụng vẫn đau dữ dội. Tất Hàm sau khi thấy mấy người đi ra, liền tiến vào hỏi thăm Thi Hiểu Nhiên.

“Nhị cung chủ đi trước một bước, dẫn ta chiếu cố người thật tốt. Hiện tại người cảm thấy như thế nào?”

“Rất tốt, cảm ơn người .”

Tất Hàm bắt mạch cho nàng, mỉm cười: “Nhị cung chủ đối với người thật sự tốt.”

“Là rất tốt, ta cũng không nghĩ tới Thất Dương Cung Nhị cung chủ lại hiền lành như vậy. Tính ra trước kia hẳn cũng từng cứu ta.”

“Nếu là như thế, người lúc này nên lấy thân báo đáp.” Ngừng một chút, lại nói “Cũng không cần phiền toái như vậy, người là của hồi môn được Phi Thiên Bảo đưa tới, vốn là người của hẳn.”

Nhắc tới điểm này trong lòng Thi Hiểu Nhiên không thoải mái, các người có hiểu cái gì gọi là nhân quyền hay không? Cái gì mà ta là người của hẳn, tuy rằng con người hẳn cũng tốt, nhưng là đã có lão bà rồi! Trong lòng tuy rằng cảm giận bất bình, nhưng ngoài mặt không dám nói gì.

Tất Hàm thấy trên mặt nàng hình như có chút hờn giận, có thể là nàng có chút để ý tới danh phận, thậm chí nghĩ nguyên lai cũng chỉ là một nữ tử thế tục bình thường, nhưng mà như vậy cũng tốt.

Không có cùng suy nghĩ, Thi Hiểu Nhiên cũng không muốn nói nhiều với hẳn, bèn bảo hẳn nếu không có việc gì khác thì mời đi ra ngoài. Nếu nàng có tự do thì tốt rồi, hiện tại tới Thất Dương Cung chỉ sợ cả nửa đời sau đều phải ở lại nơi đó!

Lộ trình tiếp theo cũng không phát sinh chuyện gì, Thi Hiểu Nhiên vẫn ngồi ở trong xe, không có ai cùng nàng nói chuyện phiếm, cảm thấy có chút nhàm chán. Thời điểm không ngủ được chỉ có thể dựa vào cái đệm, mở cửa sổ xem phong cảnh trên đường. Lúc bọn họ đi ngang qua thôn, nàng sẽ ngẩng nhìn nông nhân làm việc ở dưới ruộng, ống quần kéo qua đầu gối. Lúc bọn họ đi ngang rừng cây, nàng ngẫu nhiên sẽ thấy một hai con sóc nhỏ lủi qua, tốc độ cực nhanh, cũng có thể nhìn thấy vô số chim nhỏ xinh đẹp trước giờ chưa từng gặp vô cánh rú rít chuyễn qua các cành cây. Còn lúc đi ngang qua thành trấn, có đám kẻ chọn người mua rộn ràng nhộn nháo, cũng có người nhìn đội ngũ của bọn họ mà chỉ trở linh tinh.

Trên đường đi, Tất Hàm vẫn thường xuyên vào thăm nàng, nhưng không nói nhiều lắm. Hẳn cũng không đánh xe , Thi Hiểu Nhiên cũng biết hẳn là một trong bốn sứ giả của Thất Dương Cung, muốn trí tuệ có trí tuệ, muốn mưu lược có mưu lược, còn thông hiểu y thuật, võ công cũng cao hơn Giả Thất, Bạch Cửu rất nhiều.

Thi Hiểu Nhiên cũng đã thấy mặt Hàn tam tiểu thư, xác thực là một đại mỹ nhân. Vòng eo nhỏ nhắn mềm mại, hàng mi cong dài, đôi mắt như nước hồ thu, lại không có chút cảm giác của tiểu cô nương nhu nhược. Nhìn bản thân nàng lại không khỏi tự xấu hổ, nếu người ta là trắng sáng trên trời, thì nàng ngay cả ngôi sao bên cạnh làm nền cũng không xứng, chỉ có thể làm bầu trời đêm khiến cho ánh trăng trở nên nổi bật. Mỹ nhân như vậy cùng nam tử như Cố Bắc Viễn cùng đứng chung một chỗ thật sự là rất xứng đôi.

11. Chương 11: Thất Dương Cung

Chín ngày sau, đội ngũ an ổn tiến vào An thành. An thành ở phía bắc chân núi Thất Dương, ở đây có rất nhiều sản nghiệp đều là của Thất Dương Cung. Ngã tư đường rộng lớn, phồn hoa náo nhiệt, rất nhiều người cười cười nói nói, một thân trang phục rực rỡ, thất lưng giắt bội kiếm.

Xuyên qua An thành, đi thêm mấy dặm chính là đường lên núi. Đại bộ phận kiến trúc Thất Dương Cung được xây dựng tại ngọn núi Thất Dương Sơn cao nhất, cũng là lớn nhất ở Trích Tinh Phong. Núi cao dốc đứng, rất nhiều chỗ đều là vách đá lởm chởm, địa hình dễ thủ khó công. Đường lên núi có rất nhiều trạm gác, có một chỗ vách núi đen ngòm, muốn qua phía đối diện phải bắt cầu treo mới có thể qua được.

Trên núi là một dãy cung điện khổng lồ, mái cong điện giác, khí khái phi phàm. Mất một lúc đi dạo, rốt cuộc cũng tới đại môn Thất Dương Cung. Hai cánh cửa được trát chu sa đỏ thắm cao hơn năm trượng chậm rãi mở ra. Đường bên trong đều được lát đá phiến, lại đi thêm một canh giờ (2 tiếng) đến một cái sân rộng lớn, đội ngũ bị tách ra, nữ quyến (nhà gái) đi theo một hướng khác.

Thi Hiểu Nhiên bị đưa đến Lạc Hà Cung. Ngô quản sự là một lão nhân hơn năm mươi tuổi, hẳn thật sự không biết nên an bài nàng như thế nào. Lạc Hà Cung có thể xem như hậu cung của Nhị cung chủ. Năm vị

phu nhân mỗi người đều có một viện, mà cô nương này không phải là phu nhân nhưng phía trên lại không cho nàng cùng nha đầu hồi môn khác ở cùng một chỗ, chỉ nói an bài nàng ở một mình, điều này khiến hấn cực kì khó xử. Cuối cùng, hấn đem nàng an bài ở phòng của nha hoàn bên cạnh một cái tiểu viện, dặn nàng không được chạy loạn lung tung.

Thi Hiểu Nhiên thấy tiểu viện này đơn giản xinh xắn, cảm thấy rất vui, liền đem quần áo ra đặt trong ngăn tủ, rồi đi xem nơi ở.

Tất Hàm lên núi liền tự mình đi trước, chạy tới chủ điện, đối với Cố Nam Viễn đang ngồi bên trên hành lễ: “Tham kiến Đại cung chủ!”

Cố Nam Viễn phát tay, “Tất Hàm, lần này ngươi vất vả rồi. Đã có tin tức hồi báo chưa?”

“Tạm thời chưa có. Không biết bên phái Trần Sơn đã sắp xếp thế nào?”

“Trong sơn động ở phía sau vách núi đen đã tìm được Xích Kim hoa, không biết mùa đông này có thể nở hay không. Ta đã cho người canh giữ ở nơi đó. Trong rừng sương mù cũng có người bắt gặp thần thú, ta còn phái lượng lớn nhân thủ tìm kiếm.” Cố Nam Viễn ngừng một chút, thở dài một hơi “Chỉ còn thiếu tin tức về Hồi Lung quả mà thôi.”

“Nếu mười mấy năm trước có người đã tìm được thì chúng ta cũng có thể. Độc trên người Nhị cung chủ nhất định có thể loại bỏ được.” Thanh âm kiên định.

“Chỉ có thể hy vọng thế, ta cũng không muốn hấn cả đời đều như vậy.” Cố Nam Viễn thực sự quan tâm người đệ đệ duy nhất này. Hấn đi đến bên người Tất Hàm “Nghe nói trong đội ngũ đón dâu có một người có thể tới gần Bắc Viễn?”

“Vâng. Nàng tên Thi Hiểu Nhiên, là Nhị cung chủ một tháng trước ở ngọn núi Đại Lang ngẫu nhiên gặp được. Sau lại bị bọn buôn người bắt, bị bán vào Phi Thiên Bảo, vừa vặn làm nha đầu hồi môn đưa tới đây.” Tất Hàm trả lời.

“Lai lịch của nàng ta thế nào?”

“Lạ ở chỗ đó, lai lịch trước kia của nàng một chút cũng không tra ra được. Chỉ nghe nói quê nàng ta ở phương xa, chính nàng còn không biết đến núi Đại Lang như thế nào.”

Cố Nam Viễn đi thông thả hai bước, “Ngươi tự mình thẩm vấn sao?”

“Thật không có, đây là Nhị cung chủ nói. Nhị cung chủ không cho tại hạ thẩm vấn, tựa hồ có chút khấn trương vì nàng. Chính bởi vì nàng bị bệnh, ngài ấy mới cố ý triệu thuộc hạ tới.”

“Bắc Viễn khấn trương cũng tốt.” Cố Nam Viễn cũng không muốn nhìn bộ dáng đệ đệ càng ngày càng lạnh nhạt thờ ơ, “Ngươi thấy nàng ta thế nào?”

“Không có võ công, nàng thoát nhìn cũng đơn thuần, hào phóng đáng yêu, không giống như có rắp tâm khác.” Tất Hàm thành thật trả lời, thông qua mười ngày quan sát, hấn có chút cảm tình với Thi Hiểu Nhiên.

Cố Nam Viễn lộ ra ý cười nhẹ nhõm, “Ngươi đã nói thế thì ta cũng yên tâm. Ngày mai đi xem nữ tử này, nếu không thành vấn đề, để nàng ở cùng Bắc Viễn cũng tốt. Độc trên người hấn tất có thể loại bỏ. Trách không được lần này trở về, ta cảm giác hấn có chút hỗn hởi. Tất Hàm, ngươi cũng mệt mỏi rồi, trước hãy lui xuống đi, buổi tối cùng nhau dùng yến, cùng mọi người vui vẻ uống một chén.”

Tất Hàm hành lễ, cáo lui.

Ngày hôm sau, thời điểm Tất Hàm cùng Cố Nam Viễn đến tiểu viện, Thi Hiểu Nhiên đã chuyển cái ghế, đang nằm trong viện phơi nắng, đến khi có người đi tới mới chú ý. Nam nhân này ước chừng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, mặt mày so với Cố Bắc Viễn có vài phần tương tự, cao lớn trắng kiện, không giống Cố Bắc Viễn lạnh nhạt, lại hơn vài phần uy nghiêm. Ánh mắt Thi Hiểu Nhiên từ trên xuống dưới người đi tới quét qua hai ba lần, mãi đến khi nghe thanh âm Ngô quân sự quát lên: “Lớn mặt! Nhìn thấy Đại cung chủ còn không hành lễ!”

Thi Hiếu Nhiên lập tức hồi thần, đều do thời gian này, ngày ngày đều rất thư thái, nàng đã quên mất đây là nơi nào, vội vàng từ trên ghế nhảy dựng lên, hành lễ: “Bái kiến Đại cung chủ.”

Cố Nam Viễn đem động tác của nàng để vào mắt, cũng không kêu nàng đứng dậy, thanh âm lạnh lùng: “Người chính là Thi Hiếu Nhiên?”

“Vâng”, Thi Hiếu Nhiên nơm nớp lo sợ. Đây là Đại cung chủ âm ngoan cay độc trong truyền thuyết chứ không phải là Nhị cung chủ, nàng như thế nào liền mạo phạm đến hắn.

“Người là nha hoàn hồi môn được đưa tới? Nha hoàn mà làm việc như người sao?”

“Đại, Đại cung chủ tha lỗi, nô, nô tỳ không phải cố ý.” Thanh âm run rẩy, nam nhân này khí thế quá cường đại.

Đại cung chủ thật lâu sau không lên tiếng, Thi Hiếu Nhiên không dám đứng lên, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, người này quả nhiên đáng sợ như lời đồn đãi.

Cố Nam Viễn thấy thân mình nàng có chút phát run, rốt cuộc mở miệng: “Nha hoàn phải cho ra bộ dáng của nha hoàn. Người không cần ở nơi này. Đi hầu hạ Nhị cung chủ đi!” Nói xong, chấp tay sau lưng ly khai.

Rời sân, Cố Nam Viễn nghiêng đầu, quay sang Tất Hàm nói: “Lá gan không lớn, bộ dáng cũng còn ưa nhìn. Gia cảnh hẳn là không xấu.”

“Nàng luôn luôn lơ đãng, không rành chuyện của nha hoàn.” Tất Hàm cười nói.

“Việc này không cần gấp, chỉ cần cảnh giác ý đồ xấu. Thất Dương Cung cũng không thiếu hạ nhân hầu hạ.”

Thi Hiếu Nhiên thấy bọn họ đi xa mới dám đứng dậy, thầm nghĩ về sau tốt nhất vĩnh viễn không nên gặp mặt đại cung chủ, nhìn thấy cũng nên theo đường vòng mà đi.

Ngô quân sự để nàng thu thập đồ đạc xong liền cùng hắn đi đến nơi của Nhị cung chủ. Cứ như vậy, Thi Hiếu Nhiên ghé còn chưa ngồi ấm đã rời xa tiểu viện này.

Nơi Cố Bắc Viễn ở có phần nghiêng về phía trước, mặt sau dựa vào lưng núi. Xuyên qua giữa rừng cây, rốt cuộc dừng lại trước một tòa cung điện cực kỳ nguy nga, phía trên là tấm biển thượng thư “Trầm Hoa điện”. Trầm Hoa điện khí thế to lớn, phía trước có một loạt đại trụ màu son, góc mái cao cao cong vút, trông như điều hâu đang giương cánh bay.

Ngô quân sự không biết hai vị cung chủ có ý tứ gì, một đường đi tới cũng không thấy được ai, đành đưa nàng vào trong điện, để cho nàng chờ một lát trước, còn mình thì ra ngoài tìm người. Trong điện thập phần trống trải, bày biện đơn giản nhưng đều vô cùng tinh mỹ. Thi Hiếu Nhiên một mình đứng trong điện. Cố Bắc Viễn lúc này không ở đây. Đợi hồi lâu cũng không thấy ai mang đến nàng, Thi Hiếu Nhiên liền ở trong điện đồng nhìn xem tây sở sở.

Thi Hiếu Nhiên nhìn những thứ trang trí vô giá kia mà chảy ròng ròng nước miếng. Thật sự nhìn không ra Cố Bắc Viễn có tiền như vậy. Ngay cả cây cột cũng được khảm minh châu bảo thạch, nếu có thể đưa cho nàng một hai thứ thì tốt rồi. Nội thất ít nhất hơn trăm thước vuông, trừ bỏ những vật dụng cơ bản, không hề trang hoàng dư thừa. Chính giữa là một giường lớn trạm trổ hoa văn, trên có khảm hình trẻ con bằng dạ minh châu, rất rạng rỡ sinh động.

Khi hai nha hoàn tiến vào liền nhìn thấy Thi Hiếu Nhiên đối với chiếc giường lớn bày ra vẻ mặt thèm nhỏ dãi, còn chưa phát hiện có người đến, trong lòng cảm thấy buồn cười. Nha đầu này vừa vào trong cung cái gì cũng không biết, đã muốn trèo lên giường. Nữ tử mặc bích sam trước hết mở miệng: “Người chính là người mới tới kia? Ai cho người trực tiếp vào trong phòng?”

Thi Hiếu Nhiên vừa quay đầu lại, hai nữ tử như hoa đã đứng ở cửa phòng, một người mặc bích sam, người kia mặc hoàng sam, đều là dáng người thướt tha. Đoán các nàng là nha hoàn nơi này, không nghĩ tới, nha hoàn ở đây cũng xinh đẹp như vậy. Cố Bắc Viễn thật là có điểm phúc.

Bích sam nữ tử thấy nàng không nói lời nào, thầm nghĩ nha đầu từ ngoài tới đúng là loại ngu ngốc dần dần, tư sắc cũng bình thường, không biết vì sao lại phải đến Trầm Hoa điện. Ngô quân sự nói nha đầu này sáng nay đã bắt kính với Đại cung chủ. Có thể nào là Đại cung chủ muốn cho nàng đến đây tìm cái chết?

Nghĩ đến đây, bích sam nữ tử nói:“Đừng có đứng ngây ngốc nữa, mau tới đây, chúng ta còn phải làm việc đó!” Còn đối với hoàng sam nữ tử bên cạnh cái ánh mắt sai khiến.

Thi Hiểu Nhiên đối hai vị mỹ nữ cười nói:“ Chào hai vị tỷ tỷ. Xin các tỷ tỷ chỉ giáo nhiều hơn.”

“Đi thôi!” Hai vị nữ tử xoay người, trên mặt đều lộ ra thần sắc khinh thường.

Hai nữ tử đem nàng vào phòng nha hoàn. Hoàng sam nữ tử tìm bộ quần áo cho nàng, nói:“Người thay đồ đã, hiện tại cũng không có việc gì, người trước tiên cứ ngồi đây đi. Có việc chúng ta sẽ gọi người.” Rồi lưu lại Thi Hiểu Nhiên một mình, hai người ra cửa khe khẽ nói nhỏ.

“Xem nàng một bộ mị tướng, có phải muốn quyến rũ Nhị cung chủ không nhỉ?”

“Có thể đó, phỏng chừng Đại cung chủ nhìn ra được nên để nàng đến nơi này tìm cái chết.”

“Chúng ta không nói cho nàng chuyện của Nhị cung chủ sao?”

“Ngốc! Đương nhiên không nói, bị Nhị cung chủ độc chết là nhanh nhất. Để nàng đưa thức ăn đi!”

“Không được, lúc ăn cơm mà có người chết, Nhị cung chủ sẽ mất hứng . Vẫn là lúc sau khi ăn xong rồi dâng trà đi!”

“Tốt!”

.

Thật lâu sau, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy đói cả bụng, hai người mới trở về. Hoàng sam nữ tử trên tay mang khay nước trà, đưa cho Thi Hiểu Nhiên: “Nhị cung chủ vừa dùng xong ngọc thiện (cơm trưa), người qua dâng trà đi!”

“Vâng” Thi Hiểu Nhiên tiếp nhận khay. Nguyên lai ngọc thiện đã qua, trách không được bụng nàng đói muốn xẹp lép. Nha hoàn thật không phải công việc tốt, cơm trưa cũng không biết khi nào thì ăn. Nàng còn phải biểu hiện cho tốt, vạn nhất có người mách lẻo Đại cung chủ, nàng sẽ không dễ sống.

Cố Bắc Viễn tĩnh tọa ở trước bàn nhỏ. Hôm qua Tất Hàm đã trở lại, vậy nàng cũng đến rồi, buổi chiều hẳn hỏi việc an bài ra sao đi. Lúc này, một nữ tử bưng trà tiến lại, trực tiếp đi đến trước bàn. Cố Bắc Viễn sững sốt một chút, vừa ngẩng đầu chỉ thấy khuôn mặt quen thuộc.

Thi Hiểu Nhiên đem khay đặt trên bàn, ra vẻ biết vâng lời nói “Nhị cung chủ, nước trà của người.”

“Người lại đây !”, Cố Bắc Viễn trên mặt ý cười thản nhiên,“ Không cần phải như thế, là người sợ ta sao?”

“Đại cung chủ bảo ta đến hầu hạ ngài. Ta sợ làm không tốt, bị hấn trách phạt.” Ta không sợ người, ta là sợ Đại cung chủ a!

“Hắn sẽ không trách phạt người. Về sau người cứ ở lại Trầm Hoa điện đi. Ta sẽ không làm khó dễ người.” Cố Bắc Viễn thanh âm nhu hòa, “Bệnh của người đỡ chưa?”

“Đã khỏi rồi ạ.”

“Vậy sao tinh thần người trông không được tốt lắm? Bộ không nghỉ ngơi tốt sao?”

“Không phải”, Thi Hiểu Nhiên xưa nay chưa từng làm nha hoàn, không hề có tính tự giác nghề nghiệp. Cho tới bây giờ, ở trong lòng nàng Cố Bắc Viễn không phải là chủ tử, mặc dù hắn có điểm lạnh nhạt, nhưng luôn luôn chiếu cố nàng, thế là nàng bĩu môi nói: “Ta đói bụng”.

Trên mặt Cố Bắc Viễn ý cười càng sâu, gọi người đưa chút đồ ăn lại đây. Một lát sau, bốn nha hoàn đem thức ăn đặt trên bàn, trong đó còn có bích sam cùng hoàng sam nữ tử. Mọi người đến thấy nàng đứng bên cạnh nhị cung chủ, trên mặt đều là một mảng kinh ngạc.

Thi Hiểu Nhiên cũng nhìn ra, hỏi:“Vì sao nhiều người nhìn thấy ta trên mặt đều lộ ra biểu tình hết sức kinh ngạc?”

“Không có gì”. Cố Bắc Viễn phát tay cho bọn họ lui xuống, xem ra nàng còn không biết chuyện của mình.

Thi Hiểu Nhiên cũng không đem việc đó để trong lòng, nhìn đến một bàn đầy đủ mỹ thực, liền lon ton ngồi vào bên cạnh, mở miệng hỏi: “Nhị cung chủ, người không ăn sao?”

“Ta ăn rồi, người nhanh ăn đi!”

Thi Hiểu Nhiên cũng không khách khí, bắt đầu động đũa, ăn ngon nghiêng như hổ đói. Sau khi ăn xong, Cố Bắc Viễn mang theo Thi Hiểu Nhiên đến một căn điện sát vách, “Về sau người ở nơi này đi, thiếu cái gì cứ trực tiếp báo lại.”

Thi Hiểu Nhiên nhìn thấy phòng ở rộng lớn, trang trí tinh mỹ, vô cùng vui sướng.

12. Chương 12: Trần Y Vân

Qua vài ngày, Thi Hiểu Nhiên đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống ở Trầm Hoa điện, xác định nghề nghiệp làm nha hoàn. Kỳ thật đây là một công việc tương đối khá, dường như không làm gì nhiều, chủ nhân đối với nàng cũng tốt lắm, không đưa ra yêu cầu gì quá mức. Trong tâm Thi Hiểu Nhiên rất cảm kích Cố Bắc Viễn. Nam nhân này đã cứu nàng, cho tới nay cũng rất quan tâm nàng, hai người ở chung cũng vui vẻ, nhưng nàng đối với hắn chỉ vẹn vẹn là cảm kích, không có tình cảm khác. Thi Hiểu Nhiên và hắn còn có ngũ phòng phu nhân ngăn cách, đầu dăm nảy sinh ý nghĩ nào khác. Cố Bắc Viễn đối nàng mà nói, vừa là một ông chủ tốt, vừa là cha mẹ cung cấp áo cơm, vừa là bằng hữu.

Vì phần cảm kích này, Thi Hiểu Nhiên cố gắng làm tốt nhiệm vụ nha hoàn. Công việc này rất có tiền đồ. Bưng trà rót nước nàng đều rất chịu khó, mỗi ngày tích cực an bài đồ ăn thức uống cho Cố Bắc Viễn, hoa quả điểm tâm không ngừng bưng lên [tuy rằng mấy thứ này phần lớn vào bụng của nàng], lúc không có việc gì làm thì quét tước phòng ở, lau chùi vật dụng trong phòng qua một lần. Nàng cho rằng việc đó so với công việc ở hiện đại mang tính chất giống nhau. Nàng trả giá bằng lao động, lãnh đạo cung cấp áo cơm và nơi nghỉ chân, còn rất an toàn.

Nội dung công việc thoải mái, phúc lợi lại tốt, thời gian làm việc mỗi ngày không vượt quá tám giờ, càng không có người tranh đua cao thấp, buổi sáng đều là ngủ đến khi tự tỉnh, dùng cơm xong là đến phòng Cố Bắc Viễn xem có chuyện gì làm. Cơm trưa và cơm chiều phần lớn là cùng hắn ăn, bởi vậy Thi Hiểu Nhiên khi an bài đồ ăn thường xuyên thêm vào rất nhiều món nàng thích.

Cố Bắc Viễn đối với nàng cũng không làm ra những cử chỉ thân mật, nói chuyện cũng tự nhiên. Trầm Hoa điện rất ít người, bình thường không có nhiều người lui tới. Thi Hiểu Nhiên không biết hắn vì sao lại bất hòa, không thấy hắn và các phu nhân ở cùng một chỗ, cũng không thấy các nàng đến đây tìm hắn, đoán hắn có khả năng buổi tối mới đi gặp mỹ nhân, bằng không, hắn sẽ không dùng cơm chiều xong liền phái nàng đi — Thi Hiểu Nhiên có loại suy đoán này là vì mỗi ngày nàng đều ngủ sớm, dậy trễ, hoàn toàn không biết và cũng không có hứng thú muốn biết trong khoảng thời gian này Cố Bắc Viễn một mình làm cái gì.

Cố Bắc Viễn trải qua những ngày bình thản vô vị đã rất nhiều năm. Ngày nào cũng như ngày nấy, dài đằng đẳng và cô tịch biết bao. Nay có người luôn loanh quanh, lượn qua lượn lại bên cạnh hắn, ngày thường cũng trở nên sinh động hẳn lên. Nhưng hắn đối việc nam nữ biết rất ít, cũng không nghĩ tới còn có thể làm gì, chỉ cảm thấy ngày ngày đều như vậy đã rất tốt rồi.

Cố Bắc Viễn rất nhiều lúc đứng ở trong điện không có việc gì làm. Hôm nay, hắn ngắm Thi Hiểu Nhiên tay chống đầu ngồi gần người, nói: “Để ta dạy người viết chữ.”

Thi Hiểu Nhiên nghe xong thật cao hứng, liền đi tìm giấy bút, còn muốn giúp mài mực. Cố Bắc Viễn ngồi trước bàn học, trải giấy ra, thấy nàng cho thêm rất nhiều nước vào nghiêng, làm mực bắn tung tóe khắp nơi. Bất đắc dĩ bắt nàng dừng lại, để tự hắn mài mực.

Thi Hiểu Nhiên có chút ngượng ngùng, “Nhị cung chủ ngài đừng để ý, để ta mài vài lần là quen thôi.”

“Không cần. Người học hành nghiêm túc là được.” Mài xong, hắn viết ba chữ lên giấy, nói “Đây là tên của người.”

Thi Hiếu Nhiên học viết một lần, lần lượt niệm lại một lần, tuy rằng chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng hình thể vẫn tương đối đúng. Thế giới này, văn tự tuy rằng khác trước, nhưng còn có rất nhiều chỗ tương tự. Chính là chữ có nhiều nét hơn, khi thì nét cứng cáp khi lại nét mềm mại. Thi Hiếu Nhiên viết hai lần liền nhớ kỹ, lại hỏi: “Vậy tên của ngài thì sao?”

Cố Bắc Viễn lại nâng tay viết ba chữ, ở giữa chữ “Bắc” Thi Hiếu Nhiên nhận ra được, hai chữ còn lại thì không biết. Nàng viết hai lần, đối chiếu một chút, nói “Viết rất xấu!”

“Không sao, người vừa mới học mà.” Cố Bắc Viễn thấy nàng học rất nhanh. Hắn dạy nàng vài chữ thường dùng, nghiêng đầu xem nàng cầm bút như cố hết sức, khi viết chữ thần sắc vô cùng nghiêm túc, vài sợi tóc rơi xuống, lông mi khê nhúc nhích, tựa như lần đầu tiên gặp mặt, bộ dáng nàng khi băng bó miệng vết thương cho hắn, làm tâm hắn rung động.

Học hai mươi mấy chữ, thấy nàng có chút mệt mỏi, Cố Bắc Viễn nói: “Ngày mai lại học đi, cho người tìm quyển sách đơn giản một chút.”

Thi Hiếu Nhiên ngừng bút, nói: “Ta đi lấy chút điểm tâm hoa quả lại đây, Nhị cung chủ muốn ăn gì không?”

“Gì cũng được”, Cố Bắc Viễn bắt đầu thu thập giấy bút. “Có thể để người khác đi lấy.”

Thi Hiếu Nhiên vẫn tự mình đi, cầm một mâm nho cùng một mâm điểm tâm trở về. Nàng thực sự thích cuộc sống như vậy. Bước vào thế giới này, ngay cả năng lực tự bảo vệ nàng cũng không có, may mắn Nhị cung chủ Thất Dương Cung là Cố Bắc Viễn, bằng không cũng không biết nàng bây giờ còn có thể sống sót hay không.

Sau đấy, mỗi ngày, việc học chữ đã trở thành nội dung thiết yếu, Thi Hiếu Nhiên thoát khỏi việc thất học, càng phát ra thần thái sáng láng, tuy nhiên trong lòng nàng còn nhớ đến một việc khác – lời nhắn của Tổng Tử Ngộ. Kỳ thật nàng không thể khẳng định Trần Y Vân nghĩ thế nào, dù sao đã gả làm vợ người ta. Cố Bắc Viễn là người anh tuấn tiêu sái, võ nghệ cao cường, nhân phẩm vô cùng tốt. Nghĩ đến nàng phải giúp nam nhân khác phá hoại hạnh phúc của chủ nhân, trong lòng Thi Hiếu Nhiên vẫn còn băn khoăn. Nếu Trần Y Vân thật sự không hề nhớ tới Tổng Tử Ngộ, vậy nàng cũng nên nghĩ biện pháp truyền tin cho hắn, để hắn chết tâm thì tốt hơn.

Rốt cuộc có một ngày Cố Bắc Viễn rời cung xuống núi, Thi Hiếu Nhiên lấy ngọc bài trước kia Tổng Tử Ngộ đưa, quyết định đi tìm Trần Y Vân. Nàng đã hỏi thăm được chút ít, các phu nhân được rước về đây đều ở tại Lạc Hà Cung, cách Trầm Hoa điện rất gần. Một đường đi tới không người qua lại, rất thuận lợi, không làm khó nàng. Trong Lạc Hà Cung có rất nhiều viện, Thi Hiếu Nhiên không biết nên đi viện nào, lại không dám hỏi Ngộ quân sự, đành phải đi lòng vòng tìm kiếm.

Kiến trúc Lạc Hà Cung rất đẹp, đình đài lầu các, tiểu kiều lưu thủy (có nước có cảnh). Thi Hiếu Nhiên nhìn thấy một nha hoàn nhỏ tuổi đi lại, vội chạy qua hỏi tiểu thư Trần Sơn phái mấy tháng trước Nhị cung chủ thú về đang nghỉ ngơi ở đâu.

Nha hoàn hỏi nàng có phải là đang tìm Vân phu nhân không, Thi Hiếu Nhiên tự hỏi một chút liền gật gật đầu. Nàng ta chỉ nàng phương hướng rồi vội vàng rời đi.

Thi Hiếu Nhiên theo hướng đã được chỉ đi đến một tiểu viện, nghe bên trong truyền đến tiếng đàn. Dù nàng không am hiểu cầm luật, nhưng cũng nghe ra tiếng đàn ai oán, không biết khúc nhạc này là vì ai mà xót thương. Nàng lập tức đi vào viện. Một nha hoàn đi ra, đánh giá nàng, hỏi: “Xin hỏi cô nương tìm ai?”

“Ta tìm Trần Sơn phái Trần Y Vân.”

Nha hoàn thấy người tới bộ dạng hiền lành, liền dẫn nàng vào trong. Chỉ thấy ngồi bên đàn là một khuôn mặt như hoa sen, trông tựa tiên nữ, sống mắt long lanh như thu thủy, sở sở động lòng người, da trắng như tuyết, mười ngón tay thon dài đặt trên huyền cầm. Thâm nghĩ: Trách không được Tổng Tử Ngộ đối với nàng ấy nhớ mãi không quên, nguyên lai nàng ấy là một đại mỹ nhân như vậy.

Trần Y Vân đứng dậy bên góc cầm, động tác ôn nhu phiêu dật, “Vị cô nương này là –”

Thi Hiếu Nhiên chân thành mỉm cười “Không biết phu nhân còn nhớ Tổng Tử Ngộ hay không?”

Tùng là một đôi thê non hên biển, nay trời nam đất bắc, mặc dù đã lập gia đình, nhưng trong lòng Trần Y Vân không lúc nào là không vương bận hân. Chợt nghe đến tên của hân, trong lòng Trần Y Vân trầm xuống, sắc mặt buồn bã, thanh âm cũng hơi chút run run, “Người là ai?”

“Ta tên là Thi Hiểu Nhiên, lúc trước đến Thất Dương Cung tình cờ gặp Tống đại ca. Huynh ấy nhờ ta nhắn đôi lời cho phu nhân.”

“Nói cái gì? Người thật sự biết huynh ấy?” nội tâm Trần Y Vân một trận co rút đau đớn. Khi xưa để lại tin nàng gả đi đã làm huynh ấy chết tâm, bây giờ còn nói gì được nữa. Cho dù nói gì đi chăng nữa cũng thêm đau đớn mà thôi.

“Huynh ấy nói phu nhân hãy chờ huynh ấy, nói rằng huynh ấy sẽ không để ý đến ánh mắt thế tục.”

Trần Y Vân nghe vậy nét mặt như đang kiềm nén, “Huynh ấy cần gì phải tự làm khổ mình? Chẳng lẽ huynh ấy cho rằng ta còn có thể rời Thất Dương Cung sao?” nói xong nước mắt đã chảy chực chờ rơi.

Cẩn thận đánh giá Thi Hiểu Nhiên, “Xem ra là ta sơ suất, vẫn để cho Thi cô nương đứng, thật sự là chậm trễ. Tiểu Lan, nhanh chút đem trà lên.”

Hai người ngồi ở bên cạnh bàn, Tiểu Lan dâng trà, Trần Y Vân lại hỏi: “Không biết Thi cô nương làm sao có thể gặp được huynh ấy?”

“Phu nhân cũng đừng gọi ta là cô nương, gọi ta Hiểu Nhiên được rồi. Tống đại ca cũng kêu ta như vậy.” Thi Hiểu Nhiên uống một ngụm trà, kể quá trình gặp được Tống Tử Ngộ, còn đem ngọc bài cho nàng ấy xem.

“Đây thật sự là tín vật của huynh ấy.” Trần Y Vân vuốt ve ngọc bài, “Hiểu Nhiên người nhận lấy chút lòng thành, nếu có cơ hội xuống núi cũng có mà dùng.”

Thi Hiểu Nhiên nhìn ngôn ngữ biểu tình nàng ấy, liền biết nàng ấy đối với Tống Tử Ngộ vẫn là nhớ mãi không quên, tình thâm ý trọng, hỏi “Cô cùng Tống đại ca trước kia cảm tình tuy rằng rất sâu, bị bắt gả cho Nhị cung chủ cũng là bất đắc dĩ, nhưng giờ cô đã là phu nhân của hân, đối với hân không có chút cảm tình sao?”

“Trong lòng ta chỉ có duy nhất một mình Tử Ngộ. Nhưng vì bảo toàn Trần Sơn phái, ta mới phải gả tới đây. Hơn nữa, ta ngay cả Nhị cung chủ lớn lên trông thế nào cũng không biết, sao có thể có cảm tình?”

“A?” Thi Hiểu Nhiên kinh ngạc, “Làm sao có thể ngay cả bộ dáng cũng không biết?”

“Nhị cung chủ cho tới bây giờ chưa từng đặt chân tới nơi này. Như vậy cũng tốt, hân nếu đến đây hiếp bức ta, cùng lắm thì cùng chết, ta cũng không cho hân thực hiện được ý đồ.”

“Cho tới bây giờ chưa từng tới?” Thật đáng nghi hoặc.

“Thật sự là không có tới. Nghe Tiểu Lan nói Nhị cung chủ không gần nữ sắc.” Trần Y Vân thoải mái rất nhiều, “Đã từng hạnh phúc như thế, trong lòng ta nói chung vẫn có chút tưởng niệm.”

“Nguyên lai Nhị cung chủ không thích nữ nhân.” Thi Hiểu Nhiên nhỏ giọng thì thào.

“Người mới đến Thất Dương Cung nên không rõ là phải. Hân chưa bao giờ đến Lạc Hà Cung. Chúng ta đều là vật trang trí, nghe nói Nhị cung chủ thân có bệnh không tiện nói ra, không thể gần nữ sắc. Thú mấy nữ nhân về chỉ để che mắt thiên hạ.” Dù sao Thi Hiểu Nhiên cũng là người truyền tin cho Tống Tử Ngộ, Trần Y Vân rất tin cậy nàng: “Người hiện tại hầu hạ ở nơi nào?”

“Ta làm việc ngay tại Trầm Hoa điện của Nhị cung chủ. Nhị cung chủ anh tuấn tiêu sái, không nghĩ tới lại có bệnh không tiện nói ra.” trong lòng Thi Hiểu Nhiên thay Cổ Bắc Viên tiếc hận, không biết là mắc bệnh gì.

“Vậy người phải cẩn thận một chút. Người ta đồn hân hi hi nộ nộ thất thường, thường xuyên giết chết người bên cạnh.”

“Nào có, tính tình Nhị cung chủ tuy có chút lạnh nhạt, nhưng kỳ thật là một người hiền hoà. Cô về sau có tính toán gì không?”

“Có thể tính cái gì chứ. Tử Ngộ đâu không lại Thất Dương Cung, ta cũng không thể ra khỏi đây. Ta chỉ hy vọng hân quen ta, có thể sống cả đời hạnh phúc.”

Thi Hiểu Nhiên vừa nghe, vội la lên “Trong lòng huynh ấy chỉ có phu nhân, sao có thể buông xuôi thế được? Nếu không thì cô đi cầu Nhị cung chủ đi, nói không chừng hân sẽ thành toàn cho hai người.”

Trần Y Vân nở nụ cười, “Đừng ngốc thế, sự tình liên quan đến mặt mũi Thất Dương Cung, hai vị cung chủ làm sao có thể đồng ý? Người cũng đừng làm càn, bằng không dễ dàng đánh mất cái mạng nhỏ”.

Nghĩ đến bộ dáng Đại cung chủ, Thi Hiểu Nhiên biết rằng không có khả năng. Cố Bắc Viễn chỉ là đối với nàng khá hiền hoà, nhưng xử lý sự tình thủ đoạn không bình thường. Khoản thời gian qua rất thoải mái, thân đang ở phương nào cũng đã quên.

Hai người nói chuyện chút lại chuyển sang đề tài khác, Trần Y Vân là người nhiệt tình hào phóng, giữ nàng lại cùng nhau ăn cơm trưa. Thi Hiểu Nhiên cũng khó gặp được bạn chơi thân, huống hồ chỉ Nhị cung chủ hôm nay cũng không ở trong điện, liền vui vẻ lưu lại. Thức ăn được bưng lên, bốn mặn một canh, hương vị không tệ, nhưng so ra rõ ràng kém thức ăn ở Trầm Hoa điện. Trần Y Vân nhìn đồ ăn nói: “Chúng ta là người ngoài không địa vị, chi phí ăn mặc đều là Ấn quản sự an bài. Hôm nay người đã đến cũng không thể chiêu đãi người thật tốt.”

“Y vân, người không cần khách khí như vậy” Trần Y Vân nhỏ hơn nàng ít tuổi, Thi Hiểu Nhiên lại không thích xưng hô tỷ tỷ muội muội thêm nữa nên hai người đều gọi thẳng tên nhau, “Ta ở trong này cũng không có bằng hữu, có thể quen biết người, khỏi phải nói là rất cao hứng.”

“Vậy đừng nói nữa, ăn cơm trước đi. Ăn xong chúng ta lại đi dạo trong viện.”

13. Chương 13: Lại Diện Kiến Đại Cung Chủ

Ngày hôm sau Cố Bắc Viễn vẫn chưa trở về, Thi Hiểu Nhiên cũng ngủ thẳng tới trưa mới chịu rời giường. Nàng luyện viết chữ thêm một lúc, ăn xong cơm trưa rồi chạy tới tìm Trần Y Vân. Hai người tán gẫu chuyện trên trời dưới đất. Nữ nhân mà, chuyện hai nàng nói đương nhiên là về xiêm y, cách ăn mặc, linh tinh, vân vân... Trần Y Vân thấy nàng xiêm y đơn giản, ngay cả tóc cũng chỉ vấn chéo sau đầu cho có lệ thì hỏi: “Các nha đầu ở Trầm Hoa điện không được phép sửa sang cách ăn mặc của mình hay sao?”

“Không phải. Chỉ là ta không hiểu rành mấy chuyện này mà thôi.” Thi Hiểu Nhiên nhìn búi tóc xinh đẹp trên đầu Trần Y Vân, vẻ mặt ngưỡng mộ: “Búi tóc của người nhìn thật là đẹp!”

Trần Y Vân mỉm cười, chỉ sợ rằng nàng ở đây không có gì khác ngoài trừ quần áo và các loại phụ kiện kiêu diễm: “Ta ở nơi này cái gì cũng không có, duy chỉ có quần áo trang sức là không thiếu. Ta chỉ người cách ăn mặc, học xong cam đoan người sẽ là một đại mỹ nhân.”

“Coi như quên đi, trước mặt ta mới là một đại mỹ nhân, ta thì có cái gì rực rỡ chứ. Tốt nhất không nên bắt chước bừa bãi.”

” Dáng dấp người yêu kiều thanh mảnh, chỉ là không biết cách ăn mặc. Nhanh nhanh tới đây, để tỷ tỷ ta đây dạy cho người!”

Có nữ nhân nào lại không thích mình xinh đẹp? Dù sao nàng cũng đang rảnh rỗi, liền chạy đến để người ta dạy vò.

Hai người cùng nhau đến nội thất (nhà trong), Trần Y Vân lựa cho nàng một bộ y phục đơn giản, có thêu hoa văn màu hồng nhạt, “Hai chúng ta có dáng người cũng không khác biệt lắm, đây là quần áo được đưa tới mấy ngày trước, người mặc bộ này sẽ tôn lên được nước da của người.” Nói xong liền cầm y phục nhét vào tay Thi Hiểu Nhiên, thúc giục nàng đi thay.

Mỹ nhân mặc xiêm y, nhan sắc tựa tiên tử. Bộ y phục này quả nhiên làm tôn lên làn da trắng nõn của Thi Hiểu Nhiên, mặc cũng rất vừa người. Eo nhỏ mỏng cong, những đường cong cũng mờ mờ ẩn hiện.

Thi Hiểu Nhiên nhìn mình trong gương, cảm thấy cực kì thỏa mãn, vui mừng không che giấu được.

Trần Y Vân ý cười dạt dào, " Vẫn là ánh mắt của ta rất tốt, người nhìn xem, rất xinh đẹp nha!" Nói xong lại lấy ra hộp trang điểm, bảo nàng ngồi trước gương, lại kêu Tiểu Lan đến chải tóc. " Nữ nhân nào như người lại không chịu chải chuốt chút, nương (mẹ) người trước kia không dạy qua cho người à?"

Mẹ ta cũng không có chải mấy cái kiểu tóc như vậy nha, làm sao mà dạy cho ta được! Thi Hiểu Nhiên cẩn thận nhìn kĩ các trang sức được đặt trong hộp trang điểm. Phát trâm, bộ diêu, hoa diên (Arika tra Gg thì 3 cái này đều là dùng để gọi trâm cài tóc, chả biết nghĩ ra nhiều tên thế làm gì =) ... cái nào cũng đều tinh xảo, khiến nàng yêu thích không buông tay, nhưng lại không biết dùng thế nào, vì thế liên tục hỏi không ngừng nghỉ.

Trần Y Vân cũng kiên nhẫn trả lời từng câu hỏi của nàng: cái này tên gì, chất liệu gỗ, phối hợp với cái kia như thế nào; rồi lại đem phần nước ra, một bên trang điểm cho nàng, một bên dạy nàng cái này cái kia nên dùng ra sao.

Thi Hiểu Nhiên cảm thấy những kiến thức này thật sự rất mới mẻ, không ngờ cổ nhân cũng có tay nghề tốt như thế. Cái bộ diêu kia được làm từ vàng ròng, kim phiến phía trên được mài ra từ bạc, lại còn tạo thành hình đóa hoa, thật sự rất mỹ lệ, sống động như thật. Ngay cả con bướm đậu trên hoa thôi mà cũng được khắc bảo thạch lên, tinh xảo phi thường.

Tiểu Lan đứng phía sau, hai tay chèo đường ngôi ái tóc bù xù của nàng, trên đỉnh đầu búi một búi nhỏ. Hai tay hết thất chỗ này lại chải chỗ kia, một hồi sau cuối cùng cũng xong. Thi Hiểu Nhiên khẩu trừng mục ngọc (sốc hoặc ngạc nhiên đến không nói ra lời). Trần Y Vân lại lấy hộp trang sức, chọn ra một bộ diêu, lại lấy thêm hai hoa sai (kẹp tóc đính hoa) cài lên, " Được rồi, người đứng lên xem nào"

Gương đồng mặc dù hơi mờ mờ, nhưng đại khái vẫn có thể nhìn rõ được bộ dáng hiện tại của Thi Hiểu Nhiên. Gương hiện lên một nữ tử duyên dáng yêu kiều, phong thái yếu điệu, mắt ngọc mây ngài, có thể gọi là mỹ nhân kinh diễm tuyệt sắc. Nàng không ngờ rằng mình lại có khí chất như vậy.

Trần Y Vân nhìn thấy tác phẩm của mình, tấm tắc mãi không thôi. " Ta thấy người rất hợp với những thứ đơn giản mà thanh nhã, dù gì thì trong này cũng không thể quá rêu rao. Với khí chất của người, ăn mặc như thế này cũng rất xứng."

"Cũng là do người chỉ ta. Ta thật ngốc muốn chết!"

"Học nhiều thì sẽ được. Người có thời gian thì cứ chạy tới đây, dù gì thì ta cũng rất rảnh rỗi."

Nữ nhân một khi đã ăn mặc đẹp thì sẽ không thể nào mà cứ ngồi yên ở một chỗ, vì vậy hai người liền đi dạo trong Lạc Hà cung. Đi một lát thì gặp Hàn tam tiểu thư. Chẳng ai nói câu nào, sắc mặt Hàn tam tiểu thư cũng không tốt, nhìn chằm chằm các nàng một chút rồi lập tức rời đi.

Nhìn bóng dáng của Hàn tam tiểu thư khuất dần, Trần Y Vân thở dài: " Nàng ta khẳng định là buồn bực. Ở nhà đường đường là một tiểu thư, thế mà ở trong đây muốn làm cái gì cũng không được. Gã ột nam nhân vậy mà cứ phải ở mãi trong phòng, ngay cả cửa lớn của Lạc Hà cung cũng không được bước ra nửa bước."

"Không thể ra khỏi Lạc Hà cung sao?" Thi Hiểu Nhiên hỏi

"Đúng vậy, ngoại trừ các nha hoàn đã vào ngay từ đầu thì tất cả mọi người chỉ có thể ở trong đây mà sinh hoạt."

"Vậy người có buồn bực giống họ không?"

"Ta thì có chuyện gì mà phải buồn bực. Nếu không được gả cho Tử Ngộ thì ta cũng không muốn gả cho nam nhân khác, ở đây như vậy cũng là tốt rồi. Nhưng nếu có thể đi loanh quanh một chút thì hay hơn, ở đây cứ như chim ở trong lồng vậy."

Thi Hiểu Nhiên cũng gật đầu. Chính nàng mỗi ngày cũng chỉ ngây ngốc ở Trầm Hoa điện, thỉnh thoảng chỉ có thể đi giúp việc lật vật ở các khu gần đó. Thất Dương cung có rất nhiều thủ vệ, có nhiều chỗ không thể

đi loạn, việc xuống núi thì càng miễn bàn.

Buổi chiều, Trần Y Vân giữ nàng lại dùng cơm. Lúc về còn tặng nàng vài món trang sức cùng son phấn, Thi Hiểu Nhiên từ chối không được đành phải nhận.

Thi Hiểu Nhiên định đi thẳng về phòng mình, ai ngờ bước ngang qua Trầm Hoa điện thì thấy hai bóng người. Trong lòng Thi Hiểu Nhiên căng thẳng, vội bước lên hành lễ: “

“Bái kiến Đại cung chủ”

Ánh mắt Cố Nam Viễn lướt qua người nàng, thanh âm lạnh lạnh. ” Như thế nào, không biết hành lễ với Nhị cung chủ hay sao?”

“Bái, bái kiến Nhị cung chủ. Nô tỳ nhất thời sơ sẩy, mong cung chủ thứ lỗi.” tim Thi Hiểu Nhiên nhảy dựng. Ngọn gió độc nào hôm nay thổi hắt tới vậy, mau mau thổi hắt đi đi.

“Đứng lên đi, mấy cái này chỉ là nghi thức xã giao thôi.” Cố Bắc Viễn đứng phía bên phải nói, ý bảo nàng đứng lên.

Thi Hiểu Nhiên cuối đầu, chậm rãi đứng dậy.

“Hiện tại đã là mấy giờ, người không phải là được phái tới để hầu hạ Nhị cung chủ hay sao? Cơm chiều đâu?” thanh âm Cố Nam Viễn không nhanh không chậm, lời nói làm cho người ta sợ hãi. ” Người biết Thất Dương Cung xử trí như thế nào với những kẻ không nghe lời hay không?”

“Đại cung chủ thứ tội!” Thi Hiểu Nhiên vừa đứng dậy lập tức lại quỳ xuống, ” Nô tỳ không biết Nhị cung chủ đã trở lại, nô tỳ không phải là cố ý”

“Đại ca, huynh đừng làm khó nàng. Theo lịch trình thì hôm nay hẳn là đệ còn chưa có về.” Ngữ khí bình thản

Nghe thấy Cố Bắc Viễn vì nàng mà biện hộ, Cố Nam Viễn cảm thấy cực kì thú vị. Đệ đệ yêu quý à, người đeo cái mặt nạ lạnh lùng mười năm nay, rốt cuộc cũng chịu không nổi nữa rồi ư, ta chỉ mới nói có hai câu người liền khấn trương, thật là không có tiền đồ mà! ” Đứng lên đi, nếu còn lần sau nữa thì sẽ không chỉ để người ngây ngốc ở đây đâu.”

Thi Hiểu Nhiên đứng dậy, nơm nớp lo sợ, chỉ hận không thể hóa thành không khí, không cần phải nhìn tới nam nhân này lần nữa. Nàng trong lòng không ngừng mặc niệm: ” Ta là không khí, ta là không khí ...”

Cố Nam Viễn thấy trên đầu nàng có cài vài viên trân châu nhạt màu, so với lần trước gặp thì có vài phần xinh đẹp hơn, xem ra nàng ở chỗ của đệ đệ cũng rất dễ chịu. Lại nhìn đến cái hộp gỗ nàng ôm trong ngực, hỏi: “Người đang ôm cái gì?”

“Chỉ là chút trang sức và son phấn.” Thi Hiểu Nhiên cúi đầu trả lời, thấy cảm của Cố Nam Viễn khê nâng lên thì nói tiếp: “Là của Lạc Hà cung Vân phu nhân tặng.”

“Người khác tặng thì người có thể nhận à? Chủ tử đưa cái gì thì có thể tùy tiện lấy đúng không?!”

Đại cung chủ xem ra rất ghét nàng, không thì cũng đâu có rãnh rỗi mà làm khó dễ một nha đầu như nàng. Thi Hiểu Nhiên cứng họng, không biết nên trả lời như thế nào, liền đưa ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Cố Bắc Viễn.

Thấy nàng bộ dáng khấn trương trông thật tội nghiệp, vì vậy Cố Bắc Viễn vội giúp nàng giải vây: ” Ta có hơi đói bụng, nhanh đi gọi người đem chút đồ ăn lên đây.”

Nghe xong, Thi Hiểu Nhiên vội vàng chạy thẳng ra cửa, ra một chỗ xa xa rồi mới thở phào, cước bộ cũng giảm lại. Đại cung chủ này là người trăm triệu lần không thể chọc vào, cho dù không có nguy hiểm thì cũng sẽ bị dọa cho tới mức giảm thọ luôn!

Cố Nam Viễn thấy nàng chạy nhanh tới mức không thấy bóng dáng, ra khỏi cửa rồi mới như được sống lại, nhin không được cười một tiếng: ” Nha đầu của đệ thật sự rất thú vị nha!”

“Nàng là người hoạt bát, nhưng nhất gan, đại ca không cần hù dọa nàng.” Cố Bắc Viễn ngồi ở bàn bên cạnh, nâng tay uống một hớp nước.

“Đệ nha, lúc nào cũng che chở cho nàng. Hôm nay thấy nàng có vẻ xinh đẹp hơn không ít, xem ra nàng ở nơi này quả thật rất thoải mái. Chỉ là ta vẫn không tra ra được lai lịch của nàng, thực sự cảm thấy kì quái.”

“Đại ca, huynh cũng đã thấy rồi đó, nàng không có năng lực và địa vị gì cả, tính tình cũng đơn thuần, không cần lo lắng.”

“Thấy nàng cũng không can đảm gì khi gặp nguy hiểm, chắc cũng chỉ là nữ tử bình thường mà thôi, có điều thể chất có chút đặc biệt.” Cố Nam Viễn không lo lắng về nha đầu này, Thất Dương cung thủ vệ nghiêm ngặt, tầng tầng lớp lớp, nàng vừa thấy hắn thì đã sợ tới muốn chết, còn về vàng bạc trang sức, đều chỉ là vật thể tục tù thân mà thôi. Đệ đệ từ nhỏ đã bị khổ rất nhiều, may mắn là tính cách không bị vụn vẹo đến mức biến thái hay tàn bạo, chỉ cần sống bình thản, tất cả cái khác đều không so đo. Làm đại ca, hắn tự thấy mình chiếu cố đệ đệ không đủ, luôn luôn tìm mọi biện pháp để giải độc, cũng thật sự thành tâm muốn đền bù cho hắn. Nhớ tới việc tìm được, hắn lại nói: “Theo như tin tức mấy ngày trước truyền tới thì đã truy tìm được Thần thú rồi, rất nhanh thôi liền có thể bắt được. Lúc đó lấy máu làm đường dẫn, tìm và mật làm thuốc, độc trên người đệ có thể sẽ được loại bỏ.”

“Đại ca, huynh cần gì phải nhọc công như thế. Đã mấy năm nay, mất bao nhiêu nhân lực để tìm mấy cái thứ này, đi tìm đã khó, cho dù tìm được cũng chưa chắc có thể thành công. Đệ cũng không để ý lắm về chuyện này, tốt hơn là không cần lo nghĩ quá mức.” Thân thể như vậy đối với Cố Bắc Viễn đã thành thói quen, một mình như vậy sống qua rất nhiều năm, hắn bây giờ cũng không còn ôm hy vọng lớn lao nào nữa.

“Nói linh tinh cái gì thế!” Cố Nam Viễn đối với thái độ của đệ đệ hắn rất chi là bất mãn. “Mấy năm nay đã hao tổn nhiều được như vậy, chỉ còn thiếu một, hai cái loại được nữa thôi. Đệ còn nói như vậy, không phải là đâm trúng nỗi khổ tâm của ta hay sao? Huynh không tin không tìm được biện pháp giúp đệ.”

“Đại ca, đệ biết huynh vẫn luôn muốn tốt cho đệ. Nhưng độc này không thể đẩy ra cũng không có gì không tốt, ít ra khi quyết chiến cũng chiếm được lợi thế.”

“Võ công của đệ đã xuất thần nhập hóa rồi, không cần thiết phải dựa vào độc trên người.” Cố Nam Viễn có chút bất đắc dĩ, đệ đệ của hắn ngay cả bản thân mình mà cũng không thêm quan tâm. “Chuyện tìm được đệ cũng không cần quan tâm, có huynh sắp xếp là được rồi. Mấy ngày tới đệ bế quan thêm một lần nữa đi, thử luyện ‘Nguyên minh thần công’ lên thêm một cấp nữa, đến lúc đó cơ hội thành công cũng lớn hơn một chút.” ‘Nguyên minh thần công’ Cố Bắc Viễn đã luyện đến tầng thứ chín, ở độ tuổi của hắn thì có thể xem như là đứng nhất Võ lâm trăm năm gần đây. Nghe đồn luyện xong tầng thứ mười sẽ có thể vô kiến bất tòng (sức mạnh vô địch), đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, một trăm năm mươi năm trước mới chỉ thấy được một người. Tuy có tâm pháp, nhưng bên trong huyền bí thể nào cũng không có ai chỉ dẫn, muốn luyện được cũng cực kì gian nan, thậm chí còn phải xét vào ngộ tính (năng lực nhận thức) và cơ vận (hên hay xui). Nếu có thể luyện thành, đối với việc giải độc là một ích lợi rất lớn, cho dù không thành công thì cũng sẽ không đe dọa đến tính mạng.

Lúc này Thi Hiểu Nhiên đem cơm chiều đến, đi theo sau còn có mấy nha hoàn. Tới trước cửa điện, Thi Hiểu Nhiên vội cúi đầu, làm bộ dạng kính cẩn. Hành động này bị Cố Nam Viễn để vào mắt, xem ra nha đầu này thực sự bị mình làm cho khiếp đảm, sợ hắn rống một tiếng kéo nàng ra ngoài chém đầu. Cố Nam Viễn thấy đệ đệ vẫn một gương mặt làm ra vẻ “không sao cả” thì liền quay đầu lại chỉ vào Thi Hiểu Nhiên, nhìn Cố Bắc Viễn mà nói: “Đệ nếu không chịu giải độc, cho dù hiện tại chưa độc chết nha đầu này, về sau một ngày nào đó cũng sẽ độc chết nàng.”

Nghe xong mấy lời này, Cố Bắc Viễn ngẩng đầu, nhìn về phía Thi Hiểu Nhiên đang chỉ huy mọi người đem thức ăn lên, trong nháy mắt hiện lên một tia không đành lòng.

“Đệ không muốn nàng chết, vậy thì cố gắng phối hợp một chút, chẳng lẽ đệ không tin đại ca hay sao? Về sau muốn mỹ nhân nào mà không có được, đâu cần tới một nha đầu bình thường như vậy nữa.”

Sắp xếp đồ ăn xong, Thi Hiểu Nhiên dừng lại hành lễ, thật cẩn thận nói: “Nhị vị cung chủ thỉnh dùng bữa.”

Cố Bắc Viễn đứng lên, “Đại ca nói như thế nào thì liền như thế đi, nhưng hết thảy phải lấy sự vụ trong cung làm đầu.”

Chỉ cần hấn tích cực một chút là tốt rồi, xem ra có người bên cạnh cũng là chuyện tốt. ” Đệ trước hết dùng bữa đi, có việc gì ngày mai nói sau, huynh đi trước.” Cổ Bắc Viễn nói xong bước đi ra, lúc đi ngang Thi Hiểu Nhiên còn không quên bỏ lại một câu ” Hầu hạ Nhị cung chủ cho tốt.”

Sau khi tiễn vị đại thần này đi, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cũng không cần giả bộ gương mẫu nữa, vội thở phào một hơi.

Cổ Bắc Viễn ngồi ở góc bàn ăn, nhìn thấy nàng thả lỏng người, ôn hòa nói: ” Cũng không cần sợ hãi đại ca, huynh ấy cũng sẽ không lạm sát người vô tội.”

“Chỉ là Đại cung chủ không dễ gần như người.”

“Huynh ấy đứng đầu Thất Dương cung, tất nhiên là phải nghiêm khắc rồi. Người có ăn cơm chiều chưa?”

“Ăn xong rồi ạ, ta không biết người đã trở lại nên ở bên kia lâu một chút.”

Cổ Bắc Viễn nhìn nàng, sóng mắt lưu động: ” Hôm nay người đến Lạc Hà cung?”

“Vâng, nghe nói hoa bên kia rực rỡ hơn, hôm qua lại đi lòng vòng, gặp được Vân phu nhân. Mọi người cũng rất tốt, nói chuyện rất thân thuộc, không có nói qua chuyện trong quá khứ.”

“Xiêm y trên người người cũng là nàng ta tặng?”

“Đúng vậy.” Thi Hiểu Nhiên hạ thanh âm xuống một chút. ” Nhị cung chủ, người không phải cũng để ý chuyện này chứ?”

“Không có.”

“Về sau ta có thể đi qua đó nữa không? Vân phu nhân tốt lắm, nàng còn dạy ta biết thêm rất nhiều điều.” Cái chuyện này nhất định phải tranh thủ, phải quang minh chính đại mà làm, sau này không sợ bị ai nói vào nói ra.

“Đi thì được, nhưng người cần chú ý nhiều một chút.”

14. Chương 14: Đưa Lễ Vật

Ngày hôm sau có hạ nhân đưa tới hai cái hòm to, bên trong chứa đầy trang sức. Quản sự nói là của Nhị cung chủ phân phó đưa cho Thi Hiểu Nhiên, tất cả đều do các thợ nghề chuyên nghiệp chế tác, vô cùng xa xỉ và tinh tế. Vừa mở hòm ra, hai mắt của nàng liền sáng lên. Thật sự là lấp lánh xinh đẹp, còn được khảm bảo thạch, trân châu tự nhiên thứ thiệt. Thợ chế tác này thật là có tay nghề, vào cái thời đại không có dụng cụ tiên tiến như thế này thì làm sao làm được nhỉ? Thi Hiểu Nhiên tán thưởng không thôi, Thất Dương cung cũng thật lắm tiền!

Đi theo còn có hai thợ may, đem đến không ít vải vóc, bảo nàng chọn mấy loại vải nàng thích nhất rồi sẽ may cho nàng thêm vài bộ y phục. Một đồng người vây quanh Thi Hiểu Nhiên, bắt nàng đưa ra ý kiến, nói là sẽ làm trước bốn bộ xem nàng có thích hay không.

Có một câu nói ” Trời sinh nữ nhân không phải vì châu báu nhưng trời sinh châu báu là vì nữ nhân”. Chỉ có nữ nhân không biết, chứ chẳng có nữ nhân nào biết mà lại không thích châu báu cả.

Đám người kia đi rồi, Thi Hiểu Nhiên mới ôm hòm được đặt ở phòng trong, vui mừng lộ rõ ra mặt, cẩn thận cầm từng cái lên xem, hết sờ rồi lại sờ, nhìn rồi lại nhìn. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy nhiều trang sức đến vậy, cái nào cũng xinh đẹp lộng lẫy, cái nào cũng xảo diệu thiên công (khéo léo tuyệt vời), lấy đại một cái đem ra ngoài bán chắc cũng đủ cho nàng sống sung sướng đến nửa đời sau. Oa ha ha, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy suýt nữa thì nàng vất bỏ hình tượng thực nữ mà chảy nước miếng rồi.

Một lát sau, lúc Cổ Bắc Viễn đến, đập ngay vào mắt hắn là bộ dáng Thi Hiểu Nhiên lòng vui rạo rực đang ôm cái hòm, tâm tình dường như rất tốt. Phải nói, các nữ nhân trong mắt Cổ Bắc Viễn tựa hồ đều không

khác nhau là bao, dù là cô gái thanh xuân mặc Lăng La tơ lụa hay đại thẩm quét rác một thân bố y thô ráp cũng không có gì khác biệt, đều là vân ngoại chi diêu (mây trôi chim bay), khán bất chân thiết (đại khái là không thân thiết lắm), cùng với hắn không có quan hệ. Nhưng Thi Hiểu Nhiên này lại khác. Nàng luôn tươi cười sáng lạng, biểu cảm sinh động không thôi, cứ như có xúc tua lướt qua làm lòng hắn ấm áp. Tối hôm qua thấy nàng y phục diễm lệ, hạnh diện đào tai (mặt như trái hạnh, má như quả đào, ý là xinh đẹp ^^), so với ngày thường quyến rũ hơn nhiều, làm lòng hắn nhộn nhạo. Nghĩ đến bình thường nàng ăn mặc có chút khó coi, ngay cả về phương diện y phục cùng trang sức cũng phải nhờ người khác điểm chỉ, đều là do chính hắn quá sợ sẩy.

Thi Hiểu Nhiên thấy hắn đến, vẻ mặt chân chó (nịnh bợ) cười cười: ” Nhị cung chủ, người đã trở lại. Đây là do người tặng ta à, cảm tạ người nha! Để ta rót cho người ly trà.” Nàng chạy nhanh đến bưng trà rót nước.

“Không có gì đâu. Nếu người thích thì ta sẽ tặng thêm. Ở Thất Dương cung mấy cái này không thiếu.” Không nghĩ tới nàng lại hứng thú với mấy thứ này đến vậy, hắn ngồi xuống, nâng chung trà lên thưởng thức.

“Về sau nếu thiếu thứ gì, cứ đến thương khố mà lấy. Bên đó còn rất nhiều, người cứ đi xem xem có thích hay không.”

Nghe được câu này, cảm xúc Thi Hiểu Nhiên dâng trào, tuy nhiên bản thân nàng cũng không thể làm can. ” Bao nhiêu đó là đủ rồi. Ta rất thích.”

Nghe thấy thanh âm vui vẻ của nàng, hắn lại hỏi: ” Người còn cần cái gì khác hay không?”

“Không cần đâu, ở Trầm Hoa điện tốt lắm. Chỉ là...”

“Người có việc gì thì cứ nói, không cần phải ấp úng!”

“Chỉ là... chỗ này rộng lớn như vậy, cứ ngầy ngốc rảnh rỗi cả ngày cũng hơi chán.” Phong cảnh ở Trích Tinh đẹp lắm, nhưng Thi Hiểu Nhiên cơ bản vẫn chỉ loanh quanh ở Trầm Hoa điện hoặc tới các khu lân cận mà sinh hoạt, xa nhất cũng chỉ tới Lạc Hà cung chơi đùa. Những chỗ khác thủ vệ rất nhiều, lại thường xuyên đặt câu hỏi ” tới đây làm gì?”, ” tại sao không đi nơi khác mà lại tới đây?”... Nói chung là không ngừng bị hỏi, bị làm phiền, ngay cả tâm tình chơi đùa cũng tan biến hết.

Cổ Bắc Viễn cân nhắc một lát, sau đó lấy từ trong người ra một khối lệnh bài, đưa qua: ” Đây là lệnh bài của ta, người cầm đi. Về sau có thể đi lại tự do trong Thất Dương cung, sẽ không có người ngăn cản người. Trong đây có rất nhiều nơi phong cảnh cũng không tệ, người có thể đi nhìn xem.

Thi Hiểu Nhiên cầm lệnh bài, đưa ngón tay vuốt nhẹ. Lệnh bài màu màu đỏ hồng, phần trung tâm có điểm màu tím, chất liệu giống như ngọc lại dường như không phải là ngọc. Bên trên có hoa văn kì quái, chính giữa có một văn tự (chữ), nhưng không giống với kiểu chữ bình thường hay dùng, chính nàng cũng nhìn không ra, vì vậy bất giác nhìn về phía Cổ Bắc Viễn.

“Đây là chữ ‘ Bắc’, dùng cách riêng để viết.”

Thi Hiểu Nhiên cũng không biết ” cách riêng” này là cách nào, có điều nàng cũng không quan tâm lắm về việc này: ” Cầm cái này thì người khác sẽ không chặn ta lại hỏi hay sao? Thật là có thể đi lại tự do?”

“Thất Dương cung có thể, đại môn cũng có thể, duy chỉ có cầu treo nơi vách núi đen thì không được, chắc hai nơi trước cũng đủ cho người chơi rồi.”

“Cảm tạ Nhị cung chủ.” Cái này chắc cũng được xem như giấy thông hành. Mặt mày nàng rạng rỡ, vui tươi hơn hớn đặt nó vào trong lòng.

Cổ Bắc Viễn thấy nàng mi nhãn loạn loạn (vui vẻ, đang cười), trên môi lộ ý cười như ẩn như hiện.

Thi Hiểu Nhiên lựa mấy thứ trang sức xinh đẹp tinh tế, nghĩ lần sau gặp nhất định sẽ tặng Trần Y Vân.

Có lệnh bài rồi, Thi Hiểu Nhiên liền chạy tới chỗ ” không thể tùy tiện vào”. Thị vệ cản lại, nàng liền đem lệnh bài ra, quả nhiên thị vệ cũng không hỏi nữa, thái độ rất kính cẩn. Trong lòng nàng vui vẻ, thoải mái giắt lệnh bài ngang hông, lúc không có việc gì thì chạy qua chạy lại, ngày ngày tiêu dao (ung dung tự tại). Khu vực gần Trầm Hoa điện bây giờ nơi nào cũng có mặt của nàng, những cảnh trí phong cảnh xung quanh

nàng cũng thập phần rõ ràng. Đương nhiên, nàng cũng không chạy quá xa, có vài chỗ cho dù nàng không thông minh, cũng phải biết là nơi không được đến, vạn nhất hôm nào nàng trốn ở góc nghe được một bí mật không nên nghe thì thế nào, biết nhiều cũng không tốt. Hơn nữa, ở Thất Dương cung còn có người khiến nàng cực kỳ sợ hãi – Đại cung chủ.

Bây giờ nàng có thời gian thì liền chạy tới chỗ Trần Y Vân, nàng ấy đối với mấy bộ y phục gần đây của nàng luôn khen không dứt miệng! Còn nói gì mà đồ của Nhị cung chủ đem tặng nhất định không phải là hàng thứ phẩm (hàng đã dùng rồi, hàng loại hai). Hai người bình thường thì đều uống trà, tâm sự chuyện trên trời dưới đất. Sau một thời gian, khiếu thẩm mỹ của Thi Hiểu Nhiên cũng tăng lên không ít.

Thi Hiểu Nhiên cũng gặp qua mấy vị phu nhân khác của Lạc Hà cung. Người nào người nấy đều xinh đẹp tựa thiên tiên, chỉ là trên mặt không giấu nổi vẻ u sầu. Lúc trước ai cũng là hòn ngọc quý, được nâng như trứng húng như hoa, còn bây giờ, dù là tự nguyện hay bị bắt ép, ai cũng không ngờ tới rằng mình sẽ có cuộc sống như vậy. Phu quân không thèm nhìn tới còn chưa nói, ngay cả mấy cái kịch hát giải trí lúc xưa cũng không còn. Suốt ngày bị nhốt tại Lạc Hà cung, không có địa vị, không có tự do, may là chưa bị người ta ngược đãi. Còn có Hàn tam tiểu thư, bây giờ gặp nàng, ánh mắt đều dừng tại người nàng lâu một chút, chắc là trong lòng bất bình. Lúc trước Thi Hiểu Nhiên chỉ là nha đầu hồi môn, bây giờ ngay cả tự do cũng hơn cả các nàng.

Thi Hiểu Nhiên cũng vì Cố Bắc Viễn mà tiếc hận. Thú về nhiều mỹ nhân như vậy mà lại không hề thân cận, thật là khiến người ta đấm ngực giậm chân! Không thể gần nữ sắc gì chứ? Nàng thấy bình thường hẳn cũng đâu có gì kì dị đâu, chắc không phải là hẳn luyện ” Quỷ hoa bảo điển” đâu nhỉ? (Khụ, Quỷ hoa bảo điển là võ công lúc bắt đầu học phải tự cung :v Ai không biết tự cung là gì thì t ở dưới nhé =))) Nghĩ vậy, trong lòng nàng một trận rét lạnh, lập tức quăng bỏ cái ý tưởng này ra sau đầu. Thấy hẳn khí khái mười phần, hẳn cũng không đến mức tự cung đâu. Chắc là luyện cái loại võ công linh tinh cấm nữ sắc rồi. Các tiểu thuyết võ hiệp thường viết là phải có đồng tử thân (ách, nói chung là còn sạch 100%) mới có thể luyện được võ công mà. Các loại này luyện xong tựa hồ đều rất lợi hại.

Hóa ra trở thành võ lâm cao thủ cũng phải trả giá rất đắt!

Sau khi nghĩ thông suốt, ánh mắt Thi Hiểu Nhiên nhìn về Cố Bắc Viễn có chút tiếc hận cùng đồng tình, trong lòng thầm cảm thán – Khuôn mặt soái (đẹp trai :3) như vậy cư nhiên bị lãng phí aaaaa!

Nhìn hẳn tuổi còn trẻ, huyết khí phương cương (tinh lực dồi dào Orz), sao lại chọn cách từ bỏ con đường hạnh phúc sau này của mình như vậy?

Khẳng định là bị Đại cung chủ nham hiểm, thâm độc, tàn ác kia xúi giục hay lừa bịp gì rồi. Cố Bắc Viễn đối với hẳn chính là bộ dáng tiếc hận không thể đem tính mạng của mình ra mà dâng hiến. Đại cung chủ kia, chỉ vì muốn duy trì thế lực của Thất Dương cung mà khiến cho đệ đệ của mình phải hy sinh hạnh phúc, đi lên con đường võ lâm xưng bá, cả đời cô độc – Cái tên Đại cung chủ xảo trá quỷ quyệt này thật là đáng giận đến cực điểm!!

Thi Hiểu Nhiên đối xử với Cố Bắc Viễn lại càng thêm ân cần. Lúc trước là cảm kích, còn bây giờ pha lẫn thêm một chút đồng tình. Nhìn nhìn gương mặt anh tuấn của hẳn, đâu đâu cũng toát lên khí chất trang nhã tự nhiên – dù sao thì hẳn cũng không gần nữ sắc, tính cách lại hiền hòa, thôi thì cứ cố gắng chăm sóc hẳn vậy.

Cố Bắc Viễn thấy ánh mắt của nàng dừng lại trên mặt mình cũng không có phản ứng gì. Chỉ là khi làm việc mà có nàng bên cạnh thì hẳn thường liếc khóe mắt sang nhìn nàng một cái.

Buổi chiều hôm đó là thời gian tập viết. Bởi vì Thi Hiểu Nhiên đã có căn bản, hiện giờ cũng nhận biết được khá nhiều kí tự, do đó Cố Bắc Viễn chỉ dạy không lâu liền dừng, nói: ” Ngày mai ta phải bế quan luyện công. Về sau ngươi phải tự mình học cho tốt!”

“Bế quan?” Thi Hiểu Nhiên đặt bút lông xuống, ” Là ở trong sơn động để không ai có thể quấy rầy, một mình luyện võ công?”

“Ừm. Trầm Nguyệt động ở đỉnh núi Trích Tinh Phong là nơi các cung chủ của Thất Dương cung thường đến để bế quan.”

“A, vậy phải bế quan trong bao lâu?” Thi Hiểu Nhiên nhớ trong tiểu thuyết có nhắc các tôn sư, mà bế quan thường ngắn là một, hai năm, còn dài cũng phải tới mười năm.

“Nhanh thì hai tháng, lâu thì nửa năm. Nếu trong cung có chuyện quan trọng thì ta cũng sẽ ra ngoài.”

Cũng không tới một năm, Thi Hiểu Nhiên nghe xong thở phào trong lòng. “Thời gian ngắn như vậy người có thể luyện thành thần công? Ta thấy có vài loại võ công luyện đến tận cả thập kỷ cũng không xong đó.”

“Luyện công chú trọng nhất là ngộ tính cùng thể chất, có khi cũng dựa vào cơ duyên.” thanh âm Cố Bắc Viễn ôn hòa. “Nếu mấy tháng liền mà khả năng lĩnh ngộ vẫn không tăng lên, vậy thêm mấy ngày nữa cũng sẽ không có chuyển biến gì khác, không bằng đi ra luyện lại khả năng lĩnh ngộ khác. Hơn nữa, trong cung bề bộn nhiều việc, cũng không thể để một mình đại ca giải quyết được.”

“Ta có cần phải mỗi ngày đưa cơm cho ngài hay không?” Đây giống như một công việc rất vất vả.

“Không cần, sẽ có người đưa. Trầm Nguyệt động người cũng không được đi. Người cứ ở tại Trầm Hoa điện mà ngây ngốc, thiếu gì thì tìm quần sự là được. Nhảm chán thì cứ đi dạo trong cung, đi Lạc Hà cung cũng được.” Thất Dương cung lúc nào cũng đảm bảo an toàn, hắc nhĩ năng ở trong này cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

“Ngày mai phải đi rồi. Nhị cung chủ, người có muốn ta chuẩn bị cái gì giúp người không?”

“Không có gì cần chuẩn bị đâu, bên ngoài động đã có sẵn người lo chu toàn rồi. Hôm nay không có việc gì khác, người có cái gì muốn làm hay không?”

Thi Hiểu Nhiên nghĩ ngợi, “Nếu không thì chúng ta đi dã ngoại đi! Người bế quan là tốt, nhưng mà trong thời gian dài ta sẽ không được thấy người đâu. Hơn nữa... ta còn rất nhớ món thỏ nướng của người đó!”

Nghe câu cuối, khoe miệng Cố Bắc Viễn giật giật, cười yếu ớt. “Đề nghị.. thực không tồi. Đi thôi, cũng tiện mang người ra ngoài đi dạo.” Nói xong bắt đầu thu dọn nghiên mực.

Cố Bắc Viễn mang nàng xuống núi. Hai người dừng chân bên cạnh một cái hồ. Lúc này là đầu thu, phong hòa khí thanh (gió thổi trời xanh, bình yên), trời cao vân đạm. Mặt hồ bóng loáng như gương, nước trong lành tinh khiết, viền sơn đại sắc như yên (núi xa trông như làn khói), trong nước dập dềnh in bóng hai bên bờ. Hồ nước cũng không sâu, thấy rõ cả cát đá và mấy đàn cá nhỏ lượn qua lượn lại.

Mĩ cảnh như họa, thủy thanh tự kính (cảnh đẹp như tranh, hồ nước như kính), Thi Hiểu Nhiên nhìn không được mà tán thưởng. “Nơi này thật là đẹp!”

“Rất đẹp.” tâm tình Cố Bắc Viễn cũng rất vui vẻ.

Nhìn phong cảnh một hồi, Cố Bắc Viễn bảo nàng chờ hẩn một lát, còn hẩn thì đi tìm đồ dùng để nấu nướng. Kì thật ý của Thi Hiểu Nhiên là ở tại Trầm Hoa điện mà ăn uống, chỉ cần người ta đem chút thực vật tới là được rồi. Ai ngờ Cố Bắc Viễn lại đưa nàng tới nơi đẹp như vậy. Tới dã ngoại có nước có sông mà nướng thức ăn, thật sự có chút hân hoan.

15. Chương 15: Bằng Hữu

Nhìn dòng nước lăn tăn gợn sóng, Thi Hiểu Nhiên nhìn không được liền tháo đôi hài, hai chân khua khua mặt nước. Nước hồ hơi lạnh, thấm vào gan bàn chân, Thi Hiểu Nhiên chẳng mấy may để ý. Một lát sau nàng ngồi trên tảng đá trơn bóng ở bên hồ, hai chân không ngừng khuấy động ở trong nước. Cố Bắc Viễn khi trở về, trên tay một bên xách gà rừng, một bên là thỏ. Thấy nàng đang nghịch nước, nhẹ nhàng nói “Nước lạnh, đừng nghịch lâu.” Nói xong ném con mèo qua một bên, rồi đi tìm mấy nhánh cây nhóm lửa.

Thi Hiểu Nhiên chơi đã, mang hài vào chạy lại giúp.

Lúc mặt trời ngả về tây cũng là lúc lửa được nhóm lên, Cố Bắc Viễn thả mấy nhánh cây to, ngọn lửa không quá lớn, vừa đủ làm chín thức ăn bên trên.

Thi Hiểu Nhiên cẩn thận trở gà rừng trên lửa, nhìn sắc da gà chậm rãi vàng rộm. Gà nướng tuy chỉ cho chút muối, không có gia vị khác, nhưng lại thơm phức. “Nhị cung chủ, người đã từng thử ướp gà rồi gói lại, bên ngoài bọc một lớp bùn, sau đó chôn trong đất, mặt trên để lửa nướng chín chưa?”

“Chưa, người đã ăn qua ư?” Cố Bắc Viễn thỉnh thoảng lại đảo mặt con thỏ cùng gà rừng trên lửa, động tác tao nhã nhàn hạ.

“Ta cũng không có. Chỉ là nghe người ta nói qua, từ một kẻ hành khất võ công rất cao sáng chế.” Thi Hiểu Nhiên chỉ mơ hồ nhớ rõ Hồng Thất Công kêu để gà hoa chôn trong đất nướng. (V: chỗ này mình không chắc nữa, A: trong phim kiếm hiệp ấy ạ) Trong thành thị nào có loại điều kiện nấu nướng thế này, nhiều lắm là vài người đi công viên thuê cái bếp lò, mua mấy xâu thịt, nướng một chút đồ ăn cho vui. “Người nghĩ đi, nếu đem gà ướp lên trên các loại gia vị rồi bọc lại nướng chín khăng định thịt sẽ rất mềm và thơm ngon, nghĩ đến liền chảy cả nước miếng.”

“Nghe qua không tồi, có thể dùng lá sen bao lại rồi phủ bùn ẩm lên. Lần sau chúng ta sẽ thử.” Cố Bắc Viễn cảm thấy cùng nàng đến đây nhóm lửa nướng thức ăn tựa hồ cũng là một thú tiêu khiển không tệ. Nàng dường như rất thích được ăn nhiều món.

“Được, chờ người luyện công đi ra chúng ta liền thử xem. Người nhất định phải mang ta đi nha.” Thật sự là làm người ta rất ư là hưng phấn, “Nhị cung chủ, người nhất định phải sớm ngày thành công, ta không chờ lâu được đâu.”

“Được.” Cố Bắc Viễn nhìn khuôn mặt nàng bị ánh lửa nhuộm hồng mặt, lông mi thật dài, mặt tươi như hoa. Nhiều năm như vậy, hẳn đều ở một mình, khi còn bé thì bị nhốt, sau đó được đại ca giải cứu, nhưng cũng không có người gần gũi với hẳn. Chỉ còn mức không ngừng luyện công, không ngừng luyện võ đến trình độ cao để lấp đầy cuộc sống hư không. Sau khi nàng tới, cuộc sống phong phú rất nhiều, trong lòng hẳn cảm thấy rất thỏa mãn.

“Nhị cung chủ, võ công thật sự rất quan trọng ư? So với hạnh phúc của một người còn quan trọng hơn sao?” Thi Hiểu Nhiên không hiểu, đã là tam đại môn phái đứng đầu, chẳng lẽ chỉ theo đuổi võ công cá nhân thôi sao? Nàng thực sự cảm kích Cố Bắc Viễn, thật tình hy vọng hẳn hạnh phúc — nhưng nghĩ đến hẳn cùng mỹ nhân ở Lạc Hà Cung tình chàng ý thiếp hình như cũng không phải chuyện sung sướng gì.

“Bảo vệ Thất Dương Cung là trách nhiệm của ta. Còn việc bề quan là ý tứ của đại ca.”

Quả nhiên là đại cung chủ, thật muốn trối cái loại tiểu nhân như hẳn, cái tên âm hiểm giả dối này, ngay cả đệ đệ của mình cũng lợi dụng. Khuyên hẳn khăng định sẽ không nghe. Người ta là thân huynh đệ, nàng chỉ là một nha đầu, làm gì có tư cách. Khóe miệng Thi Hiểu Nhiên co quắp: “Thất Dương Cung đã lớn mạnh như vậy. Võ công cá nhân dù có so ra cũng kém sức mạnh tập thể, cần gì phải phí hoài tuổi thanh xuân vào việc này? Nhân sinh còn biết bao nhiêu lạc thú.”

Cố Bắc Viễn không nói tiếp, một lát sau, thấy gà đã nướng xong, liền cầm lấy đưa cho Thi Hiểu Nhiên, “Ăn đi, thịt để ta canh. Người nướng như vậy đến cháy khét cũng không chín được đâu.”

Thi Hiểu Nhiên tiếp nhận miếng gà nướng vàng óng, cũng không muốn bàn lại đề tài này, cầm xiên gà, chờ nó hơi nguội một chút liền bỏ vào miệng thưởng thức.

Ban đêm bầu trời xinh đẹp dị thường, ngân hà ánh sáng ngọc, có gà rừng, nguyên vị hỏa nướng, bên cạnh còn có một đại soái ca, Thi Hiểu Nhiên cẩn thận, trong lòng thật sự hạnh phúc. (V-Emy: Sướng quá còn gì =)))

Ngày thứ hai Cố Bắc Viễn xác thực không ở Trầm Hoa điện, Thi Hiểu Nhiên nhìn thấy tấm điện trống trơn, trong lòng là một loại tịch mịch. Chạy đến phòng bếp lấy hai loại điểm tâm nàng đặc biệt thích, gói lại, mang theo đi tìm Trần Y Vân.

Ở Lạc Hà Cung đợi đến giữa trưa, Trần Y Vân hỏi: “Sao hôm nay ngươi lại không gấp rút như mọi khi nhỉ? Không cần hầu hạ nhị cung chủ dùng cơm trưa sao?”

“Hắn bế quan, mấy tháng sẽ không gặp. Trầm Hoa điện không có người nào, lạnh lẽo, yên tĩnh, trở về làm chi?” Thi Hiểu Nhiên thiếu hưng trí.

“Hôm nay nhìn người ỉu xiu, chẳng lẽ là vì Nhị cung chủ bế quan?” Trần Y Vân trêu chọc, “Hắn bế quan người không phải càng tự do sao? Ngược lại, ta thấy người chẳng có tinh thần gì cả?”

“Là vì cảm thấy sau này mấy tháng liền phải ở một mình, cực kì vô nghĩa !”

“Ta không phải người sao? Người không có việc gì có thể chạy tới nơi này tìm ta, để Tiểu Lan xử lý việc bên ngoài. Còn nói không có ý nghĩa. Chẳng lẽ người có có ý tứ muốn hầu hạ Nhị cung chủ hả?” Y Vân thấy bộ dáng Hiểu Nhiên hôm nay liền muốn trêu ghẹo nàng.

“Hầu hạ người khác mà tính là có ý tứ gì? Ta mới không phải mệnh khổ. Chẳng qua là Nhị cung chủ tạm thời đi vắng, ta không biết làm cái gì.” Thật là nhàm chán muốn chết.

“Là người không nỡ rời xa Nhị cung chủ thì có.” Trần Y Vân đứng lên, thở dài, “Chẳng lẽ người thích hắn ?”

“A?” Thi Hiểu Nhiên bị lời nói của nàng kinh động, “Thích Nhị cung chủ? Làm sao có thể? Hắn không thể gần nữ sắc, ta làm sao có thể thích hắn cơ chứ?”

“Haizz... Nếu không biết điểm ấy của hắn, ta sẽ khẳng định người thích hắn. Ta chưa gặp qua hắn, nhưng nghe người nói chắc cũng là tuấn nam ngọc thụ lâm phong, đối với người lại nuông chiều.....” Trần Y Vân ngừng một chút, lại nói “Không thích cũng là điều tốt.”

“Nam nhân này thật sự đáng tiếc. Ngay cả mỹ nhân như người cũng không cảm thấy hứng thú. Ta nghĩ cũng không dám nghĩ.” trong lòng Thi Hiểu Nhiên thật bị thương. Mĩ nam như vậy mỗi ngày ở bên người, vả lại, là người đầu tiên nàng gặp mặt sau khi xuyên qua, võ nghệ cao cường, đối với nàng rất tốt, nói không có hảo cảm, đó là gạt người. Nhưng hết thấy đều bị bóp chết từ trong trứng. Trước kia biết hắn đã có lão bà, nàng không dám thân cận. Hiện tại có thể thân cận, nàng vẫn như trước, không có một ý nghĩ gì.

“Không nghĩ người còn có bộ dáng này. Người cho là Nhị cung chủ đáng thương? Chúng ta có thể ở Thất Dương Cung này bảo toàn một mạng, đó là lựa chọn sáng suốt. Đừng hy vọng xa vời làm chi.”

“Ta không có bốn sự gì, toàn dựa vào sự chiếu cố của hắn. Tự nhiên cũng hy vọng hắn có thể quan tâm ta hơn. Chuyện trong chốn võ lâm ta cũng không hiểu, người nên giúp hay bỏ, ta cũng chỉ lo được cho bản thân mình.” Người khác xuyên qua khắp nơi hoa đào nở. Nàng xuyên qua bị ngược lại bị bán, bên người có đóa hoa đào không tui, đáng tiếc lại không nở được (ý bảo anh Viễn đây LoL). Tại Thất Dương Cung đây chạy đi đâu mới tìm được chân mệnh thiên tử của nàng chứ?

“Không nói chuyện này nữa. Người trưa trở về ăn hay vẫn ở chỗ này?”

“Ở chỗ này ăn đi.”

Sau giữa trưa, nghĩ đến thời gian dài không việc gì làm, Thi Hiểu Nhiên chuẩn bị hướng hai chủ tớ mở rộng hoạt động giải trí dân gian Trung Quốc đã ăn sâu vào lòng người — mạt chược cùng bài tú lơ khơ, cân nhắc đến nhân số cùng đồ dùng chế tác, trước hết phải kiếm người làm bộ bài đã. Thi Hiểu Nhiên hấp tấp chạy đến Trầm Hoa điện tìm đến bản in bằng đồng, giấy, lấy tới đây cùng hai người giải thích cả nửa ngày. Trần Y Vân mặc dù không rõ nàng vì sao nhiệt tình như thế, nhưng khổ nỗi nơi này không có thứ mua vui, buồn chán hết sức, thế là mọi người cùng nhau hứng thú cắt cắt vẽ vẽ, mất một buổi chiều, cuối cùng làm ra được một bộ bài tú lơ khơ.

Sau khi dùng xong bữa tối, Thi Hiểu Nhiên giới thiệu vài chò trôi, thử đem ra chơi hai ba trò, hai chủ tớ đều cảm thấy vô cùng thú vị, hưng trí dạt dào, nhưng sắc trời đã tối, đành phải hẹn nàng ngày mai tiếp tục.

Mấy ngày sau Thi Hiểu Nhiên mỗi ngày đều hướng Tiểu Lan- Lạc Hà Cung truyền mấy trò này cho các nha hoàn khác. Bài cũng bắt đầu lưu hành dần dần giữa những hạ nhân. Thi Hiểu Nhiên sau đó biết được ở trong lòng cười to ba tiếng – ha ha ha, giải trí từ thế kỷ 21 ta truyền lại mà có thể không được hoan nghênh sao?!

Nếu không có mạt chược làm sao mà chơi? Nhưng bộ mạt chược này hơi bị khó làm. Thi Hiểu Nhiên tìm quần sự Trầm Hoa điện, miêu tả lại bộ dáng mạt chược, nói nửa ngày quần sự liền vỗ ngực đáp không thành vấn đề, nhất định theo yêu cầu của nàng mà làm.

Cuối thu khí sảng, Lạc Hà Cung cúc hoa tranh điểm, ngày hôm đó ba người ở trong một tiểu đình thưởng cúc uống trà đánh bài. Càng đánh càng hăng, bỗng một bóng người thướt tha đi tới, một thân váy xanh biếc, đi vào trong đình cúi chào “Tỷ tỷ hữu lễ. Xem các tỷ tỷ chơi hưng trí như thế, không biết Thiên Tuyết có thể gia nhập?”

“Được”, tam tiểu thư Hàn Thiên Tuyết này mặc dù đã gặp qua vài lần, nhưng chưa từng kết giao bao giờ. Hôm nay, người ta có tâm tương giao, Thi Hiểu Nhiên rất cao hứng.

Tiểu Lan chuyển vị trí, tiếp đón Hàn Thiên Tuyết ngồi xuống, lập tức giới thiệu cách thức chơi.

“Gần đây Lạc Hà Cung có không ít người chơi bài, nguyên lai bài này là Thi cô nương phát minh. Thật là thú vị.” Hàn Thiên Tuyết thật thông minh, rất nhanh liền hiểu được ảo diệu trong đó.

“Ha ha, cũng không phải ta phát minh, bài ở quê nhà ta rất phổ biến.” Thêm một bằng hữu, Thi Hiểu Nhiên rất vui vẻ.

“Không biết quê của Thi cô nương ra sao ? Ta chưa bao giờ nghe nói qua bài này bài nọ.”

“Nhà của ta rất xa, dù sao cũng không thể quay về, không nói thì hơn. Nhưng quê ta còn có rất nhiều trò chơi hay, người đã gia nhập, làm thêm một bộ bài, ngày mai chúng ta bốn người chơi mạt chược.”

Tay Hàn Thiên Tuyết cầm lấy bài xòe ra, bàn tay trắng nõn thon dài, thanh âm uyển chuyển: “Thật có ý tứ. Thi cô nương thật sự hiểu biết không ít.”

“Nàng biết chơi bài, biết cách ăn điểm, người khác lại không.” Trần Y Vân nói tiếp.

“Đúng vậy, không giống như các người, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, Y Vân còn có chút quyền cước công phu, ta thật sự là xấu hổ hết sức.” So sánh với tiểu thư khuê các cổ đại, Thi Hiểu Nhiên không khác biệt lắm so với thôn cô , lại nhìn về phía Hàn Thiên Tuyết, “Người thì sao? Người cũng có công phu sao?”

“Ta cùng Trần tỷ tỷ đều là võ lâm môn phái sinh ra, đương nhiên mưa dầm thấm đất một ít, song chỉ biết khoa chân múa tay chút thôi, tự bảo vệ mình thì không đủ đâu. Nghe nói Thi cô nương ở nơi đó hầu hạ nhị cung chủ, sao lại có thể rảnh rỗi mà mỗi ngày đều ở Lạc Hà Cung chơi thế?”

“Nhị cung chủ bề quan, ta đương nhiên nhàn rồi. Còn mấy tháng an nhàn đâu, chờ ta làm xong bộ mạt chược, các người chơi mạt chược nha, so với bài này còn vui hơn.”

Lại chơi đến lúc mặt trời khuất núi, mấy người mới ra về.

Thi Hiểu Nhiên trở lại Trầm Hoa điện, chạy đến phòng bếp lấy cơm chiều. Trước mắt cuộc sống của nàng cực kì tự tại, hoàn toàn không ai hỏi đến, có chuyện gì thì cứ trực tiếp tìm quản sự là được, nếu đói bụng thì chạy đến phòng bếp, chọn món nàng muốn ăn, khi cần đã có người đưa tới.

Buổi tối khi tầm phát hiện lệnh bài không thấy, ở trong phòng tìm nửa ngày cũng không phát hiện, xem ra là mất ở Lạc Hà Cung . Đã trễ thế này, ngày mai lại đi tìm đi. Đồ ở chỗ Nhị cung chủ không ai dám lấy bừa, nếu tìm không thấy thì hỏi Ngô quản sự, kêu hắn hỏi giúp mấy người ở Lạc Hà Cung.

Thi Hiểu Nhiên dậy sớm, ăn qua điểm tâm liền đến Lạc Hà Cung tìm lệnh bài đánh rơi. Đi đến một chỗ yên tĩnh, đột nhiên sau gáy tê rần, hai mắt tối đen, mất đi tri giác.

16. Chương 16: Bị Bắt

Một trận đau chậm rãi truyền đến, Thi Hiểu Nhiên dần dần khôi phục ý thức, từ từ mở to mắt. Nàng bị ném xuống đất, chung quanh là một mảnh tre trúc rậm rạp, xa xa có mái giác cong cong, xem ra nàng còn ở Thất Dương Cung. Người trước mặt là một nữ tử trẻ tuổi xa lạ, mặc xiêm y thủ vệ Thất Dương Cung, lộ ra một khuôn mặt hơi thanh tú bình thường, dáng người yếu đuối. Nữ thủ vệ ở Thất Dương Cung không nhiều lắm, lục lọi trí nhớ một phen, người này tương mạo bình thường, nàng không có ấn tượng gì.

Nơi này đích xác là một nơi hẻo lánh, tre trúc chặn tầm mắt. Xiêm y trên người nàng cũng bị thay ra, kiểu dáng so với nữ nhân kia không sai biệt lắm. Toàn thân cảm giác mềm nhũn, tê dại, Thi Hiểu Nhiên giật giật cánh tay, phát hiện một chút khí lực cũng không có, há miệng thở dốc cũng không phát ra thanh âm gì, chỉ có thể banh hai con mắt mà trừng cái nữ tử xa lạ kia.

“Trừng cái gì mà trừng, nha đầu ngu xuẩn!” Nữ tử ngồi xổm xuống, nhìn nàng.

Nàng vừa mở miệng, Thi Hiểu Nhiên liền nhớ nàng ta là ai. Chính là cái người mà ngày hôm qua còn cùng nàng đánh bài -Hàn Thiên Tuyết. Nhìn kỹ, khuôn mặt nàng ta hình như có chút thay đổi, mặt mày còn có điểm giống trước, nhưng không đoan trang, rực rỡ như bình thường, nhìn qua chỉ giống một hộ vệ bình thường. Nàng ta dịch dung, nhưng không biết là có ý đồ gì.

“Đừng suy nghĩ nữa. Kẻ ngu dốt như ngươi không đoán ra được gì đâu. Ta không muốn giết ngươi, tốt nhất là ngươi không nên âm mưu làm chuyện gì mờ ám, ngoan ngoãn mà phối hợp cho ta.” Hàn Thiên Tuyết thanh âm cực kỳ khinh thường, thất lưng đang đeo lệnh bài Thi Hiểu Nhiên đã đánh mất, “Mà dù sao thì ngươi cũng không nhúc nhích được.”

Hàn Thiên Tuyết đứng dậy hướng ra phía ngoài vài bước. Nơi đó có buộc một con tuần mã màu trắng, treo một cái bọc nhỏ đựng y phục. Nàng ta nắm dây cương cưỡi ngựa trở về, nắm cánh tay Thi Hiểu Nhiên một phen kéo lên. Thi Hiểu Nhiên toàn thân mềm nhũn, căn bản không đứng vững, cả thân như muốn ngã tới nơi. Hàn Thiên Tuyết cầm trụ bả vai của nàng, ở sau thất lưng nàng dùng một chút lực, lập tức lôi nàng lên.

Một cái nhún người, nàng ta đã lên ngựa, lấy một đoạn dây bó trói Thi Hiểu Nhiên ở sau lưng mình, ngựa nàng ngã xuống. Sau đó giơ roi một cái, bạch mã liền phóng đi.

Thi Hiểu Nhiên ghé vào sau lưng nàng ta chẳng khác nào một người thực vật, không thể cử động, trong lòng rất sốt ruột. Đây là đường xuống núi, xem ra nàng ta muốn rời Thất Dương Cung. Chẳng lẽ nàng ta chịu không nổi loại cuộc sống tù túng này, muốn trốn khỏi nhà giam? Nhưng cần gì phải mang nàng theo chứ? Lệnh bài nàng ta đã lấy được. Nàng lại chẳng có chút tác dụng gì, mang theo một cái trói buộc thì có ích gì ?

Ngựa cưỡi qua không ít chốt thủ vệ, bọn họ thấy chỉ có hai người, nên cũng chỉ nhìn bằng hai mắt, không có ngăn cản, cũng chẳng buồn hỏi han gì cả.

Hàn Thiên Tuyết không chỉ là tam tiểu thư Phi Thiên Bảo mà nàng ta còn là hữu hộ pháp Huyền Kiếm Môn -thân truyền đệ tử của Quy Hồn Nhất Kiếm. Thân phận này toàn bộ Phi Thiên Bảo không ai biết. Quy Hồn Nhất Kiếm khi đi ngao du nhìn thấy nữ hài tử này cực kỳ thông minh, tư chất cũng tốt, lại là một mỹ nhân trời sinh, liền thu nàng ta làm đồ đệ, thường xuyên lên lúc tới Phi Thiên Bảo chỉ dạy nàng, nhưng không nhất quyết bắt nàng ta phải vì Huyền Kiếm Môn nguyện ý trung thành.

Đối với việc xuất giá, Quy Hồn Nhất Kiếm cố ý để nàng ta trà trộn vào Thất Dương Cung, dùng sắc đẹp mê hoặc Nhị cung chủ, tận lực tra tìm một ít tin tức. Nhưng khi lên núi, Hàn Thiên Tuyết lại bị giam cầm ở Lạc Hà Cung, ngay cả Nhị cung chủ còn chưa thấy mặt, mỹ nhân kế không thể nào thi triển. Lên lúc ra vào Lạc Hà Cung rất mạo hiểm, nhưng tin tức lại chẳng tra được gì, chỉ chứng thật được Cố Bắc Viễn là một được nhân, bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp cận, không thể vì sự phụ Huyền Kiếm Môn làm một chuyện gì.

Hàn Thiên Tuyết tâm cao khí ngạo (ngạo mạn, kiêu kì), há có thể để mình bị vây khốn trong một cái lồng sắt? Cho dù bây giờ có ở trong cái đại viện tường cao cửa rộng này đến già cũng chẳng thu lấy nổi một tin tức. Thế thì ở lại đây còn ý nghĩa gì nữa, không bằng sớm rời đi cho xong.

Trên đường xuất giá nàng ta bắt đầu chú ý Thi Hiểu Nhiên. Sau nha đầu này vậy mà lại trở thành nha hoàn bên người Cố Bắc Viễn. Một nữ nhân trẻ tuổi có thể thân cận Cố Bắc Viễn, thật làm người ta cảm thấy hứng thú. Quan sát nha đầu này một thời gian rất lâu, Cố Bắc Viễn quả nhiên đối với nàng sủng ái có thêm, ngay cả thủ lệnh cũng cho nàng, có thể nói là sắc lệnh trí hôn. Rồi Thất Dương Cung mang theo nữ nhân của Cố Bắc Viễn mang về Huyền Kiếm Môn, sự phụ nhất định sẽ nhìn nàng với cặp mắt khác.

Một đường đi không có gì trở ngại, phía trước chính là đại môn chu sắc cao năm trượng. Hàn Thiên Tuyết không hề lo lắng. Không riêng gì nha đầu ngu ngốc kia, Cố Bắc Viễn cũng là một tên ngốc, đi đem thủ lệnh

quan trọng như thế tùy ý ột nha đầu chẳng có hiểu biết. Thi Hiểu Nhiên chỉ biết đây là một giấy thông hành miễn tuần tra, có thể lấy đi du ngoạn ngắm cảnh ở Thất Dương Cung. Kỳ thật thủ lệnh này còn có quyền hạn cao hơn nữa, cầm nó có thể tùy ý ra vào bất cứ nơi nào ở Thất Dương Cung, bao gồm cả nơi cơ mật trọng yếu, còn có thể làm rất nhiều chuyện quan trọng khác—chỉ là Hàn Thiên Tuyết cũng không có gan lớn như thế, muốn lấy cơ mật khẳng định sẽ không dễ, lưu lại lâu sớm muộn cũng bị phát hiện, đến lúc đó nàng ta sẽ chết không có chỗ chôn, thậm chí sớm ngày rời khỏi nhà giam tự do này.

Đại môn chu sắc mở rộng, thủ vệ canh giữ vô số, họ đều là cao thủ đứng đầu. Đi tới đại môn, Hàn Thiên Tuyết không xuống ngựa, mà cho ngựa đi chậm lại. Thi Hiểu Nhiên cố gắng ngẩng đầu, song không có lấy chút sức lực. Thủ vệ gặp người tới mang thủ lệnh của cung chủ, hành lễ với nàng ta. Hàn Thiên Tuyết đáp lễ rồi nghiêng ngang đi.

Nhớ tới Cố Bắc Viễn từng nói muốn qua đại môn ngay cầu treo thì bằng thủ lệnh này là không thể qua được, Thi Hiểu Nhiên liền ôm hy vọng bọn thủ vệ sẽ chú ý mà ngăn nàng ta lại.

Ước chừng hai khắc sau, nhìn thấy một chốt kiểm soát bên cầu treo, vực sâu trăm trượng, nhất phu đương quan vạn phu mạc khai (câu này ai hiểu hông? Mình không hiểu đây muốn nói gì). Muốn tiến vào Thất Dương Cung, nhất định phải đi qua con đường này. Vì để tiện cho người trong cung ra vào, cầu treo ban ngày buông xuống, ban đêm thu hồi, nếu có địch bên ngoài phóng tín hiệu, cầu cũng sẽ bị thu lại. Nhưng xuất nhập đại môn ở cầu treo luôn khép kín, phòng thủ vô cùng nghiêm mật, thậm chí có hai sát luân thủ.

Thủ vệ nhìn thấy có người cưỡi ngựa tới, ra hiệu cho người tới đưa thủ tín xuất nhập. Hàn Thiên Tuyết cho ngựa chậm rãi dừng lại, từ trong lòng lấy ra một chỉ thư, trình với thủ vệ, trên mặt rất thông dong, “Muội muội ta vì Thất Dương Cung một thân võ nghệ mất hết, đã thành phế nhân. Nhị cung chủ đại xá, cho phép ta đem nàng về An thành điều dưỡng.”

Thi Hiểu Nhiên không dự đoán được nàng ta đã sớm nắm rõ thủ tục xuất hành, thủ tín của nàng ta không biết từ đâu mà ra, trong lòng khấn nguyện, hướng một thủ vệ nháy mắt thật mạnh, hy vọng thủ vệ có thể nhận ra tín hiệu cầu cứu của nàng.

Người của hai thế giới, sóng điện não căn bản đúng là không cùng một tần suất. Thủ vệ chỉ nhìn thấy nữ tử sau lưng ngựa sắc mặt không tốt, vẻ mặt gầy yếu vô cùng, ánh mắt bất ổn, lộ vẻ đau thương bức thiết. Nghĩ đến việc luyện võ đã không dễ, nay lại bị phế, trong lòng nàng ta khẳng định cực kỳ không muốn bị đồng môn thương hại, nên cố ý không nhìn nàng nhiều. Lại thấy thất lưng Hàn Thiên Tuyết mang thủ lệnh của nhị cung chủ, văn thư còn đóng thêm con dấu, nhìn không ra vấn đề gì, liền đem văn thư trình cho lãnh sự xem.

Lãnh sự tiếp nhận văn thư, cẩn thận xem xét, thấy con dấu và thủ lệnh của nhị cung chủ đều là thật, liền vẫy tay cho phép đi. Đại môn chậm rãi mở ra, Hàn Thiên Tuyết cảm tạ, phóng ngựa qua cầu, ra rồi thúc ngựa, biến mất vào núi rừng.

Chỉ có Thi Hiểu Nhiên ở trong lòng mắng: Khốn kiếp! Cố Nam Viễn! Người dạy bảo thủ hạ kiểu gì thế? Cái gì mà phòng thủ, căn bản là không hề có một chút năng lực nào! Trong cung có người bị bắt còn lớn hơn con lấc to theo đại môn đi ra ngoài.

Kỳ thật điều này không thể trách Cố Nam Viễn, muốn trách cũng chỉ có thể trách Cố Bắc Viễn. Hàn Thiên Tuyết sớm đã thăm dò thủ tục xuống núi một cách rõ ràng. Hôm qua thuận lợi lấy đi thủ lệnh, biết Thi Hiểu Nhiên là người vụng về, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định sẽ không đăng báo, nhưng cũng không thể chậm trễ, nên nhanh chóng xuống núi. Nha đầu kia hôm nay quả nhiên chạy đến Lạc Hà Cung tìm, chẳng mất một chút công phu cũng làm nàng ta hôn mê, sau đó chuyển tới một phòng khác, thay quần áo chuẩn bị trước đó rồi dịch dung. Tiếp đó cầm trong tay lệnh bài, quang minh chính đại đến nơi phụ trách xin giấy xuất hành. Chẳng sự gặp thủ lệnh quả thật không giả, người tới chắc chắn có chuyện quan trọng, không nên biết nhiều cũng không dám hỏi, liền đóng con dấu, còn tặng con ngựa, cung kính tiễn Hàn Thiên Tuyết xuất môn.

Toàn bộ Thất Dương Cung không ai nghĩ đến thủ lệnh sẽ bị trộm — ai dám ở trên người Cố Bắc Viễn trộm này trộm nọ cơ chứ. Nếu có thì tuyệt đối là muốn chết! Nếu không Hàn Thiên Tuyết sao lại cho rằng Cố Bắc Viễn ngu ngốc? Nếu thủ tục xuất hành đầy đủ hết, tự nhiên sẽ không có người cản đường.

Xuống núi Hàn Thiên Tuyết không theo hướng An thành đi mà một đường chạy như điên. Giữa trưa lầy trong bao quần áo ít lương khô, không phân cho Thi Hiểu Nhiên một chút, nàng ta cắn hai miếng liền tiếp tục chạy.

Hoàng hôn dừng lại ở một ngôi miếu cũ. Miếu thờ đồ nát, mạng nhện giăng đầy, tro bụi tích tụ dày đặc, hiển nhiên là có rất ít người đến. Thi Hiểu Nhiên bị ném xuống đất, đầu bị va chạm đến choáng váng, lại bị tro bụi nghẹn nên ho khan nhưng không ra tiếng. Hàn Thiên Tuyết hoàn toàn không để ý tới nàng, xuống ngựa ở chung quanh xem xét một phen, sau thay quần áo, giấu Thi Hiểu Nhiên ở mặt sau điện thờ, bên ngoài phủ chút cỏ khô đem người trùm kín. Nhìn qua cảm thấy rất yên tâm, nàng ta mới cười ngựa vào thôn trấn cách đó không xa.

Thi Hiểu Nhiên đáng thương miệng không thể nói, cả người vô lực, một đường còn bị cho chạy như điên, lục phủ ngũ tạng đều loạn vị trí, nằm trên đám cỏ khô, một ý tưởng cũng nặn không ra, thật là khó chịu muốn chết.

Thời gian trôi qua cực kỳ chậm, nhin lâu lắm mới được người lôi ra khỏi đám cỏ. Hàn Thiên Tuyết vẻ mặt không kiên nhẫn, lập tức giải á huyết trên người nàng, uy hiếp nói: “Thành thật một chút, không được kêu”.

Thi Hiểu Nhiên há miệng thở dốc, có thể phát ra tiếng, nhưng đầu lưỡi tê dại, không tiện nói, vội gật gật đầu, “Ta nghe..... nghe theo.....”

Hàn Thiên Tuyết nhóm một cái đồng lửa, quét sơ qua sàn một chút, quần áo mặc trước đó trải trên mặt đất, ngồi xuống bên đồng lửa, ném một cái bánh bao cho Thi Hiểu Nhiên.

Thi Hiểu Nhiên nửa nằm trên mặt đất, tay run lấy bầy lấy không xong cái bánh bao, nhưng cố hết sức đưa tới bên miệng. Nàng hiểu được, ăn lần này, không biết khi nào thì có nữa mà ăn. Bánh bao mới, còn nóng hổi, xem ra là nàng ta vừa mua về.

Hàn Thiên Tuyết sinh ra đã phú quý, ở nhà vốn là thiên kim tiểu thư, chưa từng phải ở cái chỗ như thế này. Tiếc là nơi đây vẫn thuộc phạm vi thế lực của Thất Dương Cung, khắp nơi đều phải cẩn thận. Hôm nay khẳng định là không thể trú tại khách điểm. Nơi này vừa đồ nát lại bẩn. Tạm thời không liên hệ được sư phụ, trong lòng nàng ta thật sự phiền muộn.

Thi Hiểu Nhiên xem nàng ta sắc mặt phiền chán, cẩn thận nói, “Người chạy trốn, mang theo ta chẳng phải là mang thêm cái trời buộc sao?”

Hàn Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, “Người còn có điểm để lợi dụng, nếu muốn bảo toàn mạng sống thì hãy thành thành thật thật mà nghe lời.”

Thi Hiểu Nhiên không biết nàng có gì để lợi dụng, nhưng trước mắt ít ra nàng sẽ không bị giết, nên hơi chút an tâm. Giờ lại cảm thấy rất khát, “Làm ơn cho ta chút nước.”

Hàn Thiên Tuyết dù sao cũng là sinh ra trong thế gia vọng tộc, từ nhỏ đã được giáo dục lễ nghi, sẽ không làm ra loại sự tình ngược đãi tù binh này, liền đem túi nước đưa cho nàng. Đúng đây, mở túi đồ vừa sẩm, đem cái thảm giường trải trên mặt đất, nằm xuống. Trước xem xét hoàn cảnh chung quanh sau liền đi trấn trên mua về mấy thứ này. Nàng trước kia từng xem thoại bản* nhìn thấy người giang hồ đi tứ phương có khi ăn sương uống gió, lúc ấy nghe chỉ cảm thấy tiêu sái nhàn nhã, nhưng hiện tại muốn nàng trực tiếp ngủ trên mặt đất, thật đúng là chịu không nổi, xem ra giang hồ thực không phải tốt như vậy.

*Thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dung làm ốt truyện cho các nghệ nhân sau này.

Thi Hiểu Nhiên cẩn thận uống nước, nằm nghỉ ngơi, sàn vừa lạnh lại vừa cứng, cả người khó chịu, ngày mai còn không biết thế nào. Xem Hàn Thiên Tuyết đang trong hoàn cảnh lẩn trốn mà còn chú ý sạch sẽ như thế, quả nhiên là chưa ăn qua khổ, kinh nghiệm giang hồ còn ít. Chỉ hy vọng người của Thất Dương Cung có thể sớm truy tới đây, để nàng có thể trở lại Trầm Hoa điện ung dung mà nằm.

17. Chương 17: Bị Ép Bước Vào Giang Hồ

Đi được không bao lâu thì gió to đột nhiên nổi lên, sấm vang rền rền làm cho hai người đều bình tĩnh. Đổng lửa bị gió thổi lập lờ, gần như lúc nào cũng có thể tắt. Con ngựa cũng hí lên, chỉ trong chốc lát, mái ngói từng đợt "tí tách", từng giọt mưa xuyên qua mái nhà rơi xuống giữa cái miếu. Hàn Thiên Tuyết bất đắc dĩ đứng dậy đem tấm thảm trên đất xê dịch vào phía trong, tránh lại phải dính mưa.

Lúc này ngoài cửa miếu chạy vào hai người. Người cao hơn thì khoảng mười ba, mười bốn tuổi, người còn lại có vẻ thấp bé hơn. Cả hai người đều là quần áo cũ nát, đầu tóc rối tung, vừa chạy vào vừa vỗ vỗ y phục ẩm ướt trên người, lắc lắc đầu, khắp người chỗ nào cũng toàn nước mưa. Hai người nhìn thấy bên trong còn có hai nữ tử trẻ tuổi, liền thân thiện chào hỏi: "Hai vị tỷ tỷ không ngại chúng ta ở trong đây nghỉ chân một lát chứ?"

Hàn Thiên Tuyết thấy hai người dơ dáy bẩn thỉu, vừa rồi còn làm nước mưa bắn tới chỗ nàng, sắc mặt không biểu cảm. Dù gì chỗ này cũng không phải là địa bàn của nàng ta, không cần quan tâm đến hai đứa choai choai, quay đầu hừ nhẹ: "Tùy tiện."

Hai tiểu tử kia ngồi xuống, cùng đánh giá nữ tử trước mặt một phen, khẳng định là nữ nhân sinh ra trong gia đình phú quý, qua ánh lửa mờ mờ còn thấy rõ làn da trắng không tí vết. Trong cái miếu đổ nát như vậy, còn trải cả thảm, thật là muốn gây sự chú ý hay sao? Còn có người nằm trên đất từ đầu vẫn không thấy nhúc nhích, chắc là thân thể không tốt. Vào lúc giữa đêm khuya như thế này, thực là có chút quỷ dị.

Hai người cân nhắc nửa ngày, khẩn thiết nói: "Tỷ tỷ có cái gì dư có thể ăn được không? Hai huynh đệ bọn ta thực sự rất đói, tỷ tỷ không ngại thì cho bọn ta một ít đi."

Hàn Thiên Tuyết trừng mắt liếc bọn họ một cái, tiến lên trước tìm hành lí, lấy ra gói lương khô mang theo từ Thất Dương cung, dù sao chạng vạng mưa cái khác cũng được, nghĩ rồi liền ném qua phía hai huynh đệ: "Đều cho các người."

Mở gói đồ ra, thấy bên trong có không ít ngân lượng, hai người vội cuối đầu nhìn nhau. Bọn họ từ nhỏ vốn là cô nhi, đều dựa vào ăn xin để kiếm sống qua ngày, lâu lâu cũng sẽ đi trộm cắp ăn tạm. Sống dưới đáy xã hội đã nhiều năm, nhận thức hẳn là cũng không kém lắm.

Hai tiểu tử tiếp nhận lương khô, vội cảm tạ: "Tỷ tỷ bộ dáng đẹp tựa thiên tiên, tấm lòng cũng không khác thiên nữ là bao."

Nghe hai người kia nói xong, Thi Hiểu Nhiên thấy sắc mặt của Hàn Thiên Tuyết tốt hơn không ít.

"Vị tỷ tỷ kia làm sao vậy? Bị nhiễm bệnh à?" Đứa nhỏ cao hơn miệng cắn lương khô vừa ăn vừa hỏi.

"Ừ, bệnh của nàng rất nặng."

"Tỷ tỷ muốn mang nàng đi chữa bệnh à? Tỷ tỷ một mình mang nàng đi đó đây, chắc hẳn võ công phải cao cường lắm?"

Hàn Thiên Tuyết thoải mái cười nhẹ một chút.

Ăn xong một khối lương khô, đứa nhỏ cao hơn bỗng nhiên giữ chặt ống tay áo của Hàn Thiên Tuyết: "Thần tiên tỷ tỷ này thật có lòng tốt a. Chúng ta đều là cô nhi, ở nhà còn có muội muội đang bệnh nặng không có tiền chữa. Tỷ tỷ giúp nàng với, bố thí cho chúng ta ít bạc đi." Nói xong còn nháy mắt cho đứa nhỏ hơn.

Đứa kia cũng vội chạy lại ôm lấy thắt lưng của nàng, gương mặt cọ loạn trên người nàng, gào khóc: "Tỷ tỷ, chúng ta thực sự đáng thương lắm. Mỗi ngày đều là ăn không đủ no. Tỷ tỷ người bố thí cho chúng ta đi..."

Thấy bốn cánh tay chà chà lên áo nàng, Hàn Thiên Tuyết làm sao chịu nổi, đẩy như thế nào cũng không ra, vội la lên: "Các người buông ra mau. Không được đụng vào ta!"

Nghe nói thế, hai đứa nhỏ càng dính chặt vào hơn, nước mắt nước mũi gì cũng tuôn ra hết, ra sức chà lên áo nàng.

Hàn Thiên Tuyết hoàn toàn mất bình tĩnh, "Hai người nếu không buông tay ra, đừng trách ta động thủ."

Đứa thấp hơn ôm chặt tay trái của nàng ta, đứa cao hơn thì giữ chặt bên phải, tay ôm tay nín, kêu khóc hỗn loạn: " Tỷ tỷ, người giúp chúng ta đi a.." Cánh tay phải vươn tới, giật lấy hành lý, vội liếc người kế bên, cả hai hợp sức đẩy ngã nàng, rồi vội vã chạy ra ngoài. Chạy như tên bắn ra ngoài cửa miếu, sau đó biến mất dưới trời mưa tầm tã.

Chờ Hàn Thiên Tuyết phản ứng lại thì túi đồ đã bị cướp đi. Chạy vội tới cửa miếu, bỗng một tiếng sấm rạch giữa trời đêm, bên ngoài mưa như trút nước. Cuối cùng cũng không truy đuổi được, tức giận đập xuống đất một cái.

Con ngựa cũng bị tiếng sấm làm cho kinh hãi, hí lên một tiếng, giầy giụa đứt dây cương rồi cũng chạy biến vào màn đêm.

Ngay cả con ngựa ngu ngốc cũng không nghe lời, Hàn Thiên Tuyết lúc này hận không thể một chưởng đánh chết hai tên nhóc kia. Nghĩ chính mình trí tuệ hơn người, tính tình hào phóng, thuở nhỏ tập võ, sống trong Thất Dương cung cũng không quá tệ, đột nhiên hôm nay bị hai thằng nhóc con cướp giật. Rất buồn bực nha!!

Nhìn nàng ta quần áo nhăn nhúm, đầu tóc rối bù, Thi Hiểu Nhiên nhin cười đến mức sắp nghẹn. Tục ngữ nói tài năng không nên lộ ra, Hàn tam tiểu thư này quả thực là nhà có của nha! May là lúc này chỉ là hai đứa nhóc con, nếu gặp phải ác nhân, xui xẻo nhất chính là giật tiền cướp sắc, giết người đoạt tài. (Bỗng nhiên nhớ tới câu Tiền dâm hậu sát, tiền sát hậu dâm)

Nhân sinh a, muốn có trí tuệ thì tới trường là được, còn phải nhờ người khác chỉ điểm, quan trọng nhất là phải tự mình tìm tòi mà cố gắng. Hàn Thiên Tuyết IQ (từ gốc á) rất cao, thuở nhỏ được rất nhiều người khen ngợi, lại gan dạ sáng suốt, biết phân tích tình hình trật tự rõ ràng, xử lý các chuyện trong Phi Thiên bảo cũng rất thành thạo. Tuổi nàng còn trẻ, ở nhà lại là Đại tiểu thư, chưa từng trải qua chuyện trong giang hồ, chắc chưa biết mặt trái của xã hội này, vì rõ ràng là sự đời của nàng ta còn khiếm khuyết nhiều lắm.

Bộ dáng chật vật của mình bị người khác nhìn thấy, Hàn Thiên Tuyết oán hận mắng thầm Thi Hiểu Nhiên.

Hiện giờ mình đang trong tình cảnh bị ức hiếp, đương nhiên Thi Hiểu Nhiên phải cuối đầu làm thấp. " Người đừng mất công so đo với bọn chúng làm gì. Đều là con nít, xem như là bố thí đi."

Hàn Thiên Tuyết cũng chẳng thêm để ý, xem xét những vật dụng còn lại. May mắn thay ngân phiếu vẫn còn trên người, chỉ có một ít dược phẩm dịch dung là bị mất. Mưa to gió lớn, ánh lửa lập lòe mờ mịt cuối cùng cũng tắt ngấm, bỏ lại một mảng tối om, chỉ còn có thể ngồi nghe tiếng mưa rơi gió thổi. Hàn Thiên Tuyết nằm xuống, nửa đêm nửa hôm tá túc ở miếu quả là không ổn, vẫn là nên liên lạc gấp với sư phụ.

Tia nắng sớm ban mai hé ra, trận mưa đêm qua cũng đã dứt, trên mái hiên còn lưu lại vài giọt nước đọng, thỉnh thoảng lại rơi xuống một hai giọt. Hàn Thiên Tuyết đánh thức Thi Hiểu Nhiên, đưa nàng một viên thuốc rồi điểm á huyết (huyết cam). Nàng ta búi tóc kiểu phụ nữ đã kết hôn, giấu Thi Hiểu Nhiên dưới đồng cỏ rồi đi lên trần trên. Như vậy có thể mình mục trương đảm (lộ liễu, đoán bừa chắc gần giống quang minh chính đại :v) mà chạy trốn. Hàn Thiên Tuyết định bụng hóa trang thành đôi vợ chồng trẻ tuổi, phu quân bệnh nặng trong người, phải chạy đến phương Bắc.

Mua xong đồ dùng cần thiết, Hàn Thiên Tuyết đi lên đầu trấn, mượn một chiếc xe ngựa. Xa phu là một lão già tóc hoa râm, thoạt nhìn trung hậu chất phác. Nàng đi xe ngựa về, cách ngôi miếu đổ nát không xa thì dừng lại, bảo xa phu ở đó chờ.

Chính mình quay về xem Thi Hiểu Nhiên, đổi cho nàng bộ trang phục nam tử, buộc tóc lại, lấy đồ trang điểm chỉnh lại một chút rồi dùng vải bố che khuất hơn nửa mặt của nàng.

Hàn Thiên Tuyết lưng đeo hành lý, kéo Thi Hiểu Nhiên lại chỗ xe ngựa, y hệt một đôi phu phụ đang bệnh nặng. Xa phu lương thiện vội đem màn kéo lên, đưa tay ra hỗ trợ một phen: " Để ta dìu hẳn lên xe."

Hàn Thiên Tuyết vội cự tuyệt: " Đa tạ lão bá. Có điều phu quân nhà ta không thích người khác chạm vào người. Việc gì cũng do ta làm cả, vậy thì cái việc nhỏ nhặt này có đáng chi đâu."

Xe ngựa đi hướng Bắc, đích đến là Cung Châu, ước chừng đi khoảng năm ngày đường. Cung Châu mặc dù vẫn thuộc phạm vi của Thất Dương cung, nhưng có thể liên hệ với Huyền Kiếm môn phía trên. Chỉ cần có người tiếp ứng, về sau lộ trình sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nàng ta khóa chặt Thi Hiểu Nhiên trong xe, ban đêm cũng ngủ trong xe ngựa, ăn chút lương khô qua ngày.

Lại đi thêm một ngày. Buổi chiều đến được Phong Bình trấn, xa phu nói là nên tìm một cái khách điểm, tiện thể chăm sóc cho con ngựa.

Xe ngựa dừng lại trước khách điểm lớn nhất của trấn trên, Hàn Thiên Tuyết xuống xe mượn phòng, lúc trở về về mặt hiền lành dịu Thi Hiểu Nhiên vào trong. Chưởng quầy ngược mắt nhìn vị nam tử yên lặng này. Nửa gương mặt lộ ra không chút máu, lại còn nhợt nhạt đến khủng bố, thân thể gầy yếu, đến đứng cũng không vững, toàn bộ đều phải nhờ nữ tử bên cạnh giúp đỡ. Các khách điểm đều kiêng kị bệnh nhân, có người chết ở khách điểm nhất định sẽ rất xui, còn phá hỏng thanh danh, bèn vội vàng cản lại: "Hắn bị bệnh gì?"

"Tướng công ta mắc bệnh này đã ba năm, trắng tròn thảng trước thì bỗng chuyển biến xấu, hiện giờ không thể cử động, miệng cũng không nói được, cực kì vất vả." Hàn Thiên Tuyết một bộ dạng đáng thương.

Thi Hiểu Nhiên vô lựa tựa vào người nàng, chỉ có hai con mắt nhìn qua trái phải.

"Người tốt nhất là dẫn hắn vào y quán đi. Hắn bây giờ thành cái dạng này, nếu xảy ra chuyện gì thì ta biết làm thế nào?"

"Ta đã trả tiền cho người, như thế nào lại không thể vào ở?" Hàn Thiên Tuyết hẳn là lần đầu bị người khác đuổi ra cửa.

"Ta trả lại bạc cho người. Người thương xót chúng ta đi, đi tìm khách điểm khác đi a."

"Người đã kí nhận bạc của ta, tại sao bây giờ lại đuổi khách ra ngoài?"

"Lúc đó người đâu có nói là sẽ đem theo người bệnh!"

Hàn Thiên Tuyết cũng không nghĩ tới sẽ gặp cái loại phiền toái này. "Tướng công ta chỉ là tay chân không tiện, căn bệnh hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng, chưởng quầy có thể yên tâm." Nói xong lại lấy ra ba đồng bạc, "Ta trả tiền gấp đôi, có được hay không?"

Chưởng quầy không có đưa tay ra nhận tiền, chỉ liếc mắt nhìn nam nhân gầy yếu, có chút do dự.

Lão xa phu sau khi cột ngựa cho tốt rồi liền bước vào, thấy hai bên giằng co, hiểu được nỗi lo lắng của chưởng quầy, nói: "Tướng công của nàng không có chuyện gì nghiêm trọng lắm đâu. Vị nương tử này chiếu cố hẳn thực tốt lắm, ta cũng là do nàng mượn tới để đánh xe a. Người xem vị này chịu nhiều vất vả rồi, thông cảm người ta chút đi."

Dù sao cũng chỉ trọ một đêm, chưởng quầy thả lỏng tâm tư, thu lại bạc, bảo tiểu nhị dẫn bọn họ lên lầu.

Cái màn tranh luận này không ngờ lại rơi vào mắt của hai nam tử đứng trên lầu. Vị ô y (áo đen) nam tử, hình như là hạ nhân, nhỏ giọng nói với vị cẩm y nam tử bên cạnh: "Bệnh thành cái dạng này mà ánh mắt lại chuyển động liên hồi."

Bạch y nam tử cũng thấy quái dị, nữ nhân đứng tranh luận kia hẳn cũng có chút công phu.

Lên lầu, đứng giữa hành lang đông người, Hàn Thiên Tuyết bắt gặp ánh mắt của vị công tử áo trắng. Gương mặt tuấn lãng, khí chất lồi lạc, bèn nhìn thêm một chút. Thi Hiểu Nhiên thân thể không được tốt nhưng đầu vẫn có thể cử động được. Nam nhân này lúc trước nàng đã gặp qua, không phải là bạch y nam tử trong tranh hay sao?

Hắn có biết Tống Tử Ngộ nha!

Cái này có phải cơ hội trời cho hay không? Thi Hiểu Nhiên không ngừng nháy mắt với hắn. Có điều thoạt nhìn qua giống như mắt bị rút gân.

Khi bước ngang qua, thấy nửa sườn mặt của nàng, khóe môi có chút giật giật.

Thương Thần Phi nhìn hai người đi vào phòng, nói với Lạc Khôn bên cạnh: "Tướng công kia là nữ nhân."

"Đây là địa bàn của Thất Dương cung, ăn mặc như vậy, có phải là người của môn phái khác hay không?"

“Việc này chúng ta đi tìm hiểu một chút đi. Nàng ta không ngừng nháy mắt với ta, bất quá hình như ta không biết nàng.” Thương Thần Phi đối với hành động liếc mắt đưa tình lúc này có chút nghi hoặc, cũng có chút hứng thú.

“Nữ nhân kia hẳn là bị ép bức đi theo rồi. Công tử phải cẩn thận, không thể cứ thế mà vạch ra chân tướng ngay được.” Lạc Khôn nhắc nhở.

“Ta làm gì cũng đều có chừng mực a.”

18. Chương 18: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Thất Dương cung tứ Sứ được phân biệt là Thành, Phá, Vệ, Tẫn. Thành Sứ Văn Tường phụ trách về thương vụ của Thất Dương cung, đồng thời là trưởng quản tài chính (quản lý thu chi) quyền cao chức trọng; Phá Sứ Tắt Hàm là người phụ trách việc chiêu mộ và huấn luyện hạ nhân, cũng là người phân công quản lý điều tra tin tức và các lệnh ám sát. Vệ Sứ Mục Tuấn trưởng quản hành chính (các công việc trong nội bộ), giám sát các phân, đà, ti, hình phía dưới, cũng phụ trách phòng ngự của Thất Dương cung. Tẫn Sứ Lệ Phàm tay nắm binh quyền của Thất Dương cung, là mũi tiến công chính, cũng là bảo vệ các phân đà.

Tứ Sứ đã đi theo nhị vị Cung chủ từ lâu, phối hợp ăn ý, vì Thất Dương cung mà cúc cung tận tụy.

Ngoài ra còn có mười hai Sát, đều là dùng võ nghệ định bài danh (cấp bậc), do Cung chủ trực tiếp quản lý, sắp xếp từng người vào từng ngành riêng. Toàn bộ có thể thi hành mệnh lệnh được giao bất cứ lúc nào, chấp hành phân công của Cung chủ.

Lúc Cổ Nam Viễn biết Thi Hiểu Nhiên bị bắt thì đã là hai ngày sau, hấn giận tím cả mặt, tứ Sứ đứng gần đó cũng run lấy lấy, nhất là khi mây đen trên đầu Cung chủ có xu thế tăng lên. Mục Tuấn quỳ xuống đất nhận tội: ” Thuộc hạ thất trách. Trong cung canh phòng không nghiêm ngặt, khiến cho xảy ra sơ suất. Thuộc hạ lập tức đi Hình đường (nơi nhận và thi hành hình phạt) chịu phạt.”

“Đúng là nên nhận hình phạt. Để một nữ nhân bắt cóc người khác mà còn quang minh chính đại theo đường cửa chính đi ra ngoài, vậy thì sau này Thất Dương cung sẽ bị xem là cái gì?!” Cổ Nam Viễn sắc mặt lạnh lẽo. ” Tất cả những người canh giữ cửa chính cùng hạ nhân của Trầm Hoa điện và Lạc Hà cung vào ngày đó đều đem ra phạt hết cho ta!”

Trầm Hoa điện là tẩm điện (điện riêng) của Nhị cung chủ, Lạc Hà cung chính là hậu cung của hấn, cả hai nơi đều không trọng yếu, cũng là nơi mà thủ vệ canh phòng lỏng lẻo nhất. Hàn Thiên Tuyết ít khi đi đâu, trừ bỏ nha hoàn bên người, căn bản là không có ai quan tâm nàng, vì vậy chỉ cần thu mua một ít nha hoàn là được. Còn Thi Hiểu Nhiên luôn luôn độc lai độc vãng (một thân một mình), thường xuyên ở Trầm Hoa điện, dù đi đâu cũng không ai dám quản lý nàng. Trần Y Vân thấy nàng không đến thì cảm thấy có chút kì quái, nhưng cũng chỉ nghĩ là nàng có chuyện gì bận, vì vậy cả hai người mất tích đều không ai biết chẳng ai hay. Vẫn là quần sự theo yêu cầu của nàng đem mật chước đến, ý muốn hỏi xem nàng có vừa lòng hay không, nhưng tìm mãi cũng không thấy nàng mới biết là đã xảy ra chuyện.

Đã mất tích lâu như vậy mà bây giờ mới biết, tứ Sứ cảm thấy thể diện của mình có thể vứt đi được rồi.

“Về kiểm tra lại việc canh phòng cho tốt một chút, ngày mai lại đến báo cáo với ta. Lần này mất tích một tiểu nha đầu, lần sau không biết sẽ là ai đâu. Có khi ta bị bắt cóc cũng không biết chừng!”

“Thuộc hạ lĩnh chỉ.” Mục Tuấn trong lòng nặng trĩu, áy náy vô cùng.

“Tắt Hàm, người phụ trách tìm nha đầu kia về. Trước tiên điều tra Hàn Thiên Tuyết cái đã, phái người bao vây Phi Thiên bảo đi.” Cổ Nam Viễn ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, gương mặt bao phủ khí lạnh. ” Còn nữa, Nhị cung chủ đang bế quan... đừng để hấn biết.”

“Vâng.” Tắt Hàm lĩnh mệnh, lại nói thêm: ” Cung chủ, Hồi Lung quả có tiền triển.”

“Nói.”

“Mười lăm năm trước, Tây Trần quốc từng dâng tặng Hồi Lung quả cho Đại Mục. Đại Mục Tiên hoàng (hoàng đế đã mất) ban cho Điệp phi lâm bệnh nghiêm trọng, nhưng là Điệp phi không lâu sau vẫn chết. Cho

nên vài năm nay chúng ta cứ một mực tìm kiếm ở Tây Trần quốc. Hiện hoàng cung mật báo, đã điều tra ra năm đó Diệp phi không có dùng Hồi Lung quả mà là bị Tiên hoàng đem đi cất giữ. Hiện giờ trong tay Thánh Thượng không giữ Hồi Lung quả, chắc là nằm trong tay Trưởng công chúa.”

“Vậy là tốt rồi. Văn Tường, người đi tìm Tả tướng thương lượng một chút, xem có thể lấy được hay không.” Sắc mặt Cố Nam Viễn tốt hơn một chút. “Hồi Lung quả tìm được là tốt rồi. Mặc dù không biết tiểu nha đầu kia vì cái gì mà bị bắt đi, nhưng sợ là dữ nhiều lành ít, nếu có chết rồi thì cũng phải cấp cho Bắc Viễn một cái bồi thường.”

Trán Tất Hàm nhỏ mồ hôi, chuyện này... như thế nào mà bồi thường được? Người với người không ai giống nhau, cũng không phải cứ bồi thường một vật đơn giản là được. Cho dù Nhị cung chủ có thể chạm được vào nữ nhân khác, nhưng suy cho cùng cũng không phải là cái nha đầu đơn thuần ngốc nghếch, tươi cười như hoa kia. Xem ra chính mình phải gánh trách nhiệm trọng đại rồi!

Không có việc gì khác, tứ Sứ lui ra trước tiên. Cố Nam Viễn tựa vào ghế, nhíu lông mày (bản gốc nó là nhu nhu cái trán). Bên cạnh vô thanh vô tức (bỗng nhiên, im hơi lặng tiếng) có thêm một người, cũng không biết xuất hiện từ khi nào.

“Lộ Nhị, người nói thử xem, nếu nha đầu kia đã chết, Bắc Viễn có trở lại cái bộ dáng trước kia hay không?”

“Nàng chỉ là bị bắt, trước mắt chắc cũng không có gì nguy hiểm. Mau chóng tìm về là được.” Lộ Nhị giọng trầm thấp.

“Cũng là Bắc Viễn làm việc bù bải, nữ nhân gì đó cũng toàn là hại người mà thôi.” Cố Nam Viễn thở dài.

Nửa đêm, tại khách điểm An Bình.

Dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo, một bóng người màu đen theo hướng cửa sổ nhảy vào. Mới vừa đi tới cạnh cái bàn thì một thân ảnh khác từ trên giường nhảy lên, cầm chủy thủ (dao găm, đoản kiếm) trong tay, hướng về phía cái bóng kia mà đâm. Hắc y nhân tựa hồ có phòng bị trước, thân thể di chuyển nhanh nhạy, tránh đi một đao, cũng đồng thời trả lại một chưởng.

Hàn Thiên Tuyết chân trái vòng nửa cung, thân thể hơi nghiêng tránh một chưởng, chủy thủ trong tay giơ lên đâm ngang qua, như gió lớn mà tấn công mãnh liệt không ngừng.

Hắc y nhân trong tay không có vũ khí, chỉ biết tránh né trái phải, không ngừng di chuyển, ra tay có chút bị động, hơn mười chương sau dần dần yếu sức hơn, chỉ biết chuyển hướng sang phía có cửa sổ. Hắn vận đủ khí rồi đột nhiên xuất ra một chưởng, thừa dịp đối thủ tránh hai bước về bên phải thì liền nhảy ra ngoài cửa sổ.

Hàn Thiên Tuyết đuổi theo sát phía sau. Hai người quần nhau ra tận hậu viện.

Hắc y nhân vừa đánh vừa lui, rồi lại không ngừng công kích, dần dần kéo Hàn Thiên Tuyết ra khỏi đó, đến sâu trong một cái ngõ nhỏ yên lặng mà giao đấu.

Hàn Thiên Tuyết bị cuốn lấy thật nhanh, đối thủ ở thế công nhưng lại không ra chiêu, dù rằng chính mình chiếm thế thượng phong nhưng cũng không thể đả thương hắn.

Thi Hiểu Nhiên nằm ngủ dưới đất, bị tiếng động trong phòng làm bừng tỉnh, nằm xem hai người kia ở ngoài phòng khách đánh nhau. Bây giờ nàng không nói được, cũng không có võ công, vì vậy không thể di chuyển, càng không thể kêu cứu, đành phải trông đợi vào hai người đang giao đấu, trong tâm căng thẳng vô cùng, cho đến khi hai người kia dời vị trí mới thở ra.

Trong giây lát, ngoài cửa sổ đột nhiên xuất hiện thêm một cái bóng trắng, nhẹ nhàng bước đến gần rồi ngồi xổm trước mặt nàng, hạ giọng: “Cô nương, người cần tại hạ cứu người hay không?”

Dựa vào ánh trăng, nàng thấy người trước mặt tản mát ra khí chất khiêm tốn. Cảm thấy hắn không phải người xấu, nàng vội dùng sức gật gật đầu.

Thương Thần Phi thấy nàng gật đầu, nói: “Đắc tội.” Hai tay ôm lấy Thi Hiểu Nhiên, vụt ra ngoài cửa sổ. Lại động nhẹ chân mấy cái, liền trở về phòng của hắn.

Hàn Thiên Tuyết cùng Hắc y nhân còn đang giằng co. Đối thủ đột nhiên tấn công toàn những chiêu sắc bén, chính mình phải lấy hết sức mà chống đỡ, bị bức lui vài bước. Hắc y nhân tuy vậy nhưng lại không thừa thắng xông lên, lách mình ra ngoài rồi biến mất hẳn. Nàng ta thấy thân ảnh kia đột nhiên rời đi, cả người chấn động, thầm nghĩ đã xảy ra chuyện gì không tốt. Vội vàng chạy về khách điểm, quả nhiên dưới đất chỉ còn tấm lót sàn trống trải, từ sớm đã không thấy bóng dáng của Thi Hiểu Nhiên.

Hàn Thiên Tuyết lấy lại bình tĩnh. Người đến không phải chỉ một người, một mình nàng ta không thể nào đối phó nổi, không biết có phải là truy binh của Thất Dương cung hay không. Chính mình lộ ra dấu vết, nơi này không thể ở lâu được, vội vàng ly thân rời khỏi khách điểm.

Thương Thần Phi đặt Thi Hiểu Nhiên lên ghế, giải huyết đạo cùng á huyết cho nàng, đánh giá một phen, mắt lộ ra tia thân thiết: " Cô nương họ gì? Có thể nhận ra Thương mỗ hay không?"

Thi Hiểu Nhiên gật đầu, y phục màu trắng, mặt mày ôn hòa. Ánh sáng từ cây nến trên bàn chiếu vào mặt hần, lộ ra một mảng hồng lung ấm áp. Trong lòng có chút rụt rè, chậm rãi nói: " Ta gọi là... Thi Hiểu Nhiên, chúng ta hình như chưa nói chuyện qua. Bất quá... ta biết Tổng Tử Ngộ. Huynh cùng huynh ấy là bằng hữu sao?"

Thương Thần Phi mỉm cười: " Tổng huynh đích thực là bằng hữu của Thương mỗ. Huynh ấy có nói qua với cô về ta rồi à?"

"Ta thấy huynh cùng Tổng đại ca... đi cùng một chỗ. Khí chất của hai người không khác biệt lắm... ta đoán hai người là bằng hữu."

"Vậy vì sao cô bị bắt? Nữ nhân kia là ai?"

Thi Hiểu Nhiên chậm chạp mở miệng: " Nàng gọi là Hàn Thiên Tuyết, là Phi Thiên bảo Tam tiểu thư. Hai tháng trước được gả tới Thất Dương cung, ta là nha hoàn hồi môn của nàng. Hiện tại nàng trốn ra, không hiểu tại sao lại bắt theo ta."

Thương Thần Phi suy nghĩ một chút, lại thấy sắc mặt của nàng không được tốt, tinh thần rất kém, xem mạch cho nàng: " Nàng ta ép cô uống được?"

Thi Hiểu Nhiên gật gật đầu.

"Không có gì đáng ngại. Chỉ cần không dùng tiếp tục, nghỉ ngơi một hai ngày là được."

Lúc này Lạc Khôn một thân hắc y trở lại. Thi Hiểu Nhiên cũng đoán được hần là người đã tập kích Hàn Thiên Tuyết.

Thương Thần Phi nhìn hần: " Người về phòng trước đi", rồi lại quay sang nói với nàng, " Cô nương cứ nghỉ ngơi một đêm, có gì ngày mai nói sau. Ta với Lạc Khôn ở cách vách. Cô di chuyển không tiện, để ta đỡ cô lên giường, thỉnh thoảng trách khừ."

Thi Hiểu Nhiên lộ ra biểu tình cảm kích.

Thương Thần Phi ôm lấy nàng đặt trên giường, rồi lại đưa nàng cái chăn, an ủi: " Cô cứ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai chắc sẽ tốt hơn nhiều. Có việc gì thì cứ gọi ta."

Dập tắt ánh nến, đi ra khỏi cửa, Thương Thần Phi nhảy vào phòng cách vách, nhìn về phía Lạc Khôn: " Thế nào?"

"Nàng ta võ nghệ không thấp, hơn nữa còn pha trộn chiêu thức của Huyền Kiếm môn."

"Còn có quan hệ với Huyền Kiếm môn?" Thương Thần Phi nhíu mi, " Nàng là Phi Thiên Bảo tiểu thư, Hàn Thiên Tuyết, đáng lẽ phải theo Thất Dương cung. Nữ tử kia nói nàng là nha hoàn hồi môn, tự xưng là bằng hữu của Tổng Tử Ngộ. Hàn Thiên Tuyết bắt nàng làm gì chứ?"

"Nàng chính là nữ tử trốn trong đám cỏ lau đêm đó."

"Hèn chi ta cảm thấy đã gặp qua nàng ấy ở đâu rồi." Thương Thần Phi tựa hồ như giải được khúc mắc.

“Huynh nói Tống đại ca thật sự sẽ đến hay sao?” Thi Hiểu Nhiên mang theo tia kinh hỉ (vui mừng)

“Ta lần này kì thực là đến tìm huynh ấy. Cô nương cũng biết huynh ấy với Trần Y Vân lưỡng tình tương duyệt (tình cảm hai phía), không an tâm nên đến An thành xem thử. Còn nói cái gì mà chuyện buôn bán phát sinh sự tình linh tinh... ta thấy kì thực là muốn tìm thời cơ lên núi. Ta sợ huynh ấy làm chuyện gì ngu ngốc nên mới đến đây để cản lại.”

“Khi nào thì huynh ấy tới?”

“Huynh ấy đi trước ta, nhưng ta mã bất đình đề (đi không ngừng nghỉ, ngựa không dừng vó) mà đuổi theo, huynh ấy hẳn là chậm hơn một, hai ngày so với kế hoạch.”

Thi Hiểu Nhiên cảm thấy hôm nay tốt hơn rất nhiều, tuy rằng vẫn chưa có khí lực, nhưng mà đã có thể hoạt động đơn giản, may mắn hơn là đã thoát khỏi cảnh bị bắt cóc. Thương Thần Phi cũng rất thận trọng. Buổi sáng đưa đến quần áo mới, hỏi tình trạng thân thể của nàng, còn nói Tống Tử Ngộ đang ở gần đây. Tâm tình lo lắng của Thi Hiểu Nhiên cuối cùng cũng được dẹp bỏ.

Tiểu nhị đem điểm tâm đến, Thương Thần Phi đón lấy rồi đặt lên bàn, trên mặt nở nụ cười ấm áp cực kì tuấn lãng, ” Ăn điểm tâm trước đi. Hôm nay chúng ta sẽ đón xe ngựa đi về hướng Đông, có lẽ trên đường sẽ gặp được hần. Lạc Khôn ở lại nơi này, tìm ở hai thôn trấn lân cận, chung quy sẽ tìm được sớm.”

Thi Hiểu Nhiên thấy điểm tâm đưa đến chỉ có một phần, hỏi: ” Huynh đã ăn rồi?”

“Ừ.” Thương Thần Phi cười, ” Đây là đặc biệt chuẩn bị riêng cho cô. Ăn nhiều một chút, mau mau khôi phục sức sống.”

Thi Hiểu Nhiên mặt mày hớn hở vui vẻ nhìn hần, môi mỉm cười, không khỏi cảm thấy có chút ngại ngùng.

19. Chương 19: Ngô Châu – Tự Vị Lâu

Xe ngựa không lớn, so với xe ngựa của Cố Bắc Viễn lúc trước thì nhỏ hơn một chút, nhưng tốc độ xe cũng rất nhanh, bên trong còn được bố trí cực kì thoải mái. Ngày thu cảnh đẹp, trời xanh trong vắt không một đám mây, Thi Hiểu Nhiên vén màn lên, nghiêng đầu ngắm cảnh cây cối không ngừng vụt qua như những tia sáng, bên cạnh vườn một bàn tay, cổ tay áo xanh ngọc thêu hoa văn, nhẹ nhàng vén lên màn xe, “ Thân thể nàng chưa lành, không nên để trúng gió.” Ngừng một chút, lại hỏi “cảm thấy buồn chán sao?”

Thi Hiểu Nhiên quay đầu lại, đáp trả hần bằng một nụ cười, “Không có, là do phong cảnh bên ngoài rất đẹp.”

“Chờ thêm hai ngày rồi hãy ngắm đi”, Thương Thần Phi thanh âm nhẹ nhàng, hết sức ôn hòa, “Nàng ở Thất Dương Cung là làm nha hoàn sao? Có phải rất thường xuyên bị người ta gây khó dễ không?”

“Không có ai thế cả.Ta làm nha hoàn ở trong điện của nhị cung chủ, thực ra công việc rất nhẹ nhàng . Kỳ thật nha hoàn ,phó dịch trong Thất Dương Cung đều được đãi ngộ tốt lắm .” Bên ngoài đều đồn đãi Thất Dương Cung như sói như hổ. Trước khi nàng tới đó cũng rất sợ chết, nhưng sau mới biết mấy lời đồn đãi này thật không đáng tin.

“Thế thì không thể tốt hơn. Nghe nói người từ ngoài đưa vào đó thường bị trách móc nặng nề, nàng không chịu khổ là tốt rồi.” Thương Thần Phi khước miệng ý cười thản nhiên, “Nhị cung chủ đối đãi với nàng như thế nào?”

“Tốt lắm, làm thì ít nhưng phúc lợi lại tốt, có đốt đèn lồng đi tìm cũng không thấy công việc tốt thế này đâu.” Lời vừa nói ra nhìn hần bên miệng ý cười tăng thêm, Thi Hiểu Nhiên mới phản ứng lại, lời nói của nàng rất mang tính hiện đại, vội bồi thêm câu nữa “Nhị cung chủ là người hiền lành, biết thương cảm cho nha hoàn chúng ta.”

.....

Dọc theo đường đi, Thương Thần Phi giảng giải cho nàng một ít kiến thức về giang hồ, trên mặt thường hiện ý cười ôn hòa, làm cho người ta như được tắm gió xuân. Cơm trưa đơn giản dùng chút điểm tâm, lương

khô, cơm nước xong xuôi, thấy nàng tinh thần mệt mỏi, liền dẫn dò nàng nằm trên xe nghỉ ngơi một lúc, còn hắt ra cửa xe ngồi cùng xa phu, lo lắng rất chu đáo.

Thân thể Thi Hiểu Nhiên mấy ngày trước quá độ tiêu hao, tinh lực chưa phục hồi, nên chỉ trong chốc lát liền ngủ. Khi tỉnh lại mặt trời đã xuống núi, nàng đẩy cửa xe đi ra chào hỏi hai người bên ngoài.

Thương Thần Phi khước mắt giờ lên, nói:“Lạc Khôn đưa đến tin tức, hẳn đã tìm được Tổng huynh, chúng ta sẽ hội hợp tại một thôn trấn, nàng ráng đợi là có thể nhìn thấy huynh ấy.”

Chạng vạng tới Trường Dục trấn, hai người Lạc Khôn đã ở trước khách điểm chờ, Tổng Tử Ngộ vừa thấy Thi Hiểu Nhiên liền thập phần kính lễ:“Lạc Khôn nói với huynh, muội từ Thất Dương Cung trốn tới, huynh còn nghi ngờ hẳn gạt huynh, không nghĩ tới muội thật sự ra được.”

Thi Hiểu Nhiên cũng cười đáp lại,“Tổng đại ca, không nghĩ tới chúng ta liền gặp mặt nhanh như vậy.”

Tổng Tử Ngộ lại quay sang tiếp Thương Thần Phi, dẫn mọi người tiến vào khách điểm,“Đêm nay chúng ta phải uống no say một chén, không nghĩ tới đại ân nhân như người còn đặc biệt tới tìm ta.”

“Người nói quá rồi, nếu không có Tổng phu nhân lo lắng người lỡ mạng gặp chuyện không may, báo tin cho ta, muốn ta lại đây khuyên nhủ người, ta còn lâu mới lo cho người.” Thương Thần Phi nghiêng mắt liếc hẳn một cái, cất bước đi vào trong.

Một bàn thức ăn nóng hổi, mọi người xiêm y chỉnh tề ngồi quây quần. Tổng Tử Ngộ đối với việc Thi Hiểu Nhiên rời khỏi Thất Dương Cung cảm thấy rất hứng thú,“Lạc Khôn nói là muội bị Hàn Thiên Tuyết mang ra khỏi Thất Dương Cung?”

“Đúng vậy, Hàn Thiên Tuyết chạy trốn, cũng bắt muội theo đi. May là trên đường gặp được Thương đại ca, bằng không muội làm sao có thể gặp huynh được.”

“Nghe nói nàng ta võ công không tồi, tài trí xuất chúng, có thể từ Thất Dương Cung trốn ra, đúng thật là có vài phần bản lĩnh, ta đoán nàng ta cũng không cam tâm làm thiếp.” Ngừng một lát, lại giống như đang lăm lăm “Chỉ là nàng ta trốn chạy như vậy, không biết Thất Dương Cung có từ bỏ ý đồ đối với Phi Thiên Bảo hay không.”

“Phi Thiên Bảo đã gả người qua, Thất Dương Cung tự mình đi đón, làm thất lạc người, sao có thể tìm Phi Thiên Bảo khởi binh vấn tội? Cùng lắm cũng chỉ có thể lên lúc tìm kiếm.” Thương Thần Phi đáp lời, lại nhìn hẳn một cái,“Tuy nhiên người không nên tồn tại tâm tư muốn đem người ở trong đó ra. Hàn Thiên Tuyết chạy trốn, Thất Dương Cung nhất định sẽ tăng mạnh số thủ vệ. Hơn nữa, người ngay cả lên núi còn thấy khó khăn, nếu người xảy ra chuyện gì, nương người làm sao mà sống?”

“Ta chỉ là muốn mở rộng việc buôn bán của Tổng gia đến An thành, đến trước khảo sát một phen.....”

“Ta còn không rõ tâm tư của người ư”, Thương Thần Phi đánh gãy lời hẳn,“Chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn, về Ngộ châu trước rồi tính sau.”

“Ta sao có thể nhẫn tâm để nàng ấy bị dày vò trong cảnh lửa sôi nước bỏng chứ”, Tổng Tử Ngộ hai hàng lông mày chau lại, vẻ mặt đau lòng,“Ta mỗi ngày khi nghĩ đến tên nhị cung chủ hiểu trắng kia cường bức nàng ấy, ta liền thấy thống khổ.” Nói xong giờ lên một chén rượu, oán hận trút vào trong miệng.

“Kỳ thật Y Vân, nàng sống ở đó cũng không tệ lắm. Nhị cung chủ không gần nữ sắc, không tới gặp nàng thì làm sao ép buộc nàng ấy?”

Tổng Tử Ngộ thân mình run lên,“Muội nói cái gì? Nhị cung chủ không gần nữ sắc?”

“Đúng vậy, hẳn luyện võ công, không thể gần nữ sắc.” Thi Hiểu Nhiên đem điều mình biết nói ra, miêu tả cuộc sống hiện tại của Trần Y Vân cho hẳn nghe, cuối cùng, lại an ủi nói:“Huynh không cần sốt ruột, nàng ấy chỉ là không được tự do, mọi thứ khác đều tốt lắm.”

Thương Thần Phi hai mắt thâm thúy, kỳ thật hẳn biết là nhị cung chủ không thể gần nữ sắc. Cố Bắc Viễn không phải chủ động luyện võ công, mà là bị người luyện thành được nhân, rất ít khi lộ diện, giang hồ chỉ biết hẳn võ nghệ hơn người, nhưng thể chất đặc biệt của hẳn lại ít có người biết. Tin tức này là do hẳn mất rất nhiều tinh lực sắp xếp người vào Thất Dương Cung tìm hiểu được, ngay cả phụ huynh hẳn cũng không

thể biết. Trần Y Vân gả tới Thất Dương Cung, cưới hỏi dàng hoàng, mặc kệ bọn họ có hữu danh vô thật hay không, chỉ sợ nàng ấy cùng Tống Tử Ngộ đều là có duyên không phận, nên hẳn cố tình không đem việc này báo cho Tống Tử Ngộ biết.

Tống Tử Ngộ nghe xong tình thần phần chấn, lại hỏi Thi Hiểu Nhiên ở Thất Dương Cung làm sao gặp được hẳn. Thi Hiểu Nhiên không có nói nàng quen biết Cổ Bắc Viễn như thế nào, cũng chưa nói Hàn Thiên Tuyết là từ nàng mà lấy trộm được tấm thủ lệnh, chỉ nói trước đây nàng bị phân đến Trầm Hoa điện làm việc, Cổ Bắc Viễn là người hiền hoà, những việc khác đều không giấu diếm.

“Ta vẫn lo lắng cho các nàng, bên ngoài đều truyền đồn Cổ Bắc Viễn tham luyến sắc đẹp, hỉ nộ vô thường, không nghĩ tới sự thật so với lời đồn lại kém xa nhiều như vậy.” Tống Tử Ngộ vẻ mặt thoải mái, “Nhưng hiện tại muội cuối cùng cũng rời khỏi nơi đó!”

Không khí bữa ăn dần sinh động hẳn, Thương Thần Phi lại khuyên hẳn hai câu, Tống Tử Ngộ cũng hiểu được tùy tiện đi An thành là không ổn, người trong lòng đang đợi hẳn, hẳn càng không thể liều lĩnh, hết thấy phải bàn bạc kỹ hơn.

Thi Hiểu Nhiên vừa ăn vừa mặt mày hớn hở, nói: “Lần này đi ra có thể gặp gỡ các huynh, cũng không uống muội tự nhiên bị bắt chịu tội, về sau trở lại Thất Dương Cung muội sẽ thường nhớ đến các huynh.”

“Quay về Thất Dương Cung?” Chiếc đĩa đang gấp của Tống Tử Ngộ dừng ở giữa không trung, hẳn có chút kinh ngạc, “Vì sao phải quay về? Gian nan thế mới trốn ra được, muội trở về nơi đó làm cái gì?”

“Nhưng công việc của muội là ở Thất Dương Cung. Hơn nữa, muội trở về có thể chăm sóc cho Y Vân.” Nếu không trở về Thất Dương Cung, tại cái xã hội phong kiến nơi bạo lực cùng quyền thế hoành hành, nàng chỉ là một thiếu nữ có thể đi làm được sao?

“Muội đã đi ra, huynh sao có thể để muội quay về nơi đó làm nha hoàn, mặc dù hiện nay cơm áo không lo, cũng khó nói trước một ngày nào đó, nhờ muội chộc người ta mất hứng, sẽ đánh mất tánh mạng.”

Thương Thần Phi cũng ôn tồn khuyên bảo, “Có ta cùng Tống huynh ở đây, không cần lo lắng. Ở Trích Tinh Phong còn nhiều hiểm ác, nàng làm nha hoàn cho người ta, không thể nói là tự do. Hiểu Nhiên, trước đó ở trên xe không phải nàng đã nói muốn biết thêm nhiều về những nơi khác sao?”

Thi Hiểu Nhiên hồi tưởng lại, nàng hiện tại đang không tự do sao? Nhớ ngày đó ở Thất Dương Cung cũng là bị bắt tới, Cổ Bắc Viễn tuy rằng đối đãi nàng khá tốt, nhưng nói đến thì nàng vẫn là một nha hoàn, hẳn vẫn là thứ chỉ có thể nhìn mà không thể ăn, chẳng lẽ nàng cứ như vậy mà sống cả đời? Đến thế giới này rồi, không đi tham quan khắp nơi, cũng không hiểu biết nhân văn phong tình nơi này, chẳng phải đã uổng phí lần xuyên qua này sao? Dù nàng chưa nhất định có thể làm ra cái đại sự oanh oanh liệt liệt gì, nhưng cũng không muốn cả đời làm nha hoàn. Nếu có vài bằng hữu hỗ trợ, có thể tìm kế sinh nhai, tại đây tìm được chỗ trú ngụ, mới là tốt nhất.

“Chúng ta trước hết cùng nhau về Ngô châu đi. Ngô châu phồn hoa náo nhiệt, nước đổ về Lăng giang, lại có Lương giang vây quanh, cảnh trí cũng vô cùng đẹp.” Thương Thần Phi hôm nay ở trên xe cùng nàng nói chuyện phiếm, cảm thấy nàng đối với Đại Mục không hiểu biết nhiều lắm, nhưng lại cực kỳ có hứng thú.

Thi Hiểu Nhiên ở trong đầu phác họa bức tranh đại thành cổ đại phồn hoa, tâm hướng tới đó, lại nghe hẳn nói: “Tống huynh ở nơi nào cũng buồn bán, song thường ngụ tại Ngô châu. Ta cũng có một căn tử lâu, mọi người có thể chiếu cố cho nhau. Có chúng ta, nàng cứ yên tâm mà ở, không ai gây khó dễ nàng, nàng cũng sẽ không tự nhiên bị bắt đi.”

“Huynh cùng Thương huynh nhất định có thể bảo vệ muội chu toàn.” Tống Tử Ngộ ngữ khí kiên định.

“Có thể phân uội một công việc không?” Tóm lại, nàng cũng không thể ăn nhờ ở đậu nhà người ta hoài được.

Thương Thần Phi vừa nghe liền nở nụ cười, xem ra nàng là một nữ tử tự lập, “Nhiều cửa hàng mặt tiền như vậy, sao lại thiếu việc cho nàng làm chứ? Nếu không, trước hết nàng cứ đến tử lâu của ta hỗ trợ, để xem chương quỹ an bài nàng làm việc gì, chúng ta sẽ bàn lại tiền công.”

Như vậy không thể tốt hơn, Thi Hiểu Nhiên gật đầu đáp ứng.

Theo hướng đông đi ba ngày, rồi cuộc đến Ngô châu. Xa xa núi non trùng điệp, mặt sông thuyền đò vô số, có thể nói là cảnh tượng hùng vĩ. Đường trong thành so với Thương châu càng rộng lớn hơn, hai bên gạch ngói hồng, lầu các mái cong, cửa hàng san sát. Trên đường ngựa xe như nước, đầy ắp tiếng người mua bán, tiếng thét to, tiếng cò kè mặc cả..... nổi lên một mảnh. Không ít người hoa y cẩm phục, phía sau tôi tớ theo sát. Cá biệt còn có những người trong võ lâm, quần áo phục sức khác nhau, vũ khí mang bên người cũng bất đồng, hoặc đi thành nhóm, hoặc cao ngạo một thân.....

Ngô châu là đại thành trung tâm Đại Mục, vận chuyển thủy bộ đều phát triển, là đầu mối giao thông trọng yếu, then chốt, vả lại Ngô châu không nằm trong phạm vi thể lực của tam đại môn phái, bởi vậy cũng hỗn tạp người thuộc các môn phái.

Tổng gia trang mặc dù ở Tái Dương, nhưng Tổng gia có vài người con đều đã đến tuổi trưởng thành, Tổng Tử Ngộ bị phụ thân phái đi phụ trách việc buôn bán ở Ngô châu. Ở đây có một biệt viện rất lớn. Ngoài ra, Ngô châu cách Trần Sơn phái gần một ngày lộ trình, Tổng Trần hai người quen biết cũng là ở đây.

Đoàn người trọ tại biệt viện thành bắc của Tổng Tử Ngộ. Ngay người hai ngày, Thương Thần Phi mang Thi Hiểu Nhiên đi xem tử lâu của hủn.

Tử lâu ở thành đông Vĩnh An phố, là nơi rất phồn hoa náo nhiệt ở Ngô châu. Một đường đi qua các tiệm chuyên doanh tơ lụa, châu báu, hương liệu, hương khói hàng mã, ...cuối cùng đứng trước một tòa tử lâu hai tầng, Thi Hiểu Nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy ba chữ tương đối đoan trang, tao nhã –“Tụ Vị Lâu”.

Thương Thần Phi chỉ một chút nói:“Chính là nơi này. Cẩm la phường cách vách kia là của Tổng huynh .”

Lúc này còn sớm, tử lâu có vẻ im ắng, nhưng cửa hàng cách vách đã có không ít người ra ra vào vào, kinh doanh quần áo tơ lụa, cũng là một lầu một trệt, mặt tiền cửa hàng rộng mở, bên ngoài trang hoàng thật sự có cấp bậc, chỉ nghe thanh âm Thương Thần Phi hàm chứa ý cười thản nhiên:“Tiệm của Tổng huynh làm ăn vô cùng phát đạt, những bộ xiêm y tinh xảo muốn mua trước tiên phải đặt trước, còn không, nhất định không mua được.”

Hai người đi vào Tụ Vị Lâu, lập tức có người chào đón, là chủ quầy họ Từ, ước chừng hơn ba mươi tuổi, lưu hai phiến ria mép, thoát nhìn khôn khéo, giỏi giang, thấy vừa Thương Thần Phi cung kính lại thông dong.

Ba người đi vào sương phòng bên trong hậu viện. Thương Thần Phi ngồi chủ vị, hướng Từ chủ quầy giới thiệu:“Đây là Thi cô nương, lúc này đang muốn tìm việc. Người xem nàng thích hợp làm việc gì?”

Từ chủ quầy đánh giá nàng, lại nghiêng ngẫm một hồi, hỏi:“Không biết Thi cô nương có biết chữ không?”

“Ta biết, chỉ là viết hơi xấu. Từ chủ quầy gọi ta Hiểu Nhiên là được rồi.”

“Hậu đường thiếu đầu bếp nữ, nhưng đầu bếp nữ công việc tương đối vất vả. Phòng thu chi đang có việc bận, muốn tìm người hỗ trợ. Thi cô nương nếu biết chữ, đi hỗ trợ không thể tốt hơn, cho dù không biết cũng có thể chậm rãi học. Không biết ý Thi cô nương thế nào?” Từ chủ quầy vẫn cố chấp cấp bậc lễ nghĩa, không muốn tùy ý gọi tên họ nàng.

Thi Hiểu Nhiên cũng không muốn đến cái chỗ khói hun hỏa liệu như phòng bếp, nghĩ tính sổ sách ở cổ đại hẳn là không làm khó được nàng, liền vui vẻ đáp ứng.

Thương Thần Phi cũng thực vừa lòng, để chủ quầy sắp xếp một gian sương phòng cho Thi Hiểu Nhiên. Lại nói với nàng:“Đêm nay chúng ta vì nàng tìm được công việc mà chúc mừng một chút, ngày mai hãy chuyển đồ lại đây. Về sau ăn ở tại đây, mỗi tháng tiền công là ba lượng bạc. Đây đều là do Từ chủ quầy quyết định.”

Ba lượng bạc cũng đủ ột gia đình bình dân sống trong hai tháng, ở cổ đại cũng coi như là một cái Tiểu Bạch linh. Thi Hiểu Nhiên hướng Từ chủ quầy cảm tạ, tâm tình nhảy nhót theo Thương Thần Phi đang ra khỏi Tụ Vị Lâu.

20. Chương 20: Hạnh Phúc Bình Thản

Vườn trong hậu viện Tụ Vị Lâu không nhỏ, trồng rất nhiều hoa và cây cảnh, nhưng ít có người đến nên cực kì thanh tĩnh, ở đó còn có bốn năm phòng. Thi Hiểu Nhiên dời đến một gian sương phòng, tại đây có một nha hoàn giúp việc bếp núc, gọi là Mộc Hương, là một nữ hài tử khoảng chừng mười tám- mười chín tuổi, một bên vừa giúp nàng thu thập đồ đạc, một bên còn kể rõ những người trong Tụ Vị Lâu một lần, nào là Từ chương quây khéo léo, mồm mép lợi hại bậc nhất, Đường đầu bếp làm nước giò ngào mật ăn ngon nhất; Bào Đường Triệu Lục coi trọng Minh Phương ở cấm la phường bên cạnh, rảnh rỗi thường chạy sang bên đó..... Nàng ấy còn nói thời gian làm việc không thể tùy ý chạy ra khỏi tử lâu, bằng không sẽ bị mắng; Có chuyện gì cứ trực tiếp tìm nàng ấy, bình thường cũng có thể đến phòng bếp tìm nàng ấy nói chuyện phiếm, về sau hai người còn có thể cùng nhau đi dạo phố.

Phòng thu chi tiên sinh họ Chu, tên Hoài Dân, Thi Hiểu Nhiên xưng là hấn Chu tiên sinh. Tuổi chừng hai mươi tám –hai chín, diện mạo nhã nhặn, tinh thần sáng láng, hoàn toàn không làm ra vẻ người đọc sách trí thức, trừ bỏ phụ trách tử lâu, ghi sổ sách hàng hóa mua vào mỗi ngày, kiểm kê tài sản, tiền lời, cũng kiêm luôn phụ trách quản lý Tụ Vị Lâu, cho nên công việc khá bận rộn. Thấy Thi Hiểu Nhiên y liên rất thích, thẳng thắn khen nàng bộ dạng xinh đẹp, so với mấy tú tài cổ hủ kia thú vị hơn nhiều.

Kỳ thật việc ghi chép sổ sách trong tử lâu cũng không phức tạp, chẳng qua là mỗi ngày kiểm kê chọn mua các loại rau dưa, thịt... cập nhật giá cả, thăm tra sổ nhập, ghi chép đồ gia vị, bàn ghế, chén đĩa tiêu hao, còn có tiền lời mỗi ngày cùng kết toán tiền lương cuối tháng, Thi Hiểu Nhiên cùng Chu tiên sinh học hai ngày, liền để ý rõ ràng, hướng y đề nghị chép vào bảng, chia cột sổ sách. Chu Hoài Dân nhìn đến cách kẻ bảng sổ sách của nàng có chút kinh ngạc, con mắt ở trên người nàng vòng vo vài vòng mới khen loại sổ sách này thật sự là vừa xem liền hiểu ngay mà trật tự cũng rất rõ ràng.

Thi Hiểu Nhiên làm việc ở hậu viện, trong một gian thư phòng, mới bắt đầu nên công việc mỗi ngày không nhiều lắm, Thi Hiểu Nhiên có cả một đồng thời gian để không. Có thể ở thư phòng xem sách, luyện viết chữ, hoặc là ở trong sân dạo một chút, cũng có thể đi đến phòng bếp học này học nọ, thậm chí có thể trở về phòng ngủ một giấc. Chỉ là giờ ăn Từ chương quây không cho nàng đến tiền thính, khách nhân rất phức tạp, nếu để một nữ tử tuổi thanh xuân như nàng bị đùa giỡn, y cũng không thể an tâm làm tốt công việc được.

Thương Thần Phi phòng ngay cách vách, nhưng hấn rất ít khi ở lại, nhưng từ khi đem Thi Hiểu Nhiên tới, sau mỗi ngày hấn đều đến xem nàng, còn thường xuyên cùng nàng dùng cơm. Lại tiếp vài ngày, những món tửu của Tụ Vị Lâu luân phiên được bày lên, Thi Hiểu Nhiên vừa thấy mỹ vị liền như mở cờ trong bụng, đối với mỗi món ăn đều khen không dứt miệng, lúc đem mỹ thực vào miệng hai mắt cứ híp lại, vẻ mặt hưởng thụ, Thương Thần Phi nhìn nàng, trên mặt luôn mang ý cười nồng đậm.

Đôi lúc hấn sẽ mang nàng dạo ngoài đường phố, mua cho nàng một ít đồ vật. Mĩ nam ở bên, thường có những ánh mắt ghen tị hoặc khinh thường của chúng nữ tử nhằm vào nàng, lòng hư vinh của nữ nhân giờ phút này được thỏa mãn, Thi Hiểu Nhiên mặt hàm ẩn ý cười, trong lòng tràn ngập ngọt ý dạt dào.

Vô luận là Chu tiên sinh, Từ chương quây, đến đầu bếp hay tiểu nhị, tất cả đối với Thi Hiểu Nhiên đều thật nhiệt tình và hòa nhã. Chu tiên sinh kiến thức sâu rộng, hiểu biết nhiều, thường giảng cho nàng một ít kiến thức kinh doanh trong tử lâu, thỉnh thoảng còn có thể giảng thiên tượng bát quái, chuyện xưa tiền triều hay đạo trị quốc, khi nói đến triều đình Đại Mục hủ bại hắc ám y lộ vẻ vô cùng đau đớn..... Còn nói thành Ngô châu tốt xấu lẫn lộn, quyền quý hoành hành, lưu manh tán loạn, y thường dặn dò nàng không được đi trên đường một mình, nếu muốn đi chơi tốt nhất phải có người cùng đi.

Đi làm vài ngày, Tổng Tử Ngộ cũng lại đây xem nàng, hỏi han ân cần, lại mang nàng đi thăm Cấm la phường cách vách. Cấm la phường lâu một trưng bày một loạt những sắp vải dệt, tôi tớ hay nha hoàn thường đến đặt hàng cho chủ nhân của họ; Lâu hai có thợ may lành nghề, nam bào nữ váy, bộ nào cũng được may theo công phu, bắt phâm.

Hai người ở trên lầu hai, Tổng Tử Ngộ kêu chương quây lấy đến một sắp hồng vải đỏ liêu, nắn vuốt trên tay, nói:“Đây là vân ti miên (nói chung là một loại tơ lụa) Vân châu sản xuất, mềm mại ấm áp, dùng để làm quần áo mùa đông là tốt nhất. Hiểu Nhiên, muội xem xem có thích hay không ?”

Vải dệt xúc cảm vô cùng tốt, màu sắc tươi sáng, Thi Hiểu Nhiên xác thực rất thích, lại xua tay nói: “Khi chuyển qua đây, Thương đại ca còn cho người tặng muội mấy bộ quần áo, đã đủ mặc rồi, huynh không cần tặng thêm nữa đâu.”

“Rất nhanh thời tiết sẽ chuyển lạnh, muội mặc quần áo đơn bạc hẳn khó chống đỡ qua mùa đông. Lại nói, y đưa quần áo, muội có thể nhận, huynh tặng, muội lại không cần, lẽ nào...?” Tổng Tử Ngộ khước miệng khẽ nhếch, “Chẳng lẽ muội ở đó giúp việc cho y vài ngày đã vội quên luôn vị đại ca này?”

Tuy biết là nói đùa, nhưng Thi Hiểu Nhiên vẫn biện giải: “Muội làm sao có thể không thừa nhận Tổng đại ca. Muội ở nơi này lại không có thân nhân, toàn dựa vào các huynh chiếu cố. Chỉ là các huynh đối với muội thật sự quá tốt, khiến lòng muội không khỏi băn khoăn.”

“Chính muội nói là không có thân nhân, nên dĩ nhiên các huynh phải chiếu cố muội. Huynh uội ở biệt viện của huynh, đáng ra muội không cần phải làm việc kiếm tiền, nhưng muội cứ kiên trì, đại ca ta đây mới thấy băn khoăn.” Tổng Tử Ngộ dẫn dắt từng bước, “Thôi, không nói mấy chuyện này nữa. Huynh thấy màu sắc này không tồi, vào đông mặc cũng sáng sủa, chọn sắp vài này đi.”

Buông sắp vải dệt xuống, y lại kêu người lấy đến hai tấm họa bản, để nàng tự chọn kiểu dáng hoa văn mình thích.

Thi Hiểu Nhiên ngắm nghía họa bản, vừa nhìn tranh minh họa tinh mỹ trước mặt, một bên vừa nghe Tổng Tử Ngộ ôn ngôn đề nghị, trong lòng cố lo lắng dần tiêu biến, chỉ cảm thấy có thân nhân ở bên, liền sinh ra một loại thể sự an ổn, cảm thấy cuộc sống thật yên ổn.

Tưởng rằng nàng đơn thân tiến vào nơi dị thế này, tứ cố vô thân, ngay cả năng lực tự bảo vệ cũng không có. Một đường bị bán lại bị bắt, nhưng may thay gặp gỡ được Tổng Tử Ngộ cùng Thương Thần Phi. Nay nàng có bằng hữu, có công việc, đồng sự hữu hảo, ở chung hòa hợp, còn có thể học được không ít điều, trong lòng thường thấy ấm áp bình tĩnh.

Cuộc sống ở Trích Tinh Phong tuy xa xỉ, nhàn nhã, nhưng cái loại hạnh phúc an nhàn này cũng như phù vân, mờ ảo bất định, ngay cả khi hai tay có thể chạm, có thể nắm chặt, cũng không biết nay sau sẽ biến hóa ra sao. Cố Bắc Viên đối với nàng không tệ, nhưng hẳn trầm tĩnh ít lời, ít có tình thú; Những người khác đều khá xa cách, người duy nhất có thể nói chuyện lại là một họa mi trong lồng-Trần Y Vân. Trong cung ba trường một thủ, năm trường một vệ, ai cũng đeo đao bội kiếm, vẻ mặt nghiêm túc; Thất Dương Cung rộng lớn, kiến trúc khí phái hào hùng, lại chẳng có chút phồn hoa sinh khí như ở thành Ngô Châu; Đồi lúc còn bị đại cung chủ kinh hách một phen, đem cổ nàng kê dưới đao mà trảm một nhát.....

Mà nay sống ở thế giới nháo loạn, mỗi tháng tiền công không quá ba lượng bạc, nhưng so với lúc trước ôm cả một rương bạc thì mới là hạnh phúc chân thật; nữ đầu bếp mặc dù kém thị tì Thất Dương Cung thướt tha mỹ mạo, song lại hơn vài phần hòa ái dễ gần; Bào Đường tiểu nhị so ra kém thủ vệ thân thủ linh hoạt, nhưng thường hay kể truyện tiểu lâm khôi hài khiến mọi người cười vui vẻ.....

Còn có Từ chương quây lười xán hoa sen, biết cách làm giàu; Chu tiên sinh thông kim bác cổ, làm tấm gương tốt; Mộc Hương xinh đẹp hoạt bát, thiện lương đáng yêu; Thương Thần Phi khí vũ bất phàm, thường mồm ý cười; lại có Tổng Tử Ngộ cởi mở sẵn sóc.....

Tiếng hoan hô truyện cười, bình thần hạnh phúc đều là sự thật, bọn họ làm cho nàng có cảm giác gia đình thân thiết, hạnh phúc như vậy cứ sinh sôi không ngừng, có mỹ thực càng thêm hạnh phúc trọn vẹn, có tiền trao tay, trái tim nàng cũng yên ổn hơn.

Nếu muốn nàng chọn, nàng cũng sẽ lựa chọn cuộc sống trước mắt.

Nghĩ đến đây, còn phải cảm tạ Hàn Thiên Tuyết đã hao hết tâm lực đem nàng mang ra.

Lại một ngày, Thương Thần Phi cầm tấm ván gỗ dày cùng không ít dây thừng tới, ở dưới một gốc cây trong viện hi hục bận rộn. Thi Hiểu Nhiên nhìn thấy, buông giấy bút trong tay, đi ra hỏi: “Thương đại ca, huynh muốn làm cái gì vậy?”

Thương Thần Phi ngẩng đầu, phượng mâu ôn nhu chảy xuôi, “Ngày hôm trước ở Triệu phủ huynh thấy một cái bàn đu dây, rất có hứng thú, nghĩ muội chắc chắn sẽ thích. Liên cho người tìm mấy tấm ván gỗ thích hợp.” Nói xong chỉ chỉ tấm ván gỗ bên cạnh.

Tấm ván gỗ đã được mài nhẵn, hai mặt đều bào đến sáng bóng. Thi Hiểu Nhiên nhìn hấn đang dùng ngón tay xinh đẹp bện dây thừng, trong lòng hơi hơi nhộn nhạo, “Thương đại ca, không cần phiền toái như vậy. Muội đã làm phiền huynh rất nhiều, cũng không phải không biết xấu hổ.”

Động tác trên tay không ngừng, dây thừng được thắt chặt, Thương Thần Phi cười cười, “Muội không phải là ở chỗ ta ăn không, phải trả tiền ăn uống, tại sao lại ngượng ngùng? Ta cũng nhàn đến vô sự, sao có thể nói là phiền toái?”

Cảm tạ nhiều ngược lại có vẻ khách khí, Thi Hiểu Nhiên mỉm cười, trầm mặc không nói, người muốn giúp ta làm bàn đu dây cũng có thể cho người khác tới làm, một soái ca độc thân như người tự mình động thủ sẽ khiến nhiều người mơ màng!

Thương Thần Phi đem dây thừng thắt lại, nhìn nàng nói “Hiểu Nhiên, nàng đứng xa ra một chút”.

Thi Hiểu Nhiên lui ra phía sau vài bước, nhìn hấn lấy ra cây chủy thủ, phi thân lên cây, ngồi xổm nửa người trên cành cây, cắt hai ba nhánh cây, vừa cẩn thận làm phẳng bề mặt, biểu tình thật sự chuyên chú, phẳng phất như thợ kim hoàn đang chế tác trang sức

Đem dây thừng buộc chặt, từ trên xuống dưới vài lần bận rộn một trận, rốt cuộc làm xong bàn đu dây. Thương Thần Phi lắc lư vài cái, nghiêng đầu cười nói: “Hiểu nhiên, nàng lại đây thử một chút, nhìn xem thế nào.”

Thi Hiểu Nhiên nhìn hấn trên trán chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, cả không gian đang tràn ngập sắc trời thu, nàng có chút cảm động. Đi qua ngồi lên bàn đu, nàng nhẹ nhàng đu đưa, nói “Thương đại ca, cái này tốt lắm, ta cũng rất thích.”

“Thích là tốt rồi. Ta làm có chút đơn sơ, về sau ta gọi thợ làm cho nàng một cái thật tốt.” Thương Thần Phi mặt mày nồng đậm, ở bên cạnh đẩy nàng một cái, bàn đu dây dong đưa cao cao.

Mặc dù đã là cuối thu, nhưng Thi Hiểu Nhiên chỉ cảm thấy trời sáng khí trong, gió hiu hiu êm dịu.

21. Chương 21: Lựa Chọn

Nam Sơn ở phía nam nguồn nước, tự động bao quanh Ngô châu. Trên ngọn núi cao nhất có tòa Chung Vân tự, tục truyền rằng vô cùng linh nghiệm, vì vậy hương khói hưng thịnh. Tổng Tử Ngộ có nói cây phong đỏ trên Nam Sơn đang nở rộ, vì vậy ba người liền chọn một ngày sáng sủa mà trèo lên xem.

Mạn sơn hồng biến, tầng lâm tẫn nhiễm (hoa đỏ nở rộ, nhuộm cả cánh rừng. A: Vật vã với câu này =.=). Vì là đầu mùa đông nên trên núi hàn khí tăng lên không ít, càng khiến cho phong cảnh thêm quyến rũ hữu tình. Đỉnh núi mây mù lượn lờ, mười mấy người bá vai nhau leo lên, suốt dọc đường cười cười nói nói.

Đại Hùng bảo điện của Chung Vân tự nổi tiếng là hùng vĩ cao lớn, chúng tăng ngồi trên bồ đoàn (đệm cói) gõ mõ, miệng ngâm kinh văn, không khí trang trọng, bình thản soi sáng sự mù mịt, thanh tẩy tâm hồn. Thiện nam tín nữ quỳ gối trên bồ đoàn, hai tay làm hình chữ thập, cúi đầu lễ bái. Thi Hiểu Nhiên cũng quỳ xuống theo, khấn cầu Bồ Tát hiển linh cho nàng quay trở về. Sau đó lại cảm thấy Bồ Tát cùng với chuyện mình xuyên không về đây một cái thuộc chủ nghĩa duy tâm*, một cái thuộc chủ nghĩa duy vật *, cảm thấy có điều mâu thuẫn, bèn đổi thành khấn cầu bình an.

*duy tâm, duy vật: bạn nào học triết học sẽ biết. Trong triết học, hệ thống thế giới quan được phân làm 2 trường phái: duy vật và duy tâm.

-Thế giới quan duy vật cho rằng, giữa vật chất và ý thức thì vật chất là cái có trước, cái quyết định ý thức. Thế giới vật chất tồn tại khách quan, độc lập với ý thức con người, ko do ai sáng tạo ra và ko ai có thể tiêu diệt được.

- Thế giới quan duy tâm cho rằng, ý thức là cái có trước và là cái sản sinh ra giới tự nhiên .

(theo SGK GDCD lớp 10 ^^) (Thanks chị V-Emy

22. Chương 22: Bên Bờ Lãng Giang

Trích Tinh Phong – Nghị sự điện cao ba trượng rộng năm thước, mặt đá lát cẩm thạch trơn bóng phản chiếu ánh sáng mập mờ. Lúc này, Tất Hàm cả người phong trần mệt mỏi tựa lưng vào điện.

Cố Nam Viễn thấy tay phải của hắn có vết máu khô, sau khi cho người băng bó đơn giản liền bước đến gần: ” Người tìm được nha đầu kia sao lại còn bị thương? Là người phương nào làm?”

Tất Hàm đối với vết thương nhỏ trên cánh tay không thêm quan tâm, ” Nàng ở một cái tửu lâu tại Ngô châu, ở cùng Thương Thần Phi của Đằng Vân các.”

“Người bị người của Đằng Vân các làm bị thương?” Mới đây là Huyền Kiếm môn, bây giờ lại từ đâu nhảy ra một cái Đằng Vân các, ai cũng muốn phá rồi Thất Dương cung hay sao?

“Là sơ suất của thuộc hạ. Vừa mới nhận được tin tức Thi Hiểu Nhiên ở Tụ Vị lâu - Ngô châu thuộc hạ liền một thân một mình lên vào muốn đem nàng về. Không ngờ có cả Thương Thần Phi ở đó.” Tất Hàm nói thẳng. ” Chuyện này liên lụy tới Đằng Vân các, không biết là có ý đồ gì hay không. Trước mắt Thất Dương cung cùng Huyền Kiếm môn như nước với lửa, nếu hai phái kia liên minh, chúng ta chắc chắn lâm vào thế bất lợi, vì vậy thuộc hạ đành về đây xin chỉ thị của cung chủ.”

“Thương Thần Phi? Là Đằng Vân các Tam công tử?” Cố Nam Viễn khoanh tay lại thông thả bước. Thương Mộ Sơn hai năm gần đây sống xa hoa dâm dục, thê thiếp thành đàn, Đằng Vân các cũng giao ấy đứa con tiếp quản, không hề tỏ ra yếu kém so với Thất Dương cung. Lần này bắt Thi Hiểu Nhiên đi, có lẽ là đã biết được tính chất đặc biệt của nàng ta. Bất quá muốn uy hiếp Thất Dương cung, đương nhiên sẽ không dùng một đứa nha đầu như vậy, hỏi lại: ” Nàng là bị Đằng Vân các cưỡng ép bắt đi?”

“Chắc là Hàn Thiên Tuyết bắt đi, giữa đường thì gặp được Thương Thần Phi. Hơn nữa...” Tất Hàm trầm ngâm chốc lát, ” là nàng tự nguyện ở lại.”

“Tự nguyện?”

“Thuộc hạ muốn dẫn nàng đi nhưng nàng không muốn, lại còn có quan hệ khá thân mật với tên Thương Thần Phi, dường như đã nảy sinh quan hệ nam nữ. ” Tất Hàm đem những chuyện xảy ra hôm đó kể lại cho hắn nghe.

Đệ đệ đối với nàng ôn nhu che chở, vậy mà mới vừa rồi đi vài ngày, nàng đã ôm ấp nam nhân khác. Gương mặt Cố Nam Viễn trở nên âm u lạnh lẽo, thanh âm tức giận: ” Đúng là cái loại nữ nhân lăng lơ trên hoa ghẹo nguyệt!”

Xoay người, thoáng lướt qua bóng hình mặc hắc y đứng gần cây Tùng ngoài cửa.

Tất Hàm thấy Đại cung chủ nổi giận, sợ rằng hắn sẽ giết người hả giận, vội nói: ” Thương Thần Phi gương mặt tuấn lãng, nữ tử phạm tục khó tránh khỏi động tâm. Nàng ta chỉ là một nha đầu bình thường, nhưng khá thân thiết với Nhị cung chủ. chúng ta vẫn nên bắt nàng trở về trước cái đã.....”

Ngẩng đầu lên lại thấy từ nãy đến giờ Cố Nam Viễn không hề nghe mình nói chuyện, ánh mắt hướng về phía cửa chính, biểu cảm trên khuôn mặt không chút gì thay đổi. Tất Hàm vội quay đầu lại, thấy thấp thoáng xa xa Cố Bắc Viễn một thân hắc y, không biết từ khi nào đã lặng lẽ đứng bên cửa.

“Bắc Viễn... đệ xuất quan?” Cố Nam Viễn giọng bình thản. Đệ đệ hai năm gần đây di chuyển không phát ra tiếng động, hơi thở như có như không, nếu không phải lúc này xoay người nhìn thấy, căn bản y sẽ không biết hắn đứng nơi này từ lâu. ” Lần này bế quan ra nhanh như vậy, thần công đệ luyện thể nào rồi?”

“Đã có tiến triển.” Cố Bắc Viễn bước vào điện, thanh âm trầm ổn như trước, nhưng lại không thể che giấu được sự lo lắng sâu trong đáy mắt: ” Đại ca, người đã bị bắt đi, tại sao lại không nói cho ta biết?”

“Người đã tìm được. Đệ cũng nghe rồi đó, nàng ta là nữ nhân không có quan niệm trinh tiết, còn đứng núi này trông núi nọ, lăng lơ vô sỉ. Chúng ta hao hết tâm lực để tìm nàng, nàng ta lại ở bên ngoài vùng trộm với nam nhân khác, không muốn cùng Tất Hàm trở về.” Cố Nam Viễn đời này hận nhất chính là loại nữ

nhân lắng lơ như nước, thị phi như hoa, khiến cho huynh đệ chia lìa, cha con đối đầu. Chán ghét mở miệng: ” Có can đảm phản bội Thất Dương cung, ta nhất định đem cái đứa nha đầu kia về chịu Hủ Cốt hình (đại khái là làm cho thối rửa xương). Một ả đàn bà như thế đệ còn quan tâm làm gì?!”

Cổ Bắc Viễn cũng không biết nên nói gì. Vừa nãy nghe thấy Tắt Hàm nói nàng ở bên ngoài yêu đương vụng trộm với Thương Thần Phi, cùng với hấn ta dây dưa mập mờ, còn không chịu về bổn nhiên trong lòng có chút chua xót. Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng mở miệng: ” Ta đi đem nàng trở lại.”

Cổ Nam Viễn thấy đệ đệ của mình một mực kiên quyết, cũng không muốn ngăn cản. Đây vốn là chuyện của hấn, để hấn giải quyết thỏa đáng cũng tốt: ” Đệ đi cũng được, xem như là giảm bớt rắc rối cho ta.”

Đình thai lâu các, lang yêu man hồi. (Không rõ ý câu này lắm, hình như là tả cảnh thì phải. , nó là đây, ai biết giúp mình)

Thi Hiểu Nhiên tựa vào lan can, nhìn xuống cái ao nhỏ có đàn ca lượn tung tăng. Sau khi cái đêm Tắt Hàm đến, ngày hôm sau Thương Thần Phi lập tức đưa nàng đến biệt viện của Tổng Tử Ngộ của thành Bắc, bảo nàng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài ngày. Kỳ thực trong lòng Thi Hiểu Nhiên rất rõ ràng, bất quá Tụ Vị lâu đã bị tìm ra, không thể cứ ở đó mà ngây ngốc.

Nếu Thất Dương cung thật sự muốn bắt nàng về... vậy Tụ Vị lâu kia hay biệt viện này thì có khác gì nhau đâu.

“Tổng đại ca, ta liên lụy mọi người rồi.” Thi Hiểu Nhiên thở dài. Đêm đó tự dưng nàng bộc phát cái tính độc lập, hại mọi người bây giờ phải lo lắng đề phòng.

“Chúng ta đều đã nói với muội là không cần lo lắng rồi, thế mà muội vẫn cứ khách khí là như thế nào đây! Muội chẳng phải đã nói qua sao, Y Vân ở nơi đó như chim trong lồng, cá trong chậu, ngay cả người ngoài cũng không được gặp. Nàng sợ dĩ phải đến đó là vì muốn bảo vệ Trần Sơn phái.” Tổng Tử Ngộ đứng bên cạnh vừa an ủi, vừa nghiêng răng nói: ” Ta chỉ hận không thể lập tức đến cứu nàng, làm sao lại có thể để uội bị bắt trở về cái chốn ấy được!”

“Thương đại ca là người của Đằng Vân các. Có khi nào làm cho Đằng Vân các bị phiền phức hay không?” Thương Thần Phi hai, ba hôm nay đều về rất muộn, đều là vì sắp xếp chuyện sau này cho nàng, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy thực áy náy.

“Ngày đó ở Nam sơn muội cũng thấy huynh trưởng của Thần Phi rồi đó, hấn ta chính là người nắm trọng trách to trong tay, nhiều người đối với hấn có thành kiến, thường hay bị xa lánh. Vì vậy gần như năm nào hấn cũng ở ngoài, không thềm đem người về Đằng Vân các. Võ Lâm các phái đều vì lợi ích của bản thân, thâm ám toán nhau rất nhiều, Thất Dương cung cùng Đằng Vân các từ lâu đã bất hòa, cho dù muội không ra mặt thì vẫn sẽ động thủ.” Tổng Tử Ngộ thấy nàng không vui thì bắt đầu trêu chọc nàng. ” Nè nè, muội thử nghĩ xem bản thân mình có tố chất hại nước hại dân hay không hở?”

Thi Hiểu Nhiên khóe miệng run run, tự hỏi xem có thể nào như vậy không. Các đại môn phái thường đối đầu nhau vì tiền tài hay đất đai linh tinh, hồng nhan gây họa xem ra cũng không phải cứ muốn là làm được. Có thể lựa chọn con đường cho riêng mình, vậy thì không cần sợ mưa sợ gió gì cả, cứ chạy dần theo thời gian. ” Tổng đại ca, ta luôn muốn có cuộc sống an bình, không cần chém giết ai cả.”

“Muội yên tâm, rồi sẽ có thôi mà. Chỉ là Thất Dương cung có một tổ chức ngầm cực lớn, cứ mãi dẫn muội chạy trốn cũng không phải là biện pháp tốt, cho nên Thần Phi mới đang cho người ra mặt hòa giải. Muội chỉ là một nữ tỳ nhỏ nhỏ trong Thất Dương cung, Thương huynh tự mình ra mặt hy vọng có thể toại nguyện uội.”

“Chờ chuyện này kết thúc, hy vọng là ta có thể trải qua một cuộc sống du sơn ngoạn thủy (nguyên văn là ngắm núi nghe nước), có thể tự mình tìm kẻ sinh nhai, hoàn thành mảnh ghép một gia đình bình yên.” Thi Hiểu Nhiên khát khao.

“Muội cứ nghĩ muốn kiếm tiền làm gì chứ? Nha đầu này, lúc nào cũng thích bận rộn. Còn không thừa dịp tuổi đang còn trẻ mà tìm đại một người để lấy, đồ cưới không cần lo gì cả, coi chừng mai một tuổi không còn nhỏ nữa thì không kịp đâu. Ta thấy Thần Phi cũng rất tốt, muội cứ nắm thật chặt vào!”

Bọn họ thì làm sao hiểu được cuộc sống như mong ước của nàng. Còn chưa đợi Thi Hiểu Nhiên trả lời, đã nghe từ xa một thanh âm truyền đến, "Nhắc gì đến ta thế?" Quay sang thì liền thấy Thương Thần Phi một thân áo trắng thêu hoa, bước đi nhanh nhẹn.

"Không, không có gì." Thi Hiểu Nhiên vội vàng che giấu, Tống Tử Ngộ ghép đôi uyên ương bấy bả mà còn để người khác biết được, thật đúng là dọa người mà.

Thương Thần Phi gương mặt mang theo ý cười, giọng nói nhẹ nhàng như nước, chậm rãi từ tốn: "Hai ngày nay có cảm thấy buồn chán hay không? Hôm nay thời tiết có vẻ không tồi, vừa hay ta đang rảnh rỗi, mang nàng đến bờ sông chơi chút nhé?" Nói xong lại nhìn sang Tống Tử Ngộ: "Tống huynh, có muốn cùng nhau đi hay không?"

Tống Tử Ngộ vội vàng xua tay: "Thôi thôi, ta ở lại đây thì tốt hơn. Các người cứ đi chơi vui vẻ đi, từ từ mà thưởng ngoạn nhé!" Lặng lẽ chuyển ánh nhìn sang Thi Hiểu Nhiên, hai đuôi mắt hẹp dài tựa hồ mang ý cười, như muốn nói "Từ từ mà hẹn hò nhé ~"

Ánh chiều tà ngã về phía Tây, mặt sông gió thổi nhẹ nhàng lướt qua, nắng cùng khói vẩn vít nhau trên cỏ, xa xa sắc trời mênh mang vô ngần, mây với núi thấp thoáng tựa tựa nhau. Cổ đại mặc dù không có nhà cao tầng, không thể thấy ánh sáng lấp lánh bảy màu trên cửa kính thủy tinh mỗi lần hoàng hôn buông xuống, nhưng không khí tươi mát, phong cảnh hữu tình. Thi Hiểu Nhiên tâm tình tốt hơn không ít, ngồi xuống nghỉ chân bên bờ sông, bỗng nhớ tới hà bao lúc trước vẫn còn đem theo, liền lấy từ trong tay áo ra: "Thương đại ca, cái này tặng cho huynh, huynh xem xem có thích không?"

Thương Thần Phi đón lấy, cẩn thận xem xét, ánh mắt đầy một mảng vui vẻ: "Cái này màu sắc tinh tế, hẳn là được nhuộm và lấy ra vừa đúng lúc, thanh à không sơ sài, rất hợp ý ta." Nói rồi lấy hà bao treo bên hông, rồi xoa nhẹ mi tâm của nàng: "Không cần lo lắng quá, hai ngày nữa chúng ta sẽ trở về Tụ Vị lâu."

Thi Hiểu Nhiên nhẹ nhàng cười: "Thương đại ca, ta không lo lắng, chỉ là muốn cảm tạ tất cả những chuyện mà huynh đã làm cho ta."

Đột nhiên không khí xung quanh có chút không bình thường, sát khí từ đâu tràn ngập, Thương Thần Phi ngưng khí quay người lại.

Thi Hiểu Nhiên cũng hướng tầm mắt nhìn sang. Ánh nắng chiều chiếu rọi, thân ảnh thon dài đứng lặng lẽ như cây tùng. Áo choàng trên vai khẽ rơi xuống một nửa, nửa còn lại cứ chơi vơi, bộ y phục màu đen lạnh lùng trang nghiêm trang, sát khí quanh quẩn bên người.

Nàng sợ tới mức bật thốt ra: "Nhị cung chủ!" Không nghĩ tới người lại đến nhanh như vậy, Thất Dương cung vì muốn bắt nàng, ngay cả Đại Boss (từ gốc :3) cũng xuất động.

Thương Thần Phi ôm vai nàng kéo ra sau, tay phải nắm chặt chuôi kiếm, tăng đề phòng lên mức cao nhất.

Tất Hàm nói, hẳn không tin. Vừa rồi thấy hai người anh ôm tới ấp, khanh khanh ta ta (gọi thân mật), hẳn cũng thực muốn không tin. Nhưng ngay lúc này, nàng vì nhìn thấy hắn mà sợ hãi tránh sau lưng Thương Thần Phi, hẳn tin thật rồi, trong lòng cũng đau đớn đến ê ẩm. Cố Bắc Viễn hai con người trầm lắng như không thấy đấy, sắc mặt đen hơn, nhìn thẳng Thi Hiểu Nhiên lạnh lùng mở miệng: "Người... thật sự không muốn quay về Thất Dương cung?"

Thi Hiểu Nhiên chưa từng nhìn thấy Cố Bắc Viễn nổi giận, bây giờ lại thấy sát khí ngưng tụ lại thành đám khói đen kịt như sương mù, khí thế làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, ép người khác đến mức không thở nổi. Nàng cắn bản không dám ngẩng đầu nhìn hắn, sợ tới mức bất giác lùi về phía sau.

Cố Bắc Viễn thấy nàng bước về phía sau, rõ ràng là có ý muốn cự tuyệt, hai tròng mắt híp lại. Đột nhiên một dải ánh sáng trắng như xé toạc bầu trời, Cố Bắc Viễn từ trên lưng rút ra một dây trường liên (Văng, dây xích dây ạ ~), hướng mặt Thương Thần Phi mà quát tới.

Đối với một người lấy việc luyện võ công làm thú vui, Cố Bắc Viễn tinh thông mười tám loại vũ khí. Hơn nữa trên người có độc là vũ khí tốt nhất, vì vậy trên người không cần đem theo kiếm hay đao linh tinh gì cả. Trường liên đối với hắn mà nói, là vũ khí, cũng là công cụ. Như tên, trường liên dài một trượng hai thước (đại khái khoảng 4m – Theo Wiki, Gg), dùng hàn thiết chế thành. Chính bởi vì nó dài và linh hoạt nên Cố

Bắc Viễn mới chọn nó làm vật tùy thân. Có khi không muốn lại gần làm bị thương người nhà, vì vậy liền rút trường liên lấy vật cần đưa, không cần khiến cho người ta bị độc đến mất mạng.

Thương Thần Phi thấy trường liên quất ra, vội rút bảo kiếm, nhảy vọt lên không trung né một kích. Biết Thi Hiểu Nhiên không có năng lực trốn tránh, chỉ cần nửa chiêu còn lại thôi cũng có thể làm nàng trọng thương, vì vậy bèn bay sang hướng khác.

Cổ Bắc Viễn nhìn ra suy nghĩ của hắn, cũng dời chiến trường sang bên phía bờ sông khác, cách nàng hơn trăm bước.

Trường liên của Cổ Bắc Viễn chiếm tuyệt đối ưu thế về khoảng cách. Tuy thân quá dài, không linh hoạt bằng roi, người sử dụng cũng không thể cử động tự nhiên nhưng vào tay hắn lại giống như sợi tơ bay lên lượn xuống phiêu dật, như linh xà (rắn) múa may, mang theo cả tầng nội lực hùng hậu. Sợi xích giống như núi lở lao đến cuồng cuộn, như cơn cuồng phong lướt qua tiêu diệt sạch mọi thứ cản đường, khiến Thương Thần Phi không tài nào chạm vào được. Thương Thần Phi không thể lại gần hắn, càng không dám lại gần hắn, không tài nào phát huy được sở trường dùng kiếm của mình, chỉ còn cách gắng sức chống đỡ.

Thi Hiểu Nhiên hoàn toàn không nhìn ra từ nãy đến giờ là các chiêu thức gì, chỉ cảm thấy sát khí đầy trời cùng với tiếng gió thét gào khiến người ta tê liệt thành từng mảng. Hai thân ảnh hắc, bạch cuốn lấy nhau, xẹt qua nhanh như chớp, cứ tách ra rồi lại quấn vào, không thể nào phân biệt được đâu là đường kiếm đi, đâu là đường xích đảo, chỉ còn một dải ánh sáng lấp lóe vụt đến rồi đi. Tiếng kim loại chạm vào nhau kêu loảng xoảng, từng tiếng như đập thật mạnh vào tim nàng. Cuối cùng thanh âm hóa thành hình, biến thành một sợi dây gút gao xiết chặt lấy trái tim, càng đè nén lại càng siết thật mạnh, đau đớn lan truyền đến từng thớ thịt. Hô hấp ngày càng khó khăn, đầu óc của nàng bây giờ bỗng trở nên trống rỗng, linh hồn như muốn bay vọt lên nên đè ép thân thể xuống, bên tai không còn nghe được tiếng đánh gọn lạnh lẽo của vũ khí, chỉ có một câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu: Thi Hiểu Nhiên, người xem xem người đã làm cái gì?...

Mỹ nam như hoa như ngọc, ai cũng không hề thiếu nợ ân tình của nàng.

Ngàn san vạn sai, tất cả đều là lỗi của nàng; là nàng suốt đời theo đuổi, thế nào lại khiến người khác đem tánh mạng ra làm vật đặt cược?

Bên bờ Lăng Giang khiêu chiến sinh tử, vô luận là ai thắng ai bại, vô luận là có người chết hay không thì người nên xuống địa ngục vẫn là nàng. Thi Hiểu Nhiên chưa có lúc nào hận bản thân như lúc này, chỉ mong bầu trời đột nhiên râm một cái, cầu cho sấm đánh nàng biến mất luôn đi,

Nhất thanh muện hương (ý là trong chốc lát, một lát), Thi Hiểu Nhiên bị kéo ra khỏi suy nghĩ của mình, chỉ thấy Thương Thần Phi như con diều bị cắt dây, bị đánh bật ra xa hơn hai mươi thước rồi ngã mạnh xuống đất. Thanh kiếm cũng bị trường liên cuốn văng ra xa, " ầm" một tiếng rơi vào lòng Lăng Giang, bọt nước văng lên tung tóe. Tim nàng như ngừng đập, trong lòng hoảng hốt, giống như phát điên chạy tới bên cạnh Thương Thần Phi.

Thương Thần Phi nằm vật trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đau đến nhú lông mày. Từ khoe môi một vết dài màu đỏ chảy xuống, hắn là bị thương không nhẹ.

Nhào người đến trước, toàn thân Thi Hiểu Nhiên giống như bị rút hết sức lực, hai chân mềm nhũn quỳ sát bên hắn, nổi hối hận trong lòng dâng trào càng cao, nước mắt cũng chảy ra như Hoàng Hà vỡ đê, gào lên " Thương đại ca....."

"... Hiểu Nhiên, huynh không sao..." Thương Thần Phi mở miệng an ủi nàng. Còn chưa kịp nói hết câu thì máu tươi trong miệng phun ra ào ạt, bạch sam nháy mắt biến thành hồng sam.

"... Đùng..... chết....." Thi Hiểu Nhiên khóc không thành tiếng. " Đều là..... là lỗi..... của ta....."

Một thân hắc y như Câu Hồn sứ của địa ngục, chậm rãi bước từng bước nhẹ nhàng đi lại. Cổ Bắc Viễn sắc mặt lạnh như băng, cả người tràn ngập sát khí chen lẫn đau thương.

Thương Thần Phi che ngực ho khan: " Hiểu Nhiên.... đi mau....."

"Không đi!!!!..... Vì ta..... mà huynh..... mới bị thương....."

Sát khí càng ngày càng nồng nặc của Cổ Bắc Viên khiến người ta cảm thấy ngột thở. Thi Hiểu Nhiên rơi từng giọt nước mắt, bỗng nhiên ngược đầu lên nhìn hấn, thanh âm kiên định: ” Nhị cung chủ, là do ta không muốn quay về Thất Dương cung. Tự làm tự chịu, ngài giết chết ta cũng được, chỉ cầu ngài hãy buông tha cho huynh ấy.”

Cổ Bắc Viên đứng lặng, trường liên rũ xuống đất, hai con người trầm lặng như mực, gương mặt ngưng trọng.

Không tài năng, không quen biết, ở thế giới này sống tạm một mạng, lẽ ra thế là đủ rồi. Chỉ vì nàng luôn mong muốn một cuộc sống như trong mơ, thế nên mới tạo thành cục diện hiện giờ. Thi Hiểu Nhiên hồi hận đã không còn kịp, nhưng không thể nào để Thương Thần Phi bị giết, nàng nhìn Cổ Bắc Viên: ” Nhị cung chủ, đây đều là do ta gây ra, tất cả đều không liên quan đến huynh ấy!”

Thương Thần Phi cố gắng nhắc thân thể dậy, kéo tay nàng: ” Ta không sao. Nhất định có thể hoàn thành cuộc sống mà nàng luôn nghĩ tới.”

Lời này càng làm Thi Hiểu Nhiên thêm áy náy, tâm như tảng băng muốn nứt ra: ” Nhị cung chủ, ngài buông tha huynh ấy đi. Ta cầu xin ngài! Ngài muốn giết ta cũng được, mang ta trở về cũng không sao, tất cả ta đều cam chịu. Chỉ mong ngài thả huynh ấy đi.....”

Nắng chiều chiếu xuống phía Tây, gió sông Giang nổi cuồng cuộn. Cổ Bắc Viên chỉ thấy trước mắt mình là hai người đang ôm nhau giữa một bầu trời đỏ rực. Nam tử lấy máu nhuộm hồng bạch sam, nữ tử lệ rơi đầy mặt, đau xót khôn cùng, không ngừng nhìn hấn mà hạ mình cầu xin. Hai người kia sinh tử gắn bó, tình cảm thâm thiết có nhau.

“Người nguyện ý vì hấn mà chết?” Cổ Bắc Viên nghe thấy thanh âm của chính mình đã không còn chút cảm xúc nào.

“Chỉ cần ngài buông tha huynh ấy, muốn chém muốn giết thì tùy ngài!” Dù sao nàng cũng phải chết, hà tất phải khiến người khác bỏ mạng vì mình. Thì ra các loại oai phong lẫm liệt trong tiểu thuyết không hẳn đều là Thánh mẫu, mà là tự mình trách mình, bị áy náy tra tấn suốt cả cuộc đời.

Nghe thấy lời này, nội tâm Cổ Bắc Viên bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường.

Người nguyện ý vì hấn mà chết, vì sao lại không thể vì ta mà sống?...

” Ta giết người thì có được gì đâu...” Cổ Bắc Viên cười chua xót, nụ cười làm cho người ta vừa lạnh run lại vừa đau thương.

Cô đơn lẻ loi hai mươi bốn năm, từ lâu hấn đã tự cho rằng trái tim mình đã đóng băng, không muốn cũng chẳng cầu mong gì cả, nay lại bị một nữ tử trên ghẹo khiến ặt hồ phảng lạng ngọn sóng. Ngày ấy vô tình gặp gỡ trong núi, cứ tưởng rằng ông trời thương xót cho hấn, đâu ai ngờ rằng đây chỉ là một giấc mộng tuyệt đẹp. Hiện giờ, người tỉnh, mộng tan, những nụ cười cũng dần biến mất, chỉ còn lại ánh trăng lạnh lẽo rơi lệ trên bầu trời.

Tất cả đều chỉ là những giấc mơ xa xỉ...

Nam tử áo trắng, sáng trong như trăng; nữ tử mỉm cười, xinh tươi như hoa; thật là một đôi được trời tác hợp!

Cổ Bắc Viên tâm lặng như nước, từ trong lòng lấy ra một cái khăn màu trắng nho nhỏ hình vuông, nhẹ nhàng ném đi. Chiếc khăn tay liền bị cuốn vào trong cơn gió, càng bay càng xa, cuối cùng không một tiếng động rơi xuống sông Lãng rồi biến mất hoàn toàn.

Chỉ thấy hấn đồ dẫn xoay người lại, từng bước từng bước một rời xa. Gió đêm thổi lạnh lẽo, con đường phía trước thật tịch mịch, thật hoang vắng. Những vệt nắng cuối cùng chiếu vào bóng hình cô độc đến cực điểm. Cái bóng ấy thật dài, tựa hồ như đang cười, mà cũng có khi đang thâm lặng rơi nước mắt.

Hoàng hôn buông xuống, ánh tím nhẹ nhàng lướt trên từng ngọn mây. Đêm nay ánh trăng lẻ loi không biết tìm ánh sáng nơi nào. Thất Dương sơn trúc xanh đổ rạp, Trích Tinh Phong mây trắng xa vời. Rời đi, khi chẳng còn ai ở cạnh...

23. Chương 23: Vào Đông

Thi Hiểu Nhiên đỡ hần quay về biệt viện của Tống Tử Ngộ, vừa qua đại môn, không biết là áp lực tinh thần quá lớn, hay là thể lực cạn kiệt, vừa thấy có người đến tiếp ứng, hai mắt nàng liền tối sầm rồi hôn mê bất tỉnh, vẫn là Thương Thần Phi đỡ nàng, miễn cho nàng bị ngã xuống đất. Mọi người kinh hoảng, vội vàng, một mặt bẩm báo Tống Tử Ngộ, một mặt sai người chạy đi tìm đại phu.

Lạc Khôn nhìn Thương Thần Phi một thân nhiễm huyết, mày nhíu chặt không nói được một lời, vội vàng đỡ giúp y vào nhà, đóng cửa vận công chữa thương cho hần.

Đại phu đến bắt mạch kê đơn cho hai người, nha hoàn vội vàng đun nước sắc thuốc, Tống Tử Ngộ sắc mặt lo lắng. Toàn bộ biệt viện bận rộn đến hơn nửa đêm mới đi nghỉ.

Sau khi uống thuốc, Thi Hiểu Nhiên cũng hôn mê không tỉnh, lông mày chau lại, đầu đổ mồ hôi, trong đầu luôn luân phiên xuất hiện hai khuôn mặt, một khuôn mặt mang theo tươi cười vô vọng, lạnh lẽo, khiến người ta lạnh buốt đến tận xương tủy; Một khuôn mặt khác chảy đầy máu tươi, vô cùng thâm trầm. Hai khuôn mặt đó không ngừng thoáng hiện, giống như kẻ đòi nợ đe dọa con nợ.....

Giày vò qua hai ngày, Thi Hiểu Nhiên mặc dù không có gì trở ngại, nhưng tinh thần so với trước kia kém hơn không ít. Thương Thần Phi trong cơ thể chân khí dư thừa, uống thuốc cộng thêm vận công chữa thương, hai ngày sau hai gò má liền hồng hào ửng hiện, tuy nhiên vẫn còn phải tiếp tục uống thuốc.

Lạc Khôn một tay bưng thuốc, đẩy cửa vào, thấy Thương Thần Phi đang nghiêng người dựa vào đầu giường, vẻ mặt thanh thản, liền đem thuốc đặt trên bàn nhỏ, đứng ở bên cạnh, mặt trông như đang có điều muốn nói lại thôi.

“Lạc khôn, muốn nói gì thì cứ nói. Giữa hai người chúng ta có cái gì là không thể nói?” Thương Thần Phi tà tà đứng dậy, trên mặt vẫn là vẻ tươi cười ôn hòa như trước.

“Sao công tử có thể để cho bản thân mình lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế?” Lạc Khôn thanh âm có chút nôn nóng, chỉ hận mình hộ chủ không chu toàn, ngày ấy công tử trở về, hần nhìn thấy vạt áo trước của công tử tràn đầy máu đỏ, cơ hồ hít thở không thông, may là bị thương không nặng, bằng không hần sẽ không thể tha thứ cho chính mình.

Thương Thần Phi tươi cười trên mặt không giảm, cúi đầu nhìn chén thuốc thâm nâu nhưng không bưng lên, “Ta chẳng phải không có việc gì sao? Mấy năm nay người cũng không phải lần đầu tiên thấy ta bị thương, làm gì mà lo lắng thế?”

“Nhưng đối thủ lần này không giống! Công tử biết rõ người của Thất Dương Cung chắc chắn sẽ tìm đến, còn một mình ra ngoài với nàng ta. Nếu xảy ra chuyện gì, thuộc hạ còn mặt mũi nào sống tiếp nơi hậu thế chứ!”

“Lạc khôn, cho dù người đến, hai người chúng ta liên thủ lại cũng không phải là đối thủ của Cố Bắc Viễn, nói không chừng còn có thể bị thương rất nặng.” Thương Thần Phi trong tươi cười lại hàm chứa suy nghĩ sâu xa, vui vẻ nói: “May là người không có tới!”

“May mắn hần cuối cùng không hạ thủ, bằng không.....” Lạc Khôn mở miệng, trong lòng cứ nghĩ đến mà sợ, hần không tán thành trên chóc Thất Dương Cung, nhưng không ngăn cản được quyết định của công tử, nay tình thế đối với bọn họ càng ngày càng bất lợi, Lạc Khôn thấp giọng hỏi: “Công tử, hiện tại có ý tưởng gì không?”

Thương Thần Phi hơi ngửa đầu, ngón tay gõ nhẹ trên mặt bàn, chậm rãi nói: “Hần quả nhiên là rất thích nàng ấy. Võ công của hần so với lần giao thủ trước cũng tiến bộ hơn nhiều. Chúng ta nên trở về Các Lý thôi.”

Lại nhìn thoáng qua thuốc, tay phải bưng chén thuốc lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, “Thuốc này đắng quá!”

Cầm chén thuốc nhẹ nhàng đặt lên bàn, Thương Thần Phi lấy khăn tay xoa xoa miệng, ánh mắt thâm thúy lại thâm trầm ý vị nói: “Nhưng có đắng cũng không đắng được lâu!”

Thi Hiểu Nhiên không thể không cảm thán thân thể cường tráng cùng năng lực tự lành của người tập võ, tuy rằng lúc ấy Thương Thần Phi thoát nhìn bị thương rất nặng, nhưng không quá hai ngày liền sinh long hoạt hổ, cùng cái tên xuất quỷ nhập thần Lạc Khôn kia một đường tạm thời rời Ngô châu. Trước khi chia tay hẳn dặn nàng nghỉ ngơi nhiều, chờ chuyện ở Đằng Vân Các xong xuôi rồi trở về Ngô châu.

Lại qua hai ngày Thi Hiểu Nhiên về Tụ Vị Lâu, hiện tại nàng mỗi ngày càng có nhiều thời gian ở tửu lâu học tập, rảnh rỗi liền đi theo sau Từ chương quây cùng Chu tiên sinh, hỏi đông hỏi tây, theo bọn hắn học cách làm ăn buôn bán.

Ăn cơm nàng không để người ta đưa đến hậu viện, mà cùng mọi người ăn, cùng tiểu nhị, nữ đầu bếp nói chuyện phiếm, hiểu biết càng nhiều nhân tình phong tục Đại Mục, nghe những đồn đãi nơi phố phường, hy vọng chúng sẽ giúp nàng mau chóng dung nhập xã hội này, tiếp nhận hết thấy những điều ở đây.

Trị an Ngô châu dường như có cải thiện, Chu tiên sinh không ngăn nàng xuất môn một mình trên đường nữa, mặc dù thỉnh thoảng có bắt nàng mang theo đại đao khách hoặc là võ sĩ mặt đầy dữ tợn bên mình, nhưng Thi Hiểu Nhiên chưa có gặp chuyện ý thế hiếp người hay chuyện ác bá đùa giỡn con gái đẳng hoàng gì cả. Chợ đêm ở đây càng náo nhiệt, hai bên ngã tư đường treo đủ mọi loại đèn lồng có màu sắc, hình dạng khác nhau, cả trai lẫn gái đều đi lên đầu đường; Vĩnh An phố cách Mẫn Thủy không quá một dặm, bờ sông không hề thiếu câu lan kỹ quán, hàng đêm sênh ca; Cũng có thuyền lớn của bọn nhà giàu du ngoạn trên sông, quý công tử phục sức tiên lệ, ôm cơ thiếp ở thuyền lâu cuồng hoan, ca đồng vũ nữ, nhạc đệm người múa, âm thanh ồn ào, náo nhiệt, truyền khắp trên không dòng Mẫn Thủy.....

Tụ Vị Lâu còn có một việc vui, Bào Đường Triệu Lục trải qua không ngừng cố gắng, rốt cuộc theo đuổi được Minh Phương ở tiệm cách vách. Triệu Lục vội vàng chuẩn bị sính lễ, đưa đến nhà Minh Phương, quyết định đầu tháng sáu sau sẽ thành thân. Gần đây Triệu Lục vui mừng lộ rõ trên mặt, trên mặt không phải nụ cười nịnh nọt, mà là nụ cười xuất phát từ nội tâm vui sướng.

Tổng Tử Ngộ thường xuyên đến cấm la phường xem việc làm ăn, sau thuận đường đến Tụ Vị Lâu, gọi một bàn đồ ăn ở nhà gian, kêu Thi Hiểu Nhiên lên cùng ăn.

Nhìn một bàn thức ăn đầy màu sắc, Thi Hiểu Nhiên liền ca thán lãng phí, “Tổng đại ca, chúng ta chỉ có hai người, gọi nhiều đồ ăn như vậy, Thương đại ca không thu bạc huynh à?” Nói xong gấp một khối phù dung bỏ vào miệng.

“Sao lại không thu tiền? Nước phù sa không lưu ruộng ngoài, dù sao huynh cũng muốn ăn cơm, không bằng đến nơi đây. Lúc này mời muội ăn cơm huynh đương nhiên muốn chọn thêm nhiều món một chút, bằng không Thương huynh sẽ nói huynh keo kiệt.” Tổng Tử Ngộ trên mặt mang theo ý cười thản nhiên, “Muội cảm thấy Ngô châu thế nào?”

“Tốt lắm, non xanh nước biếc, phồn hoa náo nhiệt, thủy bộ song song, giao thông thuận tiện. Chờ muội gom đủ tiền, sẽ mua căn nhà ngay tại nơi này mà sống yên ổn.” Người Trung Quốc luôn quan niệm an cư lập nghiệp, trước khi xuyên qua, Thi Hiểu Nhiên trong lòng mặc dù muốn mua nhà, nhưng chỉ có thể lóu lười trước những tòa nhà cao tầng đắt đỏ. Nhưng ở Đại Mục, Thi Hiểu Nhiên thu nhập khả quan, giá nhà lại thấp, việc an cư hẳn là có hi vọng.

“Vì sao nói những lời này? Nữ tử chung quy cũng phải lập gia đình.” Tổng Tử Ngộ rất là khó hiểu, an cư trí nghiệp chẳng phải là chuyện của nam nhân ư?

Quan niệm bất đồng, Thi Hiểu Nhiên chỉ lãnh đạm cười gấp đĩa rau trên bàn, không đáp lời.

Thấy nàng không đáp lời, Tổng Tử Ngộ tiếp tục truy vấn: “Chẳng lẽ muội đối với Thương huynh không có ý nghĩ gì sao? Hay là tại vì thời gian này y có việc trở về Đằng Vân Các nên muội mất hứng?”

“Muội nào có mất hứng, hiện tại rốt cuộc được tự do, có công việc, muội không có gì để theo đuổi cả.” Sau chuyện lần trước, trong lòng nàng lờ mờ cảm thấy mất mát, nói không may là đánh mất cái gì đó, không nghĩ tới ngay cả Tổng Tử Ngộ cũng đã nhìn ra, nàng vội vàng nói lảng sang chuyện khác, “Đừng nói muội, Tổng đại ca huynh tính thế nào?”

“Ta tính đi tây nam mở rộng làm ăn, gần đây huynh quen biết được hai bằng hữu buôn bán ở An thành, muốn đến An thành mở gia điểm trước. Ổn định địa thế, rồi xem có biện pháp nào liên lạc Y Vân không.”

“Tổng đại ca, huynh không thể đi lên Trích Tinh Phong, muội biết nơi đó kiểm soát ra vào gắt gao thế nào. Chờ Thương đại ca trở lại huynh hẵng cùng huynh ấy thương lượng một chút đi.”

“Muội yên tâm, huynh biết có chừng mực.” Tổng Tử Ngộ kiên định nói, “An thành là đại thành, chuyện này huynh cũng đã trù bị tốt, huynh chỉ muốn qua bên kia nhìn xem, sẽ không mạo muội tìm tới Thất Dương Cung.”

Thi Hiểu Nhiên biết khuyên không được hần, cũng không khuyên nữa, trong thanh âm hàm chứa vẻ u sầu: “Chỉ là huynh đi An thành, có lẽ muội sẽ khó nhìn thấy huynh, nơi đó muội không thể đi.”

Thời tiết trở lạnh, dãy núi nhấp nhô song biển rất nhanh bắt đầu trở nên hoang vắng, vạn dặm không mây lam nhạt thiên không, cả bầu trời dường như bao phủ cả mặt đất. Mặt sông muốn đóng băng, sương mù nhàn nhạt.

Hôn lễ của Triệu Lục thực náo nhiệt, Thi Hiểu Nhiên mang tiền mừng, sân không lớn, nhà dân bình thường, treo đầy mạn bố cùng đèn lồng màu đỏ thắm. Chú rể mặt mày hồng hào. Trong không gian sáng rực, đỏ thắm của ngày đại hỉ, tiếng người tiếng kèn huyền ảo, chú rể tân nương giao bài, trịnh trọng trang nghiêm song lại vô cùng hạnh phúc. Thi Hiểu Nhiên đột nhiên có cảm giác muốn rơi lệ. Nàng chẳng bao giờ biết loại sự tình xuyên qua này vì sao lại rơi trên đầu mình, nàng biết mình chỉ là một người bình thường, không thể làm ra đại sự kinh thiên động địa gì cả. Ký lai chi, tắc an chi*, nhưng không biết chính mình có may mắn được phủ bộ giá y đỏ thắm như vậy hay không.

* Ký lai chi, tắc an chi: đại loại như đến đâu hay đến đó, tùy cơ ứng biến.

Tổng Tử Ngộ muốn xuất phát đi An thành, bảo nàng ở lại đây hai ngày. Điểm tâm xong, Thi Hiểu Nhiên liền bọc quần áo, đi đến biệt viện thành bắc. Sương mù chưa kịp tan biến, mặt đất còn phủ một lớp sương mỏng, hai bên đường những cửa hàng mở cửa còn chưa nhiều, ngã tư đường quanh quẽ có hai ba người đi tới.

Đi đến chỗ ngã tư đường đại môn biệt viện, nghe một trận tiếng vó ngựa, sáng sớm tại đây như vậy là phá lệ đột ngột, chỉ thấy xa xa một con ngựa từ trong đám sương chạy đến, trên lưng ngựa một nữ tử khoác cái áo choàng thật dày, ngay cả đầu cũng được che kín, sau lưng đeo một cái bọc nhỏ y phục, trông hiển nhiên là lặn lội đường xa mà đến.

Thi Hiểu Nhiên cảm thấy thân hình người này rất quen thuộc, ngựa càng chạy càng gần, ngừng lại ở đại môn khẩu biệt viện, nữ tử toàn thân lộ vẻ tinh tế như nước, nghiêng đầu đối với Thi Hiểu Nhiên, kéo hạ mũ trên đầu, vẻ mặt mỉm cười.

“Y Vân!” Thi Hiểu Nhiên không dám tin tưởng, lập tức kêu lên.

24. Chương 24: Hạ Thiên Văn Cải Tiến Đi

Thì ra...

Da thịt trắng nõn trong không khí lạnh lẽo càng trở nên trong trẻo như nước, người đó không phải Trần Y Vân thì là ai?

Nàng mặc áo choàng trắng thuần, trên mặt có chút mệt mỏi, nhưng vẫn tràn đầy ý cười, cười khanh khách nói: “Không nghĩ tới phải không? Ta cũng kinh ngạc một hồi, đi đến phía trước nhìn, cứ nhiên lại là ngươi!” Nói xong xoay người nhảy xuống ngựa, một bàn tay nắm dây cương.

Thi Hiểu Nhiên thực tại có hơi bất ngờ, vội vàng chạy đến cho nàng ấy một cái ôm, “Không nghĩ tới thật là ngươi! Thật tốt quá!”

Trần Y Vân hiển nhiên không có thói quen dùng phương thức hoan nghênh nhiệt tình như thế, toàn thân có chút cứng ngắc, Thi Hiểu Nhiên hậu tri hậu giác, buông tay sang nắm cánh tay của nàng ấy, hưng phấn nói: “Ngươi đã trở lại, thật tốt quá, Tổng đại ca sẽ không cần phải đi An thành!” Tổng Tử Ngộ vốn tính một hai ngày nữa liền xuất phát, Y Vân trở về thật là đúng thời điểm, chậm một chút nữa, nói không chừng hai người này lại bỏ qua nhau. Thi Hiểu Nhiên nhìn nhìn đại môn, giảo hoạt nói: “Ngươi một hồi sẽ gặp huynh ấy thôi, hai người thật đúng là thần giao cách cảm nha!”

Trần Y Vân vỗ vỗ cánh tay nàng, cười nói: “Đừng nói nữa, chúng ta đi vào đã, cứ chần chừ đứng ở cửa đại môn sẽ bị người ta nhìn đến muốn chê cười.” Nói xong dắt ngựa cùng nhau đi vào đại môn.

Thấy gã sai vặt trông cửa quen thuộc, Thi Hiểu Nhiên phân phó, “Nhanh đi bẩm báo Tổng đại ca, nói Y Vân đã trở lại, chạy nhanh lên một chút, huynh ấy về sau nhất định sẽ thưởng cho người.”

Gã sai vặt đã làm ở đây hơn một năm, tự nhiên nhận biết Trần Y Vân, cũng biết nàng đối chủ tử là người rất quan trọng, hần liền cười hơ hớ đáp lại, vội vàng chạy tới viện của Tổng Tử Ngộ.

Hai người một đường theo sau, Thi Hiểu Nhiên vội hỏi: “Người làm thế nào trốn được tới đây? Cả đường đi không gặp nguy hiểm ư?”

Trần Y Vân thấy nàng trên mặt căng thẳng, vội nói: “Người đừng khẩn trương, ta không phải trốn tới, là Thất Dương Cung thả ta đi.”

“Hả?” Thi Hiểu Nhiên có chút kinh ngạc.

“Đợi lát nữa ta sẽ nói rõ ràng cho người nghe!”

Vừa qua khỏi tiền viện, chỉ thấy Tổng Tử Ngộ đang vô cùng lo lắng chạy tới, đến khi tận mắt thấy cả hai nàng, hần lại sững sờ đứng tại chỗ, dường như không thể tin vào hai mắt mình.

Thi Hiểu Nhiên kêu: “Tổng đại ca, huynh đừng đứng sờ sờ ra đó nữa. Đây đích thật là Y Vân đó! Mau tới cho nàng một cái ôm thật nhiệt tình nào!”

Tổng Tử Ngộ nghe vậy liền bình tĩnh, ba bước thành hai bước chạy vọt tới, nắm chặt cánh tay Trần Y Vân, đem nàng ấy ôm chặt vào trong lòng, hơi dùng sức, dường như muốn đem nàng ấy khảm vào tận xương thịt, thì thào gọi: “Y Vân, Y Vân”

Trần Y Vân bị ôm siết đến phát đau, nhưng trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào, như chợt nhận ra điều gì, nàng liền hơi giãy dụa, quần bách nói: “Chàng mau buông ra, ở đây còn có nhiều người!” Ở trước mắt công chúng thân mật như thế, nàng sao dám nhìn vào mắt người khác.

Nghe được thanh âm của nàng, Tổng Tử Ngộ mới cảm thấy đây không phải là mộng, hơi thả lỏng, một bàn tay lướt qua hai gò má của nàng, “Thật là nàng, quả nhiên không phải ta đang nằm mơ.”

Trần Y Vân trên mặt ửng hồng, thừa dịp hần buông tay vội vàng giãy ra, “Chúng ta về phòng trước đi, ta mệt chết đi được.”

Tổng Tử Ngộ bây giờ mới phát hiện chung quanh có không ít người, người người trên mặt đều ẩn ý cười, Thi Hiểu Nhiên lại không chút nào che giấu, khoe môi cong lên, mi hoan mắt cười, còn dịch qua bên cạnh hai bước.

“Chúng ta vào nhà rồi nói sau, đứng ở bên ngoài cũng có chút lạnh.” Tổng Tử Ngộ giấu không được vui sướng, vội vàng dẫn người vào phòng.

Trần Y Vân một đường giả vờ giả vịt cùng Thi Hiểu Nhiên nói chuyện, ngay cả dư quang cũng không thèm liếc về nam tử phía trước. Thi Hiểu Nhiên cúi đầu hé miệng cười trộm.

Vào nhà ngồi xuống, sai người pha trà nóng. Trần Y Vân ngồi bên cạnh Thi Hiểu Nhiên, không ngừng hỏi nàng vì sao lại biến mất, trên đường trải qua ra sao, vân vân... Thi Hiểu Nhiên ngẩn ngơ kể lại, thấy Tổng Tử Ngộ vẻ mặt lo lắng, không ngừng chen vào nói, trong lòng biết hai người này tất có một phen tâm sự muốn thổ lộ, Y Vân cố tình không nhìn thấy, thêm lúc này bị người ta cười, có chút ngượng ngùng, ngay cả con mắt cũng không thèm nhìn hần, vẫn lúi lét kéo nàng hỏi này hỏi nọ.

Lại tiếp tục làm bóng đèn, nói không chừng Thi Hiểu Nhiên sẽ bị Tổng Tử Ngộ oán niệm tước thành từng phiến bóng tuyết mất, nàng biết điều liền giả bộ ngáp một cái, nói với hai người: “Sáng nay vì chuyện này, muội thức dậy quá sớm, bây giờ còn buồn ngủ! Nếu Tổng đại ca không đi, vậy muội trước hết tới khách phòng nướng tiếp đây. Tổng đại ca sẽ không để ý đâu nhá, hai người cứ chậm rãi mà tán gẫu đi nhá.” Nói xong đứng dậy xuất môn, còn không quên nháy mắt ra hiệu với Tổng Tử Ngộ, cười cười nghịch ngợm.

Tổng Tử Ngộ cùng Trần Y Vân triền miên tâm sự như thế nào Thi Hiểu Nhiên không biết, nhưng ở chỗ thật mềm mại ấm áp, nằm xuống một hồi liền thật sự ngủ, ngủ thẳng đến quá trưa giờ Ngọ mới tỉnh lại,

cũng không thấy người đến gọi nàng ăn cơm trưa, không biết có phải hai người kia triền miên ngay cả cơm cũng không thèm ăn hay không.

Sửa sang lại một chút rồi ra sân, một nha hoàn mới chạy tới thỉnh nàng đi qua. Thi Hiểu Nhiên thấy Trần Y Vân thay đổi xiêm y, búi lại tóc, trên mặt không còn bốn ba phong trần, hai mắt nhộn nhạo một mảnh nhu tình, ngay cả khóe miệng cũng mang theo ý cười ngọt ngào, càng phát ra phong thái mê người, thật nghiệm chứng cái câu tình yêu là cách dưỡng nhan tốt nhất.

Đồ ăn dọn lên bàn, Tống Tử Ngộ vốn là một chủ nhân xa xỉ lãng phí, nay cơm so với bình thường còn phong phú hơn, ba người lại bày tới ba mươi sáu món ăn, hẳn cũng không biết thế nào mà ăn, không ngừng gấp đĩa rau cho hai người. Thi Hiểu Nhiên thắng thừng cười trêu ghẹo hắn.

Sau khi ăn xong Thi Hiểu Nhiên muốn về Tụ Vị Lâu trước, không muốn quấy rầy khoảnh khắc hai ngọt ngào của hai vị Tống Trần này. Trần Y Vân lại kéo tay nàng không tha, nhất định cùng nàng tán gẫu, còn đem Tống Tử Ngộ đuổi đi. (Chị Vân quá phủ ~)

Vào đông mặc dù bách thảo điêu linh (trăm cây héo úa), nhưng trong vườn tùng bách vẫn sừng sững, hai người ngồi xuống ở một tiểu các, nha hoàn đưa đến hỏa lò, bưng lên điểm tâm tinh xảo. Thi Hiểu Nhiên vội vàng hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Thất Dương Cung sao lại chịu thả người đi vậy?”

Trần Y Vân nhẹ nhàng thưởng trà, vạch xem những lá trà xanh đang chìm nổi trong nước, nói: “Tháng trước, Lạc Hà Cung bị giải tán.”

“Giải tán?”

“Chỉ biết là ý tứ của nhị cung chủ, đại khái là không muốn chậm trễ tuổi thanh xuân của chúng nữ tử, phu nhân, nha hoàn khác đều bị an bài cho hạ nhân ở Thất Dương Cung.”

Trà hương lượn lờ, tươi mát khẽ phất qua mũi, Trần Y Vân từ từ uống một ngụm, lại nói: “Ta cũng giống như vậy.”

“Vậy người còn nói Thất Dương Cung thả người đi ?” Thi Hiểu Nhiên thực nghi hoặc.

“Ta còn chưa nói xong, người so với ta còn gấp gấp hơn.” Trần Y Vân liếc nàng liếc mắt một cái, tiếp theo nói: “Ta nghe nói đương nhiên là không muốn. Ta nguyện ở Thất Dương Cung làm nô tì, cũng không nguyện tái giá với người khác. Lúc ấy nhiệt huyết tuôn trào, ta lao ra khỏi Lạc Hà Cung tìm nhị cung chủ lý luận.” Gả đến Thất Dương Cung đã là khuất nhục, lúc ấy biết được mình bị phân cho người khác, Trần Y Vân tình nguyện chết cũng không nguyện chịu nhục lần nữa, chạy vội ra mà không xét đến thị phi đúng sai.

Nhắc tới nhị cung chủ, Thi Hiểu Nhiên có chút ảm đạm, nhẹ nhàng hỏi: “Người nhìn thấy hắn rồi sao?”

“Ừm, là hắn chuẩn ta rời đi.” Trần Y Vân cười nhạt.

Lúc này nói ra thì phong khinh vân đạm, nhưng lúc đó thật sự rất kinh hách. Hồi tưởng lúc ấy nghe nói phải tặng của hồi môn cho cấp dưới Thất Dương Cung, không khác gì một tiếng kinh lôi đánh xuống, khiến nàng mờ mịt. Xác nhận sự thật không thể thay đổi, trong lòng nàng lửa giận bùng cháy. Nàng cũng là đại tiểu thư Trần Sơn phái, bị người ta bức hôn chia rẽ nhân duyên không nói, bị vắng vẻ giam lỏng tại đây trong đại viện cũng không so đo, ít nhất trong lòng còn tồn niệm tưởng. Nhưng tin tức lan truyền lại đẩy nàng vào vực sâu vô vọng.

Con hổ nóng nảy cũng biết cần người, lúc ấy Trần Y Vân thành linh vận khinh công lướt đi, một đường thẳng đến Trầm Hoa điện, muốn tìm cái tên nhị cung chủ kia để hỏi cho ra lẽ. Nàng thà rằng bị bầm thây vạn đoạn, cũng không muốn bị người ta hiếp bức hầu hạ cung phụng để đổi lấy tính mạng.

Chung quanh thị vệ lập tức phản ứng, bước nhanh đuổi kịp, muốn bắt nàng. May mắn Lạc Hà Cung cách Trầm Hoa điện không xa, trước khi bị chế phục Trần Y Vân gặp được một thân hắc y nam tử, hắn vẫy tay cho bọn họ lui ra, trong trẻo nhưng lạnh lùng như sương, long mi dài hạ phủ ánh mắt, vô bi vô hỷ, tựa hồ thể gian hết thấy đối với hắn chỉ là bụi bặm, không có gì có thể cho vào mắt, càng không để trong lòng.

Trần Y Vân biết hắn chính là nhị cung chủ.

Khi đó Trần Y Vân liên thanh chất vấn hần, nàng nếu là phu nhân do hần cưới hỏi đàng hoàng, đã gả vào, muốn dùng lý do gì mà hừ ra chứ? Nàng tốt xấu gì cũng là đại tiểu thư Trần Sơn phái, không phải là vật phẩm, tại sao lại bị tặng cho hần..... Trần Y Vân khẳng khái trần từ, thống thống khoái khoái phát tiết phần nộ ức chế trong lòng lâu nay!

Nói cả một tràng dài, nam tử đối diện mặt mày vẫn không chút thay đổi, hai tròng mắt trầm hắc như ao sâu, không chút gợn sóng, lời nàng nói tựa như cơn gió tầm thường gào thét bên tai hần, không lưu lại dấu vết gì ở trong đầu. Hắc y nam tử quay đầu nhẹ nhàng liếc mắt quét nàng một cái, thanh âm như hai tháng mùa đông tuyết tan chảy: “Người chính là Trần Y Vân ?”

Chỉ một cái liếc mắt này, chỉ một câu này, như đỉnh núi cao vạn trượng trống vắng hoang vu, mang theo u hàn của vàng trắng cô độc đêm khuya suốt mười hai tháng, Trần Y Vân khí thế như gió tiêu tán, chậm rãi đáp một câu: “Phải.”

Nam tử khuôn mặt tựa như băng, đã có một tia rạn nứt, sâu kín nhìn mây mù phương xa, “Người cũng muốn đi?”

“Đúng thế! Nếu nhị cung chủ vô tình, ta cũng không nguyện ở lại quấy rầy Thất Dương Cung.” Trần Y Vân đáp lời, cũng không cần nhắc đến chữ “cũng” này từ đâu mà ra.

“Vậy thì đi đi.” Nam tử xoay người, bóng dáng tựa như bút phết không thành nét, một tiếng than nhẹ đến không thể nghe thấy, như lẩm bầm lẩm bầm: “Đi hết đi! Cái gì cũng đừng lưu lại!”

Trong nháy mắt liền biến mất tung tích, để lại Trần Y Vân vẻ mặt nghi hoặc, không rõ như thế nào lại đột nhiên vân khai vụ tán (mây tan sương tỏa), đơn giản như thế lại đạt được ước mơ tha thiết - tự do!

Đây là lần đầu tiên cũng có lẽ là cuối cùng nàng nhìn thấy vị phu quân trên danh nghĩa này, lời đồn đãi vụt ra trong đầu, Trần Y Vân đột nhiên hiểu được phần lãnh khí đầy người của nam tử này là từ đâu mà đến. Đó là do vô số ngày ngày đêm đêm cô đơn lẳng đọng mà thành, là kiếp này vô vọng không thể chạm vào người khác, thâm thúy, cô độc như bầu trời đêm rộng lớn vô biên vô hạn, đi cùng với hần cả đời, trọn đời không thể cứu rỗi.

Nhị cung chủ kỳ thật so với nàng mới thật sự đáng thương!

Một tiếng mảnh sứ vỡ rơi thanh thúy xuống đất đem nàng về thực tại, thì ra nàng lại đắm chìm bên trong hồi tưởng, chén trà trên tay vô ý rơi xuống, nha hoàn bên cạnh loay hoay thu dọn. Thi Hiểu Nhiên phía trước cũng không yên lòng, vội hỏi: “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Trần Y Vân lấy ra khăn tay nhẹ nhàng lau nước đọng, “Cái kia.., nhị cung chủ như theo đúng như lời người nói, thật sự là một người rất tốt.” Tuy nhiên không giống nàng ban đầu miêu tả ôn hòa thân thiện như vậy, thật ra là lãnh đạm, thờ ơ.

“Hần rất tốt, hần cũng chuẩn ta rời đi.” Thi Hiểu Nhiên lẩm bầm nói.

Trần Y Vân nhớ tới sự kiện chuyện trọng yếu, hỏi: “Hiểu Nhiên, ngươi có biết vì sao Cố Bắc Viễn không thể gần nữ sắc hay không?”

“Này, có thể là do luyện cái võ công gì đó đi?”

“Ra là ngươi không biết. Người đi rồi ta mới nghe được đồn đãi, hần không phải luyện võ công, mà là toàn thân mang kịch độc, bất luận kẻ nào cũng không thể tiếp cận. Nghe nói hần mới trước đây bị người hãm hại, thật sự rất thảm, bị người ta lấy thân luyện độc, mặc dù không chết, song lại trở thành được nhân. Sau đại cung chủ ra tay, mới cứu được hần ra. Nhưng chỉ cần có người tới gần hần, sẽ lập tức bị độc chết.”

“Không phải chứ? Nếu như vậy ta làm sao còn sống?” nghe thế nào cũng giống nói nhảm.

Trần Y Vân ánh mắt sáng ngời, vội vàng hỏi: “Ta đã nghĩ tới hỏi người việc này, người ở Trầm Hoa điện phụng dưỡng hần, rốt cuộc có thể tới gần hần bao nhiêu?”

“Rất gần, hần còn đứng bên người dạy ta viết chữ.” Kỳ thật hần còn đem ta ôm vào trong ngực, tuy nhiên việc này Thi Hiểu Nhiên nói ra sẽ dọa nàng ấy kinh hãi mất. Đoạn thời gian này sống ở Ngô châu, Thi Hiểu Nhiên cũng hiểu biết Đại Mục thế tục, nam nữ vẫn thực bảo thủ, giống như hôm nay trước công chúng Tổng

Tử Ngộ ôm Trần Y Vân, tuyệt đối là việc đòi phong bại tục, nhiễm bẩn trong sạch của nàng ấy- bất quá Trần Y Vân đã gả cho người, trong mắt thế nhân cũng không thể coi là trong sạch.

Trần Y Vân không nói chuyện, chỉ nhìn nàng thật lâu, ở trong đầu cứ tự hỏi, cuối cùng mới nói:“Ta cuối cùng cũng hiểu được người -một nha hoàn vì sao ở Thất Dương Cung lại sống dễ chịu như vậy. Nghe đồn chỉ cần bắt luận kẻ nào tới gần nhị cung chủ trong vòng ba thước, độc khí màu đen trên người hẳn sẽ phun ra, giống quỷ quái Tu La địa ngục chủ động tập kích người tới, nháy mắt chí tử. Người tới gần hẳn không một ai còn sống.”

Nàng nhợt nhạt cười cười, nói:“Người thật đúng là một cái ngoại lệ, trách không được lại bị bắt đi!”

Màu đen, độc khí, Thi Hiểu Nhiên nhớ tới ngày ấy ở bờ sông từng nhìn thấy trên người Cố Bắc Viễn có nhiều lần sương mù màu đen tỏa ra, rất là dọa người, lúc ấy còn tưởng rằng hẳn công phu quá cao, sát khí tụ hình, nguyên lai là độc khí.....

Giống như một cơn lốc, xua tan sương mù mờ mịt, hết thấy thông suốt. Đây là vì sao nha hoàn ở Trầm Hoa điện vô luận bưng trà hay mang đồ ăn đều đứng xa xa buông đồ xuống rồi bước đi; Vì sao mọi người đều nhìn mặt hắn mà lo lắng; Vì sao vô luận là Cố Nam Viễn hay Tất Hàm đều bảo trì khoảng cách với hắn; Vì sao người ở Thất Dương Cung lần đầu tiên nhìn thấy nàng luôn bày ra vẻ mặt kinh ngạc; Vì sao Cố Bắc Viễn làm ra vẻ không xem mỹ nhân bậc nhất trong Lạc Hà Cung, lại cố tình cùng nàng nói cười.....

“Hiểu Nhiên, người thể chất như thế nào đặc biệt như thế? Trước kia có trải qua cái gì đặc biệt không?” Trần Y Vân hỏi.

“A, không, ta cũng không biết vì sao như vậy.” Thi Hiểu Nhiên hốt hoảng, hiện tại còn chưa tiêu hóa xong sự thật Cố Bắc Viễn không thể thân cận người. Đại khái là do nàng từ nhỏ ăn tam tụ tinh?, sau khi lớn lên mỗi ngày ăn mấy chục loại hóa học , chất phụ gia, đối với độc vật có sức chống cự càng mạnh. Nếu không thì chính là xuyên qua thời không, xác thực đều là trải nghiệm đặc biệt.

Trần Y Vân thấy nàng hình như có điều giấu diếm, đoán rằng nhất định là đang thương tâm, nói:“Người đừng nghĩ nhiều, hiện tại chúng ta không phải rời khỏi nơi đó rồi sao? Người cũng quá an ổn bình an, về sau hảo hảo mà sống, tìm nam nhân tốt mà gả cho. Cả đời an nhàn thản nhiên, mới là hạnh phúc của nữ nhân.”

“Ừm”, Thi Hiểu Nhiên hàm hồ đáp, trong lòng ngũ vị trộn lẫn, cực độ không phải tư vị.

Đoạn thời gian này, Thi Hiểu Nhiên cố ý không nghĩ tới Cố Bắc Viễn nữa, không phải không nghĩ, mà là không dám nghĩ. Không dám nghĩ đến bóng dáng hắn bị ánh chiều tà kéo dài tịch mịch, vắng lặng. Không dám nghĩ đến hắn bị gió thổi bay, tựa hồ mỗi một cơn gió thổi qua đều mang theo mất mát mãnh liệt. Không dám nghĩ đến hắn mang theo băng hàn thấu xương cay đắng cười khổ..... Hiện tại, tất cả như thủy triều dâng lên trong lòng, kinh động toàn thân khiến nàng rét run, kinh hãi đau lòng!

Nhớ tới núi Đại Lang lần đầu gặp mặt, hẳn một thân khí chất cao ngạo lồi lạc. Ở Trầm Hoa điện, ít lời thiếu ngữ, hời hợt như ánh trăng. Khi tĩnh như ao trong suối vắng, khi động giống như một trận gió lốc. Chính là cuối cùng, đều hóa thành bờ Lãng Giang, bóng dáng nặng nề, đen đặc giống như mực, trầm trọng như núi.

Cho đến lúc này, nàng mới hiểu được vẻ tươi cười kia vì sao lại thô lương như thế, nàng là người duy nhất hắn có thể thân cận, nhưng cũng rời xa hắn. Ngày ấy hắn tiến đến, không có lòng muốn giết chết nàng. Hắn chỉ muốn mang nàng trở về thôi.

Hiện tại, nàng không bao giờ trở lại Trích Tinh Phong nữa, người đầu tiên nàng nhìn thấy trên thế giới này không bao giờ muốn đến gặp nàng nữa!

Nhất giang hàn thủy hướng đông lưu, đem cười vui cùng bi thương này chôn vùi với nhau!

25. Chương 25: Tương Lai Không Rõ

Thi Hiểu Nhiên không có hứng thú nói chuyện phiếm, cũng không muốn quấy rầy bọn họ, bèn vội vàng chào từ biệt. Tống Tử Ngộ thấy sắc mặt của nàng không tốt lắm, liền kêu người hầu đánh xe chở nàng về. Xe

ngựa đi tới Vĩnh Yên phố, thấy có một chiếc xe đang chắn trước cửa Tụ Vị lâu, thực là ngừng không đúng chỗ. Kế bên còn có hai người mặt mày hung ác, xem ra là có tập võ công. Thi Hiểu Nhiên đẩy mạnh cửa bước xuống, hơi nhú mi, thế này chẳng phải là không muốn cho người ta bước vào hay sao? May mắn bây giờ còn chưa phải giờ cơm.

Vừa bước vào đại sảnh thấy phía bên trái bàn lớn có một người ngồi, khoảng hai mươi mấy tuổi, ngũ quan bình thường, quần áo đơn giản, dáng người rắn chắc, trên mặt ẩn hiện sát khí. Trên bàn không rượu không trà, cũng không có đồ ăn, nam tử lưng ngồi thẳng tắp, tay phải nắm chặt cây đao; phía sau hắn cũng có vài người, trên bả vai đều giắc theo đao kiếm. Có hai người thấy nàng chuẩn bị tiến vào thì vội vàng giơ tay ra cản trở. Thi Hiểu Nhiên kinh ngạc, trừ bỏ Thất Dương cung, nàng cũng đâu có đặc tội với ai khác! Nam tử ngồi trên bàn liếc nhìn từ đầu đến chân nàng, thần sắc vô cùng ngạo mạn nói: "Vị này chính là Thi cô nương?" Không thấy tiểu nhị nào ở đó cả, chỉ có Từ chương quỳ đang lo ngại đứng ở sau quỳ, hơi nghiêng đầu, khóe mắt nhìn nàng vô cùng lo lắng. Thi Hiểu Nhiên không trả lời mà hỏi ngược lại: "Người là ai?" Chung Cửu Đường phát tay bảo hai tên mang đại đao lui ra phía sau, còn hắn bước thông thả đến trước mặt nàng, dáng người cao lớn khiến cho người ta cảm giác bị áp bách. "Tại hạ Đằng Vân các Chung Cửu Đường, người giang hồ tặng biệt hiệu Đoạt mệnh cửu đao." "Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu." Thi Hiểu Nhiên đem câu tên của người trước giờ ta chưa từng nghe qua!" trực tiếp nuốt vào bụng. Nếu là Thương Thần Phi phái người của Đằng Vân các đến, chương quỳ hẳn sẽ không lo sợ như vậy, người này tới chắc hẳn chẳng có ý tốt gì rồi. "Ta không phải Thi cô nương, ta chỉ là nữ đầu bếp ở đây. Thi cô nương hôm nay đi Bắc thành với Tổng công tử từ sớm rồi. Nàng nói phải hai ngày nữa mới trở về." Chung Cửu Đường hướng nam tử bên cạnh nháy mắt một cái. Tên mang đại đao lập tức hiểu ý, mang theo đám người đi tới phía quỳ, đồng loạt liếc nhìn Từ chương quỳ, thô bạo mà hỏi: Người nói, nàng ta có phải Thi Hiểu Nhiên hay không?" Từ chương quỳ sợ tới mức đầu suýt nữa thì rớt vào trong cổ, nơm nớp lo sợ đáp: "Phải." "Thi cô nương thật là thú vị!" Chung Cửu Đường lộ ra vẻ hài lòng cười cười, nói rõ ý đồ của mình: "Tại hạ phụng chỉ của Nhị công tử thỉnh Thi cô nương đến các hai ngày." Thi Hiểu Nhiên bất đắc dĩ chẳng biết làm thế nào, đại não rối tung. Thương Thần Phi là Tam công tử Đằng Vân các, vị kia hẳn là Nhị công tử – Nhị ca của hắn, cái tên đây về cọt nhả. Hắn cùng Thương đại ca quan hệ không tốt, vậy tìm mình làm gì cơ chứ? Vội nói: "Ta thực cũng không biết Nhị công tử, Đao đại ca đây hẳn đã nhầm lẫn gì chẳng?" "Tại hạ chính là tìm Tụ Vị lâu Thi cô nương, cô nương không cần chối làm gì cả." Hai tên đi phía sau hắn làm bộ giơ cây đao lên. Thi Hiểu Nhiên biết mấy người này không dễ chọc vào, chính mình trước mắt không thể trốn thoát, chậm chạp nói: "Nhị công tử thật là quý nhân, được ngài ấy để tâm đến thật là vinh hạnh của ta. Bất quá không thể cứ tay không như vậy mà đến gặp ngài ấy được, chỉ còn cách thỉnh Đao đại ca chờ một lát để ta đi sửa soạn đồ đạc, dọn dẹp một chút đã." "Không cần. Thỉnh." Chung Cửu Đường không kiên nhẫn cùng nàng nói chuyện linh tinh, nắm lấy cánh tay lập tức kéo nàng ra khỏi cửa. Trong nháy mắt, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy xương tay của mình gần như bị bóp nát, đau đến kêu lên, vội nói: "Buông ra, ta tự mình đi được!" Chung Cửu Đường nói lỏng tay, hừ một tiếng rồi bước thẳng. Hai gã mang đao vẫn đi theo phía sau, lên tiếng thúc giục nàng đi mau. Lúc Thi Hiểu Nhiên bước ra cửa có ngoài đầu nhìn lại Từ chương quỳ rất nhiều lần, hy vọng hắn có thể cấp báo cho Tổng Tử Ngộ hoặc Thương Thần Phi. Ra đến ngoài cửa, có người đẩy nàng lên xe. Chưa kịp đợi nàng ngồi xuống đàng hoàng, xe ngựa đã tung vó mà chạy về phía thành Ngô Châu ở hướng Đông. Gió lạnh tiến dần vào xe, Thi Hiểu Nhiên vội ngồi cách xa cái khung xe ra, thậm chí hôm nay thật đúng là loạn. Đầu tiên là gặp lại Trần Y Vân, tiếp theo là biết Cố Bắc Viễn thân mang kịch độc, còn hiện tại là bản thân mình sẽ đi đến nơi nào còn chưa hay biết. Ngay tại lúc Thi Hiểu Nhiên không biết sẽ bị đem đi tới đâu, cũng dưới bầu trời xanh thẳm ấy, tại Trích Tinh Phong, một người nắm chặt cây trường đao, chuyển động nhanh như thiểm điện, bay vút lên như chim hồng nhạn. Ánh đao như sấm vũ, lại như chớp giật. Hắn vốn là thiên phú dị bẩm, hai tuổi tập võ, sáu tuổi thì bị giam giữ, bị luyện độc, lại ngoài ý muốn đã thông kinh mạch, sau này võ công tiến bộ thần tốc. Tất Hâm nhảy lên đỉnh núi, vừa thấy đường đao tung hoành, mắt không nhìn rõ là chiêu thức gì, chỉ nghe tiếng gió xé rách lọt vào tai. Biết có người đến, người kia thu thế lại, thoảng chốc mọi thứ trở nên yên ắng lạ thường. "Nhị cung chủ, người dừng luyện nữa. Người đã luyện đến trình độ nào rồi mà còn cầm kiếm múa lộn làm chi nữa chứ, phải coi trọng sức khỏe của bản thân!" Tất Hâm kêu khổ. Cố Bắc Viễn nhìn hắn, nói: "Ta không luyện đao thì làm gì bây giờ?" Tất Hâm cũng không biết phải trả lời ra sao. Nhị cung chủ vốn là người lạnh lùng, lần trước ra ngoài tìm Thi Hiểu Nhiên lại một mình trở về, còn không cho người của Thất Dương cung đi bắt nàng. Từ lúc đó, ngài ấy nói ngày càng ít, cả ngày chỉ ở lì một chỗ, cả người tản ra âm khí lạnh lẽo, trong mắt không còn độ ấm. Đại cung chủ có khuyên ngài chờ giải hết độc

trong người rồi thì thiên hạ không nơi nào không có hoa cỏ, còn nói Lạc Hà cung mỹ nhân vô số, không tin không tìm được người. Kết quả là hai ngày sau Nhị cung chủ hần liền giải tán Lạc Hà cung. Tắt Hàm cân nhắc một lúc rồi nói: " Vừa rồi mới có tin tức, Xích Kim hoa đang nở nhụy, đợi đến lúc thời tiết cực lạnh sẽ nở." Cổ Bắc Viễn đầy mắt gợn sóng, không hề để ý. "Năm nay đúng là không tồi, Thận thú bắt được rồi, Hồi Lung quả tìm biết bao nhiêu năm cuối cùng cũng tìm được, ngay cả Xích Kim hoa cũng đang nở nhụy, mong là mọi thứ đều như ý nguyện." "Trừ bỏ chờ đợi thì cũng không có gì khác biệt." Cổ Bắc Viễn vẫn mang loại ngữ khí thờ ơ. " Người tới đây chỉ để nói cái đó?" Tắt Hàm bị thái độ của hần làm cho suýt tí nữa thì hộc máu, trách không được mấy tin tức này Đại cung chủ không muốn tự mình nói với hần. Thấy bộ dạng hần hiện tại liền nổi lên tức giận: " Đệ nếu thích nàng ta thì cứ bắt nàng ta về đi, nàng sao có thể không hạ mình mà hầu hạ đệ chứ. Chỉ cần lên đến đỉnh Trích Tinh Phong thì nàng còn có thể nghĩ ngợi gì nữa?! Đẳng Vân các sẽ không vì một nữ nhân mà cùng Thất Dương cung đối mặt đầu đá, cho dù có trở mặt với nhau thì Thất Dương cung cũng không sợ hãi!" Khuôn mặt của Cổ Bắc Viễn giống như ngưng đọng thành một lớp băng, liếc Tắt Hàm một cái: " Nàng không thuộc về ta, ta cũng không cần nàng." Lại ngẩng đầu nhìn bầu trời, mấy đám mây to tướng đang cuốn lại vào nhau, ngay cả nàng cũng không muốn ở lại, vậy làm thế nào mà mang về chứ? Có lẽ cũng giống như các nha hoàn trong Trầm Hoa điện mà thôi, trên mặt luôn luôn hiện lên vẻ kính cẩn ngưỡng mộ, kì thật trong lòng đều là sợ hãi cùng chán ghét, chỉ hận sao không thể cách xa hần hơn ngàn vạn dặm. Tắt Hàm trong lòng tràn đầy bất đắc dĩ. Nhị cung chủ thực sự rất khác biệt, nếu là Đại cung chủ, hần là người đã không lo lắng nhiều như vậy, trước tiên cứ giữ người kia bên người rồi hẵng nói sau. Nhị cung chủ quá mức hồ hững, ít ham muốn, hoàn toàn không giống một con người tràn đầy nhiệt huyết. Hần khi còn bé chịu nhiều đau khổ, không trở thành đồ đệ của đại ác nhân hoặc đánh mất tính người đã vạn hạnh trong bất hạnh rồi, nếu là người khác, sợ rằng đã phát điên từ lâu rồi.

26. Chương 26: Chương 26

Hồng ly biệt trang nằm kề một con sông, nhà xây trên mặt nước, bố cục xảo diệu. Ở trong có một lầu, tiếng đàn và sáo không dứt. Có người hầu tiến vào lầu, hướng về người ngồi phía trước cẩn thận đưa tin: "Nhị công tử, Chung Đường chủ đã trở lại, dẫn theo một nữ nhân trở về." Người ngồi ghế trên đúng là Thương Dịch Dương, ngồi trên tấm đệm mềm, bên cạnh một tử y nữ tử gần như lui vào trong lòng hần, bàn trước mặt bày đầy rượu ngon cùng điểm tâm. Nghe vậy, nâng mắt miễn cưỡng nói: "Dẫn tới đi." Vẫy vẫy tay cho nhạc sư cùng ca vũ lui ra, một ngón tay nâng cằm mỹ nhân, nói: "người đến là nữ nhân của nhị cung chủ Thất Dương Cung, không biết nếu cùng mỹ nhân đây so sánh thì ai hơn ai một bậc nhỉ?"

Tử y nữ tử cười duyên không ngừng, sáng giọng: "Nhị công tử nhanh như vậy liền có mối nói cũ, ta thật đau lòng à nha!" "Chỉ là tò mò, muốn nhìn một chút thôi, ai cũng so ra kém người." Nói xong lại bóp lấy mỹ nhân trong lòng một phen. Thất Dương Cung từ sau khi hai huynh đệ Cổ gia tiếp nhận, trong mười năm không ngừng lớn mạnh, nay đã ngang hàng với Đẳng Vân Các. Người giang hồ đều nói Cổ Bắc Viễn võ công sâu không lường được, điểm phúc lại tốt, hai năm nay toàn cưới mỹ nhân nổi danh trên giang hồ. Đẳng Vân Các trước mắt cũng do hai thân huynh đệ làm chủ, đều là phong nhã hào hoa niên kỉ kỉ, người giang hồ có lời đồn đãi nói nhị công tử Đẳng Vân Các so võ công kém nhị cung chủ Thất Dương Cung, người mặc dù phong lưu nhưng không có điểm phúc như Cổ Bắc Viễn Thương Dịch Dương kiêu căng cố chấp, còn trẻ hết sức lông bông, khăng khăng để ý lời đồn đãi này, một cô gái ngập đầu. Vẫn muốn đánh giá một phen, bất đắc dĩ hai đại môn phái trước mắt mặt ngoài còn đang duy trì quan hệ hữu hảo, lại thêm Cổ Bắc Viễn ở lầu trên Trích Tinh Phong, không tìm được cơ hội. Lần trước thật vất vả mới thuyết phục được đại ca đồng ý cướp hôn, nhưng lại đại bại mà về, Thương Dịch Dương cơn tức này phun không được mà nuốt không trôi, đến mức khó chịu. Nghe nói Tam đệ du ngoại cứu một nữ tử, thật khéo lại là nữ nhân của Cổ Bắc Viễn, khiến hần tự mình hạ Trích Tinh Phong tới tìm, Thương Thần Phi bị thương nặng, đồng ý cho nàng ta sau khi du ngoạn tự mình trở về. Thương Dịch Dương cuối cùng tìm được đường trút giận, thật muốn nhìn xem nàng ta xinh đẹp thế nào, bất không được Cổ Bắc Viễn, vậy tóm nữ nhân của hần đến phát tiết một chút trong lòng cũng thống khoái. Người rất nhanh được dẫn lên. Lần này tái kiến Thương Dịch Dương, lọt vào trong tầm mắt nàng là một bộ dáng phong lưu uống rượu mua vui, Thi Hiểu Nhiên

trong lòng dâng lên cảm giác chán ghét. Thương Dịch Dương giương mắt nhìn nữ nhân phía dưới, thanh tú bình thường, cũng không tính là nổi bật, nào có cái gì gọi là mạo tựa chim sa cá lặn, mắt lộ ra thất vọng, nhẹ nhấp một ngụm rượu, trào phúng nói: “Rất bình thường, nhị cung chủ này ánh mắt chắc là có vấn đề !” Mỹ nhân bên cạnh cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội hỏi: “Loại nữ nhân này, Thất Dương Cung sao có thể chịu thu nhận, sao có thể xứng đôi với nhị công tử.” Thương Dịch Dương tay phải cầm chén rượu, tay trái đặt trên lưng mỹ nhân, khéo mắt hẹp dài soi mói: “Người chính là nữ nhân của Cố Bắc Viễn?” Cái này khiến Thi Hiểu Nhiên nghi hoặc, nguyên lai người nghĩ rằng ta là nữ nhân của Cố Bắc Viễn mới bắt ta, lời đồn đãi này quá là vô căn cứ, vội nói: “Không phải, ta chỉ là một nha hoàn bình thường, hiện tại Thất Dương Cung cũng không cần ta .” “Bộ dạng thật giống như nha hoàn, Cố Bắc Viễn vì một nha hoàn bình thường tự mình xuống núi, sợ là nha hoàn ám giường hử? Dáng người thật ra không tệ, nói không chừng công phu trên giường rất cao, bằng không làm sao có thể lọt vào mắt xanh của hần chứ, có vài nữ nhân mặc y phục lên thì trông khuê tú, nhưng khi cởi ra thì .” Thương Dịch Dương ánh mắt mang theo tia dâm tà, từ trên xuống dưới đánh giá nàng vài lần. “Không có”, Thi Hiểu Nhiên bị nhìn đến sồn da gà, đầu cúi cúi đầu , nàng đương nhiên biết ánh mắt đó hàm nghĩa gì. “Có hay không đợi chẳng phải sẽ biết.” Thương Dịch Dương khéo miệng cười tà, “Lại đây, làm nha hoàn lại không hầu hạ chủ nhân uống rượu sao?” Thi Hiểu Nhiên liền thôi diễn: “Nhị công tử đã có mỹ nhân cùng bồi, ta tay chân thô thiển, sợ làm công tử mất hứng.” “Hừ, ngay cả cái nha đầu cũng như vậy.” Thương Dịch Dương mặt giận tái đi, đẩy mỹ nhân trong lòng ra, đứng dậy lập tức đi tới bên người Thi Hiểu Nhiên, một phen bốc cầm nàng lên, “Gọi người đến hầu hạ là để mất người, còn dám sĩ diện? bộ dạng công tử ta đây xấu lắm sao? Ngay cả nhìn cũng không nhìn!” Thi Hiểu Nhiên đau nhức đối diện một cổ khí lạnh, hơi thở hắt tản đi, liền nín hót: “Nhị công tử thiên nhân chi tử, liếc mắt một cái khiến lòng ta hoảng, cho nên không dám nhìn nhiều.” “Hừ, vậy so với Cố Bắc Viễn thì thế nào?” Thương Dịch Dương thả lỏng tay, hơi thở nguy hiểm trên mặt không giảm. “Đương nhiên là nhị công tử đây suýt hơn, phong lưu phóng khoáng hơn, độc nhất vô nhị..... Ngọc thụ lâm phong.....” Thi Hiểu Nhiên bối rối, đây chính là một chủ nhân tàn nhẫn, không nghĩ qua mình còn thảm hơn cả vật hi sinh. “Vậy hảo hảo hầu hạ cho ta!” Thương Dịch Dương đẩy nàng tới hướng bàn rượu một phen, nhìn nàng ngã xuống đất, vung tay áo, nhanh trở lại chỗ ngồi. Thi Hiểu Nhiên bị ngã đầu gối sinh đau, nước mắt cơ hồ rơi xuống, lại cố nén trở về, liền đứng lên, đi đến bên cạnh bàn rượu. Thương Dịch Dương thấy nàng không biết làm gì, trong mắt rưng rưng, trong lòng sinh ra chút khoái ý. Mắt liếc chén rượu, ý bảo nàng rót, trào phúng: “Có phải nữ nhân của Cố Bắc Viễn đều ngu dốt giống người ?” Thi Hiểu Nhiên cầm bầu rượu lên cẩn thận rót một ly, nhưng tay vẫn tránh không được run rẩy làm tràn ra rất nhiều, thấp giọng biện giải: “Ta thực không phải nữ nhân của hần, hần cười vài vị mỹ nhân, làm sao để ý ta.” Nhắc tới việc Cố Bắc Viễn rước dâu, Thương Dịch Dương sắc mặt không hề giận. Bên cạnh mỹ nhân quan sát sắc mặt hần, liền ôn nhu nói: “nha đầu này tay chân vụng về, đừng để nàng khiến công tử mất vui. Thất Dương Cung cũng có nhiều kẻ ngu dốt vậy, chỉ cần đại công tử lên vị trí Các chủ, san bằng Thất Dương Cung còn không phải chuyện sớm muộn. Nhị công tử đi tiên phong, đến lúc đó còn không đem cái nhị cung chủ kia dẫm nát dưới chân.....” Sợ người chưa dẫm tới đã bị độc chết, Thi Hiểu Nhiên nghe mà buồn cười, sắc mặt không tự giác hiện ra vẻ khinh thường. Cho dù một cái chớp mắt, cũng không tránh được mắt Thương Dịch Dương, một cái nha đầu mà dám ngay trước mặt hần khinh thường, trong lòng hần giống như một đốm lửa đột nhiên được tưới dầu, ngọn lửa liền bùng lên! Đứng dậy vung tay cho nàng một cái tát, lại túm tóc nàng, “Người cảm thấy buồn cười có phải hay không?” Thi Hiểu Nhiên bị đánh đến lỗ tai vang ong ong, trước mắt đầy sao, đau đến nước mắt giàn giụa, cầu xin tha thứ : “Không..... Không có.....” Da đầu đau như tơ tuyền tản ra, kết thành một mảnh, giống như có ngàn vạn con kiến nhai cắn, vừa tê vừa đau. Trước mắt lộ ra một khuôn mặt tàn nhẫn, trong mắt lửa giận thiêu đốt, bên môi lại dâng lên điệu cười của ác ma, Thi Hiểu Nhiên đầu óc mờ mịt, theo bản năng tiếp tục cầu xin tha thứ, lại không ngờ một câu “Nhị công tử tha mạng” xuất khẩu liền biến thành “Nhị cung chủ cứu mạng!” Thương Dịch Dương vừa nghe ý cười càng sâu, tay túm tóc nàng buông lỏng, “Người quả nhiên là nữ nhân của hần!” Chỉ nghe tiếng vải vóc bị xé, vạt áo Thi Hiểu Nhiên kéo theo cái yếm cũng bị xé mở, có thể thấy được nam nhân dùng sức to lớn cỡ nào. Trước ngực sáng choang, khí lạnh vuốt ve bên ngoài làn da, một móng vuốt sói đang chạy lên xuống, Thi Hiểu Nhiên đột nhiên bùng nổ, hét chói tai phát ra sức chống cự kinh người, đẩy nam nhân bên người ra, cầm bình rượu trên bàn, nện lên đầu Thương Dịch Dương. Thương Dịch Dương không dự đoán được nữ nhân này điên cuồng như thế, trên trán máu tươi róm xuống, cơn tức lên đến đỉnh điểm, hai bước tiến lên bắt lấy nàng, Thi Hiểu Nhiên tay cào chân đá, không ngừng giãy dụa phản kháng, khí lực hơn bình thường bội lần. Thương Dịch Dương trên cổ bị cào ra vài vết máu, lửa giận càng tăng lên, dụng lực bẻ cánh tay phải của nàng, không chút nào nương tay, thoáng chốc, tiếng hét chói tai vang vọng

biệt trang. Bàn rượu một mảnh hỗn độn, trái cây lăn lóc chung quanh, mỹ nhân sớm sợ tới mức tránh qua một góc tường, để ngừa cửa thành cháy, hại lây cá trong chậu. Thi Hiểu Nhiên đầu tóc rối tung, mặt đầy mồ hôi, quần áo rách nát, bị ném xuống đất, hoàn toàn không có sức chống cự. Cánh tay phải truyền đến đau đớn làm nàng choáng váng, biết hôm nay chạy trời không khỏi nắng, Thi Hiểu Nhiên cũng không cầu xin tha thứ, vừa thở vừa chửi ầm lên: “Người còn muốn so với nhị cung chủ, nằm mơ đi..... Cũng không lấy gương mà soi xem, người chỉ là thứ..... Cặn bã..... đồ quái dị.....” Thương Dịch Dương gương mặt vắn vẹo, nghe nàng mắng to, ngược lại cười lên tiếng, “người cứ mắng, đợi ta làm cho người muốn mắng cũng không được!” Liền hướng người ngoài cửa kêu lên: “Người tới!” Chung Cửu Đường tiến vào, nhìn lướt qua phòng trong, mặt vô thần sắc. “lấy ‘Khô la tán’ đến đây!” Thương Dịch Dương khước miệng mang ý cười tà ác, nửa ngồi, đùa giỡn khuôn mặt nàng, chậm rãi nói: “ta đợi người cầu ta, cầu ta giết người.” Thi Hiểu Nhiên cuộn thân mình, cả người sợ run. Chung Cửu Đường chỉ chốc lát liền trở lại, trên tay mang theo một cái bình sứ nhỏ. Thương Dịch Dương tiếp nhận, mở nút bình, đổ chút rượu vào bình lắc lắc. Trở lại bên người Thi Hiểu Nhiên, tay phải kẹp cằm nàng, ngửa đầu nàng lên, lại dùng sức bắt nàng mở miệng. Được trong bình sứ theo thực quản chảy vào trong bụng, dạ dày như bị lửa đốt, một trận đau đớn nóng rực, tiếp đó không ngừng khuếch tán ra xung quanh, lục phủ ngũ tạng đều lâm vào trong hỏa thiêu, xen lẫn vô số mũi kim nhỏ đâm loạn xạ. Đau đớn lan tràn đến toàn thân, mỗi mạch máu đều như lửa đốt, lại kèm theo cảm giác kiến cắn, châm đâm, cố tình làm cho đầu óc người ta thanh tỉnh, cả người vô lực, ngay cả tự sát cũng không thể. Thi Hiểu Nhiên chỉ cảm thấy thân ở trong địa ngục, thét chói tai trên mặt đất co rút run rẩy. Tiếng thét chói tai cùng bộ dáng nữ nhân thống khổ làm cho Thương Dịch Dương khước môi nhẹ nhếch, như đang hưởng thụ một thịnh yến bằng thị giác và thính giác. Thời điểm ý cười trên khước môi Thương Dịch Dương còn chưa lan ra hết mặt, chỉ thấy một người tựa như hắc phong cuốn vào phòng, ngoài cửa Chung Cửu Đường vừa rút đao hai thước trên lưng ra, đã bị một đạo chưởng phong đánh tới góc tường, không biết sống chết. Thương Dịch Dương nhất thời phản ứng lại, lui ra phía sau vài bước, nắm lấy kiếm đặt trên bàn sát vách tường. Cổ Bắc Viễn nhìn thoáng qua nữ nhân đang co rút thét chói tai ở tiền phương, khuôn mặt tuần tú xanh mét, tiếng nói đứt khoát: “lấy giải được ra đây!” Hắc bào không gió tự phát, nội lực cuộn cuộn tiết ra. Ý cười trên mặt Thương Dịch Dương lui tán, song vẫn đắc ý nói: “Khô la tán, khó giải! Người có thể như thế nào?” Nói xong rút kiếm ra, không nghĩ tới bất một nha đầu lại đối lấy được cơ hội quyết đấu, nhưng tốc độ của đối phương vẫn làm người ta trở mắt, kéo vang cảnh báo trên tường biệt trang. Cổ Bắc Viễn toàn thân cơ bắp căng cứng, nắm đao Chung Cửu Đường đánh rơi, thẳng hướng Thương Dịch Dương đâm tới. Thương Dịch Dương gặp ánh đao liền tránh qua, thân xê dịch qua bên trái, tránh đi một kích. Lập tức rút kiếm trở về, Cổ Bắc Viễn không dám đánh loạn trong sảnh đường, giơ đao đón đánh, đao kiếm chạm vào nhau, tia lửa văng khắp nơi. Kiếm rút khỏi, Thương Dịch Dương phi thân nhảy lên, đâm một kiếm, lại bị đao tiếp được, đao kiếm giằng co, nội lực cùng bức, người cầm kiếm càng ép càng gần, đột nhiên như quả cầu khí nổ tung phá vỡ kính, chỉ thấy lúc Thương Dịch Dương tê liệt ngã xuống, hai mắt hoảng sợ, miệng sùi bọt mép, “Người.....” Còn chưa nói xong, cả người hần liền tím tái, tắt thở. Cổ Bắc Viễn ném đao, cúi người nâng Thi Hiểu Nhiên dậy. Thi Hiểu Nhiên đau đến mức không phân rõ người đến là ai, chỉ mơ hồ cảm thấy quen thuộc, miệng thoát ra thanh âm đứt quãng: “Đau..... A..... Đau quá..... Giết..... Ta.....” “Đừng sợ!” Trúng khô la tán có bao nhiêu thống khổ hần tất nhiên biết, tim như bị đao cắt, Cổ Bắc Viễn liền điểm mấy đại huyệt trên người nàng, tay trái ôm lấy nàng, muốn xuất môn. Trước cửa đã có mấy người tới, muốn ngăn hần lại. Cổ Bắc Viễn hai mắt đỏ ngầu, rút trường liên bên hông ra, vung lên liền đánh bại một người. Binh lách cách-tiếng vũ khí lạnh va chạm, mưa máu rơi, mấy thi thể ngang dọc trên mặt đất. Ra khỏi cửa, càng có nhiều người chạy tới. Xa xa cũng truyền đến tiếng đánh nhau. Cổ Bắc Viễn ôm Thi Hiểu Nhiên một đường lao ra phía ngoài, gặp thân giết thân, gặp phạt giết phạt. Có người bị nội lực chấn thương, có người bị trường liên cuộn chặt đứt cổ..... Một đường chạy đi, đã thấy Tất Hàm nghênh diện mà đến, một thân nhiễm huyết. Tất Hàm thấy hần ôm một người, trong lòng biết rõ ràng, nói: “Lộ Nhị cũng đến đây, bọn ta đến cản phía sau, đi mau!” Tiền viện quả nhiên có một người ở lại chém giết, đao nhanh như điện, trên người bị thương vài chỗ, xác người khắp nơi, máu chảy thành sông, Tất Hàm nhanh chóng gia nhập chiến cuộc. Cổ Bắc Viễn đá động trường liên, như gió loạn vũ, như lũ trào dâng, chiêu nào cũng chí mạng, huyết nhục bay tứ tung. Trên mặt đất một mảnh cánh tay đứt gãy, ba người không tham chiến, chạy khỏi biệt trang mười dặm, ngừng lại bên trong một rừng cây. Cây cối chắn đi phần lớn ánh sáng, mặt đất trải dày một tầng lá rụng. Cổ Bắc Viễn buông người trong lòng, thần sắc khẩn trương, hỏi: “Tất Hàm, người nói xem nên làm sao bây giờ?” Thi Hiểu Nhiên cuộn mình, toàn thân ẩm ướt mồ hôi, đã không còn khí lực kêu to, chỉ có thể phát ra thanh âm khàn khàn. Tất Hàm để hần lui ra phía sau, tiến lại tinh tế xem xét nàng, từ trong lòng lấy ra một cái bình nhỏ, đổ hai viên thuốc vào trong

miệng nàng. Thấy bả vai phải nàng nhô ra, đã muốn sừng lên, vội vàng lần mò khớp xương, gắng sức giúp nàng nắn lại. Trong rừng cây lại truyền ra một thanh âm thảm thiết vang lên tận trời! “Nàng trúng khô la tán”, Tất Hàm sắc mặt trầm trọng, chậm rãi nói. “Ta biết, đang muốn hỏi ngươi hiện tại phải làm sao bây giờ?” Tất Hàm nhìn về phía hắc, trên mặt lộ ra một mảnh khổ sắc, bất đắc dĩ nói: “Ngài cũng biết khô la tán khó giải. Ta vừa cho nàng uống hai viên bí dược trong cung, giúp nàng giảm bớt thống khổ. Nhưng..... Chống đỡ không quá ba ngày.” Cố Bắc Viễn sắc mặt tái nhợt, hai mắt tràn ngập sợ hãi, “Ta khi đó từng trúng qua khô la tán, sau đó cũng không có việc gì. Khẳng định sẽ có biện pháp cứu nàng, Tiết thần y có biết hay không?” “Khô la tán là một trong tam đại kì độc vô lâm, xác thực khó giải. Nhị cung chủ, ngài khi đó thử trăm độc, dù sao cũng thực đặc thù.” Tất Hàm đứng dậy tránh ra, hai chân tự thu lại. Loại độc này tinh luyện không dễ, bình thường đều hạ lên người đang luyện võ, khiến người ta lập tức đánh mất khả năng công kích, một khi vận khí liền như kim đâm trúng cấn, toàn thân phồng rộp. Tiếp đó cả người vô lực, thống khổ kéo dài, năm giác quan mất hết cảm giác, giãy dụa mấy ngày rồi chết. Hiện tại lại hạ lên người một nữ tử tay trái gà không chặt, muốn làm cho nàng thống khổ gấp bội lần, tâm địa người hạ độc quả thực ác độc vô cùng, Tất Hàm hận đến nghiến chặt hàm răng. “Nàng cũng thực đặc thù! Thất Dương Cung có nhiều kì dược như vậy, chẳng lẽ không cứu được nàng?” Cố Bắc Viễn thét hỏi, thanh âm run rẩy. Tất Hàm sắc mặt một mảnh rối rắm, miệng như ngậm hoàng liên, hai tròng mắt hạ xuống, “Chỉ có thể giảm bớt thống khổ, khô la tán vừa vào cơ thể lập tức tổn thương lục phủ ngũ tạng đến kinh mạch, cho dù cứu, thân thể nàng lại yếu, nhiều nhất chỉ chống đỡ được ba ngày.” “không đâu, Tất Hàm, có biện pháp, nhất định có biện pháp, ngươi nói có phải hay không?” Thanh âm ẩn chứa thật nhiều bi thương cùng sợ hãi, như dây đàn chấn động. Cố Bắc Viễn ôm lấy nàng đang run rẩy, môi run run, toàn thân như bị chấn động. Cuối cùng không đành lòng nhìn tiếp, Tất Hàm thở nhẹ xoay người, “Cho nàng uống dược chỉ có thể có tác dụng hai canh giờ, sau đó nàng sẽ càng đau đớn, đau đến mất hết cảm giác, ngoài cơn đau ra không cảm nhận được gì khác. Nhị cung chủ ngài nên nói những điều muốn nói, sau đó giúp nàng giải thoát đi.” Nói xong Tất Hàm từng bước đi xa, đứng trước một gốc cây đại thụ, đầu tựa vào thân cây, hai mắt nhắm lại, nội tâm kích động như đao chém gió. Cố Bắc Viễn toàn thân thấu lạnh, trái tim như đang kết băng, lại bị người ta đột nhiên đâm một nhát, vỡ thành từng mảnh băng máu, hắc om Thi Hiểu Nhiên vào trong ngực, nghe tiếng nàng rên rỉ mỏng manh, cảm thụ đau đớn của nàng, cùng sinh mệnh hao mòn, nhưng hao mòn không phải sinh mệnh của nàng, mà là hy vọng sống của chính hắc! Mỗi lần trong lòng hắc vừa dấy lên ngọn lửa hy vọng, đều bị dập tắt một cách vô tình, quả nhiên hắc cái gì cũng không có được! Cho dù đã uống hai viên dược, Thi Hiểu Nhiên vẫn không chịu được đau đớn như thế, trong ánh mắt tan rã hé ra khuôn mặt anh tuấn lạnh như băng, ở ranh giới đầu óc sắp mất hết cảm giác, nàng không thể nghĩ được gì khác, không nhận ra người đang ôm chính mình là ai, chỉ muốn được giải thoát khỏi địa ngục thống khổ, khàn khàn cổ họng cầu xin: “giúp ta..... giết..... ta đi, ta thật sự rất thống khổ.....” Bàn tay đặt trên mặt nàng, một mảnh nguội lạnh, hắc biết nàng chịu không được, hắc muốn mở miệng lại phát không được thanh âm nào, hắc không tìm được lời an ủi nàng, còn sống đối với nàng bây giờ có lẽ chỉ là tra tấn. Toàn thân hắc đỡ đỡ, tựa hồ đau đến trùy tâm thực cốt (đau xuyên tim đục cốt), lại tựa hồ một chút cảm giác cũng không có. “Giúp..... Giúp ta, cầu xin chàng..... xin chàng.....” Giết nàng, giúp nàng giải thoát! Hắc nhẹ nhàng vuốt ve làn da của nàng, nhiều năm qua như vậy đây là sự ấm áp của da thịt duy nhất hắc có thể chạm đến, nhưng hiện tại, nó đang dần biến mất! Ông trời cực kì tàn nhẫn! Đã không có được, vì sao còn để cho hắc gặp? Nếu không gặp, sẽ không biết cái gì gọi là tê tâm liệt phế! Có lẽ sự xuất hiện của nàng chính là do ông trời muốn cho hắc biết một loại tư vị đau khác, loại đau này, gọi là — tan nát cõi lòng! Trời cao khôn cùng, đau đớn triền miên! Lời cầu xin của nàng vẫn còn tiếp tục, từng tiếng từng tiếng giã vào mỗi một tác trong lòng hắc, có cái gì đó trong cơ thể không ngừng bành trướng, bành trướng đến mức hắc không thể hô hấp, bành trướng đến mức thân thể không thể chịu nổi! Cố Bắc Viễn đột nhiên buông nàng, chạy như điên vào trong rừng cây. Trời đất u buồn, hàn nha kinh khởi, một thanh âm vỡ vụn rã rạc của cành lá, từng tiếng rống giận thương tâm đến hỗn loạn, như gào khóc thảm thiết. Hắc như phát điên vận hết nội lực toàn thân, đường đường chưởng phong sắc bén xuất ra, nơi đi qua chỉ còn vụn cây cành gãy. Vẫn là chưa đủ, hắc đột nhiên đâm vào một gốc cây đại thụ, tựa hồ chỉ đến khi thân thể vỡ vụn mới có thể trút hết thống khổ, đại thụ đã đổ mà hắc cũng ngã xuống, toàn thân tựa như đau, lại như không đau. Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: chuyện họ Thương kia làm vật hi sinh nói trên cho chúng ta biết: 1 lời đồn đại nhất quyết không thể để trong lòng 2 đánh nhau nhất định phải biết người biết ta, bằng không mất mạng cũng không biết vì sao! Về sự kiện nữ chủ trúng độc: Nữ chủ đương nhiên không phải bách độc bất xâm — tuy rằng Thiên triều đang vì thế mà cố gắng hết sức. Trước đó truyện có nhắc tới việc không ai có thể còn sống tới gần Cố Bắc Viễn trong vòng ba thước, nhưng động vật lại có thể.

Nói cách khác nữ chủ sẽ không dẫn phát cơ chế tự động công kích trên thân thể Cổ đồng học, nhưng về phần độc khí tràn ra có thể độc chết nữ chủ hay không, điều này còn chưa thử qua. Mọi người đoán thử xem độc trên người nữ chủ sẽ được giải như thế nào.

27. Chương 27: Lấy Thuốc

Tất Hàm bị hấn đột nhiên phát cuồng dọa sợ, cuống quít đuổi theo, xa xa nghe được thanh âm rống giận thống khổ quanh quẩn trên không rừng cây, nội tâm trở nên kinh hãi. Nhìn thấy hấn tự mình hại mình theo cách va chạm như thế, hai người vây kín đại thụ bị chấn đoạn, rồi sau đó bị bắn ngược ba trượng xa, ngã thật mạnh trên mặt đất, Tất Hàm khấn trương hai đấm nắm chặt, tâm như nổi trống.

Cổ Bắc Viễn chậm rãi đứng dậy, mặc phát bay lên, tay áo đen rộng thùng thình cũng phát lên. Hấn dực nội lực. Tất Hàm tim như đánh mất nhịp đập, lớn tiếng gọi to: “Nhị cung chủ, ngài đừng như vậy, còn có biện pháp khác cứu nàng mà.” Giống như một chậu nước lạnh trút xuống, Cổ Bắc Viễn đột nhiên thanh tĩnh, cặp mắt huyết sắc trong nháy mắt bình thường trở lại, giống như người đang chết chìm cuối cùng vớ được chiếc phao cứu mạng, quay đầu lại hỏi: “Thật sự có biện pháp?” Tất Hàm thâm thở dài, “Hồi Lung Quả chẳng những có khả năng giải trăm độc, mà còn có thể chữa trị nội thương, phục hồi gân cốt, tuyệt diệu nhất là còn có thể cải tử hồi sinh. Hơn nữa, nếu phối với hai vị thuốc giải độc, có lẽ sẽ cứu được nàng một mạng.” Hai mắt chờ đợi này lên tia sáng nhỏ, sát khí tan dần, tay áo ngừng phát phơ trong gió, “Hồi lung quả? Chính là thứ mà lúc trước triều đình muốn đòi?” “Vâng, là đại cung chủ thiên tân vạn khổ muốn tìm cách loại bỏ độc cho ngài, nhiều năm như vậy mới tìm được một hạt. Hồi Lung Quả xác thực có thể cứu nàng ấy. Nhưng.....” Tất Hàm trên mặt lộ vẻ rồi rầm, tiếp tục nói: “Cứu nàng, nhưng việc loại bỏ độc của ngài sẽ phải dời lại không biết đến chừng nào. Chuyện này, phải do chính ngài quyết định.” Không một chút do dự, Cổ Bắc Viễn hai mắt tỏa sáng, “Lập tức về Thất Dương Cung!” Cung chủ quyết đoán hấn đã có dự liệu, Tất Hàm không muốn khuyên bảo nữa, tình hình rối rắm như lửa thiêu ban này giờ đã nguội bớt, tâm rất cuộc bình ổn trở lại, nói: “Thân thể nàng không chịu nổi cấp tốc bốn ba, nhị cung chủ ngài phải đi mau, trở về lấy thuốc. Tại hạ cùng Lộ Nhị lưu lại chăm sóc nàng, Trường Ninh dù sao cũng là địa bàn của Đẳng Vân Các, lại nháo ra chuyện lớn như vậy, rất bất tiện. Nơi này cách Ngô châu không xa, chúng ta trước hết mang nàng đến Xuân Phong lâu, chăm sóc cũng tiện hơn.” Cổ Bắc Viễn đồng ý, hai người trở lại đoạn đường khi này, Thi Hiểu Nhiên vẫn đang thống khổ rên rỉ, cách đó hai trượng Lộ Nhị đang xem xét nàng, trên tay một con chim ưng giương cánh bay xa, xác nhận vừa báo tin quay về Thất Dương Sơn. Cổ Bắc Viễn ôm lấy Thi Hiểu Nhiên, vì nàng lau đi hỗn hợp bùn đất cùng mồ hôi trên mặt, vuốt phủ bùn bám vào trên tóc nàng, “Ta đưa nàng đến Ngô châu trước.” Tất Hàm gật đầu, “Nhưng mà nhị cung chủ, ngài đi chậm một chút, tận lực dừng để cho nàng bị xóc nảy.” Máy người tức khắc ra đi, Cổ Bắc Viễn chặt chẽ ôm nàng vào trong ngực, khinh công đi vững như bình thủy (bình: bình ổn, ổn định; thủy: nước), tốc độ chậm lại không ít. Khi cách Ngô châu chừng tám mươi dặm, đêm đã xuống và trời se lạnh, Thi Hiểu Nhiên đau đớn tăng thêm, thần chí mơ hồ, rên rỉ, co rút không thôi. Cổ Bắc Viễn trán chảy mồ hôi, không thể dốc sức vận công, lại sợ nàng kêu đến khan cổ họng, liền dừng lại điểm á huyết của nàng. Tất Hàm để cho hấn quay về Trích Tinh Phong trước, dù sao đến lúc này nhanh nhất cũng đã qua hai ngày, Thi Hiểu Nhiên có thể tiếp tục kiên trì hay không ai cũng không nói trước được. Cổ Bắc Viễn hai hàng lông mày chau lại, ôm chặt lấy Thi Hiểu Nhiên, hỏi: “Ta đi rồi, người có thể chăm sóc cho nàng dễ chịu hơn được không?” “Đến Ngô châu tại hạ sẽ tìm chút dược, dùng nội lực phụ trợ nàng, song chỉ sợ hiệu quả rất nhỏ, nàng vẫn sẽ chịu chút thống khổ. Chỉ cần nàng có thể kiên trì đến khi ngài trở về thì sẽ không sao.” Cổ Bắc Viễn lại nhìn về phía Lộ Nhị, nghiêm khắc nói: “Lộ Nhị, mặc kệ đại cung chủ phân phó như thế nào, ta muốn người từ nay phải nghe mệnh lệnh của Tất Hàm, cho đến lúc ta trở về.” Lộ Nhị luôn luôn theo lệnh của đại cung chủ sai bảo, rất ít khi hiện thân, căn bản không quan tâm Thi Hiểu Nhiên sống chết ra sao, dù sao cũng là mệnh lệnh của cung chủ, nên vẫn một lòng tuân lệnh. Cổ Bắc Viễn cúi đầu nhìn người trong lòng, mặt mày trong lúc đó lại có một chút phát run dường như yếu ớt, biết rõ nàng không nghe được nhưng hấn vẫn nhẹ giọng: “Nàng phải kiên trì, chờ ta trở lại, nhất định phải kiên trì!” Nói xong nhẹ nhàng nàng đặt ở trên, quyết tuyệt xoay người, thân ảnh màu đen biến mất trong bóng đêm mênh mang. Tất Hàm lưu lại chiếu cố nàng, nhường đường hai người đi trước tìm chiếc xe ngựa lại đây. Bầu trời trăng khuyết lạnh lẽo,

vài mảng mây bay lơ lửng, thời điểm ba người vội vàng đánh xe đến Xuân Phong lâu ở Ngô châu đã là đêm hàn sương khởi. Xuân Phong lâu kỳ thật là một tòa thanh lâu, tọa bên bờ Mẫn Thủy phồn hoa, chủ yếu không phải vì kiếm tiền, mà dùng để thu thập tin tức. Xe ngựa từ cửa sau tiến vào, có mấy người được an trí ở Thiên viện, Tất Hàm gọi người thay quần áo cho Thi Hiểu Nhiên, rồi vội vàng kê đơn bốc thuốc, vận khí khai thông, một khắc cũng chưa từng ngừng. Còn Cố Bắc Viễn thì dốc hết tốc lực đi lấy được, đến phân đà gần Thất Dương Cung nhất thay một con tuần mã lại tiếp tục chạy như điên, bỏ lại hai con ngựa đã mệt chết ở phía sau, rồi cuộc buổi chiều ngày hôm sau đến Thất Dương Sơn. Lúc này, hắn đã hai đêm chưa chợp mắt. Thời tiết âm u, những bông tuyết hết như những hạt muối trắng nhẹ nhàng đáp xuống, rơi ở trên xiêm y màu đen của hắn giống như gần một làn đường trắng. Hắn thẳng tiến đến Trích Tinh Phong, một hơi không ngừng nghỉ chạy đến Hạnh Đường tìm Tiết thần y. Tiết thần y hơn ba mươi tuổi, tuổi tác không lớn nhưng danh hào lại vang dội, nhân xưng “Tiểu Diêm La”, là sư huynh của Tất Hàm, y thuật tinh thông, ngay cả Cố Nam Viễn cũng phải tôn xưng y một tiếng “Thần y”. Việc loại bỏ độc cho Cố Bắc Viễn cũng do chính y phụ trách. Đột nhiên nhị cung chủ mặt đầy phong trần đến, vẻ mặt mệt mỏi, trên hắc y còn có vết máu khô. Tiết thần y chòm râu trên miệng giết giết, lấy lại bình tĩnh, y hơi gật đầu, “Bái kiến nhị cung chủ!” “Tiết thần y, thời gian trước tìm được Hồi Lung Quả có phải đặt ở nơi này của người hay không?” Cố Bắc Viễn gọn gàng dứt khoát, một chút cũng không chậm trễ. “Đại cung chủ đã giao cho tại hạ bảo quản.” “Mau mang tới.” Cố Bắc Viễn thanh sắc vội vàng. Tiết thần y không biết vì sao phải lấy ra dùng, lệnh của cung chủ lại không thể không tuân, y đành cầm cái chìa khóa của mật thất chứa được liệu quý giá giao ra. Cố Bắc Viễn nhận biết được đại đa số được liệu, thừa dịp này, lục lợi hai loại được liệu cần thiết, cho tất cả vào một cái bao lớn. Qua thời gian một chung trà nhỏ, Tiết thần y bưng một hộp ngọc xanh biếc trở về, vừa đi vừa nói: “Hồi Lung Quả này nhất thiết phải bảo quản trong hộp ngọc hàn băng này, trăm năm không biến đổi, thật hiếm lạ làm sao! Không biết nhị cung chủ muốn dùng làm gì?” “Ta muốn cầm lại xem, người buông ra đi.” Tiết thần y đang muốn đem hộp ngọc đặt trên bàn nhỏ, đột nhiên một thanh âm nghiêm khắc vang lên: “Tiết thần y, không được cho hắn!” Cố Nam Viễn mắt dài híp lại, uy nghiêm hắt lên. Tiết thần y cầm hộp ngọc, trong lúc đó con mắt ở trên hai người đảo tới đảo lui. Cố Bắc Viễn quay đầu nhìn về phía đại ca, mày nhăn lại, mím môi, sắc mặt khấn trương, “Đại ca, đệ cần Hồi Lung Quả này dùng một chút.” “Dùng làm gì?” Cố Nam Viễn trong mắt chuẩn xác, ba chữ nói ra rất có khí phách. Cố Bắc Viễn đứng lặng, mím môi không nói một từ, hai hàng lông mày rói rắm. Đại ca đến sau, hắn đã biết được hết thấy, nên không cho hắn lấy đi. Cố Nam Viễn thấy hắn không nói, nhẹ nhàng dương tay áo, quay sang Tiết thần y nói: “Cất đi, vật quý trọng như vậy sao có thể tùy ý lấy ra được! Nhị cung chủ không biết được vật này hiếm có, khó tìm thế nào đâu!” Tiết thần y ôm hộp ngọc muốn đi, Cố Bắc Viễn trong lòng quýnh lên, đột nhiên rút lưu hàn trường liên ra, chuẩn chuẩn xác xác đánh úp về phía hộp ngọc, chỉ thấy lưu quang chợt lóe, trường liên cuốn hộp ngọc trở lại trong tay Cố Bắc Viễn. Để lại Tiết thần y nhìn hai tay trống trơn, vẻ mặt mờ mịt, không biết hai huynh đệ này hôm nay muốn diễn xướng kiểu gì. Động tác vừa rồi làm cho ngọn lửa trong mắt Cố Nam Viễn nẩy lên, trên mặt hàn sương ngưng kết, “Bắc Viễn, Hoàng Kim hoa trong vòng trăm ngày nữa sẽ nở, độc trên người đệ sắp tới sẽ được trừ tận, đệ còn lo cái gì? Chờ đệ trừ bỏ độc, đệ muốn nữ nhân nào mà không được?” “Đệ không phải để ý nữ nhân, đệ chỉ muốn cứu sống nàng.” Cố Bắc Viễn mặt mày một mảnh vô cùng lo lắng. Cố Nam Viễn mâu sắc trầm xuống, “Đệ có biết làm đến đây ta mất bao nhiêu tâm lực không? Hoàng Kim hoa mười năm mới nở một lần, nhiều năm cố gắng như vậy, chỉ đợi hoa nở. Bỏ qua lúc này đây, chỉ sợ kiếp này lại không còn cơ hội. Đệ thật.. thật là không hiểu chuyện!” Đại ca vì hắn làm bao nhiêu việc hắn đều để ở trong mắt, khắc sâu vào lòng, sinh mạng năng báo. Đây là lần đầu tiên hắn làm trái ý tứ của đại ca, Cố Bắc Viễn mặt hàm chứa áy náy, “Đại ca, đệ biết mấy năm nay huynh vì đệ làm rất nhiều điều, chỉ là, đệ không thể tro mắt nhìn nàng ấy chết được.” “Giải độc cho nàng ta xong nhưng chính độc trên người đệ sẽ không thể giải.” Cố Nam Viễn đứng ở cửa, không nhường đường. Hắn luôn luôn lời ít ý nhiều, hôm nay nói nhiều như vậy là bất đắc dĩ, thực tại hắn tức giận không nhẹ. “Độc theo đệ nhiều năm như vậy, giải hay không giải thì có làm sao? Đệ cũng không để ý! Hồi Lung Quả này là lưu lại cho đệ dùng. Đại ca, huynh hãy để đệ làm chủ đi.” Cố Bắc Viễn giọng điệu tha thiết, khẩn cầu. “Tốt! Cho đệ làm chủ.” Cố Nam Viễn mặt mày sắc bén, nhượng đường, “Đệ nói đệ không cần. Nhưng nàng ta không phải là bách độc bất xâm, độc trên người đệ đã ngấm sâu lâu năm. Không giải được, thì không thể làm chuyện nam nữ, không hưởng được cá nước thân mật, đệ có chịu hay không? Cả đời thấy được, ăn không được, việc này đệ cũng không để ý? Cho dù đệ đúng là không để ý, nguyện ý như vậy sống cả đời, đệ thử hỏi xem nàng ta có chịu hay không, có nguyện ý ở bên cạnh đệ ngày ngày cả đời như thế hay không?” “Trong thiên hạ này có nữ nhân nào nguyện ý chung thủy với một nam nhân bất lực? Nàng ta lại thủy tính dương hoa (dạng như lăng lợ) như vậy, cho dù đệ

cứu sống nàng ta, bắt ép giữ ở bên người, cứ để nàng ta trở ra như thế, lâu ngày, sẽ không giữ sắc mặt vui vẻ nữa, đến lúc đó hồng hạnh vượt tường (ngoại tình), gặp phải thị phi, xem đệ hối hận thế nào?” Cổ Bắc Viễn chấn động toàn thân, ngón tay đặt trên hộp ngọc bị tì đến trắng bệch, tuyết bám trên xiêm y đã hóa thành nước, quần áo đã ẩm ướt. Một lát sau, hần nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Liên Tâm trà thường hàm đắng chất: “Nàng không muốn ở bên người đệ cuối cùng cũng là chuyện của nàng. Nhưng hiện nay bắt đệ không được cứu nàng, đệ rốt cuộc không làm được. Khi Tắt Hàm nói không thể cứu sống nàng, đệ liền cảm thấy thế gian này đã mất hết ý nghĩa. Thấy nàng giãy dựa thống khổ, đệ cảm thấy dùng mạng của đệ để đổi lấy bộ dáng nàng hạnh phúc, vui cười như trước cũng là đáng giá. Cho dù nàng sẽ không ở lại bên người đệ, đệ cũng cam tâm tình nguyện. Đại ca, thật có lỗi, đệ đã phụ tâm ý của huynh.” Nói xong, hần cũng không quay đầu lại, đi ra cửa, nhảy vào màn trời tuyết rơi trắng xóa, tuyết trắng giống hệt như những hạt ngân châu nhỏ, lại giống như cánh hoa bồ công anh, bay lả tả trên hắc y phất phới của hần. Tuyết ở Ngô châu so với Thất Dương Sơn càng ào ạt và dày đặc, tuyết rơi thành đoàn, từng khối từng khối rơi xuống. Tắt Hàm nhìn trời đầy gió tuyết, trong lòng tràn ngập khổ trương cùng lo lắng, loại thời tiết này, không biết nhị cung chủ có trở về kịp lúc không nữa. Thi Hiểu Nhiên đã muốn kiệt sức, không điểm huyết cũng không tài nào kêu to được, không ngừng phát run. Hần cách mỗi một canh giờ lại bón một lần thuốc, còn dùng nội lực khai thông, làm mọi cách làm chậm thân thể nàng chuyển biến xấu, nhưng hiệu quả lại rất nhỏ. Sợ nhất một khi ăn được vào, nhưng không cứu được tánh mạng của nàng, nhị cung chủ sẽ chẳng còn lại gì cả. Cho dù cứu sống, đường đi của nhị cung chủ về sau hần sẽ rất khó khăn. Thiên không trầm thấp, tiền viện truyền đến tiếng nữ tử trẻ cùng ân khách trêu đùa trách mắng, trong không gian trống vắng nơi đây càng thêm chói tai. Có vẻ đối với nhị cung chủ cũng là chuyện xa lạ?

28. Chương 28: Xuân Phong Say Mê

Trận tuyết lớn rơi cả một đêm vẫn chưa ngừng, trời đất trắng xóa một mảnh, bông tuyết bị gió thổi qua, như sa, như phấn, lọt vào tầm mắt tất cả đều là màu trắng hỗn độn. Một người từ trong gió tuyết trở về, dáng người cao to, đỉnh đầu, mặt mày, trên vai, y bào đều là tuyết, chẳng khác nào một người tuyết, bay qua nóc nhà, lướt qua tường vây, đi vào trong viện. Lộ Nhị vẫn canh giữ ở ngoài, nhìn thấy người tới, vội nói: “Nhị cung chủ, bên này.” Cổ Bắc Viễn trên tay mang theo một bao lớn, trên người tuyết còn chưa kịp rơi xuống, hần liền lao vào nhà, gặp Tắt Hàm đang canh giữ ở đầu giường, vội hỏi: “Như thế nào rồi?” Thở hổn hển, đột nhiên phun ra một búng máu. Hần dù có thần công hộ thể, nhưng trong một thời gian ngắn phải chạy tới chạy lui, thân thể cũng đã đến cực hạn, toàn dùng hơi sức chống đỡ. Nay, khí lực tiêu tán, tự nhiên khó có thể tiếp tục chịu đựng. Tắt Hàm cau mày, nhường chỗ, không nhiều lời: “Không tốt lắm, tại hạ đi đun thuốc trước vậy.” Cổ Bắc Viễn “Àn” một tiếng, lấy tay áo lau đi máu tươi bên miệng, buông vật trên tay xuống. Vỗ vỗ thân cho tuyết rơi xuống, vài bước đi tới giường, chỉ thấy người nằm trên giường sắc mặt tím đen, hơi phù thũng, toàn thân nóng bỏng, run run một trận. Nam tử không còn lòng dạ nào vận khí điều tức, mày chau lại thành hình chữ xuyên 卐 ẩn giấu sâu lo sâu thẳm, từng lỗ chân lông đều hơi run rẩy. Hần giơ tay đặt trên mặt của nàng, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua hàng lông mi đen nhánh của nàng, lông mi thật dài, chiếc mũi thẳng xinh xắn, đôi môi nhỏ nhắn..... Cho dù nàng không thể ở lại bên người ta, cũng hãy sống sót. Hai khắc sau, Tắt Hàm bùng chén thuốc tiên vào, tiếp theo bón nàng một chén thuốc lớn. Y lại mở hộp ngọc ra, chỉ thấy một thứ quả cỡ như trái đào, da mỏng như cánh, hồng hồng óng ánh lộ tỏa hàn quang, quả thật là vật hiếm có! Tắt Hàm cầm hồng quả lên, cẩn thận chọc một lỗ nhỏ như hạt đậu ở trên mặt quả, nhét vào miệng Thi Hiểu Nhiên. Năm giác quan bị mất của Thi Hiểu Nhiên như bắt đầu hoạt động trở lại, lập tức hút lấy, hệt như đứa trẻ chưa mở mắt mút lấy đầu vú mẹ, gât gao ngậm mút. Hôi Lung Quả vào miệng liền biến hóa, quả càng ngày càng nhỏ, cuối cùng ngay cả lớp da mỏng cũng tan biến trong miệng nàng. Sau đó, sắc mặt Thi Hiểu Nhiên không ngừng biến hóa, lúc xanh tím, lúc đỏ đậm, lúc lại tái nhợt, làm hai người gần đây tâm tình cũng không ngừng khẩn trương theo. Tắt Hàm nhìn Cổ Bắc Viễn khéo miệng lưu lại vết máu, trong lòng đau xót, nếu như vậy còn không thể cứu hồi, chính là trời xanh không có mắt, muốn tiết đường người. Lại nói: “Còn lại chỉ có thể trông chờ vào chính nàng, chỉ sợ tới buổi tối mới biết nàng có qua khỏi hay không. Nhị cung chủ, người hãy quay về nghỉ ngơi một lát trước đi, tại hạ sẽ trông chừng cho.” “Ta không ngại!” “Nếu người không yên lòng, có thể điều tức ngay bên

canh, cố sức như vậy sẽ không chống đỡ được.” Tất Hàm tiếp tục khuyên nhủ. Cố Bắc Viễn thấy quả thật không thể làm gì khác, liền nghe theo lời Tất Hàm khuyên bảo, vận công điều tức trên giường trong phòng. Thẳng đến màn đêm buông xuống, tuyết ngừng rơi, gió ngừng thổi, Thi Hiểu Nhiên hô hấp mới dần dần vững vàng, Tất Hàm thở phào một hơi, “Cuối cùng đã tránh được quỷ môn quan.” Căng thẳng trên mặt Cố Bắc Viễn mấy ngày nay cuối cùng có thể thả lỏng. Đêm nay Tất Hàm rốt cuộc ngủ ngon thấy rõ. Giống như trải qua một thế kỷ dưới địa ngục làm lễ rửa tội, Thi Hiểu Nhiên từ giấc ngủ sâu tỉnh lại, toàn thân mềm nhũn, tựa như đang nằm trên lớp mây trắng, lại ần ần đau nhức. Cố sức mở hai mắt nặng nề, ánh nến lay động, trong cơn mê mang bắt gặp một thân ảnh quen thuộc ngồi ở đầu giường. Cố Bắc Viễn thấy nàng tỉnh lại, cặp mắt ám trầm ần hiện tinh quang, “Cuối cùng cũng tỉnh.” Rồi duỗi tay chạm lên cái trán của nàng. Ngắm nhìn hẩn, chỉ cảm thấy mưa thuận gió hoà, trong lòng Thi Hiểu Nhiên bình thản ấm áp, tuy rằng sau khi trúng độc ý thức của nàng còn mơ hồ, nhưng người đang ôm lấy nàng là một người quen thuộc, đáng để tín nhiệm, người kia không ai khác chính là Cố Bắc Viễn. Nhìn hẩn về mặt tiêu tụy, Thi Hiểu Nhiên cười khổ một cái, mấp máy cánh môi khô khốc, thanh âm như muỗi kêu, “Nhị cung chủ, cảm ơn người.” Nàng không biết từ lúc mình trúng độc đã qua bao nhiêu thời gian, cũng không biết quá trình được cứu có mạo hiểm nào chẳng, nhưng đối với người đã từ trong địa ngục giải cứu nàng thoát khỏi thống khổ, thiên ngôn vạn ngữ không tài nào biểu đạt hết cảm kích của nàng dành cho hẩn, cuối cùng vẫn chỉ có thể nói ra ba chữ “Cảm ơn người”. Cố Bắc Viễn mặt mày giãn ra, ôn tồn nói: “Ít nói thôi, trước hết phải dưỡng sức cho khỏe đã.” Nói xong lại xuất môn, gọi Tất Hàm xem tình hình cho nàng. Tất Hàm vào nhà xem sắc mặt nàng, bắt mạch cho nàng, “Cô cuối cùng vô sự, thật làm chúng ta khổ muốn chết.” Thi Hiểu Nhiên đang muốn nói lời cảm tạ, lại nghe Tất Hàm nói: “Cô cũng đừng nói chuyện, thân thể còn suy yếu, nghỉ ngơi cho tốt.” Có nha hoàn bưng thuốc tiến vào, cẩn thận đút nàng. Thấy nàng nhỏ ra, Cố Bắc Viễn nhíu mày, Thi Hiểu Nhiên chỉ nhỏ giọng nói: “Đáng quá!” Uống xong thuốc, lại ăn thêm một chút cháo, Thi Hiểu Nhiên nặng nề ngủ. Khi tỉnh lại thoải mái hơn rất nhiều, lọt vào tầm mắt vẫn là Cố Bắc Viễn đang ngồi bên cạnh bàn, bộ dáng trầm tĩnh bình yên, sườn mặt anh tuấn, chiếc mũi cao thẳng, hệt như bộ dáng trong trí nhớ của nàng lúc còn ở Trầm Hoa điện. Thi Hiểu Nhiên thật lâu cũng chưa nhìn thấy hẩn trong bộ dạng này, liền nghiêng đầu yên lặng ngắm nhìn, không nói lấy một lời. Cảm giác được ánh mắt của nàng, Cố Bắc Viễn đi tới, ngồi ở đầu giường, “Khá hơn chút nào chưa?” “Tốt hơn rất nhiều.” Thi Hiểu Nhiên thanh âm cuối cùng đã không hề khàn nữa, ăn được thấy hiệu quả rất nhanh. Cố Bắc Viễn thuận tay đắp chăn cho nàng, “Lạnh không?” Cửa sổ đóng chặt, trong phòng có hai cái chậu than, tuy rằng nhìn không thấy bên ngoài, nhưng vẫn lờ mờ cảm giác được trời sáng sủa như ngày thường, Thi Hiểu Nhiên hỏi: “Bên ngoài tuyết còn rơi không?” “Tối hôm qua đã muốn ngừng rồi, tuyết rơi suốt hai ngày, bây giờ bên ngoài tuyết đọng rất dày.” “um”, Thi Hiểu Nhiên nhẹ giọng nói, “Không được nhìn thấy tuyết rơi, thật là đáng tiếc.” “Về sau còn rơi nữa mà, Thất Dương Sơn mùa đông sẽ có hai ba đợt tuyết, tuyết phủ trên núi rất đẹp.” Thi Hiểu Nhiên nhìn nhìn bày trí trong phòng, “Nơi này là chỗ nào vậy?” “Ngô châu. Nàng trúng độc nên không thể đi xa, trước tiên ở Ngô châu dưỡng bệnh cho khỏe rồi nói sau.” Ngô châu, Thi Hiểu Nhiên nhớ tới chuyện lần trước gặp mặt, có chút xấu hổ, khẽ hỏi: “Nhị cung chủ, lúc trước có phải người rất tức giận không?” Cố Bắc Viễn nhìn nàng, ánh mắt nhu hòa, “Không cần nghĩ nhiều. Giờ nàng có đói bụng không?” Nói xong không đợi nàng trả lời, liền gọi người ở ngoài cửa đưa cháo lại đây. Hẩn là nhị cung chủ Thất Dương Cung, cũng là người đầu tiên nàng gặp được ở nơi này, chưa từng lên mặt với nàng, đối với nàng lúc nào cũng dịu dàng chu đáo, còn cứu nàng vài lần, Thi Hiểu Nhiên trong lòng không khỏi trở nên ấm áp, “Nhị cung chủ, ta lúc trước không biết người..... Ta nghĩ” Đứt quãng, không biết nên biểu đạt như thế nào. Cố Bắc Viễn trên mặt vẫn thản nhiên, lời đại ca nói nổi lên trong đầu, hẩn ngay cả việc của một nam nhân bình thường có thể làm còn không làm được, không thể cho nàng hạnh phúc, trong lòng hẩn trầm xuống, ánh mắt âm đạm. Thật lâu sau, hẩn mới mở miệng: “Thể chất của ta xác thực thực là đặc biệt. Ta sẽ không bắt ép nàng lưu người bên người ta.” Thi Hiểu Nhiên nhìn hẩn màu sắc ám trầm như bầu trời đêm sắp mưa, không trăng, không sao, bất giác phủ định lời nói sai lầm của mình, nàng vội nói: “Kỳ thật ở bên cạnh người cũng tốt lắm.” Xuất khẩu rồi, mới phát giác lời này thực dễ làm cho người ta hiểu lầm quá, quả nhiên sau khi trúng độc não không còn nhanh nhạy nữa. Cố Bắc Viễn khước miệng lại nhợt nhạt cong lên, trong mắt cũng hàm tiếu ý. Mấy ngày sau, thân thể Thi Hiểu Nhiên dần dần chuyển biến tốt lên, Cố Bắc Viễn vẫn như cũ mỗi ngày đều canh giữ ở trong phòng nàng, chỉ là mỗi khi màn đêm buông xuống, hẩn thường xuyên ở một chỗ cúi mặt suy ngẫm, có đôi khi nhìn tuyết đọng lại thần thờ ra đó. Lúc này, Xuân Phong lầu đèn hoa sáng rực, tiếng sênh ca tấu vang, lẫn cả tiếng trai gái múa hát nhiệt tình, liếc mắt đưa tình truyền đi thật xa. Trong Thiên viện, trăng sáng soi rọi, bóng cây lắc lư, nơi cách hơn mười trượng kia ồn ào náo nhiệt bao nhiêu thì tới nơi đây lại quanh quẽ, vắng lặng bấy nhiêu. Cố Bắc Viễn

đứng ở trong viện, khuôn mặt lãnh đạm. Đêm lạnh như nước, Tất Hàm vào viện nhìn thấy hắc ở trong ánh trăng mờ lung thân đậm như yên*, hỏi: “Nhị cung chủ, ngài còn chưa ngủ sao?” *thân đậm như yên (yên: khói, đậm: nhạt, loãng. Mình thấy dễ nguyên nghe hay hơn) “Ngủ không được.” Cổ Bắc Viễn nhìn tiền lâu mái cong khơi mào, hoa đăng cao chiếu, hỏi: “Xuân Phong lâu này sinh ý như thế nào?” “Xuân Phong lâu cũng coi như thanh lâu bậc nhất ở Ngô châu, nhân tài kiệt xuất, nơi này phú thương quyền quý lại nhiều, sinh ý tất nhiên là không hề tệ chút nào.” Tất Hàm không biết hắc vì sao bỗng nhiên bắt đầu quan tâm đến sinh ý. “Nơi này nữ tử hình như là không tự nguyện?” “Thế đạo bất bình, khó tránh khỏi có vài nữ tử tới là vì sinh kế. Bất quá về sau các nàng cũng sẽ không còn cảm thấy miễn cưỡng nữa, nam nữ hoan ái, vốn là hoan lạc thế gian.” Đêm dài thanh tĩnh, lại có tiếng kêu dâm đãng truyền ra, đúng là nam nữ đang trong cơn mê tình, tiếng nữ tử “Ừ a a” câu dẫn làm lòng người ngứa ngáy, trong thanh âm hàm cực độ sung sướng cùng mất hồn. Hai người thính lực rất tốt, tất nhiên là nghe được rõ ràng. Tất Hàm sắc mặt hơi quẫn bách, chợt nhớ tới thân nhị cung chủ hàm kịch độc, nếu nhất thời quật khởi, cùng Thi Hiểu Nhiên đi làm chuyện nam nữ sẽ khó bảo toàn tánh mạng nàng, liền nhỏ giọng nhắc nhở: “Nhị cung chủ, trên người người độc chưa loại bỏ, chỉ sợ tạm thời không thể cùng Thi cô nương.....” “Ta biết.” Cổ Bắc Viễn đánh gãy lời hắc, tâm trầm như nước, hắc không phải nam nhân bình thường, làm sao ột nữ nhân loại hạnh phúc nàng mong muốn? Trong lòng cảm giác trống rỗng lại khuếch tán, càng thêm hoảng hốt bất an. Tất Hàm biết hắc lòng có chút hờn giận, liền nói sang chuyện khác: “Đại cung chủ thúc giục chúng ta mau chóng trở về. Thương Dịch Dương vừa chết, Đằng Vân Các nhất định sẽ sinh sự, tốt hơn hết là nên sớm trở về thương nghị. Người xem ngày nào thì xuất phát?” “Nên trở về thôi. Tình hình hiện tại của nàng thế nào rồi?” “Đã không còn đáng ngại, chỉ là thân thể vẫn chưa khỏe hẳn, chậm rãi điều dưỡng sẽ tốt lên ngay.” “Vậy từ giờ lo khởi hành đi.” Trong thanh âm tựa như hàm chứa mát mát nhàn nhạt, người hay vật hắc không có được, giữ ở bên người cũng chỉ là nhất thời tham hoan, là sai lầm của tuổi trẻ. Lại bảo Tất Hàm: “Không còn chuyện gì khác, người đi ngủ trước đi.” Tất Hàm xoay người rời đi, xa xa nghe được tiếng hắc thở dài thật sâu, quay đầu chỉ thấy thân ảnh đứng dưới ánh trăng tịch liêu. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, ngày hôm sau hắc sẽ tự mình bưng bát thuốc cho Thi Hiểu Nhiên. Thấy hắc bưng thuốc vào, Thi Hiểu Nhiên cũng không dám tùy ý, liều mình nuốt hết thuốc đắng xuống. Thấy nàng hạ bát, Tất Hàm vẻ mặt nghiêm túc: “Cô có biết nhị cung chủ lấy cái gì cho cô giải độc không?” Thi Hiểu Nhiên lắc đầu. “Cô trúng khô la tán, vốn dĩ không cứu được. Là nhị cung chủ dùng hồi lung quả quý hiếm-đó là thứ đại cung chủ tìm kiếm vì người loại bỏ độc trên người, người của Thất Dương Cung tận lực vài năm mới tìm được. Vốn mùa đông này, người đã có thể giải độc, sau đó trở lại bình thường như bao người khác. Giờ cô được cứu, nhưng nhị cung chủ thì không biết bao giờ mới có thể giải độc.” Trong lòng Thi Hiểu Nhiên chấn động. “Bởi vì cô, người giết Thương Dịch Dương. Thất Dương Cung từ nay về sau sẽ cùng Đằng Vân Các kết thù kết oán.” Tất Hàm ngữ khí mặc dù không nặng, nhưng ánh mắt quả thật là sắt như kiếm. “Người lại vì cứu cô, ngày đây mai đó chạy qua chạy lại trên đỉnh phong tuyết, khi trở về còn ỏi ra máu. Tình ý người dành cho cô, cả đời này cô có kết cỏ ngậm vành** cũng không báo đáp được đâu.” ** kết cỏ ngậm vành: đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu mình (do tích Ngụy Khảo không mang chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khảo bị giặc bao vây, nhờ có hồn của cha người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khảo thoát được- theo QT) Thấy bộ dáng nàng còn mờ mịt, Tất Hàm tiếp tục nói: “Nhị cung chủ không muốn hại chết cô, tất nhiên sẽ không cùng cô làm chuyện nam nữ. Cô cũng không cần nghĩ nhiều, về sau phải hầu hạ nhị cung chủ cho thật tốt. Nếu cô có phụ bạc người,” Nói xong hung hăng cho nàng một cái liếc mắt, “Ta nhất định sẽ không buông tha cho cô. So với khô la tán, Thất Dương Cung còn có rất nhiều biện pháp khiến cho cô sống không bằng chết!” Nói hết lời như thế, Tất Hàm không muốn nhiều lời nữa, cất bước xuất môn. Lời Tất Hàm nói như một trận gió thổi qua, đầu tiên trong lòng nàng cuộn sóng kinh hãi, sau lại hóa thành cảm động, cuối cùng biến thành một mảnh xuân triều dào dạt. Nàng cũng không phải người vô tình, năm tháng vui vẻ rồi sẽ trôi đi như những cánh hoa, tuổi trẻ có hạn, nàng đối với Cổ Bắc Viễn tự nhiên có cảm giác, nay nghe nói hắc vì chính mình trả giá nhiều như vậy, trong lòng không khỏi có một mảnh vui sướng cùng cảm động. Tình ý giống như ngày sau cơn mưa mùa hè cây cỏ sinh trưởng tốt, xanh tươi um tùm, không khe hở. Thi Hiểu Nhiên đột nhiên cảm thấy có rất nhiều điều muốn hỏi Cổ Bắc Viễn, khẩn cấp muốn gặp hắc, trong lòng dường như có con kiến bò qua. Cả ngày hôm đó, cổ họng nàng nóng bỏng, cửa miệng muốn mở vô số lần nhưng không có cơ hội. Đáng tiếc nàng cùng Cổ Bắc Viễn không cái thân giao cách cảm kia, suốt cả ngày Cổ Bắc Viễn không có đến phòng nàng. Thẳng đến buổi sáng hôm sau, một chiếc xe ngựa to tiến vào sân, Cổ Bắc Viễn khoác một cái áo đen viền lông, ngồi vững vàng trên tuần mã màu trắng, dáng người cao ngất. Đoàn người chuẩn bị lên đường về Thất Dương Sơn. Người đánh xe thật quen mặt, đúng là người phụ trách rước dâu lần trước-Bạch Cửu,

xe ngựa cũng là chiếc xe lúc đó Thi Hiểu Nhiên đã ngồi qua, rất rộng rãi thoải mái. Nhìn nàng ngồi vào xe, Cổ Bắc Viễn cùng Tất Hàm mang theo mũ trùm đầu, giục ngựa xuất phát. Thi Hiểu Nhiên lại quan sát xe ngựa, giật mình phát hiện chỗ xảo diệu của xe này, thiết kế độc đáo đều là nghĩ đến độc khí tiết ra ngoài từ người Cổ Bắc Viễn, bên cạnh cửa mở, cách xa phu một khoảng. Cổ Bắc Viễn một mình trên con ngựa xa xa phía trước, Thi Hiểu Nhiên một mình lui bên trong xe ngựa, mở cửa sổ một cái gió lạnh liền ủa vào, ngay cả việc ngắm phong cảnh cũng bất thành, thật mất mặt, so với nước lọc còn nhạt nhẽo hơn. Buổi tối lúc trọ ở khách điếm cũng không thấy bóng dáng người khác, Bạch Cửu giải thích thật ra khách điếm có nhiều người, nhị cung chủ ở lại rất bất tiện, do đó hần cũng không ở khách điếm. Mãi cho đến khi ra ngoài An thành, mới thấy hai đại lộ, một thông hướng An thành, một thông hướng Thất Dương Sơn. Xe ngựa dừng lại, Cổ Bắc Viễn giật ngựa về phía cửa xe, vẫn ổn tọa trên lưng ngựa, sắc mặt thanh thanh lạnh lùng: “Ta cùng Bạch Cửu đã bàn bạc, đưa nàng an trí ở An thành. Nàng không cần theo ta về Trích Tinh Phong.” Mấy ngày không nói lời nào, đột nhiên bung một câu, Thi Hiểu Nhiên có điểm nghi không ra, mở miệng hỏi: “Vì sao?” Trong mắt Cổ Bắc Viễn xẹt qua một gợn sóng, chưa sót hạ quyết tâm, “Đi theo ta không có gì hại. Nàng thích nơi phồn hoa náo nhiệt, An thành rất thích hợp, cũng là nơi an toàn.” Nếu bản thân hần không thể cho được, cần gì phải giữ nàng ở bên người. An thành an nhàn, Thất Dương Cung người lại nhiều, nàng ở trong này tất nhiên có thể sống rất khá, hần cũng có thể ngẫu nhiên đến thăm nàng. Nói xong, hần cũng không đợi nàng trả lời, liền đóng cửa xe lại, giống như hạ một quyết tâm nào đó. Bạch Cửu thành xa phu, Thi Hiểu Nhiên mở cửa kính xe, bắt gặp hai con tuấn mã đang đi theo một đường khác, thân ảnh Cổ Bắc Viễn xa dần. Thi Hiểu Nhiên trong lòng phát hoảng, như thế nào cũng không nghĩ tới hần lại không mang theo nàng về Trích Tinh Phong, nàng còn có điều chưa hỏi hần mà, sao hần có thể để nàng lại nơi đây. Trong lòng bị kiềm hãm, đột nhiên nàng kêu Bạch Cửu dừng xe, mở cửa, hướng tới một đường khác chạy đi. Thi Hiểu Nhiên vén váy, chạy thất tha thất thểu, vừa chạy vừa kêu: “Nhị cung chủ.....” Tất Hàm chạy đằng sau, thấy nàng đuổi theo, liền gọi Cổ Bắc Viễn. Cổ Bắc Viễn giục ngựa quay đầu, chậm rãi trở về. Thấy nàng sắc mặt ửng hồng, cánh môi mấp máy, liền hỏi: “Làm sao vậy?” Thi Hiểu Nhiên dừng lại cước bộ, không khí lạnh tiến vào trong phổi, một trận ho khan mãnh liệt. Lùi lại một khoảng, Thi Hiểu Nhiên nói: “Ta..... Ta còn có chuyện muốn hỏi.” Nói xong lại một trận ho khan. Cổ Bắc Viễn nhíu mày, thân thiết nói: “Có chuyện gì?” Thi Hiểu Nhiên thấp đầu nhìn mũi chân, cọ xát một trận, đột nhiên ngẩng đầu, giống như đã lấy hết dũng khí, hỏi: “Nhị cung chủ, người có phải thích ta không?” Cổ Bắc Viễn trong lòng vừa động, không biết câu này của nàng ý hỏi ra sao, nhưng trong lòng không hiểu sao lại vui sướng, con người tối lại, mang theo vài phần bất an, cuối cùng gật gật đầu, nhẹ giọng “Ừm” một tiếng. Được câu trả lời khẳng định thuyết phục, đuôi lông mày Thi Hiểu Nhiên hơi nhếch lên, ánh mắt lấp lánh, trên mặt xuân ý như nước, cười xoáy giống như một cơn mưa rào bất chợt, lẫn lẫn gợn sóng, trong giảo hoạt lại mang theo chút ngưng ngùng, cúi đầu nhỏ giọng than thở: “Thích ta sao chàng lại không nói.” Cổ Bắc Viễn tất nhiên là nghe được, trong mắt tinh quang rối loạn, biểu tình thần nhiên trên mặt dường như không giữ được nữa. Nhìn hần vẫn đứng cách hơn hai thước, Thi Hiểu Nhiên trong ánh mắt mang theo chút ánh sáng, có chút không được tự nhiên nói: “Ta muốn về Trầm Hoa điện.” Chợt như một trận gió xuân thổi đến, ngàn vạn hoa lê nở. Cổ Bắc Viễn như một cơn xuân phong, say mê không về. Nhưng hần cuối cùng là người lý trí, trầm tĩnh, không biết chừng nào mới giải độc được, nếu là nhất thời tham hoan lưu nàng lại, ngày sau tất sẽ hại nàng thương tâm mất mát, ổn định nỗi lòng, cuối cùng khẩu khí cứng rắn “Ta rất nguy hiểm, có một số việc không thể làm được. Nàng vẫn nên ở lại An thành, cuối cùng sẽ gặp được nam tử khác.” Thổ lộ mật mớ đã bị phong nhu vẫn khinh cản trở, hai mắt Thi Hiểu Nhiên nhìn hần u oán, ánh mắt ngập nước lại mang theo chút tức giận, đứng ở nơi đó bất động không nói, qua một lúc lâu nàng lặp lại: “Ta muốn về Trầm Hoa điện.” Cổ Bắc Viễn bị bộ dáng nàng thế này làm cho lòng như có nha trùng gặm cắn, ngứa ngáy không chịu nổi, trong lòng cũng tham luyến nửa tác ngọt ngào này, cuối cùng rử rử ánh mắt, “Nàng nguyện quay về, sau này muốn chạy, ta cũng sẽ không bắt ép nàng lưu lại.” Liếc thấy Bạch Cửu sắp đánh xe đuổi kịp, liền nói “Lên xe đi.” Hiểu tâm ý, Thi Hiểu Nhiên sao lại muốn một mình ngồi trong xe chứ, trên mặt nàng ý cười trong suốt, “Ta cũng muốn cưỡi ngựa.” “Thời tiết rất lạnh, nàng không khỏe.....” Cổ Bắc Viễn còn chưa nói xong, thấy tươi cười của nàng có xu hướng suy sụp, vội dùng khẩu khí vòng vo: “Đi lên đi.” Cả đuôi lông mày Thi Hiểu Nhiên cũng mang ý cười, chạy đến một bên bạch mã. Cổ Bắc Viễn giơ tay về phía nàng, cúi người kéo nàng lên ngựa ôm vào trong lòng, lại cởi chiếc áo khoác đen, bao bọc kín nàng. Tay đặt trên lưng nàng, trong lòng giống như đốt lửa, cháy sạch hết những lo lắng, trở nên ấm áp, hần khẽ nâng dây cương, con ngựa nhàn nhã bước chậm. Tất Hàm nhìn hai người về mặt xuân ý, nhường nhường mi, đánh ngựa mà đi. Thi Hiểu Nhiên lui vào trong lòng hần, cảm nhận được lòng ngực kiên cố, ấm áp phía sau, cảm thấy vào đông cũng thật ấm áp, phong tình vô hạn. Hai khắc chung

sau, Cổ Bắc Viễn ở sau tai nàng đột nhiên nói: “Nàng vẫn nên ngồi trên xe đi thôi.” “Không cần, trên xe nhàm chán lắm.” Thi Hiểu Nhiên cự tuyệt. Thân thể Cổ Bắc Viễn cứng ngắc, “Ta cùng nàng ngồi xe.” “Được.”

29. Chương 29: Thăng Thấn Thành Khẩn Với Nhau

Vào đông Trầm Hoa điện càng lộ vẻ quanh quẽ trống trải, trừ bỏ vài nụ mai chưa nở, đa số cây cối đều trở trọi cành, không có nửa phiến lá làm bạn. Thi Hiểu Nhiên trở lại chỗ ở lúc đầu, phát hiện nó trống tuếch, đồ của mình trước kia cũng không còn, nhớ lại ban đầu còn có hai kiện quần áo nàng cực độ thích cùng bộ bài độc nhất vô nhị tự làm, quả thực là có chút u oán.

Cổ Bắc Viễn sắc mặt hơi đỏ, “Nàng thiếu cái gì cứ kêu quản sự đưa lại đây.”

Thi Hiểu Nhiên chân mày hạ xuống, trầm oán: “sao chàng có thể ném hết đồ của ta ?”

“Ta nghĩ nàng sẽ không trở lại.” Cổ Bắc Viễn thanh âm rất nhẹ, “Đợi ta mang nàng đến khổ phòng, bên kia có rất nhiều vật thú vị để ngắm, thích cái gì cứ việc chọn mang về là được.”

Thi Hiểu Nhiên gật gật đầu, cũ không đi, mới không tới, khổ phòng Thất Dương Cung nàng còn chưa đi qua, kỳ trân dị bảo khẳng định sẽ khiến nàng đại khai nhãn giới. Trên đường Thi Hiểu Nhiên hết sức tự nhiên dặt tay hất, Cổ Bắc Viễn cũng gắt gao nắm, độ ẩm từ lòng bàn tay truyền đến, trong lòng một mảnh thỏa mãn.

Không ngờ sau khi đi Thi Hiểu Nhiên cũng thật thất vọng, tuy rằng nơi nơi đều là trân bảo ngọc khí, nhưng chiếm đa số là đao kiếm cổ, cũng không phải thứ nàng có thể sử dụng đến, làm sao có cái gì gọi là thú vị, cuối cùng nàng cầm hai viên dạ minh châu phần nộ mà về. So với khổ phòng không thú vị, việc bọn thị nữ thay nhau bưng lên một bàn thức ăn diêm lệ càng khiến người ta hưng phấn, giò lợn ướp mật, thịt nai hầm, tôm to nướng cay, vịt quay vàng rộm.....

Cổ Bắc Viễn nhìn thoáng qua đồ ăn, hơi nhú mi, “thức ăn là nàng gọi?”

“Ừm. Đã lâu chưa được ăn món ăn đầu bếp nơi đây làm, tay nghề vẫn tốt như vậy, liếc mắt một cái là nhìn không được chảy nước miếng.” Thi Hiểu Nhiên vội vã ngồi xuống cạnh bàn, sau khi nàng trở lại Trầm Hoa điện, theo thói quen chạy tới gọi đồ ăn. “Thân thể nàng cần điều dưỡng, không nên ăn thức ăn đầy dầu mỡ hay chua cay.” Lại đối mặt một bên thị nữ nói: “Dọn xuống đi.” “Nhiều ngày nay ta đều ăn thức ăn nhạt nhẽo, giờ ăn không vô, sao điều dưỡng được?” Thi Hiểu Nhiên nhìn chén đĩa từng cái từng cái bị đem đi, vội vàng bưng nôi thịt nai hầm trước người lên, nôi có hơi nóng, liền vội vàng buông xuống, nhưng song chưởng vẫn bám chặt không cho người mang đi. Cổ Bắc Viễn màu sắc mang theo chút ý cười, sợ nàng tự làm hỏng, cuối cùng thở dài: “Vậy để lại đi. Ta sai người an bài thực đơn cho nàng, chịu khó đợi một chút.” Sau khi ăn xong có người bưng tới một bát thuốc, Thi Hiểu Nhiên nhìn thuốc đen mà chau mày, liếc chén thuốc một cái, lại liếc Cổ Bắc Viễn một cái, bất mãn: “độc của ta không phải giải rồi sao? Sao còn phải uống thuốc chứ?” “Đây là thuốc cho nàng điều dưỡng thân thể.” “Chàng không nghe nói sao? Thuốc có ba phần độc, điều dưỡng thân thể sao lại uống thuốc chứ?” Thi Hiểu Nhiên cự tuyệt. “Nàng trong khoảng thời gian này khẩu vị vẫn không tốt, uống thuốc trước rồi nói sau.” “Thế cũng là uống thuốc, chàng không nghe nói có người uống thuốc Đông y lâu ngày bị bệnh bao tử sao? Hơn nữa chàng lại không cho ta ăn đồ ngon, chàng cho ta ăn có được không?” Cổ Bắc Viễn lúc trước vẫn không cảm thấy nàng nhanh mồm nhanh miệng, hôm nay lá gan nàng ngược lại lớn hơn không ít. Nhớ tới Tắt Hàm từng nói tám ôn tuyền giúp lưu thông máu, đối với nàng mới có lợi, liền dỗ: “Trên núi có ôn tuyền, nàng có muốn đi không?” Thi Hiểu Nhiên cũng không biết thất Dương Sơn còn có ôn tuyền này, có chút hưng phấn, “Muốn, muốn!” “Vậy nàng uống hết thuốc, ta liền mang nàng đi.” Cổ Bắc Viễn bưng bát lên, đưa cho nàng. Thi Hiểu Nhiên nhìn vẻ mặt kiên quyết của hắn, biết không có đường sống thương lượng, liền bày vẻ mặt đau khổ uống xong một nửa, đặt bát xuống, duỗi đầu lưỡi, “Đắng quá, đắng quá, uống không được, cho ta miếng mứt hoa quả.” Tuy rằng nàng không uống hết, nhưng Cổ Bắc Viễn cũng không muốn miễn cưỡng, liền lấy một miếng mứt hoa quả, đưa qua. Thi Hiểu Nhiên không tiếp nhận mà ăn luôn trên tay hắn, còn hỏi: “Chúng ta khi nào thì đi ôn tuyền?” Đầu lưỡi ẩm nóng đảo qua ngón tay, Cổ Bắc Viễn trong lòng một trận khác thường, thu

liếm thần sắc, nói: “Buổi chiều đi.” “Vậy chàng có đi cùng ta không?” Thi Hiểu Nhiên trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh mỹ nam đang tắm, nhìn chòng chọc hân hân vài cái, dáng người này, thoát quần áo ra hẳn là nhất rồi. Bất giác máu nóng dâng lên, Thi Hiểu Nhiên liền vỗ đầu một cái, sao tự nhiên mình lại giống sắc nữ thế? Cổ Bắc Viễn không biết nàng vì sao làm ra cử chỉ này, kéo tay nàng, “Ta cùng nàng đi xem, ta ở bên ngoài chờ nàng. Nhưng mà nàng không thể chơi lâu.” Buổi chiều Cổ Bắc Viễn quả nhiên mang nàng đi, ôn tuyền hơi nước mờ mờ, hơi nóng hừng hực, Thi Hiểu Nhiên bước xuống, cả người lỗ chân lông đều nở ra. Trải qua được liệu, thực liệu, ôn tuyền liệu, qua mấy ngày, thân thể Thi Hiểu Nhiên dần dần trở lại trạng thái trước kia. Hoa mai* trên núi nở sớm, trước Trầm Hoa điện một gốc mai nở hoa phun son, hoa mai lấp ló. Thi Hiểu Nhiên liền muốn chiết một cành mai cắm ở trong phòng. Cây mai này có chút tuổi, thân cây cứng cáp, cao ngạo tuyệt đẹp. Chỗ thấp chỉ chiết hai ba cành, nhìn chỗ cao hoa diễm như mây hồng, nở rất đẹp, Thi Hiểu Nhiên buông cành mai trên tay, đứng lên tảng đá lớn bên cạnh, kiễ chân, cánh tay duỗi tới lại duỗi tới, ôm lấy cành, dùng sức kéo lại. Cành mai vừa gãy, Thi Hiểu Nhiên mất trọng tâm, cổ nhích chân, vẫn không thể ổn định thân thể, liền ngã xuống tảng đá lớn, nhào ra mặt đất. May mà nàng mặc xiêm y dày, tảng đá cũng chỉ cao ba thước, không bị trầy xước. Song trên mặt đất lại có lá đằng* rụng, trên cành đằng có những gai nhỏ, lúc Thi Hiểu Nhiên rơi xuống đất tay phải vừa vịn chống lên cành đằng, mấy cái gai này đều đâm vào lòng bàn tay nàng. (*đằng: cây mây/ cây song) Thi Hiểu Nhiên cũng không phải nữ tử yếu ớt, tay trái ôm cành mai, đi vào trong điện, thỉnh thoảng nhìn mấy cái gai nhỏ đâm trên tay, suy nghĩ xem làm thế nào để lấy ra. Cổ Bắc Viễn trên đường hồi điện vừa vịn bắt gặp, nhìn thấy nàng một thân bụi bùn, cũng nhìn thấy tay nàng, vội hỏi: “Làm sao vậy?” “Không có gì, trên tay chỉ bị đâm mấy cái gai nhỏ.” Cổ Bắc Viễn bước nhanh tới, nắm lấy tay nàng nhìn kỹ, “Có phải nàng vừa ngã hay không? Trên người có bị thương không?” “Không có, mặc dày như vậy, sao có thể bị thương được?” “Về sau việc này kêu nha hoàn đến làm là được rồi.” Cổ Bắc Viễn tiếp nhận cành mai nàng ôm, cùng nhau tiến điện. Thi Hiểu Nhiên ngồi xuống ghế nhỏ cạnh bàn, “không cần đâu, tự mình hái mới thú vị.” “Thế thì bảo ta ở bên cạnh nhìn.” Nói xong tìm đến một cây châm bạc dài, ngồi xuống cạnh bên, nâng tay nàng, tỉ mỉ nhìn xem, lông mi dài hơi nhăn lại, “Về sau cẩn thận một chút.” Cổ Bắc Viễn cầm châm, mặt mày buông xuống, thần sắc chuyên chú, động tác nhẹ nhàng, tỉ mỉ lấy ra từng cái từng cái gai nhỏ. Hai người kề cận, Thi Hiểu Nhiên nhìn hân hân bên trắng mấy sợi tóc xoắn xuống, màu sắc thanh thanh nhợt nhạt, làm cho lòng người tâm trí hoảng hốt. Chỉ nghe thanh âm gió mát ở bên tai, “Xong rồi, còn đau không?” Thanh âm dường như nhập vào tim, treu dậy một mảnh ngứa ngáy. Cách mấy tấc, bạc môi như nước, trơn trơn sáng bóng, thần trí mê người, Thi Hiểu Nhiên tâm trí bay bổng, nhin không được liền sáp đến hôn lên. Nàng vốn chỉ muốn chạm vào một chút, biết rõ một khi chạm tới cánh môi mềm mại kia sẽ giống như hít vào ma túy, nhưng rốt cuộc lại vô lực buông ra, một dòng điện chạy qua trong người, tê dại không chịu nổi. Môi hân có chút lạnh, nhưng vừa nhuyển lại vừa nhu, so với phù dung cao kia còn ngọt hơn vài phần, Thi Hiểu Nhiên như lạc vào mây mù, theo bản năng vươn đầu lưỡi ở trên môi hân nhẹ nhàng liếm liếm. Hai môi chạm vào nhau, Cổ Bắc Viễn cả người run lên, giống như trúng phải độc, toàn thân không thể nhúc nhích. Hai mắt nữ tử mê ly, hân chỉ liếc nhìn một cái, liền ngã vào trong đó. Xúc cảm mềm mại trên môi truyền khắp toàn thân, đầu lưỡi ấm áp trần trọc trên môi, khơi dậy sự tê dại, ngứa ngáy trong lòng hân. Đầu lưỡi kia dường như chưa thấy đủ, từng chút từng chút hướng vào phía trong, mút vào, liếm láp, cọ sát, tựa như muốn cạy mở chương ngại, tìm được đồng bạn hai lưỡi liền giằng co triền miên. Cổ Bắc Viễn ý thức mơ hồ, không biết từ khi nào hai tay ôm chặt thắt lưng nàng, trên người như có lửa nhóm, khe hé môi muốn đáp lại, trầm mê như si mộng ảo, đầu óc hân cuối cùng hiện lên một tia thanh minh, giống như sét đánh xẹt qua bầu trời đêm, Cổ Bắc Viễn trong phút chốc sắc mặt chợt kinh biến, thân thủ đột nhiên đẩy nữ tử trước người ra. Loảng xoảng một tiếng, ghé đổ, Thi Hiểu Nhiên ngã thật mạnh trên mặt đất, đuôi xương sống vừa vịn chạm đất, đau đến nước mắt suýt nữa rơi xuống, về mặt mờ mờ kinh thổ nhìn hân. Rõ ràng là kiều diễm mê tình, lại bị hân biến thành như vậy. Trong ánh mắt Cổ Bắc Viễn tràn ngập thống khổ, thấy trong mắt nàng đầy ánh nước, lại khiếp sợ hối hận, sững sờ tại chỗ, một mảnh bối rối. Sau một lúc lâu, hân mới lấy lại tinh thần, liền tới đỡ nàng, “Đau không? Có bị thương hay không?” Thi Hiểu Nhiên một giây trước còn chìm đắm trong xuân phong, mộng đẹp, giây tiếp theo chỉ còn cơn đau nhức từ xương cốt truyền đến, quả thật là một giây trên thiên đường, một giây dưới địa ngục. Tuy rằng hành vi của mình có hơi lớn mật, nhưng chủ động hiến hôn lại bị đẩy ra, thế gian khó tìm được chuyện bi ai hơn thế này, dù cho da mặt nàng có dày như tường thành, cũng phải thua trước người này, cố nén lệ trong mắt, “Chàng không thích ta ư?” Cổ Bắc Viễn giật mình, liền biện giải: “Ta nào có không thích nàng?” Hân tham luyến xúc cảm ôn nhu trên môi, nhin không được muốn đáp lại nàng, hận không thể nuốt trọn cả cái lưỡi kia vào, nhưng hân không biết dưới dạng tình huống gì sẽ hại chết nàng, thân thể có thể tiếp xúc, song thân mật

như vậy, hấn thật sự không nắm chắc. Nếu độc thoát ra, nháy mắt trí mạng, như bát nước hắt ra, khó mà thu hồi. Một khắc tham luyến, nếu tạo thành hậu quả xấu, cho dù đâm cho đầu rơi máu chảy cũng vô pháp vãn hồi. Hấn thật sự sợ hãi, loại sự tình này, nghĩ cũng không dám nghĩ. Cổ Bắc Viễn hồi tưởng cảm giác như si như huyền kia, nam nữ chi ái, quả nhiên mất hồn thực cốt. Khoảnh khắc ấy như đang tiên cảnh hạnh phúc cuối cùng lại nặng nề rơi xuống, ngã cho đầy bụi đất, hóa thành một mảnh oán hận đối với chính thân thể mình. Về sau, hấn còn có thể tỉnh ngộ đúng lúc, đẩy nàng ra sao? Nàng tốt đẹp như vậy, hấn chẳng lẽ muốn tự tay hủy diệt nàng mới cam tâm? Thủy quang tràn ngập trong mắt nàng đâm vào ngực hấn sinh đau, cho dù chính hấn đủ lý trí, có thể bảo trì khoảng cách, chẳng lẽ muốn nàng ngày ngày thất vọng, cũng như hấn không thể viên mãn? Cổ Bắc Viễn trong mắt một mảnh giầy dựa bất lực, “Ta không muốn thích nàng..... Nàng coi như ta không thích nàng đi.....” Cuối cùng dứt quyết buông hai tay, ưu tư đứng dậy, “Ta sẽ kêu Tất Hàm đưa nàng đi.” Không liếc mắt một cái nhìn thêm tí nào nữa, hấn nghiêng ngả lão đảo chạy ra ngoài điện, chỉ để lại Thi Hiểu Nhiên một mình ngồi dưới đất, bên cạnh là cái ghế ngỗng ngang. Xương sống mới bắt đầu là một trận đau nhức, hiện nay không hề thấy đau, Thi Hiểu Nhiên chỉ không cầm được những giọt nước mắt rơi xuống. Màn đêm buông xuống, ánh nến sáng khắp phòng như ban ngày, bên cạnh phân tán mai rơi thoảng hương thơm, cũng không người lưu luyến. Giọt nến chảy xuống vô số, ngọn này đến ngọn khác tắt, cũng không có người châm tiếp, chỉ còn ánh sáng mờ mờ, nhu hòa từ dạ minh châu, Thi Hiểu Nhiên bọc áo lông cáo thật dày đang ghé trên bàn ngủ. Cổ Bắc Viễn buổi chiều sau khi tự rời đi tâm như du tiên, không buông xuống được lại cầu không thể, ở đỉnh núi nửa đêm gió thổi lạnh. Hồi điện nhìn đến cảnh này, trong lòng hấn là một trận đau buốt, không hiểu sao lại sinh ra mấy phần ảm áp, lập tức đánh thức nàng. Mở hai mắt nhập nhèm, Thi Hiểu Nhiên nhìn thấy khuôn mặt tuần tú quen thuộc, lơ mơ nói: “Chàng đã trở lại.” Một câu như lửa cháy lan ra đồng cỏ xua tan hắc ám trong lòng, Cổ Bắc Viễn rốt cuộc không thể nhẫn tâm, “Sao không quay về ngủ? Hôm nay rất lạnh.” Sờ lên tay nàng, một mảnh lạnh lẽo, hấn liền kéo nàng vào trong lòng. “Chàng muốn đưa ta đi sao?” Thi Hiểu Nhiên thanh âm mang theo vài phần suy sụp. Hấn vạn không nghĩ tới nàng lúc này chờ hấn đến đêm khuya, hồi tưởng buổi chiều hấn vậy mà bỏ rơi nàng, hồi hận đan xen, chính lại áo lông cáo trên người nàng, “Lúc chiều có bị thương hay không?” Thi Hiểu Nhiên lắc đầu. Hấn nhìn nàng hai mắt như nước, chỉ cảm thấy ôn nhu thấm tâm, ôm nàng vào lòng, “nàng oán ta phải không?” Thi Hiểu Nhiên gật gật đầu. Ầm áp nhập hoài, lòng như được lấp đầy, “Nàng nên oán ta. Nàng thích ta, thật không?” “Ừm. nhưng chàng khi đó.....” Cổ Bắc Viễn xoa xoa lưng nàng, “Ta thích nàng, không phải muốn làm tổn thương nàng, thích nàng cùng ta thân thiết, nhưng là.....” Cổ Bắc Viễn cặp đồng tử trong sáng như nước tinh khiết, xuất hiện vết rạn nhỏ, hấn thở dài thật sâu, “Ta rất đặc biệt, không phải người bình thường, nói không chừng sẽ hại đến nàng. Về sau đừng làm chuyện như vậy, rất nguy hiểm.” Thi Hiểu Nhiên có chút không rõ, mềm giọng hỏi: “chàng sợ độc chết ta mới đẩy ta ra sao? Là như vậy ư?” “Ta không biết. Hậu quả rất nghiêm trọng, ta không dám tưởng tượng, lại không thể tùy tiện ném thử. Ta độc tận xương tủy, thường nhân tới gần đều mất mạng. Nàng với ta ở cùng nhau cuối cùng sẽ rất nguy hiểm!” Cổ Bắc Viễn thanh âm nặng nề. Thi Hiểu Nhiên nhìn hấn trên mặt đau thương, trong lòng cũng khó chịu, “Ta với chàng ở cùng một chỗ rất vui vẻ, chàng đừng đưa ta đi được không?” “Nàng tốt nhất vẫn nên rời đi. Ta khác người như vậy, cuối cùng cũng không cho nàng được gì cả” “Ta không cần cái gì, kỳ thật ta cũng khác người.” Thi Hiểu Nhiên nhìn hấn, thật cẩn thận nói: “Ta vẫn không dám nói, nói ra sợ người khác không tin, nói ta là đồ điên, lại sợ người khác tin, lại nghĩ ta là yêu quái.” “Làm sao vậy?” Cổ Bắc Viễn ôm nàng lên đùi. Thi Hiểu Nhiên cúi ánh mắt, nói: “Kỳ thật ta không phải người của thế giới này. Ta là người của thế giới khác, so với nơi này cũng không khác biệt lắm, nhưng tiên tiến hơn rất nhiều, cũng cởi mở hơn một chút. Có một ngày ta mới từ cửa hàng mua sắm đi ra, sau đó bị sét đánh trúng, lại trợn mắt đi tới nơi này.” “Chàng có nhớ lần đầu tiên ta gặp chàng ở núi Đại Lang hay không? chính ngày đó ta đột nhiên đến Đại Mục. Đang lúc ở núi rừng ta đang thật sự sợ hãi, liền gặp được chàng.” Cổ Bắc Viễn thần sắc kinh dị, nghe qua có chút không thể tưởng tượng được, nhưng lần đó xác thực áo quần của nàng quả là lố lằng, không phải loại phục sức mà hấn biết, lời nói cử chỉ cũng có chút lạ. “Có phải là chàng không tin? Cho rằng ta nổi điên?” “Không có. Nàng thật sự đột nhiên đi tới Đại Mục?” Cổ Bắc Viễn hình như có chút đăm chiêu. “Ừm. Ở nơi đó chúng ta gọi là xuyên qua.” Thi Hiểu Nhiên hơi gật đầu, tiếp theo nàng đem sự việc trước sau kể lại một lần. “thế giới to lớn, không thiếu điều kì lạ, nguyên lai đúng là cái dạng này.” Cổ Bắc Viễn lúc trước từng phái người tra qua lai lịch của nàng, nhưng cái gì cũng không tra ra được, tựa như là nàng đột nhiên xuất hiện ở núi Đại Lang. Nếu thật sự là như thế, hấn đã thông suốt, cũng có thể giải thích vì sao nàng đặc biệt như thế. Thấy hấn có thể tiếp nhận lai lịch của mình, Thi Hiểu Nhiên không hề cố kỵ, thanh âm run nhẹ, “Ta ở trong này thật sự rất sợ, không quen bắt cứ một ai, không có gì để dựa vào, cái gì cũng không biết, nơi

này hết thấy với ta mà nói đều rất xa lạ. Không dám nhiều lời, sợ nói sai một chữ liền gặp phải phiền toái; Không dám tùy tiện, sợ sơ suất một cái là toi mạng Đến nơi này, ta buổi tối ngủ cũng không an ổn, cả ngày thấp thỏm đề phòng.....” Nàng không phải là nữ cường nhân gì, một người xuyên qua đến thế giới xa lạ, tất cả sợ hãi đều bị nàng giấu ở đáy lòng. “Được rồi, không sợ, có ta ở đây.” Cố Bắc Viễn trong lòng run lên, ôm nàng càng chặt. “Nơi này người có võ công, nơi này có thể tùy tiện liền giết người, ta ngay cả năng lực tự bảo vệ mình cũng không có, tìm kế sinh nhai thì bị người ta bán. Ta vẫn nói với chính mình là phải kiên cường, muốn cố gắng thích ứng hết thấy nơi này, nhưng đối với chính mình trong lòng vẫn là trống rỗng.” Thi Hiểu Nhiên sắc mặt nhất thời buồn bã, dốc hết tâm sự đáy lòng nói ra: “Chàng là người đầu tiên ta gặp được ở nơi đây, thời điểm ta với chàng cùng một chỗ, trong lòng thực bình yên, ta vẫn rất thích ở bên chàng. Chỉ là ban đầu chàng nói chàng đã có vài lão bà, ta cũng không dám quá mức thân cận chàng. Nơi đó của ta mỗi nam nhân chỉ có thể cưới một nữ nhân, hai người tương thân tương ái.....” Ngón tay thon dài của Cố Bắc Viễn nhẹ phẩy trên gương mặt nàng, trong mắt tràn ánh sáng rực rỡ, “Mặc kệ về sau thế nào, đều chỉ có nàng ở bên cạnh ta. Nàng từ đầu tới đây không quan trọng, có lẽ nàng chính là vì ta mà đến.” “Vậy chàng còn muốn đưa ta đi sao?” Thi Hiểu Nhiên ngửa đầu hỏi. Nàng nói ra bí mật lớn nhất của mình, Cố Bắc Viễn sinh ra một loại trách nhiệm, một loại thỏa mãn, “Không tiễn nàng đi nữa, ta chỉ là sợ nàng ghét bỏ ta, sợ hại chết nàng, nếu thực sự có ngày đó, ta sẽ suy sụp mất.” Hắn đặt hai tay nàng vào lòng bàn tay, vẫn lạnh như vậy, nhẹ nhàng thúc giục nội lực đưa vào trong cơ thể nàng. Hai tay dán vào nhau, càng giống như hai trái tim kề sát một chỗ. Một dòng nước ấm theo bàn tay lan ra khắp cơ thể, Thi Hiểu Nhiên trong lòng ấm áp, nói: “Không phải nói có biện pháp giải độc sao? Chúng ta cùng đi tìm, nhất định có thể tìm được.” “Ừm, sẽ tìm được.” Hắn cho tới bây giờ không để chuyện giải độc trong lòng, vào lúc đêm khuya không khí muốn đóng băng thế này, lần đầu tiên hắn muốn giải độc, muốn được gần nàng. “Về sau không phải sợ, muốn cái gì cứ nói.” Thi Hiểu Nhiên nhẹ gật đầu. “Không cần chờ ta trễ thế này, nghỉ sớm một chút.” Thi Hiểu Nhiên trong lòng bình thản an ổn, mí mắt cũng không nhin được mà khép lại, cuộn mình vào lòng hắn, mơ mơ màng màng. Cố Bắc Viễn thấy nàng như thế, không cần phải nhiều lời nữa, ôm lấy nàng đang mơ màng đặt lên giường.

30. Chương 30: Chuẩn Bị Xuống Núi

Tựa hồ về tới tháng tư, toàn thân đều ấm áp, bên cạnh còn có một người thích hợp để dựa vào, hết như lúc nhỏ nằm trên nôi bà ngoại, thoải mái an ổn, dựa vào thật ấm áp, Thi Hiểu Nhiên thật lâu chưa được ngủ say sưa như thế. Nắng ban mai ló dạng, mọi khi đây là lúc Cố Bắc Viễn luyện công, hắn nhìn người trong lòng, chỉ cảm thấy ấm áp tràn ngập cõi lòng, luyện tiệp rồi đi. Đêm qua thật sự quá muộn, nàng lại ngủ mơ màng, cảm lấy vật áo hắn không buông, Cố Bắc Viễn đành phải đặt nàng ở bên người mình. Cảm giác như vậy chưa bao giờ có, giống như ánh dương chiếu rọi trong ngực, hoa tươi từng phiến nở rộ, trong lòng một mảnh mềm mại cùng thỏa mãn. Cố Bắc Viễn nhẹ nhích người, người trong lòng giống như bị quấy rầy, mí mắt hơi nhú, miệng không tiếng động chu lên vài cái, tay chân đồng thời gắt gao cuộn lấy, tự giác tìm kiếm tư thế ngủ thoải mái, cuối cùng tựa đầu ở căn cổ hắn, mới vừa lòng hơi nhếch khóe miệng tiếp tục say sưa đại mộng. Cố Bắc Viễn khóe miệng cong lên, cuối cùng quên đi dự định luyện công, cho đến giờ Thìn mới cẩn thận đứng dậy. Cảm giác ngủ được thật thoải mái, Thi Hiểu Nhiên chỉ cảm thấy thiên địa hòa hợp, noãn dương cao chiếu, vô cùng an toàn thoải mái, tới gần buổi trưa mới mơ hồ mở mắt ra, nhìn đến hai viên dạ minh châu được gắn trên đỉnh giường trạm hoa phát ra ánh sáng nhu hòa, mới hậu tri hậu giác nhớ tới đây không phải là phòng của mình. Quét mắt khắp phòng, Cố Bắc Viễn đang ngồi bên bàn nhỏ tay cầm quyển sách xem. Cố Bắc Viễn thấy nàng tỉnh ngủ, buông sách xuống, đứng dậy ngồi xuống bên giường, trong mắt gọn sóng nhu tình, “Ngủ ngon không?” Thi Hiểu Nhiên vẫn còn mơ màng, hoài niệm tối hôm qua ôm ấp ấm áp, không tự giác vươn tay vòng qua thắt lưng hắn. Cố Bắc Viễn khóe miệng khẽ cong, sợ tay nàng đặt ở bên ngoài lạnh lẽo, nửa nằm trên giường, kê gối, đắp chăn lên, ôm nàng vào lòng. Eo bị siết chặt, Thi Hiểu Nhiên chỉ cảm thấy ôm hắn thực an ổn, bả đầu nhẹ nhàng tựa vào bên người hắn, tiếp tục cảm giác ngủ lúc này. Vào đông ánh dương ấm áp xuyên qua nóc nhà theo phương nghiêng vào trong điện, phúc trạch tinh sái, nhân gian an ổn. Quần áo trên người hắn rất mỏng, bên ngoài trung y chỉ khoác thêm một bộ ngoại bào màu đen, Thi Hiểu Nhiên đầu óc thanh tỉnh đôi chút, ôn tồn nói: “Mặc ít

như vậy, chàng không lạnh sao?” “Không lạnh, ta không sợ hàn.” thanh âm Cố Bắc Viễn ôn hòa vang lên từ đỉnh đầu. Quả là, trên người hắn vẫn thực ấm, đại khái là người tập võ khả năng chịu lạnh hơi mạnh, không giống như nàng trong ba tầng, ngoài ba tầng, xuất môn còn muốn thêm áo choàng lông cáo dài. Thi Hiểu Nhiên ôm thắt lưng của hắn, lui ở trong lòng hắn thực hạnh phúc, tuy rằng hiện tại hai người đồng giường cộng chăn có chút vượt quá, nhưng nàng luyện tiết buông ra, hơn nữa Cố Bắc Viễn lại không thể ăn nàng. (V-Emy: ai nói Cố Bắc Viễn không thể “ăn” tỷ vậy? Hắc hắc * cười gian*) “Chàng khi nào thì dậy? Sao không gọi ta?” Thi Hiểu Nhiên nhìn nằng, chắc đã qua giờ Tý rồi. “Nhìn nàng ngủ thật sự an ổn, ta không đành lòng đánh thức nàng.” “Vậy chàng đang đợi ta tỉnh ngủ sao? Chẳng phải là rất nhàm chán sao?” Thi Hiểu Nhiên điều chỉnh dáng người, làm mình nằm càng thoải mái. “tán gẫu một chút, trong lòng cảm thấy thực thỏa mãn, lúc không có nàng mới nhàm chán.” Cố Bắc Viễn nhẹ nhàng vờn làn tóc mềm mại của nàng. “Nhị cung chủ, chàng thích ta từ khi nào?” “Không biết. Có lẽ.....thời điểm ở trong rừng cây nàng thay ta băng bó, có lẽ..... lúc ở trên nóc nhà, hoặc có lẽ.....năm tháng ở Trầm Hoa điện..... Ta cũng không nói rõ được, nhưng thời điểm nàng ở trước mắt tâm tình ta liền đặc biệt tốt.” Cố Bắc Viễn nói rất chậm, hắn luôn luôn ngôn ít ngữ hạp, cũng không hiểu lời ngon tiếng ngọt là cái gì, chỉ là nghĩ đến cái gì liền nói thế đấy. “Còn có,” Cố Bắc Viễn một tay đặt ở trên mặt nàng, ngón tay ấm áp lướt qua da thịt mềm mại tinh tế, nơi bị chạm tới đều cảm thấy từng trận nhột, “Đừng gọi ta là nhị cung chủ, gọi ta là Bắc Viễn.” Trái tim như là một đóa hoa ấm áp nở rộ, giữa một thoáng quang hoa chi cực, nàng chỉ nghe qua đại ca hắn gọi hắn như vậy, thế có nghĩa là chí thân của hắn. “Bắc Viễn,” Thi Hiểu Nhiên mặc niệm một tiếng, lúm đồng tiền trên mặt lộ ra, lại nhẹ giọng kêu hai tiếng. Tên như rơi vào đáy lòng, Cố Bắc Viễn nghe thanh âm nàng mềm mại, nhu tình đầy trời ngập đất. Thi Hiểu Nhiên bắt lấy ngón tay hắn, ngón tay thon dài xinh đẹp, lòng bàn tay có vết chai. Ngẩng đầu nhìn gương mặt hắn, mũi cao thẳng, mắt tựa như hồ nước mát lạnh, có ánh sáng nhàn nhạt nhu hòa thoáng hiện. Nam tử vĩ đại thế này, từ nhỏ đã rời xa mọi người, cô độc một mình hành tẩu nhân gian, chỉ lấy việc tập võ làm thú vui. Thi Hiểu Nhiên sinh ra một cổ đau lòng, Trầm Hoa điện lãnh lãnh thanh thanh, hết như nhân sinh của hắn. Hắn có cơ hội trở thành thường nhân, lại lựa chọn cứu nàng, nam tử nhà ai ôn nhu được như thế? Thi Hiểu Nhiên ngẫm hạ quyết tâm, nửa đời trước của nàng không thể nào tham dự, nửa đời sau nhất định phải phụng bồi đến cùng. Nàng nửa đứng dậy, nhìn hắn, nói: “độc của chàng phải làm sao mới có thể giải?” Cố Bắc Viễn mâu sắc tối đi vài phần, “Điều này, độc không phải là hạ trong một hai ngày, muốn giải sợ là không dễ. Đại ca luôn luôn lo liệu việc đó, ta cũng không rõ ràng lắm, dường như không nắm chắc.” “chuyện của bản thân chàng sao lại không rõ ràng lắm?” “Thân thể này ta cũng đã quen. Nếu không có gì nắm chắc, sẽ không để ý.” Thi Hiểu Nhiên có chút ảo não, hắn chính là người nhạt nhẽo như vậy, đối với chuyện của bản thân không để ý nhiều. Sợ là Cố Bắc Viễn đối với hắn cũng không có cách, trong mắt nàng chợt lóe một tia ranh mãnh, Thi Hiểu Nhiên kề sát vào cổ hắn, nhẹ nhàng vươn đầu lưỡi ở trên làn da hắn liếm một chút, một đường thấm ướt trắng tới bên tai, nói nhỏ: “Thật sự không quan tâm sao?” Hơi thở ấm áp phun trên da thịt, khiến cho toàn thân tê dại, thanh âm mị hoặc vang ở bên tai, Cố Bắc Viễn đang ôm sát nàng, vội tạo khoảng cách, hơi thở bất ổn, “quan tâm.” “Chúng ta cùng đi tìm biện pháp giải độc, được không?” Thi Hiểu Nhiên mềm mại hỏi. “Được, đợi ta đến hỏi Tiết thần y.” Thi Hiểu Nhiên thừa dịp hắn chưa chuẩn bị ở hai gò má hắn hôn đi hôn lại, xong lại rời đi, như con mèo nhỏ trộm thịt, trên mặt lộ vẻ đắc ý. Cố Bắc Viễn không chịu nổi nàng lộn xộn trong ngực, buông tay ra, bưng bưng đứng dậy xuống giường, nói: “Sắp đến trưa rồi, nàng có đói bụng không?” “Hơi đói.” Thi Hiểu Nhiên có chút bất mãn, thử kéo tay hắn. Cố Bắc Viễn lui về phía sau vài bước, “Đứng dậy đi, trưa cũng chỉ có thể ăn nhẹ.” Nói xong liền như một trận gió chạy ra ngoài cửa. (V-Emy: ôi thông cảm, anh đang thẹn thùng! :D) Trong vườn người tới người lui, phó nhân phụ giúp bày đặt mấy cây tùng bách nhỏ trên xe đẩy, hoa tượng xem xét bố cục vườn chỉ điểm phương vị để đặt cây xuống, ngày xưa Trầm Hoa điện quanh quệ giờ nào nhiệt không ít. Trầm Hoa điện vào đông rất tiêu điều buồn tẻ, Thi Hiểu Nhiên đề nghị di chuyển hoa mộc đến trang trí một chút, liền đi tìm hoa tượng. Vườn tràn đầy sinh động, Cố Bắc Viễn đứng trước phòng ngủ đại điện xa xa nhìn mọi người bận rộn. Thi Hiểu Nhiên bế một bồn trúc Nam Thiên nhỏ lại, “Chàng xem cái này có được không?” Cố Bắc Viễn liền tiếp nhận từ tay nàng, “Rất đẹp.” “Đặt ở trong phòng đi.” Thi Hiểu Nhiên nhìn nhìn, chỉ hé ra cái bàn, để cho hắn đặt xuống. Lại vòng vo chuyển phương vị, để ặt bồn hoa đẹp bày ra, gảy vài phiến lá, mới vừa lòng. Lại lôi kéo hắn cùng đứng ở cửa đại điện, nhìn bên ngoài thân ảnh hoa tượng tiểu phó bận rộn, nói: “Năm sau chúng ta trồng ở trong vườn nhiều loại chút, hoa nê, cỏ nê, từng mùa đều có hoa nở, như vậy thật thư thái! Ta thấy Lạc Hà Cung so ra không đẹp bằng.” Trầm Hoa điện đến mùa đông không có gì để xem, Cố Bắc Viễn biết nàng thích những thứ xinh xắn, nói: “Phía sau tẩm điện của đại ca có một mai viên, khi hoa nở đẹp không sao tả xiết, qua vài ngày ta mang nàng ngắm.” Ở bên kia của Cố Bắc Viễn,

Thi Hiểu Nhiên còn lâu mới nhìn tới, làm không tốt mất nhiều hơn được, trên núi này cũng không phải chỉ có nơi đó mới có hoa mai, “Ta muốn tự mình trồng, muốn trồng thật nhiều thật nhiều cây đào, phấn hồng, tốt nhất là trồng trên hai ba dặm, mùa xuân một mảnh phấn hồng, gió thổi qua, đóa hoa phiến phiến bay, khẳng định so với cái mai viên kia còn đẹp hơn, đến mùa hè còn có đào ăn.” “Nàng thích ta liền phân phó hoa tượng đi trồng, trên núi lớn như vậy, nếu nàng thích, trồng trên mười dặm cũng được.” Ngữ khí vẫn thản nhiên như cũ, lại có chút thư thái. Thi Hiểu Nhiên nghe trong lòng vui mừng, bất ngờ kiểm chân lúc hần không kịp phòng bị nhẹ hên lên hai gò má hần một chút, “vậy sang năm liền trồng.” “Được.” Cố Bắc Viễn mặt mày mang theo chút ý cười. Xa xa đi tới một người, dáng người cao ngất, Thi Hiểu Nhiên vừa nhìn thấy, liền buông tay hần, “Ta đi chỉ điểm hoa tượng chỗ để đặt hoa và cây.” Cố Nam Viễn thấy nàng chạy xa, trong lòng cười nhạo một tiếng, bước lên bậc thang trước điện, “Ta thấy vườn của đệ thật quanh què, đệ rốt cuộc cũng chuyển tính.” “Đệ căn bản không quan tâm,” Cố Bắc Viễn xoay người, “Đại ca, vào nhà nói.” Hai người vào phòng, ở giữa bàn là một bình ngọc lưu ly cắm một đóa hoa mai, Cố Nam Viễn hai mắt xem xét, “tổ tâm mai vàng này trên đỉnh núi mới có, không phải nha đầu kia chiết chứ?” “Là đệ đem về.” Đây là hôm qua Cố Bắc Viễn luyện công xong nhìn thấy, nhớ tới nàng thích, liền thuận tay chiết một phen. “Đệ thật đúng là thích nàng.” Cố Nam Viễn chân mày hơi nhíu, mắt phượng nghiêng nghiêng, “Đệ đi tìm Tiết thần y hỏi về chuyện bài độc?” “Đúng.” “Khó có được đệ chủ động quan tâm việc này.” Cố Nam Viễn sao lại không rõ huyền diệu bên trong, song trong mắt vẫn không một gợn nước. Cố Bắc Viễn không đáp lời. Tuy có hỏi qua, nhưng tìm được cuối cùng là việc khó. “Sau khi đệ cầm thứ kia đi ta liền lại phái người ra ngoài. Tìm nhiều năm như vậy tuy nói là không thu hoạch được gì, rõ ràng vẫn phải có. Gần như toàn bộ Tây Trần đều bị lục lọi qua, duy chỉ còn một chỗ, giao giới với Đại Mục có một đoạn nhai cốc, kéo dài trăm dặm, hai nước coi đây là ranh giới. Đoạn nhai dốc đứng hiểm trở, rất cuộc sâu bao nhiêu cũng không rõ. Sườn dốc độc xà độc trùng rải rác, bởi vì độc trùng độc thảo sinh sôi, chướng khí bao phủ, dò xét vô số lần đều không thể xuống dưới sâu. Thâm cốc đoạn nhai sản sinh ra linh dược, ta vẫn một lòng nghi ngờ bên trong có dược liệu cần tìm.” “Đại ca là ý gì?” “Đệ không sợ độc, vô công lại thượng thừa, đi thăm dò rất thích hợp. Nếu đệ đã muốn ở cùng nha đầu kia, dù chỉ có một tia cơ hội, cũng nên chớp lấy.” Cố Bắc Viễn ánh mắt trong trẻo, nhẹ gạt đầu, “Chờ khi nào ít chuyện rồi đi.” “Hai ngày tới đệ phải đi, không thể bỏ qua cơ hội Hoàng Kim hoa nở lần này. Nếu không có, lại bàn bạc kỹ hơn.” Cố Nam Viễn cướp lời. “Gần đây Đằng Văn Các cùng Huyền Kiếm môn ngày càng mật thiết, nếu là liên thủ, thế cục sẽ bất lợi cho Thất Dương Cung.” “Liên thủ? Sao dễ dàng vậy. Huyền Kiếm môn xưa nay âm hiểm, mặc dù vẫn bắt hòa với Thất Dương Cung, nhưng chỉ là dụng chạm nhỏ, ích lợi không đủ lớn, đâu chịu ra tay tấn công Thất Dương Sơn? Sợ là tọa sơn quan hổ đấu*. Núi Thất Dương Cung cách xa sông, mười mấy năm trước lui bại thành vậy, cũng không có người công phá. Đã có ta ở đây, đệ không cần quan tâm.”

*tọa sơn quan hổ đấu: tựa như ghêrù cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi. Thấy hần còn muốn nói nữa, Cố Nam Viễn lại nói: “Không cần nhiều lời, đệ giải độc xong ta liền an lòng. Việc trong cung ta sẽ an bài, có động tĩnh gì cũng sẽ truyền tin cho đệ. Đệ chuẩn bị an bài một chút liền xuất phát.” “Được.” Đại ca làm việc luôn luôn cẩn thận, Cố Bắc Viễn biết hần đã quyết định, khó có thể thay đổi. “Ngược lại đệ phải cẩn thận, nếu Đằng Văn Các đã muốn phóng xuất, vô luận người của môn phái nào giết đệ, đều lẳng lẳng theo đường thủy cập duyên sông để ra ngoài, đệ nên mang theo người của ta. Dưới nhai cũng rất hung hiểm, nếu là không thể, chớ cưỡng cầu, đi sớm về sớm.” Cố Nam Viễn trong mắt mang theo nồng đậm quan tâm. Cố Bắc Viễn gật đầu đáp ứng. Không có chuyện gì khác, Cố Nam Viễn đơn giản thân thiết vài câu, khi xuất môn hai mắt nhìn Thi Hiểu Nhiên ở xa xa đang bận rộn, nói: “đệ đối với chuyện của mình phải để tâm nhiều hơn, nếu đệ có chút chuyện xảy ra, ta sẽ không lưu nàng lại.” Ý tứ đơn giản nhưng minh bạch, hần cực kì không quen nhìn Cố Bắc Viễn một bộ dáng lãnh lãnh đạm đạm, lưu nàng lại cũng được. Nếu lại gặp chuyện không may, hần sẽ không nuông chiều một nha đầu. Sau khi Cố Nam Viễn đi, Thi Hiểu Nhiên trở lại điện, trên tay dính không ít bùn. Cố Bắc Viễn đưa cho nàng một cái khăn mặt, nói: “hai ngày nữa ta muốn đi ra ngoài một chuyến.” Thi Hiểu Nhiên chà sát hai tay hỏi: “Đi nơi nào? Mất bao lâu?” “Đi phía tây biên cảnh Đại Mục, tìm được giải độc. Phỏng chừng hơn một tháng.” “Ta và chàng cùng đi.” “Bên kia là vực sâu khe hẹp, không có gì hay để chơi, nàng cũng không thể đi xuống.” “Không phải chàng nói sẽ cùng đi tìm dược sao? Chàng đi rồi ta sẽ thực nhảm chán.” Thi Hiểu Nhiên nói xong túm túm vạt áo của hần, chuẩn bị không nhẽo hay cứng rắn gì thì nhất định cũng phải đi cùng. Cố Bắc Viễn cũng không muốn bỏ lại nàng một mình, lần trước bế quan không bao lâu nàng liền xảy ra chuyện, lần này cách xa như vậy, trong lòng không nỡ, liền gật đầu đáp ứng nàng.

31. Chương 31: Đoạn Nhai Cốc

Tây Trần chỉ là một tiểu quốc, quốc thổ còn không bằng một phần tư Đại Mục, đoạn nhai cốc thuộc Thương Tín sơn nằm ở phía tây Đại Mục – giao giới giữa hai quốc gia. Thương Tín sơn núi non hùng vĩ, độ hiểm trở vượt xa Đại Lang sơn Thi Hiểu Nhiên từng đến lúc trước. Đến vực núi Thương Tín, ngẩng đầu nhìn, những ngọn núi xa xa nối tiếp nhau không ngừng, như trường long phi thiên. Rừng núi đan xen, núi non trùng điệp hiu hắt, giống như những cơn sóng to chồng chất lên nhau. Núi cao sườn dốc, đại thụ che trời, rừng tùng rậm rạp, mặt đất phủ kín lá khô héo úa, xe ngựa không thể tiến lên, Cổ Bắc Viễn liền mang theo Thi Hiểu Nhiên bắt đầu cưỡi ngựa. Thất Dương Cung từng phái người thăm dò đoạn nhai cốc nhiều lần, lần này vẫn đi đường cũ, dây leo chằng chịt đã được dọn dẹp, miễn cưỡng tạo thành một đường nhỏ cỡ một người đi qua. Sơn ngoại thanh sơn, quanh co, đi ở trong núi năm ngày sau mới tới đoạn nhai. Đội ngũ đóng quân cách vách đá hơn năm mươi trượng, Thi Hiểu Nhiên chỉ thấy một mảnh thâm cốc mây mù lượn lờ, gió lớn như sắp thiên lợi kiếm, thẳng thượng thanh vân, Thi Hiểu Nhiên ngửa đầu nhìn thấy, thiếu chút nữa đánh rớt cả mũi, đoạn nhai dựng đứng, giống như bị búa lớn bổ ra, mỏm đá được gió được mưa tẩm tấp, trơn một mảnh, đôi chỗ có một hai cây tùng thụ xanh ngắt như tiên nhân đứng ở vách đá, bên cạnh có mấy đám cỏ khô héo làm bạn. Mà nơi trước mắt nàng, cũng giống như ngọn núi bên cạnh. Thi Hiểu Nhiên cẩn thận nắm chặt tay Cổ Bắc Viễn, chậm rãi đi đến vách đá, quả nhiên cũng là một đường thẳng tắp, vách đá nghiêng, phía dưới một mảnh sương mù dày đặc sâu thâm thẳm, sợ tới mức tim của nàng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cổ Bắc Viễn ôm đầu nàng vào trước ngực, nhẹ giọng: “Đừng nhìn, sẽ chóng mặt đó.” Nói xong mang nàng rời xa vách đá. “Chàng muốn đi xuống sao?” Thi Hiểu Nhiên thật là sầu lo. “Không cần lo lắng, đoạn nhai này Mặc Tứ còn có thể xuống, ta tự nhiên sẽ không có việc gì.” Cổ Bắc Viễn vuốt ve đầu nàng, an ủi. Bởi vì có Thi Hiểu Nhiên đi theo, Cổ Bắc Viễn dẫn theo hơn hai mươi người, đều là cao thủ, bao gồm Mặc Tứ cùng Bạch Cửu, còn dẫn theo người thông hiểu y lý. Mặc Tứ thường ra ngoài tìm được suốt, đoạn nhai cốc này hẳn tổ chức người đến thăm dò vài lần, nhiều nhất cũng chỉ xuống chừng trăm trượng, đã thấy độc xà trải rộng, nhện lớn cỡ bàn tay, xuống chút nữa độc vật càng nhiều, còn có chướng khí, làm chết không ít người, nên đành phải từ bỏ. Tương truyền Hồi Lung Quả cuối mùa thu kết quả, quả treo lơ lửng ở đầu nhánh ba tháng không rơi, quả rơi ba tháng không héo. Vào đông mặc dù rét lạnh, nhưng đoạn nhai cốc này rất ít tuyết rơi, đại đa số độc xà độc hạt ngũ đồng, cũng là thời cơ thám hiểm tốt. Lần này ra đi chuẩn bị đầy đủ, công cụ, đệm chăn cùng quần áo chống rét đều mang không thiếu thứ gì. Buổi chiều lều trại dựng xong, lửa trại dấy lên, người trong võ lâm rất có kinh nghiệm sinh tồn nơi dã ngoại, bắt chim trĩ, thỏ hoang, lợn rừng, vãi lên một chút gia vị qua loa là hương thơm ngào ngạt cả núi rừng. Trên núi đêm lạnh, buổi tối Thi Hiểu Nhiên tất nhiên là ở trong trướng của Cổ Bắc Viễn. Nằm ở trong trướng ấm áp, Thi Hiểu Nhiên vẫn không tránh khỏi lo lắng: “Ngày mai bao nhiêu người các chàng cùng hạ nhai?” “Một mình ta thôi, nhai hạ có chướng khí, không thích hợp cho bọn họ đi xuống.” “Sao chàng biết chướng khí đối với chàng không có tác dụng?” Thi Hiểu Nhiên tuy biết hẳn không sợ độc, nhưng câu hỏi vẫn bật ra khỏi cửa miệng. Cổ Bắc Viễn đem nàng ôm chặt, “Đừng lo lắng, ta đều có chừng mực, vách núi Thất Dương Sơn cũng toàn là vách đá thẳng đứng, không có một ngọn cỏ, ta cũng thường xuyên leo đó thôi.” “Vậy chàng phải mang theo công cụ tốt.” “Ừm. Chờ ta tìm được được, chúng ta có thể ở bên nhau mãi.” “Cho dù không tìm thấy, chàng cũng phải trăm ngàn lần cẩn thận. Chúng ta hiện tại cũng rất tốt mà.” Cổ Bắc Viễn đem cằm đặt ở trên đỉnh đầu nàng cọ cọ, ôm nàng trong ngực quả thực tốt lắm, nhưng hẳn còn muốn cho nàng nhiều hơn. Hôm sau, Cổ Bắc Viễn leo xuống vách núi đen. Thi Hiểu Nhiên còn lâu mới tin không có gì nguy hiểm, nếu là đơn giản như vậy, còn cần cung chủ hẳn tự mình xuống vách núi đen sao. Cẩn thận kiểm tra trang bị của hẳn, thấy hẳn trên tay hai cuộn dây thừng dài, trên đùi một phen chùy thủ, một phen sải đao cắm trên lưng, thân đao đen nhánh, phiếm hàn quang, một cái tiểu bố bao được buộc chặt, nhét không ít phòng xà trùng được, đao thuốc trị thương, đan tẩm hiệu linh tinh, Thi Hiểu Nhiên còn nhét thêm vào trong đó mấy khối lương khô. Cuối cùng Cổ Bắc Viễn mang theo cả một cái tiểu trúc lâu trên lưng, khi xuống vách núi đen, nhìn thấy cái gì hiểm lạ hẳn đều thuận tiện bỏ vào. Thi Hiểu Nhiên vẫn rất lo lắng, luôn mãi tự hỏi thật sự không cần buộc cái dây an toàn ư, Cổ Bắc Viễn chỉ thản nhiên cười, lắc lắc đầu, còn Bạch Cửu ở xa xa nghe được lời của nàng thì tỏ vẻ khinh miệt. Trước khi xuống vách núi đen, Thi Hiểu Nhiên cứ luôn dặn dò mãi, nhất định phải đi lên sớm một chút, cuối cùng ở trên mặt hẳn chợt nhẹ một cái. Cổ Bắc Viễn phân phó Bạch Cửu chiếu cố nàng tốt, mới nhảy

xuống vách núi đen. Cổ Bắc Viễn khi thì bắt lấy mỏm đá nhô ra, khi thì bắt lấy nhánh cây mọc trên đá, hết như linh hầu leo xuống phía dưới vách núi đen, nơi không có chỗ mượn lực, liền đưa tay bắn sợi dây thừng ra, trên đầu dây có buộc móc sắc nhọn vững vàng khóa chặt vào vách đá, lại vung người tiếp tục cuộc chinh phục. Mới bắt đầu vách đá trơn trượt dốc ngược, cây cỏ cực ít, leo xuống phải cực kì chậm chạp và cẩn thận. Tám- chín mươi trượng sau, cỏ cây dần nhiều hơn, trừ mấy loại cây tùng thông thường, đa số là thực vật có độc. Trăm trượng sau, nhai thượng bị bao phủ bởi dây leo chằng chịt, trên dây leo có mọc những đầu nhọn, đây không phải loại dây leo bình thường, bị mũi nhọn đâm phải sẽ trúng độc; Cũng có rất nhiều loài bò sát không tên, có một con đen đen lớn lên giống bọ cánh cứng gì đó đang bám trên dây, nhỏ hơn bàn tay không bao nhiêu, vung cái cang dài đánh về phía hần, Cổ Bắc Viễn tuy là động tác linh mãnh, song vẫn bị cắn vài phát, chỉ là đối với hần mà nói, cái này so với muỗi cắn cũng không có gì khác biệt. Xuống chút nữa sương mù tan hết, không khí dần dần ấm áp, nhai thượng hoa nhỏ lay động, những độc vật càng nhiều, con nhện to bằng nắm tay trên người hồng hoa cúc văn đan xen, động tác thật sự rất nhanh, có thể nhảy ra xa hai ba thước. Mấy cái chân xù xì của nó bị hần chém đứt đoạn, chảy ra nước đen đặc tanh tưởi, nước bắn tung tóe tới chỗ có một hai loại hoa cỏ nhỏ, chúng liền nhanh chóng héo rũ. Xung quanh còn có vài loại lá cây trông giống thực vật bình thường, nhưng một khi có con nhện hay loài bò sát bò lên mặt lá, trong nháy mắt đều bị nuốt chửng..... Cổ Bắc Viễn mặc dù không sợ độc, nhưng phải đi thật cẩn thận, do đã quen nên mắt nhìn một cái là biết loại dược nào cần ngắt lấy. Hần ở nhai thượng leo trèo ngang dọc. Ở trên nhai Thi Hiểu Nhiên lo lắng không thôi, nhịn không được đi đến bờ vách núi đen, cách vực còn một hai trượng lại có người ngăn nằng, Bạch Cửu tuổi trẻ, lại cùng nằng gặp qua nhiều lần, nhú nhú mày, nói: “Cô đừng có đi đi lại lại nữa, phiền chết đi được.” “Ta đang lo lắng.” Thi Hiểu Nhiên nhịn không được dậm chân. “Nhị cung chủ võ công rất tốt, sẽ không có việc gì đâu. Loại vách đá này ta cũng có thể leo được, chỉ là phía dưới có chương khí độc trùng ta mới không thể đi xuống, nhị cung chủ bách độc bất xâm, cô lo lắng cái gì?” Thấy trên mặt bọn hần tin tưởng tràn đầy, Thi Hiểu Nhiên mới hơi an tâm, hần khẳng định là không có việc gì đâu. Bạch Cửu tiếp tục nói: “Đến trưa cô muốn ăn cái gì? Gà rừng hay là thỏ, muốn nướng hay nấu lên?” “Sao cũng được.” Thi Hiểu Nhiên hiện giờ không có nhiều tâm tình lắm. “Còn nữa, về sau cô không được ở ban ngày ban mặt mà làm cái loại chuyện đồi phong bại tục như lúc này, thật là làm bại hoại uy danh của nhị cung chủ.” Chuyện đồi phong bại tục? Thi Hiểu Nhiên hồi tưởng lại một chút lời hần nói, tất nhiên là lúc trước khi Cổ Bắc Viễn hạ nhai nằng hôn hần một cái. Đúng là cổ đại có vẻ bảo thủ, trước mặt nhiều cấp dưới làm chuyện như vậy không biết thì khẳng định là không ổn. Hơn nữa, nằng thường xuyên làm thế, Cổ Bắc Viễn cũng không để ý, liền nói: “Nhị cung chủ còn chưa nói là đồi phong bại tục!” Bạch Cửu phát điên, quả thật là nữ tử vô sỉ, “Nhị cung chủ vẫn luôn ở một mình, nào biết lễ nghi giữa nam nữ, cô... nữ tử này, cũng, cũng thật sự là..... Không biết..., cô không có người dạy à?” Thật đúng là không có người dạy nằng mà, Thi Hiểu Nhiên định há miệng nói nhưng liền thôi. Cổ Bắc Viễn thuở nhỏ bị bắt, sau lấy được tự do nhưng vẫn ở một mình, tất nhiên là không biết, cũng không để ý những lễ nghi đó. Cổ Nam Viễn thật ra có thấy hai người làm thế một lần, nhưng hần bề nghề ngạo mạn, không đem lễ pháp đặt trong lòng, lại vì đau lòng cho đệ đệ, nên cũng mặc kệ hần. Thi Hiểu Nhiên cùng Cổ Bắc Viễn hai người ở Trầm Hoa điện thân ái ngọt ngào cũng rất tự nhiên. Thi Hiểu Nhiên nhìn hần nhiều nhất cũng hơn hai mươi thôi, nằng liền trêu ghẹo: “Bạch Cửu, người còn chưa thành thân phải không, nhìn người bộ dạng cũng rất tuần tú, Thất Dương Cung mỹ nữ lại nhiều, chờ nhị cung chủ trở về ta sẽ nói với y một tiếng, để cho y ưu tiên giúp người giải quyết việc chung thân đại sự, cho người cơ hội làm chuyện đồi phong bại tục một phen.” Bạch Cửu vừa nghe xong, trên mặt liền phun ra một mảng đỏ ửng, cuối cùng không nhịn được, “Không cần cô xen vào việc của người khác!” Tức giận đến tránh ra xa, không thềm để ý đến nằng nữa. Thời gian trôi qua thật sự chậm chạp, Thi Hiểu Nhiên mặc vài tầng quần áo, cả người quần lại giống y như cái bánh chưng, ngồi ở bên cạnh rừng cây nướng thịt, thỉnh thoảng nhìn xung quanh vách đá, hơi có chút tự vị mỗi mắt chờ mong. Ước chừng đến giờ Dậu, nhìn từ phương xa thấy có một người đang chạy tới, Thi Hiểu Nhiên nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy vội qua. Cổ Bắc Viễn thấy nằng, khoé miệng khẽ nhếch, màu sắc mặt mày mừng. Thi Hiểu Nhiên đang muốn ôm cánh tay hần, Cổ Bắc Viễn lại vội vàng né tránh, “chờ ta thay quần áo trước đã.” Thi Hiểu Nhiên nhìn thấy hần quần áo bị cắt qua vài chỗ, dính không ít chất dịch vàng vàng trắng trắng, lo lắng hần trên người bị thương, vội vàng hỏi: “Chàng không phải là bị thương chứ?” “Không có, đi xuống dưới đó khó tránh khỏi có một ít nọc độc, nằng đừng để dính vào người. Đợi ta rửa sạch một chút.” Cổ Bắc Viễn buông thứ trên tay, tiến vào trướng, chốc lát, ở trong trướng lại gọi người đưa nước ấm vào. Thi Hiểu Nhiên nghe xong vội vàng đi bưng bồn nước ấm, thẳng hướng vọt vào trong trướng, mắt lại choáng váng, chỉ thấy Cổ Bắc Viễn vừa thoát áo, lộ ra phần thân trên rắn chắc, tinh mỹ, bắp vai rộng, thắt lưng thon dài, lộ ra một tam giác thật

hoàn mỹ. Thi Hiểu Nhiên chỉ cảm thấy có một cỗ nhiệt huyết đang trào dâng trong người mình. Cố Bắc Viễn thấy là nằng, cũng không nói gì, trên mặt tươi cười thản nhiên, “Đổ nước vào đi.” Nói xong cầm lấy bạch y khoác vào người. Hắn vừa động, Thi Hiểu Nhiên mới phát hiện phía sau lưng hắn, trên cánh tay có nhiều vết cắn, xanh tím, điểm nhiều vết máu, ngang dọc loang lổ. Suy nghĩ từ trong cơn mê đắm sắc đẹp thanh tỉnh, Thi Hiểu Nhiên một trận đau lòng, buông bồn nước lại, nắm lấy tay hắn xem xét cẩn thận. Cố Bắc Viễn vội dung y phục che lại, “Không có việc gì.” Thấy vật áo hắn lộ ra hơn phân nửa, Thi Hiểu Nhiên mới cảm thấy chính mình làm thế là không ổn, liền thu tay lại, cắn cắn môi, “Chàng phải thoa dược trước, rồi hãy mặc quần áo, cùng lắm thì ta đi ra ngoài trước vậy.” Cố Bắc Viễn không ngại nằng xem, hắn vốn không am hiểu quan niệm nam nữ thế tục gì cả, chỉ không muốn để nằng thấy mấy vết thương xấu xí dữ tợn này thôi, hắn liền sửa sang lại quần áo, “Thế này không tính là bị thương, không cần bôi thuốc.” Thi Hiểu Nhiên vốn muốn đi ra ngoài, nghe hắn nói vậy, liền dùng khẩu khí cứng rắn nói: “Chàng cũng không phải chỉ có một mình, không biết sẽ có người đau lòng vì chàng sao? Chàng ngồi đây, ta đến giúp chàng bôi thuốc.” Nói xong lại bắt đầu lục tìm thuốc trị thương. Thấy nằng có chút giận, Cố Bắc Viễn trong lòng một mảnh mềm mại, đến bên người nằng kéo kéo tay áo nằng, ôn tồn nhỏ nhẹ: “Đừng buồn bực, nằng muốn bôi thuốc thì bôi đi.” Nghe thanh âm hắn ôn nhu như cơn gió nhẹ, Thi Hiểu Nhiên thấy trên mặt hắn mỉm cười thanh nhã như hoa sen, anh tuấn xuất trần, tâm thần nằng thoáng hoảng hốt, nói: “Chàng gột rửa trước đi, đợi ta đến thay chàng thoa dược.” Chờ nằng ra khỏi doanh trướng, Cố Bắc Viễn bắt đầu xoa bóp thân thể. Hôm nay của hắn, xác thực đã xuống đến đáy cốc, nơi đó ẩm áp như xuân, cỏ cây tươi tốt, ngay cả nơi đặt chân cũng không có, dòng suối nhỏ nước ánh bóng cây. Rắn rết cũng không ngủ đông, khắp nơi đều có, con mang theo kịch độc, con ẩn kín trong bụi cỏ, con chiếm cứ trên mặt đất, con leo trên cây thò ra cái đầu tam giác..... Đa số đều là giống hiếm thấy, tính công kích rất mạnh, tuy hắn khắp nơi đều cẩn thận, nhưng cũng thường xuyên bị cắn. Vô luận là đoạn nhai hay là đáy cốc, cho dù thân mang võ nghệ, vẫn hung hiểm dị thường, chính là Cố Bắc Viễn vừa may không trúng độc thôi, thực ứng với nhân hòa. Lúc Thi Hiểu Nhiên bôi thuốc cho hắn, nhìn đến mấy dấu răng cắn lưu lại vết thương thật sâu này, hốc mắt đều đỏ cả lên. Tuy biết vết thương nhỏ như thế này đối với hắn hay người tập võ cùng lắm cũng chỉ xem như bị muỗi cắn bình thường, nhưng nằng thế nào lại gặp qua nhiều vết cắn như vậy, trừ mấy vết này còn có rất nhiều vết sẹo mờ nhạt, trải qua năm tháng dài tẩy lễ không nhìn kỹ, quả thật là nhìn không ra. Nghe người ta nói qua, hắn mới trước đây từng sống trong cảnh rất bi thảm, mấy vết sẹo mờ này đúng là xác minh. Nằng động tác nhẹ nhàng ôn nhu, ngón tay dính cao dược màu xanh biếc, ở trên làn da hắn chậm rãi vẽ loạn. Chỉ nghe thanh âm hắn như thanh tuyến vang lên: “Trên đời này cũng chỉ có nằng là tự tay giúp ta thoa dược, băng bó vết thương.” “nhưng thật ra, ta tình nguyện không bao giờ có loại cơ hội này nữa.” “người tập võ bị mấy thương tích nhỏ tất nhiên không tính là cái gì, nhưng nằng thay ta bôi thuốc, ta lại cảm thấy như một loại hưởng thụ.” “lần sau ta đây sẽ xát muối lên vết thương của chàng, xem chàng còn thấy hưởng thụ nữa hay không, dù sao muối cũng có thể tiêu độc.” Ngón tay nằng lướt qua trên làn da hắn, Cố Bắc Viễn khoe miệng cười nhợt nhạt cong lên, sâu kín nhộn nhạo, hai mắt nhu tình một mảnh, chăm chú nhìn vào khuôn mặt nằng. Thi Hiểu Nhiên bị nhìn chằm chằm có chút ngượng ngùng, sắc giọng: “Nhìn chằm chằm ta làm cái gì? Chưa thấy qua mỹ nữ à?” “Nằng thật sự rất đẹp.” Cố Bắc Viễn khẩu khí chân thành. Cái này làm Thi Hiểu Nhiên thực ngượng ngùng, nhưng trong lòng nằng giống như nở hoa, cúi đầu mừng thầm. Cố Bắc Viễn nâng đầu ngón tay tựa xuân phong hóa vũ ở trên gò má nằng ôn nhu vuốt ve, da dẻ nữ tử mềm mại có cảm giác như gấm như lụa, cái miệng nhỏ nhắn mang theo quang hoa lấp lánh, không hiểu sao, có một dòng khô nóng từ dưới bụng hắn dâng lên, tâm thần tâm niệm nếu cần thử một ngụm, khẳng định sẽ là thiên thượng mỹ vị. Ý niệm trong đầu vừa thoáng hiện, hắn vội vàng bóp diệt, trên mặt lộ ra một tia cười khổ. “Làm sao vậy?” Vừa thoa xong dược, Thi Hiểu Nhiên thu tay. “Không có gì.” Thu hồi buồn bã, Cố Bắc Viễn đứng lên bắt đầu mặc quần áo. Thi Hiểu Nhiên thoải mái thưởng thức cảnh mỹ nam thay xiêm y, dáng người tốt như vậy, vừa rồi vì sao không thừa dịp thoa dược sờ sờ một chút nhỉ? Ôi~ hối hận, hối hận quá!!! Cố Bắc Viễn thấy nằng hai mắt tỏa sáng, giống như sói nhìn thấy thịt, trong lòng run lên, hơi hơi nghiêng người đi. Thi Hiểu Nhiên trong lòng vui vẻ, thẳng thắn nói: “Bắc Viễn, có ai từng khen dáng người chàng rất đẹp chưa?” “Nằng nhàm chán quá nên nói nhảm phải không?” Thanh âm hơi mất tự nhiên. “Thật sự rất đẹp mà, ở cái thế giới kia của ta thì chàng dư sức làm người mẫu.” Cố Bắc Viễn đã quen cái miệng nhỏ nhắn của nằng thường thường toát ra những từ mới mẻ, mặc dù không biết người mẫu là cái gì, nhưng nghe nằng khen ngợi chính mình thì sinh ra mấy phần vui sướng. Sửa sang lại quần áo, nói: “Ta đi lấy cho nằng thứ này.” Nói xong hắn ra trướng, lát sau, cầm trên tay về hai quả có hình dáng như quả dương đào màu vàng, trong suốt long lanh, có điểm những đốm màu đỏ bên trong thịt quả. “Đây là cái gì?” Thi Hiểu Nhiên lập tức bị thứ trái cây kỳ lạ trên tay hắn hấp dẫn,

dù nàng từng ở siêu thị gặp qua không ít hoa quả nước ngoài, song vẫn như cũ không nhận ra. “Quả này rất ngọt, hẳn là nàng thích.” Thi Hiểu Nhiên tiếp nhận, cầm một quả cẩn thận xem, trái cây này bộ dạng thực tại đẹp mắt, so với quả dương đào* nhỏ một chút, không hạt, giống thủy tinh vàng trong suốt, bên trong còn mang chút màu đỏ của huyết lệ, tản ra hương khí dịu nhẹ, ngửi khiến cho người ta thần thanh khí sảng. “Cho ta ăn ư? Chẳng tìm được ở dưới đó sao?” Cố Bắc Viễn nhẹ nhàng gật đầu. “Nhưng mà nó trông rất đẹp, ta cũng không nhẫn tâm ăn nó. Nó tên là gì?” Đại khái nữ nhân đối với những thứ lấp lánh trong suốt đều rất yêu thích, Thi Hiểu Nhiên cầm hai quả yêu thích không buông tay. Cố Bắc Viễn cong cong môi, lộ ra tươi cười nhợt nhạt, “Quả này gọi là quy linh, đối với thân thể nàng rất có lợi. Loại quả này khi hái khỏi cây, ba ngày sau sẽ héo mất. Nàng nhìn nhiều rồi thì ăn ngay đi.” Thật đúng là đáng tiếc, bằng không còn có thể lấy làm vật bài trí. Thi Hiểu Nhiên cắn một miếng, hương khí đậm đậm thanh thanh tràn ngập, tỏa ra ở trong miệng, thịt quả dậy lên vị ngọt vô cùng, nghĩ đến ngày đó thiên thượng bàn đào nhiều nhất cũng là như thế, Thi Hiểu Nhiên lập tức khen: “ăn rất ngon.” “Nếu nàng thích, lần sau ta lại tìm về nhiều hơn.” Thi Hiểu Nhiên hoan vui mừng rỡ, ngày thứ hai mới biết được quả này căn bản không phải loại trái cây bình thường, cũng không như Cố Bắc Viễn phong kinh vân đạm nói dễ dàng tìm được như vậy. Đây là Bạch Cửu nói cho nàng biết, lúc ấy Cố Bắc Viễn đã xuống vách núi đen, nàng cầm còn lại một quả quy linh trên tay xem qua xem lại, Bạch Cửu tựa hồ cũng bị nó hấp dẫn, đến gần ngắm nghía. “Rất đẹp phải không?” Xem ra Bạch Cửu này tuy trẻ tuổi nhưng cũng rất biết thưởng thức à nha. “Đây là quy linh?” Bạch Cửu dường như rất kinh ngạc, lại thực vui sướng. “Đúng vậy, ăn ngon lắm.” “Cô ăn rồi à?” “Ừ.” Thi Hiểu Nhiên vui sướng thản nhiên đáp, “Ta cũng là lần đầu gặp loại quả này, trông đẹp như vậy, hương vị cũng rất ngon.” “Cô không luyện công, ăn cái này làm gì?” Bạch Cửu trên mặt một mảnh đau đớn vô cùng, giậm chân giận dữ. “Hả?” Thi Hiểu Nhiên mơ hồ. Thấy nàng trên mặt một mảnh nghi hoặc, Bạch Cửu ngấm trái cây, giải thích: “quy linh là loài cây ăn quả chuyên mọc trên trên vách đá hiểm nhai, hoàn cảnh sinh trưởng yêu cầu cao, là loài độc sinh (sinh sống một mình), trăm dặm cũng không tìm được cây thứ hai, khả ngộ bất khả cầu (tình cờ có thể thấy chứ không thể cầu). Ăn một quả, nội công sự bán công bội (làm ít mà hưởng được nhiều), ở trong chốn vô lâm có nhiều tiền cũng khó cầu, bao nhiêu người muốn một quả còn không được. Cô thể nhưng lại ăn, thật sự là.....” Thì ra loại quả này, thật sự là so với thủy tinh rất đáng giá. Thi Hiểu Nhiên hai mắt lấp lánh, đột nhiên hạ thấp đầu, “Thế thì Bắc Viễn nên tự mình ăn, vì sao lại đưa cho ta?” “Nhị cung chủ trấn hóa nhập cảnh, không thể ăn lung tung.” Nàng không luyện công, ăn cũng có công hiệu cường thân kiện thể, nhưng rất uống phí. Xem ra nhị cung chủ quả nhiên thích nàng liền sủng đến tận trời. Bạch Cửu lại nhìn nhìn quy linh quả vàng óng kia, thu hồi ánh mắt thèm nhỏ dãi của chính mình, cực kì không cam lòng quay đi. Bạch Cửu luôn biết khắc chế, ánh mắt vừa rồi giống như bình thường nàng thấy hoàng kim vậy, Thi Hiểu Nhiên sao lại không hiểu ý tứ của hắn, hơi do dự một chút, cuối cùng gọi hắn lại, đưa qua cho hắn, “Vậy cho ngươi, ta ăn cũng lãng phí, vả lại ngày hôm qua ta cũng lãng phí một quả rồi.” Bạch Cửu kinh ngạc, cuối cùng lại không tiếp nhận, trên mặt rồi rầm, “Đây là nhị cung chủ đưa cho cô.” “Đã cho ta thì tự nhiên là của ta. Nhưng quả này ngọt quá, ta không muốn ăn. Nói không chừng buổi chiều y còn mang về thứ khác ăn ngon hơn.” Nói xong nàng nhét quả vào trong tay Bạch Cửu, “Vẫn là gà nướng ăn ngon hơn, trưa nay ăn gà nướng đi.” Nói xong nàng chạy đi cho rảnh nợ. Bạch Cửu sao lại không rõ ý tứ của nàng. Nhưng thật ra bởi vì sự kiện này, khoảng cách giữa nàng và Bạch Cửu đã được kéo gần, thời điểm ở bên vách núi đen chờ đợi, nàng thường xuyên cùng hắn nói đùa, nhờ vậy mà bao lo lắng cùng nhàm chán cũng được xua tan. * quả dương đào: trái kiwi

32. Chương 32: Bị Tập Kích

Mỗi ngày đều phải thay đổi nơi đóng doanh, buổi sáng phải đóng gói, thu thập đồ đạc một lần nữa, an doanh trát trại (xây dựng cơ sở tạm thời cho nhiều người). Cố Bắc Viễn mỗi ngày đều dò tìm mười dặm xung quanh vách núi đen cùng thâm cốc, hoàng hôn mỗi ngày trở lại trường đều mang theo vết thương mới, Thi Hiểu Nhiên tránh không khỏi phải lải nhải lo lắng một phen, song những lời oán trách của nàng, hắn nghe vào tai vẫn thấy ấm áp, trong lòng ngọt ngào. Được người ta nhung nhớ và lo lắng là một loại hạnh phúc, hơn nữa người kia còn là nữ tử mà hắn thích. Có một ngày hắn trở về thật sự rất trễ, ánh trăng soi rọi khắp ngọn núi, về được một lúc, Thi Hiểu Nhiên liền nhanh chóng bắt lấy hắn, ánh mắt từ trên xuống

dưới cẩn thận đánh giá, sau khi xác nhận hắc không bị thương nặng, vẻ mặt bình tĩnh chất vấn hắc vì sao lại trở về trễ như vậy. Hắc thần nhiên giải thích, nói chỗ sơn cốc kia không hề thiếu thứ tốt, dọc đường hắc ngắt lấy đã quên cả thời gian. Thi Hiểu Nhiên sau khi nghe xong liền quăng tay hắc qua một bên, tìm xâu gà rừng ngồi một mình bên đồng lửa, trên mặt bộ dáng cảm giận. Gà rừng bị trực tiếp đặt trên lửa, rõ ràng nàng không phải đang nướng đồ ăn mà là muốn đốt nó thành tro tăn. Khi ăn cơm gọi nàng, nàng cũng không thèm để ý, ngồi ở chỗ nhiều người ăn cơm chung một đĩa đồ ăn, một mình lẳng lẳng ăn, miệng nhai má phúng. Nghe người ta báo lại sau khi trời tối nàng cứ đứng lên ngồi xuống bất an, ở doanh địa khẩn trương bước tới bước lui, còn năn nỉ Mặc Tứ cùng Bạch Cửu đi xuống tìm hắc, trong lòng hắc lại sinh ra mấy phần áy náy, nhưng nhiều hơn vẫn là ầm ập và cảm động. Cố Bắc Viễn thấy nàng tức giận, vội vàng để những người bên cạnh lui ra, đi qua kéo tay nàng, lại bị nàng hất ra. Hắc là người không hiểu lễ tiết giữa nam nữ, không biết làm như thế nào cho phải, đành phải cùng nàng ngồi bên đồng lửa. Thấy nàng muốn đi, vội vàng dùng lực ôm nàng vào lòng, Thi Hiểu Nhiên ra sức giãy dụa, hắc không hề buông tay, lại sợ làm nàng đau, trong lòng một mảnh áy náy. Nàng giãy dụa mệt mỏi, nhuễn hết khí lực, bắt đầu cúi mặt khóc nức nở trong lòng hắc, khóc nói chàng không biết ta lo lắng rất nhiều à, chàng không quan tâm ta. Cố Bắc Viễn bị dọa đến hoang mang lo sợ, vừa ôm nàng vừa vội vàng nhận lỗi, nước mắt của nàng, từng giọt từng giọt cứ như một đao, một đao lẳng trì, vừa đau lại vừa hối. Sau đó, hắc ôm nàng vào doanh trướng, dùng ngữ khí ôn nhu dỗ dành nàng, thề độc rằng hắc sẽ không bao giờ làm nàng lo lắng như thế nữa. Từ hôm đấy trở đi, khi mặt trời lặn là hắc liền gấp trở về, gấp thứ tốt cũng tình nguyện để đến ngày hôm sau mới quay lại, cũng không dám lãng phí thời gian trên vách núi đen quá lâu. (V-Emy: anh thật là có tiềm chất của một thê nô :))) Hắc bồi thường cho nàng bằng một loại hoa hồng hiếm có, to cỡ bát cơm, đoá hoa sáu cánh, màu hồng nhàn nhạt, trông dị thường xinh đẹp. Bên trong nhị hoa chứa đầy mật, hương vị khi vừa hái xuống là ngọt nhất. Cố Bắc Viễn chính là cho rằng nàng sẽ thích hương vị này nên mới tìm về cho nàng, mang vào nói mật hoa này dùng để dưỡng da, làm đẹp có hiệu quả rất tốt. Thi Hiểu Nhiên rất ngạc nhiên, nàng vẫn như cũ vụng trộm hỏi thăm Bạch Cửu, biết được đáp án đây đúng là mỹ dung thánh phẩm, trừ công dụng này ra không có công hiệu khác. Nàng nghe xong liền phi thường cao hứng, năn nỉ hắc nhân tiện ngắt cho nàng thêm mấy đoá hoa. Loại hoa này ở Đại Mục là thứ có tiền cũng khó mà mua được. Mật hoa phải qua sàng lọc mới có hiệu quả làm đẹp, người có thể sử dụng thứ hàng này chỉ có số ít quý tộc và phi tần trong hoàng cung. Hắc thấy nàng cũng thích, nên ở nhai đều đặc biệt lưu ý, tận lực vì nàng mà tìm thêm. Đi vào đoạn nhai cốc hơn nửa tháng sau, dược liệu quý hiếm bị vợ vét vô số, thậm chí còn lấy nọc độc từ vài loại rắn trên quý, cứ cách hai ba ngày sẽ có người đem dược liệu về thất Dương Sơn, nghĩ đến Tiết thần y nhìn thấy mấy thứ đó tất nhiên sẽ sướng như điên cho xem. Ngày hôm đó, Cố Bắc Viễn thu hoạch xong rất sớm, hoàn tất liền vận khởi khinh công từ dưới vực hướng về phía doanh địa, ước chừng còn hai dặm lộ là đến nơi thì phát hiện không khí chung quanh có chút không đúng, hắc sinh ra một loại linh cảm xấu. Đột nhiên từ trong rừng cây bay ra vô số tên, tên như châu chấu bay, rậm rạp, mang theo chi thế lôi đình, đều hướng về hắc đánh úp lại. Cố Bắc Viễn lắc mình lảng tránh, lại không có chỗ để chân tên, liền ném cái giỏ, cầm lấy sài đao, vận khởi nội lực, lập tức xuất hiện một cái bóng đen ở giữa trời chiều, như chim hồng nhạn, sải cánh tung bay như mây. Tên bắn không đủ xa, mũi tên sắc nhọn, từ cung nổ bắn ra, người cầm cung chẳng những là những xạ tiễn tinh nhuệ, mà nội lực cũng không phải tầm thường, dây cung bung ra, lập tức bắn ra những mũi tên với tốc độ rất nhanh, tiếng gió xé vèo vèo không ngừng vang lên, một mũi tên bay đi chưa kịp rơi xuống, đã có một mũi tên khác bắn ra, tên dệt thành một cái lưới chằng chịt, vây xung quanh hắc. Cố Bắc Viễn tay áo dài phất qua, quét rơi vô số mưa tên, nhưng vẫn có tên lọt lưới, một cái xuyên qua cánh tay, một cái từ sau lưng cắm vào vai phải. Tên nhiều vô số, cái này tiếp nối cái kia, cho dù không thể thương tổn hắc, cũng làm tiêu hao không biết bao nhiêu sinh lực của hắc. Nội lực ngưng tụ, sài đao vung lên, không khí quanh mình hắc hình thành một cái lốc xoáy nho nhỏ, dần dần từ bên người Cố Bắc Viễn mở rộng thành một bức tường vây không thể vượt qua, tên bắn đến đều rơi xuống. Cuối cùng, khi tên còn chưa rơi xuống đất, trong rừng cây chớp hiện hơn mười cao thủ, trong tay cầm trường đao, trường kiếm vung tới, tiến về hướng này. Người tới thể công sắc bén, mười người phối hợp ăn ý, không đến gần hắc, nhưng liên tục ném ra ám khí. Những người này hiển nhiên là sát thủ chuyên nghiệp, không để ý toàn thân không môn đại khai, thà rằng tự tổn hại một ngàn, cũng muốn thương tổn hắc tám trăm. Vũ khí lạnh leo chạm vào nhau phát ra thanh âm chói tai, Cố Bắc Viễn vung đao như gió, hắc không có gì cố kỵ, nhanh như tia chớp, nháy mắt công phu, giết chóc dễ dàng, không khí xung quanh giống như có một vỏ rựu bị đá ngã lăn lóc, mùi máu tươi trong phút chốc tràn ngập. Một chén trà nhỏ công phu, trên mặt đất đã ngã ngang hơn mười cổ thi thể, xiêm y màu đen máu tươi bắn lên tung tóe, Cố Bắc Viễn thần sắc nghiêm túc, đám người được thuê tới này nếu đã truy

đến tận nơi này, vậy doanh địa hẩn là Đột nhiên, từ trong rừng cây lại nhảy ra thêm mấy chục người, trong đó một bộ phận vây quanh hẩn, một người trang phục cẩm y đứng phía sau, mi nhập phi tẩn, lệ khí (hung ác, tàn nhẫn) đầy người, đứng bên cạnh là sáu vị võ giả hơn năm mươi tuổi, tinh thần sáng láng, hơi thở trầm ổn, trong tay cầm trường kiếm, vận sức chờ phát động. Cố Bắc Viễn nhìn thấy sáu vị võ giả này ánh mắt khê biến — Giang Đông lục kiếm, người người võ nghệ siêu quần, sáu người liên thủ lại có thể đánh bại ngàn quân, hai mươi năm trước danh chấn giang hồ, lúc họ đang ở đỉnh cao lại vì theo đuổi võ học cảnh giới cao hơn nên mới ẩn lui, hiện tại lại bị Đằng Vân Các thỉnh ra. Thương Dịch Thiên mang theo Giang Đông lục kiếm tự mình đuổi tới nơi này, vây quanh hẩn hai ba chục người này cũng là những sát thủ tinh anh của Đằng Vân Các, cũng không kém Thất Dương Cung sát là bao, xem ra Đằng Vân Các thị phi muốn đẩy hẩn vào chỗ chết. Cố Bắc Viễn nín thở ngưng mi, mắt sáng như đuốc, toàn thân từng lỗ chân lông đều tiến vào trạng thái tác chiến. Bỗng nhiên thấy bên người Thương Dịch Thiên kẹp chặt một nữ tử, một bàn tay hẩn đặt trên cổ nàng, giống như móng vuốt chim ưng khóa chặt cổ họng. Cố Bắc Viễn trong lòng căng thẳng, nữ tử bị bắt kia rõ ràng chính là Thi Hiểu Nhiên, hai mắt nàng một mảnh mờ mịt cùng trống rỗng, sắc mặt trắng bệch. Thi Hiểu Nhiên còn chưa từ cảnh giết chóc trước mắt tỉnh lại, lúc ấy, nàng vẫn như mọi ngày, ở doanh địa không có việc gì làm, thuộc hạ Thất Dương Cung hôm nay bắt được một con hồ ly lửa đỏ, màu lông sáng rõ, giống hỏa diễm thiêu đốt. Nàng đang ở bên cạnh quan sát, một mặt đang suy nghĩ xem có nên lưu lại nó hay không, một mặt muốn sờ một chút song lại sợ bị nó cắn. Đột nhiên từ trong rừng cây bay ra vô số tên cùng ám khí, cùng lúc thoát ra vô số bóng người, không tuyên chiến, không tiếng kêu gào, cảnh giết chóc xảy ra giống như một đóm lửa rơi vào thùng dầu, đột nhiên bùng nổ. Chẳng qua trong nháy mắt công phu, doanh địa yên tĩnh phút chốc biến thành trận Tu La, huyết nhục bay tứ tung, tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên. Nàng chưa bao giờ gặp qua cảnh thảm sát như vậy, dường như máu vẩy trong không trung không phải máu tươi, mà là tương hoa quả. Dao chém xuống cũng không phải thân thể con người, mà là vật vô giác, mỗi một người đều ra tay rất tàn nhẫn, không hề có chút lưu tình. Có gương mặt quen thuộc ngày trước thường hay đàm tiếu nay bị một đao cắt qua; cánh tay bay ngang tới không biết là của ai, đầu vãi ra cũng không biết là của người nào; một khắc trước vẫn là một đám người nhiệt huyết sôi trào, ngay sau đó đã trở thành những thi thể nằm ngang dọc, chân tay đứt cụt, tràn ngập máu tươi, hai mắt nàng đau xót..... Mặc Tứ dẫn người nghênh chiến địch nhân, bị nhiều người vây quanh không thoát thân được; Bạch Cửu vẫn bảo hộ bên người nàng, một phen giương đao trong tay, tránh chuyển xê dịch, khuôn mặt trẻ hẩn khí bao phủ, muốn mang nàng chạy ra. Nàng tận mắt nhìn thấy lưỡi đao lạnh như băng đâm vào thân thể hẩn, tựa hồ khi nghe thấy tiếng đao đâm vào người hẩn cũng là lúc thân thể hẩn phát ra tiếng xé rách, sau khi đao rút ra máu tươi phun ra vài thước xa, văng trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, còn mang theo hơi ẩm còn sót lại. Bạch Cửu ngay cả thời gian cầm máu cũng không có, lại thêm một chưởng đánh úp lại, thiếu niên hào hoa phong nhã như điều đứt dây bị đánh bật ra, bay xuống hai trượng, ngã vào vách núi đen. Trước lúc nàng bị mang đi còn thấy thân ảnh Mặc Tứ ngã xuống, trên người máu tươi từ miệng vết thương ồ ạt chảy ra ngoài, đôi chân co rút, hai mắt màu đỏ, mở thật to, lộ vẻ giận dữ không cam lòng. Đầu óc tựa hồ lâm vào trạng thái chết chóc, trừ bỏ màu đỏ vẫn là màu đỏ, không phương hướng, không lối thoát, nàng quên cả giấy dựa, quên cả phản kháng, quên cả thét chói tai, bị người ta mang đi cũng không hề có cảm giác. Cho đến khi nàng nhìn thấy thân ảnh màu đen quen thuộc kia, một phen sà đao đánh đầu thẳng đó không gì cản nổi, nàng mới tỉnh táo lại, thu tâm, nghẹn khí, nàng cố lấy hết can đảm, cắn môi. Trên gáy một bàn tay đang kiềm như sắt, kiềm chặt cổ họng yếu ớt, hô hấp suy yếu, nhưng đầu óc Thi Hiểu Nhiên vô cùng thanh tỉnh, bọn họ không giết nàng chính là muốn uy hiếp hẩn, nhiễu loạn hẩn mà thôi, nàng cắn chặt khớp hàm, kiên quyết không kêu ra tiếng, không kêu to. Cố Bắc Viễn sắc mặt xanh mét, hai mắt giống như muốn phun ra hỏa đến nơi, “Buông nàng ra!” Thương Dịch Thiên gương mặt vẫn vẹo, hai hàng lông mày lạnh lẽo nhìn lại, “Giết Nhị đệ ta, hôm nay ngươi nhất định nợ máu phải trả bằng máu!” “Cường ép thiếu nữ tử, Đằng Vân Các từ lúc nào lại hèn hạ như vậy? Muốn giết, muốn trả thù thì cứ hướng về phía ta.” Cố Bắc Viễn thanh âm bằng hẩn giống như huyền băng, lại mang theo chấn động âm ý. “Á ta là thứ lỏng lơ mè hoặc nam nhân, để ở sống trên giang hồ chính là chê cười. Đôi câu nam nữ các ngươi hại chết Nhị đệ ta. Ta sẽ đưa các ngươi chôn cùng hẩn.” Nói xong Thương Dịch Thiên vẫy tay một cái, mười mấy sát thủ lần lượt tiến lên, vây chung quanh người Cố Bắc Viễn. Ánh đao dày đặc, như sóng to gió lớn, kín không một kẽ hở, một người chém xong một đao liền thôi lui, lại tiếp một người khác bổ xuống, tiến lui có trình tự, có công có thủ, còn có người không ngừng ném ra phi đao, ám đinh. Cố Bắc Viễn sát khí đầy người, gờ sài đao giống như giao long truy nhật, xoay tròn tự nhiên, phát lực liên miên không dứt. Dao vũ quật khởi, đột nhiên một tiếng nữ tử kêu thảm thiết truyền vào tai, hẩn thoáng chốc phân thần, nội lực tụ hội phân tán, cánh tay phải thỉnh linh bị vạch

xước một đao. Thi Hiểu Nhiên tuyệt đối không phải muốn kêu ra tiếng, đây là màn cầu huyết báo thù, mà nàng là thứ để uy hiếp hắn. Cho nên nàng gắt gao cắn răng, mặc cho gáy bị ứng trảo ngày càng kẹp chặt, nàng cũng không rên la. Đại khái là do Cổ Bắc Viễn chiếm thế thượng phong, Thương Dịch Thiên phóng cái ánh mắt, tay đặt trên gáy nàng buông xuống, nhấn vào huyết vị trên người nàng. Đau nhức đột ngột làm nàng nhin không được kêu ra tiếng, Cổ Bắc Viễn tâm trí nhiễu loạn, xuất hiện sơ hở, liền bị thương. Thương Dịch Thiên môi hơi cong lên, bất a ta quả nhiên là một lựa chọn đúng, nếu không phải Giang Đông lục kiếm ở một bên, hẳn chỉ hận không thể sai người ta lấy đao đâm a ta vài nhát. Sát thân chi cừu, dù có băm dằm bọn họ thiên đao vạn quả cũng không giải được hận. Cổ Bắc Viễn điên cuồng, phóng lên cao, vọt tới nhánh cây, mượn lực giẫm chân, nhảy ra khỏi vòng vây, tích lực lao thẳng hướng Thương Dịch Thiên, tiếng gió liệ liệ, ngay cả không khí đều tựa hồ bị xoáy vào. Giang Đông lục kiếm thấy hắn tiến lại đây, lập tức tiếp đón, có người kiếm đi nhẹ nhàng, nhanh như chớp. Có người kiếm thế như thế chẻ tre, duệ không thể đỡ; Có người kiếm pháp xảo quyết tàn nhẫn..... Sáu người sáu kiếm, không ai giống ai, nhưng phối hợp ăn ý lại gia tăng thêm sức mạnh. Bảy người giao chiến, bóng kiếm đầy trời, rừng cây cành lá bay tứ tung, thiên địa biến sắc. Người chung quanh nhanh chóng tản ra, để phòng kiếm khí chém phải. Thương Dịch Thiên trong lòng cũng cả kinh, Cổ Bắc Viễn võ công vậy mà đạt đến cảnh giới cao như vậy, cho dù thân thể hắn không mang theo độc, đơn đả độc đấu trên giang hồ chỉ sợ cũng không người nào có thể địch lại. Kiếm quá nhanh, Thi Hiểu Nhiên thấy không rõ lắm, toàn thân bị buộc chặt, tên đang kiếm cổ nàng lại đem nàng ra xa mấy trượng. Lục kiếm liên thủ, kiếm khí ùn ùn kéo đến. Cổ Bắc Viễn thủ thế, dù sao thể chất hắn vẫn chiếm ưu thế, bên ngoài thân độc khí đen đã lan tỏa, đối thủ muốn tiến công lúc nào cũng phải bận tâm đến khoảng cách, không thể toàn lực thi triển. Nếu không bị phân tâm, Cổ Bắc Viễn vô cùng có khả năng biến lục kiếm thành những vong hồn. Một phen sài đao, hàn quang hiện ra, chém ngang bổ dọc, nhân tùy đao tiến. Một người giơ kiếm đâm tới, sài đao cùng danh kiếm chạm vào nhau, Cổ Bắc Viễn đẩy mạnh lực mà tiến tới, kẻ cầm kiếm sợ độc khí gần người hắn, vội vàng rút khỏi, thấy lỗ hồng này, Cổ Bắc Viễn lập tức đưa cánh tay vung đao, đao nhọn đâm vào trong ngực kẻ tới. Bên cạnh một kiếm đâm ngang tới, chém đứt sài đao. Sau lưng cũng có kẻ tập kích, Cổ Bắc Viễn nghiêng người né tránh, vẫn không tránh thoát, trên lưng liền bị kiếm đâm thương. Hắn không chút nào để ý, tiếp tục cùng năm tên khác dây dưa. Mấy chục chiêu sau, lại dùng một cái phi tác phóng trúng một tên, trên người hắn cũng thêm mấy cái vết thương, may mà không phải thương tích trí mạng, bốn người thế công so với sáu người cũng dễ dàng ứng phó hơn. Thương Dịch Thiên vừa thấy lục kiếm đã có hai kiếm ngã xuống, sinh tử không rõ, liền sinh ra mấy phần khẩn trương, nhìn về phía nữ nhân bên cạnh. Thi Hiểu Nhiên bị hắn nhìn liền sồn hết cả tóc gáy, nàng biết ý tứ của hắn, hẳn có ý dùng chính mình uy hiếp Cổ Bắc Viễn, nhiễu loạn tâm trí của chàng, nếu Cổ Bắc Viễn chết, nàng tuyệt đối không có khả năng sống sót, cuối cùng chỉ có thể rơi vào thảm kịch cả hai người đều chết. Vô luận như thế nào nàng cũng không thể trở thành thứ để uy hiếp hắn, nàng xem tình thế, cách vài bước phía sau chính là vách núi đen, tả hữu không xa đều có người, trong lòng thầm có quyết đoán. Thi Hiểu Nhiên vốn bị người ta kiếm chế, nàng đột nhiên quay lại phát lực, nhắc đỉnh đầu gối húc về phía chỗ mấu chốt của nam nhân một cú, nhanh, chuẩn, hiểm. Nam nhân ăn đau, liền thả lỏng tay, nửa ngồi xồm xuống. Thừa dịp này, trong nháy mắt, Thi Hiểu Nhiên phát lực chạy về phía sau, cũng là chạy tới phía vách đá. Người chung quanh nhanh chóng phản ứng lại. Thương Dịch Thiên muốn tới bắt nàng. Thi Hiểu Nhiên lại rống to: “Người không được lại đây, ta sẽ không cho người uy hiếp chàng, người, người nếu tiếp tục tiến đến đây, ta liền nhảy xuống !” Thương Dịch Thiên nắm tay siết chặt, gân xanh lộ rõ, “Người cứ nhảy đi, dù sao thì hôm nay các người một người cũng đừng hòng mong sống sót.” Nói xong từng bước ép sát. Thi Hiểu Nhiên nhìn nhìn vách núi đen, sâu không thấy đáy, mây mù lượn lờ. Gió núi sâu kín xẹt qua không cốc, thổi bay sợi tóc. Cổ Bắc Viễn bị động tĩnh bên này kinh động đến, không để ý toàn thân đang bị vây kín không có chỗ hở, liều mạng chém những kẻ xông đến, thẳng tắp vọt qua hướng bên này. Thương Dịch Thiên nhìn thấy hắn tiến lại, đột nhiên phát chiêu, chiêu phong ào ào đánh úp về hướng Thi Hiểu Nhiên. Thi Hiểu Nhiên còn chưa kịp hô ra tiếng, cả người liền thẳng tắp rơi xuống vực. Không tiếp được chiêu của sát thủ bên người, Cổ Bắc Viễn lao thẳng tới nhai hạ, ném sài đao, đồng thời tay phải ở trên lưng tìm tòi, rút ra lưu hàn trường liên, phóng qua, quán lấy lưng áo nàng. Tay trái đồng thời rút ra chủy thủ trên đùi đâm vào thạch bích. Người của Đàng Văn Các thấy Cổ Bắc Viễn cách vách núi đen mấy trượng nhẹ nhàng mà quải, xuất ám khí đao kiếm về phía hắn, tiếp theo liên tục phát mấy chiêu tới chỗ hai người rơi xuống, chiêu lực điên cuồng đánh nát những chỗ đá cứng rắn nhất trên vách núi đen. Cổ Bắc Viễn không thể tiếp chiêu liền tránh đi, vội vàng thu hồi trường liên, tay phải tiếp được Thi Hiểu Nhiên ôm vào trong lòng, rút chủy thủ, hai người thẳng tắp rơi xuống. Tiếng gió gào thét, hai thân mình nhanh chóng sa xuống, Cổ Bắc Viễn liều mạng đề khí, trên đùi đụng tới

không ít mỗm đá nhô ra, nhưng không ngăn được thân thể rơi xuống, chỉ có thể ôm Thi Hiểu Nhiên thật chặt.

33. Chương 33: Bán Nhai Tuyệt Bích

Tốc độ rơi xuống càng lúc càng nhanh, Cố Bắc Viễn định đưa tay cầm chủy thủ vào vách đá, cũng là phí công. Chân trái của hắn bị đập mạnh vào một phiến đá lớn nhô ra khỏi nhai thạch, cú va chạm làm chậm lại tốc độ, chủy thủ xẹt qua nham thạch, tiếp tục rơi xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở một khối đá lớn khá bằng phẳng trên núi đá. Trong nháy mắt chạm đất, hắn gắt gao bao bọc Thi Hiểu Nhiên ở trong ngực, để ngừa nàng bị chấn thương. Choáng váng, đầu đau như muốn nứt ra, Thi Hiểu Nhiên tỉnh lại mở hai mắt, chỉ nhìn thấy trên đỉnh đầu một mảnh hắc ám, dưới thân mềm mềm, nàng mới phản ứng lại, nàng vừa rơi xuống vách núi. Nàng tính cử động thân thể, lấy tay sờ sờ dưới thân, cái mũi, miệng, phía dưới là một người. Người dưới thân truyền đến tiếng hút khí do ăn đau, hừ nhẹ: “Đừng lộn xộn!” Là thanh âm Cố Bắc Viễn, nàng nhớ lại Cố Bắc Viễn tiếp được mình như thế nào, nàng biết hắn cứu nàng, nhưng bản thân nàng không bị thương, vậy hắn..... “Chàng bị thương?” “Không có việc gì,” Cố Bắc Viễn thanh âm đứt quãng, chịu đựng đau đớn, “Bên dưới là vách núi, đừng lộn xộn.” Hắn cũng vừa mới mới tỉnh lại, nằm trên tảng đá cứng rắn lạnh lẽo, cẩn thận đỡ nàng xuống khỏi người mình, để cho nàng nằm bên cạnh, sau đó điểm mấy đại huyệt trên người. Thi Hiểu Nhiên giật giật chân cứng ngắc, đụng phải chân của hắn, nghe thấy hắn đột nhiên thở gấp, vội vàng hỏi: “Chàng không phải là bị đập vào chân chứ?” “Không có việc gì, bị thương nhẹ mà thôi.” Thi Hiểu Nhiên không tin, tính ngồi dậy sờ một chút, lại bị Cố Bắc Viễn giữ chặt, “Đừng nhúc nhích, nơi này rất nguy hiểm, chờ đến bình minh rồi nói sau.” Giọng của hắn rất thấp, mệt mỏi vô lực, Thi Hiểu Nhiên biết hắn trước lúc rơi xuống vách núi đã bị thương, rơi xuống vách núi cao và dốc như vậy, bản thân nàng một chút việc cũng không có, chỉ sợ hắn bị thương không nhẹ. Bốn phía một mảnh hắc ám, giơ tay không thấy năm ngón. Thi Hiểu Nhiên không dám động, đầu chôn ở vai hắn, run rẩy sờ sờ quần áo trên người hắn, máu tươi đã muốn khô, vải dẹt mềm mại trở nên cứng ngắc, không thể phân rõ máu dính trên vải là của hắn hay của địch nhân. “Chúng ta đang ở giữa sườn núi sao?” Nàng thực bất an, không biết thương thế của hắn rốt cuộc như thế nào. “Còn chưa đến lưng chừng núi, nhai này rất sâu, nếu ngã xuống chúng ta sẽ thành thịt vụn.” Thanh âm chậm rãi, mang theo chút suy nhược. Gió núi không cốc lạnh lạnh, xẹt qua vài nhánh cây sinh trưởng trên nhai, phát ra tiếng xào xạc. Yên tĩnh khôn cùng. Duy chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng của hắn vang ở bên tai, Thi Hiểu Nhiên nghiêng đầu, cố gắng nhìn trong bóng đêm cho rõ của sườn mặt của hắn, “Nếu là như vậy, huyết nhục của chúng ta liền thật sự hòa hợp một chỗ, trong chàng có ta, trong ta có chàng. Ai mà phân biệt được khối thịt nào là của chàng.” Cố Bắc Viễn dường như nở nụ cười, “Cũng không tệ.” “Không tệ cái gì?” Thi Hiểu Nhiên cười nhẹ, “Ta khẳng định nửa đường ta sẽ xuyên không trở về.” Cố Bắc Viễn bắt đầu trầm tĩnh, bắt lấy tay nàng, sau một lúc lâu, dường như mang theo khẩn cầu: “Đừng đi, nàng đi rồi ta nên làm cái gì bây giờ? Ta sẽ không để nàng bị thương.” Trái tim Thi Hiểu Nhiên đập dềnh sóng nước, cầm ngược lại tay hắn, vuốt ve từng ngón tay thon dài lạnh lẽo, cho dù thân lâm vách núi, nhưng chỉ muốn ở bên nam nhân này, trong lòng vẫn an an ổn ổn. Trên mặt nàng hiện lên nụ cười nhợt nhạt, thanh âm như quả chuối tây rơi vào ban đêm, “Ta không đi, chúng ta sẽ luôn luôn ở cùng nhau.” Một lòng khoan thai như lá rụng lặng im rơi xuống đất, Cố Bắc Viễn cũng đưa tay vuốt ve mặt nàng, mềm mềm lạnh lạnh, nhẹ giọng: “Rất lạnh!” Tam cửu tháng chạp đêm lạnh, ở không cốc vách núi, lại mê man hồi lâu, Thi Hiểu Nhiên nửa thân mình đều cứng ngắc, nhưng vẫn đáp hắn một câu: “Không lạnh, có chàng ở bên cạnh ta sẽ không cảm thấy lạnh.” Lời còn chưa dứt, hai tay liền bị Cố Bắc Viễn bao lấy, một dòng nước ấm thuận theo bàn tay dung nhập máu, Thi Hiểu Nhiên vội vàng rút tay, “Chàng đang bị thương, đừng làm chuyện dư thừa.” “Ta chỉ bị chút ngoại thương, không sao cả. Nàng không tập võ, nếu nàng bị lạnh sinh bệnh, ta còn phải đi tìm dược chăm sóc nàng, chẳng phải là càng thêm phiền toái?” Nói xong tiếp tục nắm tay nàng, nín thở độ chân khí qua. Thân thể ấm dần, Thi Hiểu Nhiên mơ màng chìm vào giấc ngủ. Đợi cho trời hơi sáng, Thi Hiểu Nhiên trợn mắt chỉ thấy đỉnh đầu sương mù nhàn nhạt, nghiêng đầu vừa thấy Cố Bắc Viễn, liền giật hết cả mình, mặt hắn mặt trắng bệch như tờ giấy, một tia huyết sắc cũng không có, lông mày, lông mi thượng phủ một lớp sương lạnh mỏng, đôi môi trắng làm cho người ta sợ hãi, hơi thở mỏng manh. Thi Hiểu Nhiên vội vàng khởi động thân thể, vỗ vỗ hai má hắn, vội vàng kêu: “Bắc Viễn, Bắc Viễn, tỉnh dậy, tỉnh dậy!” Cố Bắc Viễn phát ra tiếng hừ nhẹ, sau

đó chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy nữ tử trên đỉnh đầu trong mắt tràn ngập thủy quang, mấp máy môi: “Ta không sao, chỉ ngủ lâu chút.” “Còn nói không có việc gì, mặt chàng trắng không khác gì quỷ!” Thi Hiểu Nhiên màu sắc đau xót, kích động thấy rõ, nhìn y phục đen của hắn lộ ra màu đỏ sẫm, chỗ bị cắt qua huyết nhục lẫn lộn, máu mũi kết thành nâu, tảng đá lớn sau lưng hắn cũng bị nhuộm thành màu đỏ sẫm. Cố Bắc Viễn hơi nâng tay, lướt qua hai gò má nàng, thấp giọng: “Ta mất không ít máu, ngoài ra không có gì. Là ta xem nhẹ Đằng Văn Các, mới khiến cho nàng gặp chuyện.” “Lúc nào gặp chuyện chàng cũng đổ lên bản thân mình, là ta vô dụng, còn liên lụy tới chàng. Ta cũng chưa từng làm cho chàng việc gì, chàng lại cứu ta nhiều lần, nếu chàng xảy ra chuyện, ta.....” “Đừng nói nữa, ta sẽ không bỏ nàng lại,” Cố Bắc Viễn cắt ngang lời nàng, “Có nàng, ta sao có thể bỏ được? Trước hết vẫn nên nghĩ biện pháp rời khỏi nơi này.” Thi Hiểu Nhiên ngồi dậy, lưng tựa lưng lên còn một phần trên lưng nàng, nàng động thủ tháo xuống. Nhìn cảnh vật chung quanh, mới phát hiện nơi này nhô ra khỏi núi đá rộng cũng không quá năm sáu thước, chỗ Cố Bắc Viễn nằm, một thước phía ngoài chính là vực thẳm. Vách đá trơ trọi, thân cây gần nhất cũng cách hơn mười trượng. Dưới thân vách núi đen giống như cự thú há miệng rộng, bất cứ lúc nào cũng chờ đợi con mồi rơi vào. Ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy một mảnh mây mù, không thấy được chỗ trước lúc rơi xuống. Núi đá dựng đứng, trên là bầu trời, dưới là khoảng không. Cố Bắc Viễn chống hai tay lên mặt đất ngồi dậy, đùi phải khom dậy, chậm rãi dịch chuyển đến rìa vách núi. Thi Hiểu Nhiên để ý thấy chân trái hắn lê trên mặt đất, vẫn không nhúc nhích, vội hỏi: “Chân trái chàng có phải bị thương hay không?” Thời điểm rơi xuống chân trái Cố Bắc Viễn bị đập vào núi đá, cũng may là va chạm kia làm chậm lại xung lực, lại dùng chuyển thủ mượn lực, hai người rơi xuống mới không bị rơi đến thịt nát xương tan, bị thương một chân cũng là may mắn. Cố Bắc Viễn tránh né không đáp: “Trên người ta còn có chút được, nàng giúp ta băng bó một chút trước đi.” Mang được tùy thân là thói quen của hắn, hiện nay hắn phải mau chóng khôi phục thân thể, hai người mới có thể thoát khỏi chốn cảnh trước mắt, liền từ trong lòng lấy bình sứ nhỏ ra đưa qua. Thi Hiểu Nhiên nhìn hắn thoát áo, thương tích sau lưng so với phía trước còn nhiều hơn, nhìn mà thấy ghê người, có một hai chỗ vết thương sâu có thể thấy được xương, cũng may không còn đổ máu. Nàng nhanh chóng xé vạt mình, đổ thuốc bột vào miệng vết thương, tuy là đổ ít, nhưng một lọ được vẫn không đủ dùng. Động tác trên tay ôn nhu mà nhanh nhẹn, nàng cũng không biết vì sao mình lại trấn định như thế, mấy ngày gần đây vì hắn bôi thuốc băng bó, thủ pháp cũng không ngờ nghịch giống như lúc trước. Hai người tựa lưng vào vách núi, thâm cốc phía trước mây mù mờ mịt, hai người đã ở bên trong màn mây, chỉ là không nhận ra thôi. Thi Hiểu Nhiên muốn nhìn chân hắn, lại bị Cố Bắc Viễn kéo tay lại, trong lòng nàng hiểu được, sợ là đã muốn gãy, nhìn hắn khẽ nhủ mày, nàng duỗi tay, vuốt lên mi tâm hắn. Cái mũi cao ngất, mí mắt nửa khép, viền môi cong cong Cho dù nhiệm mỗi một cùng phong trần, vẫn phác họa một vẻ ngoài đẹp đẽ, tinh xảo. Nam tử vĩ đại tốt đẹp như thế kia, lại thật sự thuộc về mình, có khi thật sự khó có thể tin. Nàng đột nhiên hỏi: “Nếu chúng ta chết ở nơi này, trước khi chết chàng có thể hôn ta một cái hay không?” Tình thế trước mắt quá tệ, vách đá cao hung hiểm, mất máu quá nhiều, còn bị nội thương, một chân bị thương, trên người ngoài trường liên, cũng chỉ có một phen chuyển thủ, căn bản không thể mang Thi Hiểu Nhiên cùng đi lên. Cho dù chỉ có một mình hắn, vô luận đi lên hay đi xuống đều cực kỳ gian nan. Nhưng miệng hắn vẫn kiên định, “Có ta ở đây, ta sẽ không để nàng chết.” Nặng ban mai sắp ló dạng, sương mù đem đến sự lạnh lẽo. Nhưng nghe thanh âm hắn kiên định trong lòng nàng lại thực ấm áp, ở trên đoạn nhai sinh tử còn chưa biết, nàng đột nhiên rất muốn hôn hắn, hôn nhau trước vực, còn hơn Jack và Rose ở trên biển đón gió. Nhìn ánh mắt hắn trong trẻo, nàng nói: “Vây đến lượt ta hôn chàng một cái.” Nói xong nàng giơ tay nâng mặt hắn, đôi môi ẩm ướt dán lên hai gò má hắn, trước tiên ở cái trán ôn nhu in lên những nụ hôn, sau đó, chậm rãi lướt qua lông mày, ánh mắt trong trẻo, hai gò má đẹp như ráng mây, đôi môi non mềm chậm rãi trần trọc, từ trán tới chóp mũi, từ khóe mắt tới bờ môi, nhẹ nhàng mà liếm láp, dịu dàng hơn nước, nhẹ nhàng hơn mây. Cực kỳ may mắn, thế giới này có chàng. Là mấy đời tu luyện có phúc, mới đổi được lần xuyên qua lúc sinh tử không bị bỏ lại? Nhai sâu ngàn thước, không bằng tình ý của hắn, trong lòng nàng cảm kích cùng nhu tình, như hoa quỳnh chậm rãi nở rộ, hương mãn bốn phía. Nàng nhẹ nhàng ngậm vành tai của hắn, đầu lưỡi khéo léo chong ghẹo mút vào, tựa như đang nhắm nháp mĩ tửu mĩ vị, ăn như thế nào cũng không đủ, mỗi tắc mỗi tắc lại lướt qua mỗi một chỗ da thịt, từ cổ nhẹ nhàng ma sát, chậm rãi lướt đến khóe môi, chặt chẽ dán sát vào đôi môi trơn bóng, đảo vòng mút nhẹ. Cảm giác chân thật mà ngọt ngào thiêu đốt mỗi một tắc dây thần kinh, khiến người ta ngã vào trong sương mù. Gò má Cố Bắc Viễn phấn hồng như ánh nắng chiều mới lên, màu sắc như bị phủ kín một tầng sương mù, ngón tay lướt qua sợi tóc nàng, trụ lấy đầu nàng, chậm rãi hé mở đôi môi của nàng, ở bên tóc mai nàng than nhẹ: “Nàng lúc nào cũng tra tấn ta như thế!” Chóp mũi hai người chạm nhau, Thi Hiểu Nhiên cười khê: “Ai bảo chàng muốn nhảy xuống theo ta? Hối hận rồi chứ?” “Ta cho tới bây giờ cũng chưa từng

hối hận.” Hấn cười cười, như một phiến lông ngỗng nhẹ nhàng đáp xuống mặt nước, gợn sóng nhợt nhạt lan ra. Cuối cùng nhu tình tràn ngập hóa thành một cái ôm ấm áp, hấn để đầu nàng chôn ở hõm vai mình, hận không thể hòa vào tận xương máu. Không có ngôn ngữ, gió thổi vào hang tạo thành tiếng đàn Không xa xăm, chân trời mây bay vẫn chậm rãi cuộn lại, có một khắc này, cũng là biến đổi lớn trong cuộc đời. Thật lâu, thật lâu sau, Cố Bắc Viễn buông tay, “Phải nghĩ biện pháp rời khỏi vách núi này.” “Biện pháp gì?” “Cầu cứu chi bằng tự cứu.” Nói xong từ trong lòng lấy ra cái gì đó dài nột tắc trông như cái còi, ngậm ở trong miệng, vài tiếng lanh lảnh vang lên tận trời. Một nén hương công phu, trên trời một con diều hâu vỗ cánh chao liệng, lượn vòng quanh bầu trời. Cố Bắc Viễn lại thổi cái còi nhỏ trong miệng, diều hâu bay xuống, cuối cùng đáp ở chỗ núi đá hai người đang đứng. Cố Bắc Viễn muốn xé áo lấy một mảnh vải, Thi Hiểu Nhiên liền vội vàng tự xé cái váy nhạt màu của mình, đưa mảnh vải cho hấn. Hấn lấy mảnh vải trải lên đá, dùng chủy thủ rạch một vết nhỏ trên đầu ngón tay, lấy máu thay mực, lấy ngón tay thay bút, viết xuống vài chữ ít ỏi, cuộn làm một đoàn, ôm con diều hâu qua. Dưới chân con diều hâu đeo cái ống tre nhỏ, bị lông chim trên bụng che khuất, hấn lấy mảnh vải để vào ống trúc đó, bịt nút lại. Diều hâu bay cao, ẩn thành một chấm mực nhỏ xíu, cuối cùng biến mất không thấy, Thi Hiểu Nhiên nhìn hướng diều hâu bay đi, nói: “Thật là thần kỳ, Thất Dương Cung sẽ nhận được tin chứ?” “Ừm.” Cố Bắc Viễn gật nhẹ đầu, “Nhưng mà chờ bọn hấn đến chỉ sợ sẽ mất vài ngày, chúng ta vẫn nên nghĩ biện pháp khác rời khỏi đây.” Tại lưng chừng núi, không có đồ ăn, không có nguồn nước, lộ thiên hàn dã, không thể chỉ trông chờ cứu viện. Hấn chống thạch bích đứng dậy, thử giật giật chân trái, đau nhức nhập tủy, nhưng trên mặt vẫn ẩn nhẫn rất khá, không muốn cho nàng nhận ra hấn không ổn. Thi Hiểu Nhiên muốn dìu hấn, bị hấn xua tay cự tuyệt, kéo chân trái yếu ớt khập khiễng vịn vách đá đi vài bước, chỉ thấy cách vài chục trượng xa xa phía dưới có một mảnh tối đen, có thể là một sơn động. Hấn đi đến rìa núi đá cẩn thận nhìn lần nữa, trong lòng xác định. Hấn quay đầu nói với Thi Hiểu Nhiên : “Nàng xem, nơi đó hình như có sơn động, bây giờ ta mang nàng đi lên thật sự có chút khó khăn, trước hết ta nhìn xem nơi đó có cái gì, nếu được thì nghỉ ngơi một ngày.” An trí cho nàng xong, hấn muốn xuống cốc đi tìm chút dược thảo cùng đồ ăn nước uống, một nửa bộ phận đoạn nhai là dốc đứng trơn trượt, cỏ cây khó tìm, không có công cụ, không thể trèo lên. Đi xuống thăm thực vật phong phú hơn, song độc thảo độc trùng quá nhiều, người thường không thể đi xuống. Hấn mặc dù bị thương, nhưng nếu chỉ một mình hấn, xuống cốc vẫn có thể. Thi Hiểu Nhiên thấy chân trái hấn cần bản không động được, rất là lo lắng: “Thật sự là chàng làm được không? Nếu không thì tĩnh dưỡng trước một lát? Chỗ đó rất dốc.” “Không ngại.” Cố Bắc Viễn cười cười với nàng, cầm lấy lưu hàn trường liên cùng chủy thủ, xem xét phương vị, hít sâu một hơi, khinh công vút qua, nhảy xuống, điểm nhẹ lên một khối đá nhỏ, vươn người leo trèo, thường dùng chủy thủ cắm vào vách núi để mượn lực, lại tiếp tục đi xuống, chân trái đụng tới vách núi liền truyền đến đau nhức, đau không tính là cái gì, nhưng cái chân không nghe sai sử cùng nội thương ảnh hưởng hấn quá lớn, may mắn hai nơi không cách xa. Thi Hiểu Nhiên muốn thót tim, nhìn thân ảnh hấn tung hoành trên thạch bích, vài cái thả người, cuối cùng vào sơn động. Khi Cố Bắc Viễn trở về, trên mặt là một lớp mồ hôi mỏng, hấn nói: “Chỗ đó coi như ổn, ta mang nàng qua.” Hấn đặt Thi Hiểu Nhiên trên lưng, dùng trường liên triển một vòng lên lưng hai người, dặn đi dặn lại: “Đừng nói chuyện, nhất định phải nắm chặt ta.” Thi Hiểu Nhiên đáp ứng. Hai người so với một người gian nan hơn, Cố Bắc Viễn cẩn thận khớp hàm, ngưng thần nín thở, trên trán mồ hôi lạnh nhỏ giọt. Thi Hiểu Nhiên không dám làm hấn phân tâm, liền tựa đầu vào lưng hấn. Đường như qua thật lâu, hai chân của nàng rốt cuộc chạm đất.

34. Chương 34: Trong Sơn Động

Nàng vừa đứng vững, chân Cố Bắc Viễn liền mềm nhũn, dưới chân không ổn, nghiêng nghiêng như núi sắp đổ, Thi Hiểu Nhiên nhanh tay lẹ mắt, vội vàng túm cánh tay hấn, dùng thân mình chống đỡ, mới có thể ngừng hấn ngã xuống. Ổn định hơn, bên tai Cố Bắc Viễn miễn cưỡng giải thích với nàng : “Không đứng vững.” Nghiêng đầu, mặt hấn tái nhợt đầm mồ hôi, Thi Hiểu Nhiên nào thấy qua hấn suy nhược như thế, trong lòng biết hấn bị thương không nhẹ, cẩn thận đỡ hấn. Cố Bắc Viễn không muốn nằm xuống, chỉ dựa vách đá ngồi. “Chàng nghỉ ngơi trước, ta đi xem sơn động.” Sơn động ước chừng sâu bảy tám thước, chính là từ hai khối đá nghiêng chập lại mà thành, bên ngoài khô ráo bằng phẳng, nhưng đi vào trong lại có những cây nhỏ ngọn cao qua đầu người, cành cây trĩu trĩu to cỡ bắp tay, phía tay trái vách đá phủ kín những cây mây,

rễ cây lấp đầy khe hở, phía trên một mảnh xum xuê, thân nhánh dây leo nâu vàng mềm dẻo, đặc tính như dây thừng, phía dưới cây mây là một tầng lá vàng mỏng manh. Bên cạnh những cây mây có một dòng nước rất nhỏ từ vách đá chảy xuống, cuối cùng chảy vào trong khe đá biến mất không thấy. Nghĩ đến mấy cây mây cũng là bởi vì có dòng nước tạo ẩm mới có thể sinh trưởng được. Không có gì làm người ta hưng phấn hơn so với việc nhìn thấy một dòng nước nhỏ hơn cây dừa này, Thi Hiểu Nhiên đã sớm khát, trong cổ họng niêm mạc mỏng yếu ớt bởi vì khô khan mà dính liền một chỗ, khi hô hấp rung động đều làm cho nàng đau đớn khó chịu. Nàng biết Cổ Bắc Viễn còn cần nước hơn, nàng cầm một cái bình sứ nhỏ, bên trong được trị thương lúc trước đã dùng hết, sau khi xúc rửa mấy lần, liền hứng đầy nước đi tới chỗ Cổ Bắc Viễn, đưa cho hắn: “Uống nước đi.” Cổ Bắc Viễn tiếp nhận, bình sứ quá nhỏ, nước bên trong uống một ngụm liền hết. Thi Hiểu Nhiên vội vàng đi lại đó, tiếp tục tiếp nước, tiếp đầy lại chạy tới cho hắn, Cổ Bắc Viễn lại không nhận, ánh mắt phiêu phiêu, ý bảo nàng uống. Thi Hiểu Nhiên ngồi xổm xuống đem nước phóng tới bên miệng hắn, nói: “Chàng khách khí với ta làm gì, chàng chảy nhiều máu như vậy, phải uống nhiều nước, bằng không thì làm sao bảo hộ ta?” Nói xong liền móm nước vào miệng hắn. Chạy đi chạy lại như thế mấy lần, Cổ Bắc Viễn lắc đầu tỏ vẻ không cần, Thi Hiểu Nhiên mới bắt đầu tự mình uống nước, nước suối thấm lạnh làm cổ họng dễ chịu, đau đớn biến mất. Thấy nàng cứ đứng bên dòng nước, Cổ Bắc Viễn nhắc nhở: “Nước suối đã mát, thời tiết lại lạnh, nàng đừng uống nhiều một lúc.” Bụng rỗng lại uống một lượng lớn nước lạnh, hắn sợ nàng đợi lâu chịu không nổi. “Ừm.” Thi Hiểu Nhiên gật gật đầu, lại hứng đầy rồi cầm bình sứ nhỏ đi tới bên người hắn, “Bắc Viễn, chàng nằm xuống trước ngủ một lúc đi. Dù sao hiện tại chúng ta cũng có một đồng thời gian.” Cổ Bắc Viễn lại lắc đầu, “Không cần, ta không suy yếu như nàng nghĩ.” Thi Hiểu Nhiên biết hắn cậy mạnh, phòng má nói: “Bảo chàng ngủ thì chàng ngủ đi, chàng chẳng bao giờ nghe lời ta nói cả, vậy chẳng phải là ta một chút địa vị cũng không có? Chàng là nam nhân, phải nhường bộ ta, bằng không nếu để cho bằng hữu của ta biết, đã sớm chê cười ta rồi. Không cho chàng phản đối ý kiến của ta.” “Ai dám chê cười nàng?” “Người khác mặt ngoài không dám, không có nghĩa là trong lòng không dám. Ai nha, không nói nữa, chàng ngủ trước đi, ta xem xem sơn động này có ẩn dấu bảo vật của cao nhân kiếp trước gì không.” Nói xong Thi Hiểu Nhiên đỡ hắn, ngang ngạnh bắt hắn nằm xuống. Cổ Bắc Viễn không hề bướng bỉnh, nằm nhắm mắt dưỡng thần, đảo cái đã ngủ thật sự. Thi Hiểu Nhiên bắt đầu tỉ mỉ đánh giá mỗi một tác thạch bích trong động, thường đưa tay khô khô, đẩy cây mây ra xem xét, phía dưới chỉ có đất mỏng. Dạo quanh nửa canh giờ, nàng không thể không thừa nhận, kỳ thật đây chỉ là một cái sơn động bình thường, không có cơ quan, không có giáp động, chưa có dấu vết người tới, càng khỏi nói đến tuyệt thế bí tịch, kinh thế bảo tàng, có thể thấy tiểu thuyết võ hiệp đều là gạt người. Động này ngoài nhất nguồn nước nhỏ cứu mạng, còn lại toàn là cây mây, động thủ bẻ mấy cây mây, cây mây này thật cứng chắc, lôi kéo thế nào cũng không bẻ được. Nàng cầm chủy thủ cắt lấy một đoạn, đặt ở trong tay uốn tới uốn lui, Thi Hiểu Nhiên bắt đầu muốn sử dụng nó, cây mây rậm rạp một mảnh, mỗi rễ đều dài ít nhất hai ba thước, lại cứng chắc như thế. Nếu bện thành dây thừng khẳng định có thể dùng để leo núi được. Thi Hiểu Nhiên cắt lấy một đoạn mây xum xuê, bẩy tám rễ một sợi, hai sợi bện với nhau thành một dây hình bánh quai chèo. Đến lúc dài một thước, nàng lại duỗi lên duỗi xuống, tin tưởng chịu sức nặng năm trăm cân cũng không thành vấn đề. Vì thế lại cầm chủy thủ đi cắt cây mây. Thời điểm Cổ Bắc Viễn tỉnh lại chỉ thấy nàng phân cao thấp với một đồng cây mây, nhìn nhìn thứ bên cạnh, hỏi: “Nàng đang bện dây thừng?” “Đúng vậy.” thấy hắn tỉnh, Thi Hiểu Nhiên lấy một đoạn dây đưa qua, “Cây này rất cứng chắc, ta mượn nó bện dây thừng, nói không chừng là dùng được.” Cổ Bắc Viễn tiếp nhận, thử độ mềm dẻo, tương đối vừa lòng: “Cây này không tệ, nhưng mà lực tay nàng quá yếu, bện dây thừng không đủ chặt. Đợi ta bện cho, nàng cũng đừng làm việc này, cẩn thận làm xước tay.” “Ta sẽ cẩn thận. Chàng không phải cũng biết có thể dùng nó để leo núi sao?” “Chúng ta thiếu chính là công cụ, vách đá phía trên trơn nhẵn dốc đứng, ta không thể mạo hiểm mang nàng theo.” Cổ Bắc Viễn buông dây xuống, bắt tay nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, “Tay nàng non mịn thế này, không thích hợp làm việc đó.” Thi Hiểu Nhiên mặc dù không yếu ớt, nhưng nghe được trong lòng vẫn ngọt ngào, lên cười, nói: “Cái gì thích hợp hay không thích hợp, chúng ta cùng nhau sống sót mới là quan trọng nhất.” Cổ Bắc Viễn nắm tay nàng, kéo nàng tựa vào người mình, qua hồi lâu, hỏi: “Rất đói bụng phải không?” “Chưa đâu.” Kỳ thật dạ dày nàng đã sớm trống rỗng, ăn một nỗi khổ riêng, bữa ăn gần nhất đã là bữa trưa ngày hôm qua. Cổ Bắc Viễn nhíu mày, có chút khó xử: “Nếu để nàng một mình ở nơi này, nàng có sợ hãi hay không?” “Chàng muốn đi đâu?” Thi Hiểu Nhiên mở miệng hỏi, lại nói tiếp: “Nếu một mình chàng có thể rời đi trước, chàng đi trước cũng tốt, ta sẽ chờ chàng tới cứu ta.” “Một mình ta hiện tại đi lên trên cũng rất khó.” Hắn nói là lời thật, “Ta muốn đi xuống tìm chút dược liệu cùng thức ăn, hai ngày nay chúng ta cũng chưa rời khỏi nơi này.” “Đi xuống?” Thi Hiểu Nhiên rất là lo lắng, ngăn cản: “Phía dưới nguy hiểm như vậy, chân của chàng lại..... Vẫn đừng nên mạo hiểm.” “Ta có nắm chắc,” Nghĩ ngợi

một trận, tinh lực chuyển biến tốt, sắc mặt hẳn tái nhợt, nhưng mặt đầy trán định, rủi rỏ mắt, “Chỉ là không yên lòng về nàng. Nhưng ta đã xem cảnh vật chung quanh, nơi này sẽ không xuất hiện xà trùng linh tinh, hẳn là không có cái gì nguy hiểm.” “Ta thì không sao, nhưng bình thường chàng xuống cốc lại mang thêm vết thương trở về, ta.....” “Xuống chút nữa cây cối nhiều hơn, dây leo che phủ vách núi, cũng không khó đi, một mình ta thì không có vấn đề.” Cố Bắc Viễn chặn đứng lời nàng, “Ta cần tìm chút được.” Hắn nói như vậy Thi Hiểu Nhiên không tiện ngăn trở, cúi đầu đếm mấy đường vân trên lòng bàn tay hắn, những đường vân nông sâu đan xen, tựa như hẳn đang khắc vào lòng nàng. Chờ Thát Dương Cung cứu viện chỉ sợ phải thêm chút thời gian nữa, hẳn muốn chinh đốn một hai ngày, tự mình mang nàng lên nhai, hai người rốt cuộc không thể không ăn gì, ngoại trừ đi xuống cũng không có biện pháp khác, hẳn nhìn sườn mặt nàng, hạ quyết tâm, nói: “Nàng ở trong này chờ ta, ngủ một giấc ta liền lên đây. Đừng đi đến vách đá.” Thi Hiểu Nhiên thấy hắn đã ra quyết định, nghĩ đến chuyện không có nắm chắc hẳn sẽ không làm, nàng đặt chủy thủ vào trong tay hắn, dặn đi dặn lại hẳn tìm chút được ngoại thương, không cần cây mạnh mà phải mau chóng đi lên. Cố Bắc Viễn từ bên cạnh lấy mấy cây mây, bện một cái dây thừng dài hơn hai thước, cột chặt chủy thủ, một đầu khác cột vào cánh tay, nếu giữa đường cần dùng tay leo lên cũng có thể thoải mái đổi tay, cuối cùng hướng Thi Hiểu Nhiên cười ảm áp như gió ngày êm dịu, nói câu “An tâm chờ ta”, tựa như hồng nhạn nhẹ nhàng đi xuống. Đau đớn cũng không thể thay đổi cái gì, khi còn bé chịu đau đớn dù sao cũng hơn lúc này trăm ngàn lần, chỉ là chân trái tàn nhược làm cho hắn ở trên vách đá dốc đứng này di chuyển bất tiện, hẳn ngưng khí ở ngực, cơ bụng buộc chặt, ngực kề sát thạch bích, hoặc dùng chủy thủ cắm vào vách núi, hoặc dùng trường liên quán lấy cành cây, hoặc dùng bàn tay bám vào khe đá hay góc cạnh, lướt một vòng vách đá dưới chân và trái phải, hẳn có thể tìm được điểm tựa kế tiếp, sau đó tung người hoặc thẳng xuống. Trên người miệng vết thương bắt đầu vỡ ra, quần áo sưng nước không biết là máu hay là mồ hôi. Vừa mới bắt đầu hắn đi cực kì gian nan, đến chỗ có dây leo phủ mới tiện hơn một ít, chung quanh độc trùng như ruồi bọ nhìn chằm chằm thịt thối, không ngừng đánh úp về phía hắn, thân thể hẳn bị thương không còn nhanh nhẹn như mấy ngày trước nữa, đa số thời điểm hẳn đều tránh không kịp, có vài con bám vào người hẳn đốt mấy phát, mới bị một chưởng chụp chết. Đi gần hai canh giờ mới xuống tới cốc, hẳn thở một hơi dài tê liệt ngồi xuống, chân khí tan rã, quần áo dính dính ẩm ướt. Nghỉ ngơi hồi phục một lát, lại khởi động thân thể, kéo cái chân gãy, dùng chủy thủ gọt một nhánh cây, tạm thời dùng như cái nạng, khập khiễng đi trong cốc. Một con vật trông như sói hoang, nhưng trên người có vân hổ lủi qua, Cố Bắc Viễn liền ném nạng đi, vận khởi khinh công đuổi kịp, tung trường liên ra, một phát làm nó ngã xuống đất, tóm gáy nó, một đao đâm vào cổ họng, sau khi rút ra nhanh chóng phủ miệng lên hút máu. Máu tươi nóng làm cổ họng hẳn dễ chịu, lấy máu bổ máu, cũng là cách khôi phục nhanh nhất. Khi hẳn ở trong cốc tìm kiếm được thảo thức ăn, Thi Hiểu Nhiên cũng không nhân rồi, nàng mặc dù vô kinh thế tài (không có tài năng tuyệt thế), chỉ là một nhân vật nhỏ bình thường sống trong thế giới đại thần tập hợp này, nhưng không có nghĩa là nàng sẽ ngồi chờ sinh tử. Tuy rằng sự tồn tại của Cố Bắc Viễn càng tô đậm năng lực nhỏ bé của nàng, nhưng người ở trong khốn cảnh sẽ cố lấy hết dũng khí làm tất cả để có thể thoát cảnh ngộ. Nàng muốn bện càng nhiều dây thừng, loại việc nhỏ này nếu còn muốn Cố Bắc Viễn quan tâm, vậy chẳng phải nàng không được tích sự gì sao? Nàng ngồi một chân, cầm lấy cây mây đã cắt lúc nãy, lấy ra mấy sợi bện rồi lại thắt, lại tiếp tục bện, nàng biết bện dây quan trọng nhất là lực đạo, cho nên mỗi một lần đều dùng sức chân đè xuống, bện dây thật chặt. Tốc độ của nàng rất chậm, nhưng nàng vẫn kiên trì, không chỉ vì việc lên nhai mà cố gắng, mặt khác nếu dừng lại nàng chỉ thấy thêm sợ hãi và lo lắng, thân thể Cố Bắc Viễn đầy vết thương sắp hiện ra trước mắt, vách núi đen ép tới thần kinh nàng căng thẳng, còn có dạ dày trống rỗng đang tra tấn nàng. Cho nên, nàng dứt khoát không nghĩ tới gì hết, chỉ cùng cây mây trên tay phân cao thấp, muốn biến bọn nó thành một sợi dây thừng dài, rắn chắc. Hai tay đỏ bừng một mảnh, mười ngón tay ần ần đau đớn, nàng cũng không dám dừng lại. Thẳng đến khi hai tay hơi sưng đỏ, thật sự không thể bện tiếp, Thi Hiểu Nhiên mới dừng lại. Nàng ngồi cách cửa sơn động hơn một trượng, ôm hai cánh tay, nhìn núi lớn trơn trụi với những tảng đá to, cuộc sống ở hiện đại này trở nên ngày càng xa xôi, ngược lại khi xuyên qua mà đến những lúc nàng cùng Cố Bắc Viễn ở chung đã thành nhiều vết khắc rõ ràng ở trong lòng nàng. Chỉ trong nháy mắt, thế giới đã thay đổi, nhưng ở đây, đã có người mà nàng bận tâm nhất. Chờ đến lúc Cố Bắc Viễn xuất hiện lần nữa ở sơn động, thân ảnh hẳn rạng rỡ đã trở thành tạo hình đẹp nhất trên đời, nàng vui sướng như pháo hoa đột nhiên nổ rộ trên bầu trời đêm, như thê tử đêm khuya chờ đợi tượng phu trở về, Thi Hiểu Nhiên đứng phắt dậy, “Chàng đã trở lại!”

35. Chương 35: Mây Tan Thấy Mặt Trời

Cố Bắc Viễn sắc mặt càng thêm tái nhợt, hắn ném đi thứ gì đó sau lưng, một tay vịn vào vách đá, trên mặt tươi cười rạng rỡ. Thi Hiểu Nhiên không biết hắn vì sao lại cười tươi đến như thế, tâm tình vốn đang ngập trong ánh bình minh, tới khi nhìn đến hắn một thân dính dấp, ẩm ướt thì tươi cười của nàng liền biến mất không dấu vết, kích động hỏi: “Miệng vết thương của chàng lại vỡ ra rồi sao?” Nói xong liền cúi hắt ngồi xuống, ngoại y màu đen của hắn đã muốn ướt đầm, chạm tới xiêm y hắn là trên tay dính không ít máu. Cố Bắc Viễn không chút nào để ý khoát tay, tuy suy yếu nhưng tươi cười trên mặt không giảm, “Chảy chút máu cũng là đáng giá.” “Cái gì mà đáng giá? Chàng đi xuống dưới tìm được có thể bổ sung nhiều đây máu trở về sao? Chàng ngồi xuống trước đã, để ta lấy chút nước cho chàng uống.” Thi Hiểu Nhiên đưa nước cho hắn, Cố Bắc Viễn tiếp nhận, thuận tay lôi kéo nàng ngồi bên người, nắm lấy tay nàng, khuôn mặt hắt gầy yếu song lại không kiềm chế được ánh sáng lay động trong mắt hắn, đuôi lông mày mang theo ý cười, “Ta tìm được rồi!” “Chàng tìm được cái gì?” Thi Hiểu Nhiên nghi hoặc, không rõ sao hắn tự nhiên lại toát ra một câu như thế. “Vây chúng ta lần này đến đoạn nhai cóc là muốn tìm thứ gì?” thanh âm không lớn, Cố Bắc Viễn thanh tuyến lại dẫn theo ánh sáng rọi của mặt trời khi mây tan. “Chàng tìm được Hôi Lung Quả?” Thi Hiểu Nhiên thốt lên kinh hãi, không thể tin được. Cố Bắc Viễn gật gật đầu, trên mặt hiện ra một tầng tinh quang, “Thì ra nó thật sự ở đoạn nhai cóc.” “Ồ đâu? Ta muốn nhìn xem nó có cái dạng gì?” Thi Hiểu Nhiên thật đúng là muốn xem một chút loại quả đã cứu nàng một mạng này. Cố Bắc Viễn ngón tay loay hoay tháo gỡ một cái giỏ được tùy ý tết lại bằng lá cây, bên trong có rất nhiều lá to bọc lấy một vật nào đó. Thi Hiểu Nhiên muốn tiến đến lật xem, Cố Bắc Viễn lại giữ nàng lại, “Để ta.” Cố Bắc Viễn lật mấy lớp lá, vài cái tách mở, bên trong vẫn là những lá to cứng. Thi Hiểu Nhiên liếc mắt một cái nhìn thấy bên trong có thứ gì đó xanh xanh đỏ đỏ uốn lượn thật dài, lại liếc mắt thêm một cái, bị dọa sợ, “A” một tiếng kêu lên, lui lại hai ba bước. Thứ xanh xanh đỏ đỏ kia đúng là hai con rắn độc chết người. Cố Bắc Viễn vội vàng buông vật trên tay, “Dọa nàng sao? Chúng đã chết, sẽ không cắn người đâu.” Thi Hiểu Nhiên mở to mắt, tránh ra xa hai bước, “Bộ dạng chúng có chút dọa người. Chàng vẫn nên lấy lá cây bọc chúng lại đi.” Cố Bắc Viễn thật có lỗi, “Phía dưới vật ít nhiều đều mang chút độc tính, ta sốt ruột đi lên, không tìm thấy thứ khác để nàng có thể ăn, cho nên bắt tạm hai con này. Loại rắn này có tuyến độc, ta đã loại bỏ rồi, đợi nung chín, có thể bổ sung chút thể lực. Dù sao hiện tại chúng ta cũng đang ở trong hoàn cảnh đặc biệt.” Nam nhân này luôn luôn cẩn thận mà thoải mái, nếu còn có lựa chọn khác hắt quả quyết sẽ không làm như vậy, Thi Hiểu Nhiên trong lòng sáng tỏ, sắc mặt kiềm nén run sợ, “Ta không sợ, chỉ là không muốn nhìn thấy chúng. Đợi chúng được nung xong, ta sẽ không bị dọa nữa.” Lại là mấy tầng lá cây nhỏ bao quanh, Cố Bắc Viễn lấy ra một quả màu đỏ, đưa cho nàng, “Chính là quả này.” Thi Hiểu Nhiên cẩn thận cầm lấy, quả hồng óng ánh này trông rất đẹp mắt, lộ ra hàn quang, “Nó sinh trưởng ở trên cây à?” “Loại quả này xác nhận sinh trưởng ở trên cây, nhưng ta vô tình phát hiện nó ở trong bụi cỏ, quả chín, từ trên cây rơi xuống phía dưới, vừa vặn rơi vào khe đá bụi cỏ. Khe đá nhỏ hẹp, cỏ mọc tươi tốt vây quanh, không nhìn kỹ thật đúng là không tìm thấy được. Cũng may là nó được che giấu như thế, bằng không đã sớm bị thú ăn luôn rồi.” Đây chính là thứ trân bảo hiếm có, quan hệ đến cuộc sống về sau của Cố Bắc Viễn, Thi Hiểu Nhiên cầm trong tay chỉ cảm thấy nặng ngàn cân, đưa trả cho hắn, “Chàng cất đi, giờ phải nghỉ ngơi đó.” Nói xong hì hì nở nụ cười, “Thứ này quan hệ mật thiết đến hạnh phúc của chúng ta à nha.” Cố Bắc Viễn lúm đồng tiền nhợt nhạt lộ ra, chỉ chột lóe, xé vải bố cẩn thận gói lại, đặt qua một bên. Lại lục lại thứ gì đó. Thi Hiểu Nhiên vội nói: “Chàng tìm được nào có thể cầm máu chữa thương thì nhanh lấy ra đi. Chàng cũng đừng lộn xộn, lại đây, ta giúp chàng băng bó lần nữa.” Cố Bắc Viễn lấy ra một bó dược thảo xanh, “Cái này giã ra, đắp lên miệng vết thương, cầm máu, chữa thương có hiệu quả rất tốt.” Nhóm lửa trong sơn động, là Cố Bắc Viễn gom cỏ thành rơm, từ trong lòng lấy ra đá đánh lửa, hắt lấy hai con rắn đã qua xử lý sơ, cắt thịt thành từng khối nhỏ, một phần dùng lá cây bao lại, chôn dưới ngọn lửa. Trên tay còn cầm ba bốn xuyên thịt rắn nung trên lửa. Thi Hiểu Nhiên ngồi xổm bên trong, đưa lưng về phía đồng lửa, nàng không có cái can đảm mà ứng phó với ba cái loại rắn lượn vòng uống éo này, phần lớn nữ nhân trời sinh đã sợ rắn, nhìn thấy là hai chân như nhũn ra, miệng lưỡi run lên không nói nên lời. Nàng tìm được một khối đá nhon vừa tay, giã dược trên tảng đá phẳng, hết đập lại nện xuống. Khi giã dược khá nhuyễn, nàng liền lột quần áo Cố Bắc Viễn bôi thuốc cho hắn, máu tươi sớm đã thấm ướt băng vải, đôi tay run run thoát xiêm y hắt, trên người hắt thương tích đầy mình, phía trước ngoài những vết thương ngang dọc do đao chém bị vỡ ra, lại thêm vô số vết cắn trải rộng, người khác nhìn thấy toàn thân cũng nổi da gà. Cố Bắc Viễn vẫn chuyên tâm nung thịt rắn, để nàng tùy ý. Lúc rắn còn sống nhìn rất ghê tởm, lúc này, lại tỏa ra hương khí quanh quẩn trong động. Thi Hiểu Nhiên cũng xé nửa phần vảy còn lại thành những mảnh vải

nhỏ, tước cái miếng gỗ nhỏ dính được thảo xanh đắp lên miệng vết thương, cẩn thận cột chắc mảnh vải. Động tác trên tay không ngừng nghỉ, một bên hỏi: “Chờ chúng ta trở lại Thất Dương Cung, chàng sẽ bắt đầu giải độc sao? Dùng được liệu giải độc này là xong ư?” “Làm sao dễ dàng như vậy? Độc trên người ta không phải ngày một ngày hai là có thể loại bỏ, muốn trừ độc cũng không phải chỉ uống một hai loại được đơn giản thế đâu. Tiết thần y cũng không nắm chắc bao nhiêu phần, chỉ căn cứ vào được thư ghi lại rồi làm theo thôi.” Cổ Bắc Viên gặm nhấm thịt rắn trên tay, thỉnh thoảng nâng nâng cánh tay, chuyển động thân thể phối hợp với động tác bôi thuốc của nàng, “Độc tố muốn trừ tận, sợ là ít nhất cũng phải nửa năm hay một năm hơn.” “Chàng cứ an tâm theo Tiết thần y an bài là được, ta sẽ ở bên ngoài chờ chàng ra, mất bao lâu cũng đáng. Được liệu cần thiết đều đủ rồi à?” “Gần đủ rồi, mấy năm nay đại ca đã bỏ ra rất nhiều nhân lực cùng tài lực, tìm nhiều loại được liệu trân quý. Nay Hồi Lung Quả tìm được, Hoàng Kim hoa ở Trần Sơn thì sắp nở, Thất Dương Cung đã sắp xếp người ở nơi đó bí mật chờ đợi, đến lúc đó hái về làm thuốc dẫn, liền bắt đầu trừ độc.” Trần Sơn phái chính là bởi vì ở Trần Sơn nên mới được đặt tên như vậy. Thi Hiểu Nhiên nhớ tới một sự kiện, đột nhiên hỏi: “lúc trước chàng thú Trần Y Vân chẳng lẽ là vì để tiện cho Thất Dương Cung tiến vào Trần Sơn?” “Ừm, Thất Dương Cung điều tra ra Hoàng Kim hoa ở trong vực núi phía sau Trần Sơn phái, vì không muốn người ta chú ý, đại ca liền quyết định kết thông gia, đồng thời còn có thể mượn sức môn phái nhỏ này.” Thi Hiểu Nhiên thầm oán: “Chàng thiếu chút nữa là hủy đi một đoạn nhân duyên của người ta. Trần Y Vân sớm đã có người trong lòng, hai người thề non hẹn biển sớm tự định chung thân, lại bị chàng nửa đường nhảy ra làm Trình Giảo Kim chia rẽ đôi uyên ương.” Cổ Bắc Viên cười khê, “Bọn họ hiện tại không phải mây tan sương tán, ở cùng một chỗ rồi sao?” “Đúng vậy, người hữu tình rồi sẽ đến với nhau. Tổng đại ca đối với Y Vân quyết chí thề không thay lòng đổi dạ, nhưng Y Vân dù sao đã từng gả đi, hai người sợ là không thể quang minh chính đại làm hôn lễ. Về sau ta muốn đi thăm bọn họ, không biết bọn họ có thể hoan nghênh người chồng trước là chàng hay không.” Cổ Bắc Viên chỉ thấy qua Trần Y Vân một lần, hai người cũng không bái lạy thiên địa, sao lại tính là chồng trước được? Hắn nhẹ nhàng lắc đầu, đặt thịt đã nướng chín qua một bên, “Nàng đến đây ăn một chút gì đi.” “Đợi bằng bó xong đã.” Thi Hiểu Nhiên tiếp tục rịt thảo được, cột chắc mảnh vải đã lộ ra lục sắc, bận rộn một lúc, cuối cùng bằng bó xong, lấy quần áo cho hắn mặc vào, vừa muốn thoát quần hắn, nhìn xem trên đùi hắn có bị thương hay không, lại bị Cổ Bắc Viên cự tuyệt. Hắn nói: “Trên đùi ta không có gì đáng ngại. Nàng ăn đi, cả một ngày nàng cũng chưa ăn gì vào bụng mà.” Nói xong đưa thịt rắn qua cho nàng. Thi Hiểu Nhiên quả thật rất đói, nếu là bình thường quả quyết nàng sẽ không ăn mấy cái thịt rắn này đâu, nhưng lúc này nàng cũng không so đo, lấy xuyên thịt, thổi vài cái, nhét vào miệng. Phần bên ngoài vàng rộm cắn vào giòn xốp, bên trong thịt trắng hơi nóng bốc lên, Thi Hiểu Nhiên thưởng thức trọn vẹn. Không có muối, hương vị thịt nướng thủy chung sẽ không được hoàn hảo, nhạt nhẽo vô vị, Thi Hiểu Nhiên vừa mới bắt đầu bởi vì rất đói, cần bản không ném ra hương vị gì. Mấy khối thịt đã xuống bụng, ăn vào có chút gian nan. Lại nói, hai con rắn vốn không to lắm, bọn họ cũng không muốn ở tại cái động lưng chừng núi này lâu, vẫn phải tiết kiệm, không được lãng phí. Vì thế lúc nàng cự tuyệt Cổ Bắc Viên lại đưa thêm xuyên thịt. Hắn không nói gì thêm, ăn no xong lại tìm nhánh cây nhỏ, chém thành vài mảnh, đặt vào chân trái rồi dùng dây mây cố định lại. Hai người nằm trên tảng đá, Thi Hiểu Nhiên nhẹ nhàng nhích gần, đầu kê sát bờ vai của hắn, nàng không dám gắng sức, sợ chạm đến miệng vết thương của hắn. Cổ Bắc Viên tóm được tay nàng, nhìn vào lòng bàn tay nàng đã nhuộm đỏ một mảng, ngón tay thô ráp, nhiều vết xước nhỏ, hắn lại lộ ra mấy phần đau lòng, “Đã bảo nàng không cần làm mấy việc này mà, bị thương rồi thấy chưa?” Thi Hiểu Nhiên ngượng ngùng cười bảo: “Chàng không có ở đây, ta ở một mình thật sự rất lo lắng, không tìm việc gì làm, làm sao giết thời gian đây?” Cổ Bắc Viên vuốt ve lòng bàn tay của nàng, mấy vết xước này đã phá đi đôi tay non mịn của nàng ngày nào, hắn nhìn thấy trong lòng cực kỳ không thoải mái. Sắc trời dần dần tối đi, chỉ là bọn họ không nhìn thấy mặt trời lặn, không nhìn thấy vầng mây hồng. Trời đổ mưa phùn, sơn cốc càng thêm hắc ám. “Bắc Viên, kể cho ta nói một chút về chuyện trước kia của chàng đi.” “Ta không có gì hay để kể cả.” “Kể thì cứ kể thôi.” Cổ Bắc Viên bắt đầu kể, “trước kia, lúc nàng chưa xuất hiện, ta trên cơ bản đều luyện công, mấy năm trước, có một nửa thời gian ta đều bế quan. Vài năm nay thì giúp đại ca chia sẻ sự vụ ở Thất Dương Cung, toàn là những việc chẳng có chút thú vị. Đến lượt nàng đó, kể cuộc sống trước kia của nàng cho ta nghe đi.” “cái thế giới kia của ta rất vội vã, mọi người đều vội vàng kiếm tiền, môi trường thì bị ô nhiễm nghiêm trọng, nước sông không phải đen thì là xanh, làm sao giống nơi này có thể tùy tiện mức ngậm nước liền có thể uống.....” Thi Hiểu Nhiên bắt đầu nói về cuộc sống trước kia của chính mình, Cổ Bắc Viên thật sự lắng nghe, những lúc nàng ngừng lại thì hỏi chen vào một hai câu. Cuối cùng, hắn nghiêm túc hỏi: “Nàng còn muốn trở về không?” “Không muốn, cũng không thể quay về được nữa. Ở bên kia ta không có gì vướng bận. Nhưng nơi này có chàng, còn có gia đình, ta cảm thấy nơi đây,

cảm thấy thật an ổn và bình thản.” Nghe nàng nói như vậy, Cố Bắc Viễn an tâm, hai người tiếp tục trò chuyện câu được câu mất. Tấm màn đen bao trùm, bốn phía yên tĩnh, nhưng đêm tối cũng không tối đen một cách rập khuôn, ngọn núi bên ngoài được viền màu tro xám, tô điểm thêm sắc đen đậm của một hai ngọn tùng thụ, trông như một bức tranh thủy mặc truyền thống của Trung Quốc có đậm có nhạt hài hòa. Ngọn cây khê đông đưa, nhu hòa và yên tĩnh. Thi Hiểu Nhiên cũng hỏi một ít chuyện ở Thất Dương Cung, tỷ như ở Trích Tinh Phong nơi nào là thích hợp nhất để du ngoạn, vũ khí thì sử dụng loại gì, trò chuyện một hồi lại nói đến người của Thất Dương Cung, Thi Hiểu Nhiên thực sự chán nản: “Đại cung chủ không thích ta phải không? Nếu chúng ta sống với nhau cả đời, y có thể mỗi lần gặp ta dừng cho ta xem cái vẽ mặt ấy hay không?” “Đại ca không có tâm tư mà quản nàng đâu, nàng chỉ cần lo cho chính mình là được. Chờ khi trở về, nếu ta giải được độc, thời gian rất dài cũng không ở bên nàng, đến lúc đó ta sẽ phái nhiều người ở bên cạnh nàng.” “Um. Một mình ta ở Trích Tinh Phong đúng là có chút nhàm chán. Đến lúc đó ta liền chăm sóc hoa, trang hoàng Trầm Hoa điện lại một chút, ta làm, chàng nhất định phải thích, cho dù thực sự không thích thì chàng cũng phải nói thích.” Nhớ tới hần phải giải độc, Thi Hiểu Nhiên lại hỏi: “Tiết thần y y thuật hiển nhiên là rất cao phải không? Nghe nói Tắt Hàm là sư đệ của y, sao Tắt Hàm lại đi làm phá sự, không nghiên cứu y thuật?” “Tắt Hàm sinh ra trong y dược thế gia, khi đó thanh danh ở giang hồ quả thực vang dội, Tiết thần y chính là đệ tử của phụ thân hần. Hơn mười năm trước, Tắt gia bị diệt môn, cũng chỉ còn Tắt Hàm là tìm được đường sống trong chỗ chết, hần được đại ca ta cứu. Tiết thần y vừa lúc thoát được một kiếp. Tắt Hàm một lòng muốn báo thù, từ bỏ y thuật, chuyên tâm học võ công, công việc tìm hiểu tin tức ở Thất Dương Cung cũng do hần quản lý, năm đó hần thu thập tin tức, thăm dò một đám người cũng vì tìm hiểu về cừu gia.” “Thế hần có đại cừu báo chưa?” “Đã báo. Nói đến, nếu không bởi vì Tắt Hàm, Tiết thần y sẽ không ở lại Thất Dương Cung. Khi đó Tắt Hàm mới mười hơn tuổi, Tiết thần y vì chiếu cố đứa con duy nhất của Tắt gia mà lưu lại.” Có vẻ mỗi một võ lâm kỳ nhân đều có một đoạn qua khứ thương tâm, phức tạp, những ân oán tình cừu không phải điều mà Thi Hiểu Nhiên trải qua trong cuộc sống an nhàn của nàng lúc trước, nàng thở dài: “Các chàng đều đã trải qua thật nhiều, quả là không dễ dàng gì.” “Loạn thế chính là vậy, mệnh như lục bình. Chỉ có tự thân cường đại, mới có thể bảo vệ người mình quan tâm. Nhưng đó đều là chuyện của nam nhân, nàng không cần quan tâm, gặp nguy hiểm thì cứ bỏ chạy, giữ lại tính mạng là quan trọng nhất.” Hiển nhiên là thế, nghĩ đến chính nàng tay trái gà còn không chặt, tại đây, trước mặt người võ nghệ đây mình như hần, không tăng thêm phiền toái chính là loại hỗ trợ tốt nhất. Tiếng người nói từ từ nhỏ đi, thể lực hai người đều tiêu hao quá nhiều, dần dần chìm vào giấc ngủ. Hai người lại tiếp tục ngủ người ở sơn động thêm một ngày, Cố Bắc Viễn phần lớn thời gian đều vận công điều tức, đói bụng thì đem thịt rắn nướng hòm qua hâm nóng, khát liền uống nước thấm qua vách đá, ở trong sơn động nghỉ ngơi dưỡng sức. Như thế lại qua một đêm, miễn cưỡng nhét bụng, Cố Bắc Viễn nói: “Chúng ta đi lên đi, bây giờ ta có thể leo lên rồi.” Hần nắm chắc, Thi Hiểu Nhiên tự nhiên không phản bác. Chỉ thấy Cố Bắc Viễn cột chủy thủ vào sợi dây thừng dài một hai trượng, cột vào cánh tay, công dụng không khác gì phi tác* cả. Thi Hiểu Nhiên cắt Hồi Lung Quả vào túi, ghé vào trên lưng hần, dùng dây thừng buộc lại, buộc thật sự chắc chắn. *Phi tác: mình nghĩ nó giống dây có móc sắt hay thấy để leo núi. Thông cảm mình làm biếng tra =.=” Đi thẳng lên tuy rằng khoảng cách không xa, nhưng quá trình leo lên là khó khăn nhất, thường trong vài chục trượng ngay cả cây cỏ cũng không có, mỏm đá ngấm mưa nhiều năm đã có xu hướng xói mòn, bị gọt phẳng và trơn trượt, muốn tìm chỗ mượn lực leo lên cũng khó. Cố Bắc Viễn mâu quang không ngừng lóe qua trái phải vách tường đá, bàn chân nghiêng đi, mười ngón chụm trong một khe hở nhỏ, chủy thủ đâm thật sâu vào vách đá, trái nhảy phải tựa, tìm điểm tiếp chân thích hợp nhất, sau đó dùng sức ở chân, nhảy vọt lên trên. Thi Hiểu Nhiên bả đầu chôn trên vai hần, đỉnh đầu mây mù lượn lờ, nhẹ nhàng bỗng bênh trôi đi, nhìn không tới nơi nào mới là điểm cuối, nó xa xăm trống trải đến mê mang. Bên cạnh nàng, Cố Bắc Viễn xiêm y dần dần bị sương thấm ướt, mồ hôi cũng từ những sợi tóc chảy xuống, mỗi một tác cơ bắp chứa đầy lực đạo, cổ nổi gân xanh, có thể nhìn thấy rõ từng cọng gân. Không có một chút gió, vạn vật tĩnh lặng, thậm chí nàng có thể nghe thấy tiếng miệng vết thương hần đang bị vỡ ra, tựa như da thịt của chính nàng bị xé toạt. Nàng cũng có thể nghe thấy tiếng ma sát nhỏ do răng hần đang nghiền lại, tiếng thở dốc nặng nề..... Lúc này, nàng chẳng làm được gì cả, ngoại trừ nắm chặt hần, không để hần phân tâm vì phải chiếu cố đến nàng. Thời gian bị kéo dài vô hạn, Thi Hiểu Nhiên mỗi một dây thần kinh đều thanh thanh tĩnh tĩnh, có khi hai người lại nhảy lên một đoạn rất cao, nàng thấy lạ với chính mình là vì sao nàng lại không cảm thấy mê muội hay choáng váng như mọi khi. Nàng nằm trên tấm lưng kiên cố của hần, chỉ cảm thấy đây là bến cảng an toàn nhất trên đời. Nàng nghe được tiếng tim đập thông thả của chính mình, mỗi một nhịp đều vững vàng và mạnh mẽ, dường như đang đáp lại một trái tim khác cách nó không xa cũng đang cùng chung nhịp đập. Tựa như trải qua cả một thế

kỷ dài dằng dặc, lại tựa như thời gian một đóa hoa nở, Thi Hiểu Nhiên hai mắt trong sáng rộng mở, một mảnh rừng xanh tươi tốt, xum xuê đập vào mắt, ngay sau đó nam tử còn chưa đỡ nàng xuống xong, dưới chân lão đảo, hai người liền ngã lăn trên mặt đất. Cổ Bắc Viễn nằm trên mặt đất phát ra tiếng hít thở dồn dập, nặng nề, ngửa đầu nhìn trời, xa xa những ngọn núi thẳng đứng ẩn trong mây, bây giờ hai người họ có thể nằm thẳng trên mặt đất thật sự là thoải mái và mãn nguyện đến cực điểm. Rừng núi cây xanh um tùm, đàn sơn trọng điệp đan xen, gió núi xẹt qua, những tán cây đung đưa tạo thành những đợt sóng xanh. So với vách đá trụi lủi không có một ngọn cỏ, rừng cây này thực tại đáng yêu hơn vài phần. Thi Hiểu Nhiên ngồi dưới đất, mười ngón tay Cổ Bắc Viễn bên cạnh đã là huyết nhục mơ hồ.

36. Chương 36: Sinh Tử Đối Chiếu

Nghỉ ngơi hồi sức một lúc, Thi Hiểu Nhiên đỡ Cổ Bắc Viễn đứng dậy, hai người đi về hướng doanh địa đóng quân lúc trước. Thi Hiểu Nhiên thật lòng không muốn đi tới đó chút nào, khi nàng rời khỏi, nơi đó đã đầy thi thể trên mặt đất, khắp nơi đều là máu thịt, tình cảnh bi thảm này cho dù đang nằm mộng xuất hiện cũng có thể khiến nàng giật mình tỉnh giấc. Nàng không tài nào quên được hình ảnh Bạch Cửu bị đánh văng ra thành đường vòng cung, không quên được ánh mắt không cam lòng của Mặc Tứ lúc sắp chết, còn có nhiều tiếng kêu thảm của hộ vệ Thất Dương Cung. Đã qua ba ngày, nàng không biết những thi thể này được chôn cất hay không, hay là bị phơi thây nơi hoang dã, trở thành thức ăn trong miệng sài lang hổ báo, nàng thật sự không có dũng khí đối mặt với cái nơi mà những sinh mệnh bị tước đoạt, đối mặt với mặt đất nhuộm máu tanh hỗn độn. Nhưng đây là ý Cổ Bắc Viễn đưa ra, hắn muốn đi doanh địa nhìn xem, tìm một ít dược vật, may thì có thể tìm được mấy con ngựa lúc trước của Thất Dương Cung ở chung quanh, hai người đi sẽ dễ dàng hơn nhiều. Thi Hiểu Nhiên cự tuyệt, một người bị thương, một nữ nhân không có kinh nghiệm sinh tồn nơi dã ngoại, thật cần càng nhiều thứ mới có thể tiếp tục chống đỡ. Nàng không nói gì nâng dậy hắn, đi đến doanh địa. Nhưng thời điểm còn cách một khoảng khá xa mới tới nơi, Cổ Bắc Viễn lại để nàng dừng lại chờ hắn, còn hắn thì một mình đi đến đó. Ước chừng qua một khắc, Cổ Bắc Viễn trở lại, hắn từ nơi nào đó huyết một tiếng rít thật dài, một con tuần mã màu trắng ở phụ cận nghe tiếng mà đến. Lần này vốn mang đi không ít ngựa tốt, ngựa tốt chân chính không phải loại ngựa đi ngàn dặm, mà là loại trung thành như một, thủ vững ở nơi nào đó chờ đợi chủ nhân cùng đi. Lúc Cổ Bắc Viễn cưỡi ngựa trở về, sắc mặt vốn không tốt lại trầm trọng thêm vài phần. Hắn không nói gì thêm, tất cả bị thương khảm trên mi tâm đang nhú lại của hắn, trông mắt càng thâm sắc đen. Hắn im lặng giúp Thi Hiểu Nhiên leo lên ngựa, rồi sau đó một ngựa hai người chậm rãi xuyên qua rừng cây. Tuy là trải qua vô số sinh tử, tự tay giết qua vô số người, nhưng khi nhìn những thủ hạ mấy ngày hôm trước còn sống sờ sờ ra đây, nay thì cốt lại không được toàn vẹn, phần nộ cùng bị thương dâng trào trong lòng, cắn xé mỗi một tấc huyết nhục của hắn. Nhưng sinh mệnh ở trong thời loạn thế vốn là lá úa đầu cành, tùy thời đều có khả năng bị một cơn gió không tên thổi đi. Hiện tại, hắn thậm chí phải bảo vệ người hắn quan tâm thật tốt. Hắn tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, cảnh thi thể không trọn vẹn, lạnh như băng nằm trên lá của Thi Hiểu Nhiên, của Tất Hàm, của đại ca, hay là của những người quen thuộc khác. Nếu là như thế, chắc hẳn sẽ điên mất. Thi Hiểu Nhiên ngồi ở phía sau hắn, đeo một cái mũ lông, khoác một kiện áo choàng dài, đây là Cổ Bắc Viễn lấy từ trong doanh địa ra, hắn chỉ lưu lại ở nơi đó hai ba phút, cuốn quần áo cùng một ít vật phẩm thiết yếu, cầm theo vài món vũ khí, liền vội vàng rời đi. Những cổ thi thể kia, hắn cuối cùng không còn khí lực để đưa bọn họ xuống mồ an táng được, dù sao, người còn sống so với người đã chết quan trọng hơn, chỉ có thể liên hệ người ở Thất Dương Cung đến lo liệu. Thi Hiểu Nhiên đối với những miệng vết thương không ngừng vỡ ra trên người Cổ Bắc Viễn đau lòng cực độ, mãnh liệt yêu cầu hắn đi ngựa chậm thôi. Con ngựa ở Thương Tín sơn bước đi vững vàng, tiếng vó ngựa chạm đất như thanh âm nước suối chảy, làm nổi bật sự u tĩnh của rừng rậm. Cổ Bắc Viễn đói bụng liền bắt gà rừng, thả hoang linh tinh, sau khi trời tối thì tùy ý tìm chỗ khô ráo, nhóm một đống lửa, những đốm lửa bùng bùng văng khắp nơi. Xa xa tiếng sói tru chấn động núi rừng khiến người trong lòng hắn run sợ. Cổ Bắc Viễn ôm nàng thật chặt, phủ kín thật dày, hai người ôm nhau mà ngủ. Đi được hai ngày, rừng cây trùng trùng điệp điệp sừng sững thưa dần, gió cũng to hơn, khi con ngựa chạy gió quét vào mặt như đao cắt qua da. Cả khuôn mặt Thi Hiểu Nhiên được bao thật kín, chôn sau lưng Cổ Bắc Viễn, hai tay đều đan trong ngực hắn. Đôi lúc sẽ

thấy mấy thân ảnh sói chạy băng băng, chợt lóe qua. Thậm chí có khi còn có thể nhìn thấy những cặp mắt lóe sáng của bọn chúng trong đêm tối, ngẩng đầu trong rừng cây đen kịt, phát ra thanh âm như oán hận, càng lúc càng vang, tiếng gầm rú đói khát càng vang xa, khiến con người ta sởn tóc gáy. Nhưng sói chưa từng công kích bọn họ, động vật đều có năng lực cảm giác rất mạnh, có thể nhận thấy được sát khí sắc bén trên người Cổ Bắc Viễn, nếu tới gần, thì cốt chắc chắn không được toàn vẹn. Núi càng ngày càng thấp, rừng cây cũng biến thành những bụi cây thấp bé, cây cối bông bênh múa may trong gió, thướt tha nhiều vẻ, rung động xào xạc. Hai người dần dần ra khỏi Thương Tín sơn, ra khỏi rừng cây, sắc trời âm đạm nhợt nhạt, có vẻ là điềm báo ột trận tuyết mới. Gió bắc tàn sát bừa bãi, gió gặm nhắm mặt đất, chung quanh rừng cây vang vọng tiếng hú, lướt qua lớp cỏ đại khô vàng, phương hướng biến hóa bất định, gió tựa như đao nhọn thổi qua mặt người cười ngựa, khiến người ta hít thở không thông. Tại đây trong tiếng gió gào thét, Cổ Bắc Viễn mơ hồ nghĩ được một cỗ hơi thở nguy hiểm. Quả nhiên, có bốn người vọt tới, như mũi tên cầu vồng, trên người ai cũng sát khí tràn ngập. Giang Đông lục kiếm trải qua trận chiến lần trước, một chết một trọng thương, còn có một người bị thương nhưng không nguy hiểm đến tính mạng, sáu người đã có giao tình vài chục năm, dọc ngang giang hồ nhiều năm, không tự tay mình giết địch thủ thì không bỏ qua. Tuy rằng Cổ Bắc Viễn rơi xuống đoạn nhai cốc lạnh ít dữ nhiều, nhưng bọn hắn cũng không thể hoàn toàn khẳng định y đã tử vong. Thương Dịch Thiên đã mang theo đại bộ phận rời đi, riêng bọn họ nán nà ở phụ cận Thương Tín sơn, nếu Cổ Bắc Viễn không chết, nhất định phải cùng y phân cao thấp. Giang hồ chính là như vậy, không phải người chết thì ta mất mạng. Nhìn thấy một ngựa hai người chạy xuống núi, sát ý như cơn đại hồng thủy trút xuống, bốn người cầm kiếm nhanh chóng vây quanh hai người, kiếm đã xuất vỏ, hàn quang lấp lóe. Sát khí vô hình quanh quẩn trong trời đất, gió lạnh gào thét tức thì trở thành nền. Nay hãn thương thể chưa lành, lại chỉ có một mình hành động, Cổ Bắc Viễn sắc mặt ngưng trọng, cặp mắt bùng lửa, tay phải nắm chặt kiếm đem, thanh âm như tiếng kim loại mài vào đá: “Giang Đông lục kiếm hai mươi mấy năm trước vang danh thiên hạ, có thể cùng tiền bối giao thủ, quả là vinh hạnh của vãn bối. Nhưng ta có một yêu cầu.” “Nói”, một người trong đó ngắn gọn hữu lực nói. Cổ Bắc Viễn mắt sáng như đuốc, không kiêu ngạo không khiêm nhường nói: “việc sát phạt cùng nữ nhân không có quan hệ. Hôm nay cho dù ta có kết thúc sinh mệnh tại đây, cũng xin tiền bối bỏ qua cho người ở phía sau ta.” Bất nữ nhân phía trước là ý tứ của Thương Dịch Thiên, mấy nam nhân đây cộng lại đều hơn hai trăm tuổi, đối với ý này vốn là khinh thường, họ liền đáp ứng, “Người đã có tình có nghĩa, chúng ta tất nhiên là sẽ không làm khó xử một nữ nhân.” Cổ Bắc Viễn nhẹ nhõm, trầm giọng nói: “Đi mau!” Nói xong đem dây cương đưa cho Thi Hiểu Nhiên, theo đó lập tức nhảy xuống, nhìn nàng một cái thật sâu, gờm roi ngựa lên, đánh vào mông nó. Con ngựa chở nàng đi xa, Thi Hiểu Nhiên kéo căng dây cương, lắc lắc đầu nhìn hãn, ánh mắt như hồ nước sâu, chạy xa ra hơn trăm trượng, nàng dừng lại bên gốc cây. Lòng nàng co thắt chặt chẽ, giống như đang bị đặt trên đầu gió nơi đoạn nhai, có khả năng ngã xuống bất kì lúc nào. Lần trước Cổ Bắc Viễn cũng đầu chiếm được tiện nghi, lúc đó hãn một thân thương tích, nay hãn đi đứng không tiện, lại phải vật lộn giành sinh tử! Gió lạnh lung lay cành cây, hoa lá phát phơ. Cổ Bắc Viễn hắc bào tung bay phần phật, mây đen kéo đến. Đối diện bốn người tinh thần phấn chấn, nằng nết tranh đua. Không có gì ngoài tiếng gió nức nở, mây trôi cuộn cuộn, không có một tiếng vang, không có một động tác, sát khí ngưng tụ bên trong sự tĩnh lặng, lốc xoáy hình thành. Kiếm ra khỏi vỏ, giống như dây đàn im bật mà đứt đoạn, vỏ kiếm rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang chói tai. Đồng thời Giang Đông tứ kiếm giờ kiếm tối, giống như cuồng phong quét qua mặt hồ yên tĩnh, kích khởi ngàn tầng sóng, nhanh chóng vây quanh Cổ Bắc Viễn trong đó. Kiếm quang như cầu vồng, Cổ Bắc Viễn giống như một cơn lốc, thổi quét hết thủy thể chung quanh, dòng khí trước người hình thành một tấm bình phong kiên cố, chặt chẽ bảo vệ hãn. Vừa động thủ, Giang Đông tứ kiếm còn lại liền nhìn ra hãn một chân không động đậy, động tác so với lần trước chậm trễ không ít. Lần này lục kiếm chỉ còn tứ kiếm, trong đó một người còn đang mang thương tích, ai cũng không thể lơ là. Hôm nay giao thủ, Cổ Bắc Viễn rõ ràng cảm giác được bốn người xuất hiện lần này thể công quá mức sắc bén, mặc dù vẫn đang bảo trì khoảng cách, nhưng bọn họ không kiêng dè như lần trước, chiêu nào cũng là chiêu trí mệnh, đều là đấu pháp lấy mạng đổi mạng, mỗi một động tác đều chứa hận ý, không chém giết hãn thì không bỏ qua. Kiếm dài gần ba thước, Giang Đông tứ kiếm đã xác thực đây hoàn toàn là khoảng cách an toàn, đao kiếm nếu không đâm xuyên qua thân thể hãn thật sâu, có lẽ sẽ kích khởi kịch độc trên người hãn. Vả lại, bốn người cùng hợp lại cho dù thân thủ khác biệt, cũng một lòng muốn chém giết hãn. Trong tiếng gió bắc rít gào giận dữ cùng tiếng thét, đao kiếm va chạm biến thành từng đợt thanh âm tiêu điều lạnh lẽo, như tiếng sói tru, như tiếng ngựa hí, lại giống như tiếng người trong đại nạn kêu cứu. Cổ Bắc Viễn dồn khí ở đan điền, không chút bấn loạn. Hãn vô luận sử dụng đao hay kiếm, chiêu thức cũng không mấy thay đổi, ưu thế tuyệt đối chính là nhanh, vừa động là kiếm quang lân lân như nước, cho dù gặp nhiều

địch thủ cũng không sợ. Nhưng giờ, chỉ dựa vào một chân, tốc độ suy giảm đi rất nhiều. Giang Đông tứ kiếm phối hợp không chệch vào đâu được, người che ta lên, người tiến ta lui, đâm một kiếm liên triệt khai, mấy chục chiêu sau, Cổ Bắc Viễn dần suy yếu, trên người đã có hai ba chỗ bị kiếm đâm trúng, lại chẳng thể đỡ thương đối thủ một chút. Miệng vết thương trên người lại vỡ ra lần nữa, hấn dù sao cũng bị trọng thương chưa lành, hôm nay lại đánh tiếp thế kia chỉ sợ sẽ táng thân nơi này. Hấn chưa bao giờ chiến đấu vất vả như thế, cũng chưa bao giờ chạm mặt với mấy tên dùng kiếm xảo quyết kì quái như vậy, đối thủ cương mãnh nhanh nhẹn, không thể không thay đổi sách lược, lợi dụng ưu thế lớn nhất của chính hấn — thân thể đặc biệt, hấn chợt lách chợt né, chợt trái chợt phải, mạo hiểm bị ám sát, cũng phải tiếp cận một người trong đó. Độc trên người Cổ Bắc Viễn thủy chung là tối kỵ đối với địch thủ, bốn người đều biết một khi bị nhiễm độc, trong khoảng khắc sẽ lập tức mất mạng. Hấn liều lĩnh coi nhẹ phòng thủ bản thân để tới gần làm xáo trộn sự phối hợp giữa bốn người bọn họ. Hấn thấy cơ hội chuẩn xác, liền dùng kiếm đâm ngang một phát, gắt gao chống đỡ chiêu của một kiếm, lại thuận thế tiến lên, thẳng tắp tới gần đối thủ. Bị đả loạn, đối thủ vội triệt kiếm thoái lui, Cổ Bắc Viễn thừa dịp hấn nhất chiêu hỗn loạn, kiếm như điện quang, vung kiếm thẳng vào cổ họng hấn. Một người nháy mắt ngã xuống đất, máu tươi từ cổ họng trào ra, nhưng trong quá trình này, Cổ Bắc Viễn không phòng thủ những người khác nên trên người lại bị đâm mấy kiếm. Quả nhiên là giết địch một người, tự thân lại bị kẹp giữa hai kiếm. Hấn nhanh chóng quay về, kiếm vũ mây bay nước chảy lưu loát, sinh động, cho dù hôm nay trốn không thoát, cũng muốn hai người này phải chịu tội. Sắc trời ai ai, hàn vân trầm thấp. Hai mươi chiêu sau, lại một người ngã xuống. Cổ Bắc Viễn sau lưng, cánh tay, đùi cộng lại bị chém hơn mười đao, toàn thân nhuộm máu tươi, động tác càng lúc chậm chạp. Còn lại Giang Đông hai người sắc mặt đau thương, vẻ mặt căng thẳng, mười mấy năm không ra giang hồ, cũng không biết giang hồ lại có một người như vậy, đúng là Trường Giang sóng sau dề sóng trước. Kiếm khách chết dưới đao đối thủ, cũng coi như không uống. Trận chiến hôm nay, chỉ đến chết mới dừng lại. Xa xa Thi Hiểu Nhiên mười ngón tay chế trụ dây cương trắng bệch, căng thẳng, toàn thân cứng ngắc. Nàng không thấy rõ chiêu thức, nhưng nàng có thể thấy vô số kiếm quang xẹt qua trên người hấn, tựa hồ nghe thấy tiếng da thịt bị roẹt roẹt xé rách, làm cho người ta quên cả hô hấp. Nàng thấy hai người ngã xuống, Cổ Bắc Viễn bóng đen chớp động, tốc độ cũng không bì được lúc trước, mà thế công của đối thủ dường như càng lúc càng sắc bén. Ba người giằng co, giống như lời đình chấn nộ, kích khởi sóng biển quay cuồng. Thời điểm Thi Hiểu Nhiên phân rõ ba người, nàng đình chỉ cả hô hấp, chỉ thấy địch thủ lại một người ngã xuống, trên không trung một thanh kiếm bị đánh bay, vẽ ra một đường cong thẳng tắp cắm trên mặt đất phía xa. Đó là kiếm của Cổ Bắc Viễn, hai tay hấn giờ trống trơn, từ không trung ngã xuống, hai đầu gối quỳ xuống đất, hấn còn chưa đứng dậy, chỉ thấy kiếm quang như giáo long truy nhật, ào ào đâm vào trong ngực hấn. Hấn ngẩng đầu lên, máu tươi từ trong miệng trào ra, làm mặt đất lạnh lẽo loang lổ vệt máu. Người đối diện vẻ mặt hàn băng xơ xác tiêu điều, tay cầm chuôi kiếm, cho dù hấn đem kiếm sáp nhập vào trong ngực của y, trận chém giết này cũng là thất bại. Kiếm đâm vào thật sâu, xuyên qua lưng, Cổ Bắc Viễn quỳ rạp xuống đất, trên mặt lại tựa như đang cười, hấn chậm rãi nâng tay, lướt trên thân kiếm. Đột nhiên hấn dùng sức, thân thể đẩy mạnh, kiếm nhập vào càng sâu, đồng thời hấn một tay chế trụ tay phải tên cầm kiếm. Tên cầm kiếm không nói gì mà chỉ cười thắm, hấn nhìn đến độc khí màu đen đang thuận tay mà lên, hấn đột nhiên rút kiếm ra, ngã về sau hai bước, hai mắt nhìn trời, tựa như được giải thoát, toàn thân da biến sắc, chậm rãi ngã xuống. Không cầu được sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu được chết cùng năm cùng tháng cùng ngày, trời cao vô tận, trăng vẫn luôn sáng, mà thế gian này đã không còn Giang Đông lục kiếm.

37. Chương 37: Bị Sói Tập Kích

“Không!”, Thi Hiểu Nhiên thất thanh thảm thiết, thế giới của nàng đột nhiên yên lặng, khí huyết trong ngực dâng lên, trước mắt từ từ hóa đen, tức thì ngã xuống, nghiêng ngả lao đảo chạy tới. Nàng té ngã trên mặt đất, hoàn toàn bất giác, lại đứng lên tiếp tục chạy tới, người cầm kiếm rút kiếm ra, người nọ chậm rãi ngã xuống, đồng thời Cổ Bắc Viễn dáng người anh tuấn cũng chậm rãi té liệt ngã xuống, thân ảnh ấy tựa như một nhát kiếm băng giá đâm vào lòng nàng, đóng băng toàn bộ máu lưu thông. Thi Hiểu Nhiên một đường chạy tới, gió tát vào mặt như lệ quỷ gương nanh múa vuốt, nước mắt như bông tuyết tung

bay, cuối cùng ngã quỵ trước người hấn, nâng cả người Cổ Bắc Viễn toàn là máu dầy, máu tươi như nước suối ồ ồ tuôn ra từ vết thương trên ngực làm cho người ta sợ hãi, hai mắt nàng đầm lệ sương mù, thanh âm hoảng sợ: “Bắc Viễn..... Kiên trì..... Trục lại, còn có ta.....” Khuôn mặt xinh đẹp ánh vào mắt, như ngấm bóng hoa mờ ảo trong sương mù, Cổ Bắc Viễn rất muốn bắt lấy, nhưng bóng tối tựa như sương khói mù mịt, bao phủ hấn, cuối cùng mi mắt khép lại, rơi vào trong bóng đêm. Thi Hiểu Nhiên toàn thân rụng rời khí lực, lấy tay đè miệng vết thương trên ngực hấn lại, nhưng làm sao cũng không ngăn được máu tươi cứ trào ra bên ngoài. Từng mảng đỏ tươi lan rộng, giống như ngọn lửa muốn thiêu đốt sinh mệnh cuối cùng của hấn, nàng phát ra thanh âm đứt quãng: “Bắc Viễn, Bắc Viễn.....” Nàng vội vàng thoát quần áo, xoát xoát xé áo thành mấy mảnh, bới rối đẩy y phục Cổ Bắc Viễn qua một bên, chĩnh thanh kiếm xỏ xuyên qua thân thể hấn, nàng bắt tay gấp mảnh vải xé được làm hai, máu dính trên tay nhuộm tẩm vải nhạt màu thành từng phiến đỏ sẫm, trước sau đem một khối, lại dùng mảnh vải dài vòng quanh thân thể hấn mấy tầng, muốn cầm máu cho hấn. Nàng ôm hấn vào ngực, hai tay một trước một sau gắt gao đè lại miệng vết thương, ngoại trừ việc này, nàng không làm được gì khác cả. Nước mắt như con sông trút xuống, toàn thân như ngã vào hầm băng, rét lạnh sững nước, nàng chưa từng sợ hãi như vậy, chưa từng bất lực như thế, linh hồn thoát ly thân thể, lắng trí cũng không hơn thế này. Có người tới cứu hấn hay không? Dưới đáy lòng nàng gào thét, vì sao, vì sao người của Thất Dương Cung còn chưa đến? Tiếng kêu gào của nàng bị thổi tán trong gió Bắc, nước mắt cùng máu tươi đầm đìa, hóa thành một mảnh nước nở. Thi Hiểu Nhiên toàn thân chết lặng, nàng khàn giọng gọi tên hấn, hơi thở hấn càng lúc càng mỏng manh, hết như ngọn nến lay động trong gió, có thể tắt bất cứ lúc nào. Thứ đồng thời tắt, còn có thể là hy vọng sống ở thế gian này của nàng. Xa xa bạch mã lo lắng chạy tới, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng hí, Thi Hiểu Nhiên chống tay đứng lên, chưa bao giờ có thần tiên, một người đương lúc chỉ mảnh treo chuông, cho dù bị thương nghịch dòng thành sông (khúc này mình chưa hiểu lắm ><), =” cũng=” không=” cứu=” được=” tánh=” mạng=” hấn.=” nàng=” muốn=” bình=” tĩnh,=” bình=” tĩnh,=” phải=” bình=” tĩnh,=” kiên=” cường,=” kiên=” cường,=” phải=” kiên=” cường.=” nàng=” lão=” đảo=” bắt=” lấy=” dây=” cương,=” một=” phen=” túm=” lấy=” bọc=” đồ=” trên=” lưng=” ngựa,=” ngã=” ngồi=” bên=” người=” hấn,=” run=” rẩy=” mở=” bọc=” đồ=” ra,=” lục=” lợi=” một=” đồng=” bình=” sứ=” đựng=” trang=” được,=” tìm=” ra=” một=” cái=” bình=” sứ=” màu=” vàng,=” đỏ=” ra=” hai=” viên,=” tay=” nàng=” giống=” như=” bị=” chuột=” rút=” không=” ngừng=” run=” rẩy,=” viên=” thuốc=” thiếu=” chút=” nữa=” rơi=” xuống=” đất,=” run=” run=” để=” vào=” miệng=” hấn,=” nàng=” nhớ=” rõ=” hấn=” có=” nói=” qua=” bình=” này=” là=” được=” uống=” khi=” bị=” trọng=” thương,=” rất=” trân=” quý.=” tiếp=” đó=” nàng=” cầm=” kim=” sang=” được,=” mảnh=” vải=” lúc=” này=” toàn=” bộ=” bị=” tẩm=” thành=” màu=” đỏ,=” nàng=” bỏ=” đi=” mảnh=” vải=” bên=” ngoài,=” bên=” trong=” không=” dám=” vạch=” ra,=” sợ=” vết=” thương=” ngừng=” huyết=” lại=” bắt=” đầu=” xuất=” huyết,=” chỉ=” vậy=” thuốc=” bột=” bên=” cạnh,=” rồi=” thay=” mảnh=” vải=” sạch=” sẽ=” bằng=” lại=” gần=” hai=” mươi=” vết=” thương=” mới=” đỡ=” tợn=” lẫn=” lộn=” huyết=” nhục,=” sâu=” có=” thể=” thấy=” được=” xương,=” ánh=” mắt=” thì=” hiểu=” nhiên=” vẫn=” là=” mơ=” hồ,=” vết=” thương=” tung=” hoành=” đan=” xen=” ở=” trong=” mắt=” nàng=” hóa=” thành=” một=” mảnh=” màu=” đỏ,=” tay=” nàng=” không=” ngừng=” run=” rẩy,=” lò=” mò=” rắc=” thuốc=” bột=” cầm=” máu=” lên=” người=” hấn,=” chậm=” rãi=” bằng=” bó.=” môi=” nàng=” ngấp=” ngừng,=” thanh=” âm=” vỡ=” vụn=” khiến=” người=” ta=” nghe=” không=” rõ.=” hấn=” ương=” ngạch=” như=” vậy,=” nhất=” định=” có=” thể=” sống=” sót.=” đây=” là=” nhúm=” cỏ=” nàng=” có=” thể=” túm=” lấy=” để=” cứu=” mạng=” lúc=” chìm=” vào=” nước,=” là=” một=” tia=” nắng=” mai=” duy=” nhất=” trong=” bóng=” đêm,=” nếu=” thể=” giới=” này=” không=” có=” hấn,=” vậy=” nàng=” xuyên=” qua=” thời=” không=” là=” vì=” cái=” gì?=” hấn=” có=” thể=” chống=” đỡ=” được,=” có=” thể=” chống=” đỡ=” được.....=” nàng=” tự=” nhắc=” nhở=” trong=” lòng,=” lấy=” bấy=” cầm=” máu=” cho=” hấn.=” “ngao=” —=” ô=” —,=” tiếng=” sói=” tru=” trong=” trẻo=” xé=” phá=” bầu=” trời.=” xa=” xa=” lập=” tức=” truyền=” đến=” từng=” tiếng=” đáp=” lại,=” tiếng=” sói=” tru=” liên=” tiếp.=” tiếng=” sói=” tru=” tựa=” như=” lời=” đình,=” khiến=” nàng=” hoàn=” toàn=” chấn=” động,=” nơi=” này=” đất=” đầy=” huyết=” tinh,=” chắc=” chắn=” rước=” lấy=” dã=” thú.=” nàng=” quay=” đầu=” nhìn=” về=” phía=” rừng=” cây,=” đã=” thấy=” rừng=” cây=” lay=” động,=” bấy=” sói=” ầm=

hiện=" chóp=" lên=" nơi=" đây=" không=" nên=" ở=" lâu=" tiếp=" tục=" ở=" lại=" chỉ=" sợ=" sẽ=" thành=" thức=" ăn=" trong=" miệng=" đã=" thú=" thi=" hiểu=" nhiên=" quệt=" mắt=" đầy=" sưng=" mù=" đưa=" tay=" cấp=" tốc=" thất=" mảnh=" vãi=" mặc=" cho=" hấn=" ngoại=" y=" gói=" kỹ=" lưỡng=" bọc=" đồ=" ở=" trên=" lưng=" ngựa=" trở=" lại=" nâng=" cổ=" bắc=" viễn=" dậy=" hai=" cánh=" tay=" hấn=" đặt=" trên=" vai=" nằng=" nắm=" chặt=" hai=" tay=" của=" hấn=" trước=" mặt=" quỳ=" một=" gối=" xuống=" cần=" răng=" phát=" lực=" chậm=" rãi=" đứng=" dậy=" nâng=" hấn=" từ=" phía=" sau=" chậm=" rãi=" lên=" lưng=" ngựa=" thân=" thể=" cao=" lớn=" của=" cổ=" bắc=" viễn=" tựa=" lên=" nằng=" hai=" chân=" tha=" trên=" mặt=" đất=" thi=" hiểu=" nhiên=" lê=" mấy=" bước=" tới=" cạnh=" ngựa=" buông=" hấn=" dựa=" vào=" sườn=" ngựa=" hai=" tay=" đỡ=" hấn=" đặt=" hai=" tay=" hấn=" ở=" yên=" ngựa=" ôm=" lấy=" hông=" hấn=" ra=" sức=" nâng=" hấn=" lên=" song=" khí=" lực=" vẫn=" không=" đủ=" vẫn=" không=" thể=" đưa=" nửa=" người=" hấn=" phóng=" lên=" lưng=" ngựa=" nằng=" một=" mặt=" đỡ=" hấn=" một=" mặt=" khom=" người=" dưới=" thân=" hấn=" ngồi=" xổm=" xuống=" dùng=" hai=" vai=" chống=" người=" hấn=" không=" ngừng=" nhường=" người=" đưa=" hấn=" lên=" phía=" trên=" thuận=" đà=" thân=" thể=" hấn=" nhắc=" lên=" thi=" hiểu=" nhiên=" cũng=" nâng=" hai=" đùi=" hấn=" cuối=" cùng=" để=" hấn=" phủ=" trên=" yên=" ngựa=" cổ=" bắc=" viễn=" xui=" lơ=" mềm=" yếu=" nằm=" trên=" lưng=" ngựa=" sau=" một=" phen=" động=" tác=" vẫn=" không=" tỉnh=" dậy=" thi=" hiểu=" nhiên=" máy=" móc=" bắt=" lấy=" yên=" ngựa=" khóa=" vãi=" vòng=" mới=" trèo=" lên=" ngựa=" ngồi=" ở=" phía=" sau=" hấn=" nằng=" nâng=" hấn=" dậy=" tận=" lực=" dựa=" vào=" mình=" nằng=" nghiêng=" đầu=" một=" tay=" đỡ=" hấn=" một=" tay=" kéo=" căng=" dây=" cương=" thúc=" ngựa=" chậm=" rãi=" chạy=" sau=" khi=" chạy=" xa=" nằng=" quay=" đầu=" nhìn=" lại=" quả=" nhiên=" trong=" rừng=" cây=" có=" sói=" chạy=" ra=" diên=" cuồng=" như=" bị=" đánh=" thuốc=" kích=" thích=" nhanh=" chóng=" vẫy=" quanh=" nơi=" giao=" chiến=" lúc=" nãy=" thân=" hình=" cổ=" bắc=" viễn=" cao=" lớn=" ở=" phía=" trước=" nằng=" nằng=" nhìn=" đường=" nắm=" dây=" cương=" cực=" kì=" bất=" tiện=" do=" vậy=" tốc=" độ=" không=" cao=" đương=" nhiên=" nằng=" không=" dám=" chạy=" nhanh=" cổ=" bắc=" viễn=" dù=" sao=" cũng=" đang=" bị=" trọng=" thương=" hai=" ba=" dặm=" sau=" con=" ngựa=" dừng=" lại=" bên=" một=" dòng=" suối=" nhỏ=" nằng=" không=" thể=" đi=" tiếp=" vận=" động=" sẽ=" làm=" máu=" chảy=" nhanh=" hơn=" vết=" thương=" của=" cổ=" bắc=" viễn=" lại=" bắt=" đầu=" đổ=" máu=" sờ=" một=" cái=" tay=" lại=" đây=" máu=" tươi=" còn=" tiếp=" tục=" như=" vậy=" hấn=" chắc=" chắn=" sẽ=" mất=" máu=" mà=" chết=" nằng=" xuống=" ngựa=" trước=" đỡ=" hai=" tay=" hấn=" vòng=" qua=" đan=" chéo=" trước=" ngực=" mình=" công=" hấn=" xuống=" ngựa=" nhẹ=" nhàng=" đặt=" xuống=" đất=" mảnh=" vãi=" bằng=" bó=" lúc=" trước=" lại=" là=" một=" mảnh=" đồ=" có=" bắc=" viễn=" hơi=" thở=" suy=" yếu=" thi=" hiểu=" nhiên=" run=" rẩy=" một=" trận=" nằng=" không=" ngừng=" nghỉ=" theo=" hướng=" tích=" cực=" hấn=" là=" một=" người=" cường=" hấn=" như=" vậy=" tuyệt=" đối=" sẽ=" không=" bỏ=" lại=" mình=" võ=" công=" của=" hấn=" hơn=" người=" như=" thể=" sẽ=" không=" ngã=" xuống=" thể=" đau=" thể=" giới=" của=" nằng=" đã=" là=" một=" mảnh=" hắc=" ám=" nhưng=" trong=" lòng=" nằng=" còn=" có=" chấp=" niệm=" chỉ=" cần=" hấn=" còn=" một=" hơi=" thở=" nằng=" sẽ=" không=" bỏ=" cuộc=" nữ=" nhân=" yếu=" ớt=" trước=" nguy=" nan=" kiên=" cường=" đủ=" khiến=" trời=" đất=" chấn=" động=" bình=" thường=" chỉ=" là=" một=" vốc=" nước=" dội=" dăng=" một=" đóa=" hoa=" mềm=" mại=" nhưng=" gian=" nguy=" tiến=" đến=" là=" lúc=" các=" nằng=" sẽ=" hóa=" thành=" một=" dây=" mấy=" trăm=" chiết=" không=" đứt=" một=" khối=" đá=" lớn=" sừng=" sừng=" không=" đổ=" nằng=" lấy=" nước=" từ=" suối=" quỳ=" gối=" bên=" người=" hấn=" một=" chút=" lại=" một=" chút=" đứt=" cho=" hấn=" hơi=" thở=" cổ=" bắc=" viễn=" mong=" manh=" giống=" một=" sợi=" tơ=" gắt=" gao=" cuốn=" lấy=" trái=" tim=" yếu=" đuối=" của=" nằng=" càng=" chặt=" càng=" chặt=" khảm=" nhập=" vào=" thịt=" một=" mảnh=" hất=" thở=" không=" thông=" nhưng=" nằng=" không=" thể=" ngã=" xuống=" cầm=" bó=" khăn=" tẩm="

ước=" trong=" nước,=" nhẹ=" nhàng=" lau=" đi=" bùn=" đất=" cùng=" vết=" máu=" trên=" mặt=" hần,=" thàng=" chạp=" nước=" lạnh=" thẩu=" xương,=" thi=" hiểu=" nhiên=" biết=" nước=" lạnh=" có=" thể=" cầm=" máu,=" vôi=" vàng=" tìm=" một=" bộ=" xiêm=" y=" mùa=" đông=" thật=" dày,=" dùng=" chủ=" thủ=" xé=" thành=" mấy=" mảnh=" lớn,=" sau=" khi=" sùng=" nước=" miễn=" cưỡng=" vất=" đi,=" thoát=" y=" phục=" của=" hần=" rồi=" dùng=" bỏ=" khăn=" ẩm=" lau=" người=" hần,=" chỉ=" cần=" hần=" còn=" chưa=" tắt=" thở,=" nằng=" sẽ=" không=" buông=" tay,=" nếu=" mất=" đi=" hần,=" vậy=" thế=" giới=" còn=" có=" ý=" nghĩa=" gì?=" ngày=" ngã=" về=" tây,=" khắp=" nơi=" u=" tĩnh,=" trong=" yên=" tĩnh=" nguy=" hiểm=" từng=" bước=" tới=" gần,=" thi=" hiểu=" nhiên=" chỉ=" cảm=" thấy=" sau=" lưng=" lạnh=" leo,=" tựa=" hồ=" đã=" nhắm=" hần=" thành=" mục=" tiêu,=" đột=" nhiên=" nhìn=" lại,=" thần=" kinh=" như=" dây=" đàn=" đứt=" đoạn,=" há=" to=" miệng=" nhưng=" không=" phát=" ra=" thanh=" âm,=" một=" con=" sói=" không=" tiếng=" động=" đang=" đứng=" trong=" vòng=" hai=" trượng,=" hai=" mắt=" rực=" lửa=" thẳng=" tắp=" nhìn=" chăm=" chăm=" hai=" người,=" một=" cái=" chân=" sau=" của=" nó=" bị=" thương,=" móng=" vuốt=" run=" run=" khập=" khiễng=" chậm=" rãi=" đi=" động,=" từng=" bước=" tới=" gần,=" đây=" là=" một=" con=" sói=" cực=" độ=" đói=" khát,=" cái=" bụng=" khô=" quắt=" lép=" xẹp=" dán=" vào=" nhau,=" thực=" rõ=" ràng=" là=" bởi=" vì=" bị=" thương=" mà=" nhiều=" ngày=" không=" thể=" bắt=" được=" con=" mồi,=" nó=" tuyệt=" đối=" sẽ=" không=" bỏ=" qua=" một=" cơ=" hội=" tốt=" như=" vậy,=" thi=" hiểu=" nhiên=" ngừng=" cả=" hô=" hấp,=" lần=" đầu=" tiên=" nằng=" đối=" mặt=" với=" dã=" thú=" như=" vậy,=" hơn=" nữa=" sói=" là=" động=" vật=" quần=" cư,=" rất=" ít=" khi=" một=" mình=" xuất=" động,=" mưa=" râm=" rạn=" suốt=" đêm,=" nằng=" đường=" như=" hít=" thở=" không=" thông,=" lông=" sói=" trên=" người=" dựng=" lên,=" bày=" ra=" tư=" thế=" nhảy=" lên,=" nó=" thấp=" giọng=" tru=" một=" tiếng,=" tạo=" uy=" hiếp=" cùng=" cảnh=" giác,=" đối=" với=" một=" con=" sói=" bị=" thương=" đói=" khát=" mà=" nói,=" nó=" không=" muốn=" khiêu=" chiến=" lần=" nữa,=" một=" người=" cũng=" đủ=" để=" nó=" no=" bụng,=" thi=" hiểu=" nhiên=" dân=" dân=" trấn=" định,=" nằng=" có=" thể=" xác=" định=" trước=" mắt=" chỉ=" có=" một=" con=" sói,=" là=" một=" con=" sức=" chiến=" đấu=" giảm=" mạnh,=" nằng=" biết=" con=" sói=" này=" đang=" uy=" hiếp=" nằng=" rồi=" đi,=" nhưng=" nằng=" tuyệt=" không=" sẽ=" bỏ=" có=" bác=" viên=" lại=" một=" mình=" mà=" chạy=" trốn=" chết,=" cố=" bác=" viên=" là=" ánh=" sáng=" sinh=" mệnh=" của=" nằng,=" là=" sự=" cứu=" rỗi=" tại=" cái=" thế=" giới=" này,=" là=" người=" nằng=" tâm=" tâm=" niệm=" niệm=" yêu,=" nằng=" lặng=" lẽ=" vươn=" về=" phía=" tay=" phải,=" từ=" bên=" cạnh=" lấy=" qua=" cây=" chủ=" thủ,=" đây=" là=" vật=" tùy=" thân=" của=" cố=" bác=" viên,=" hàng=" năm=" đều=" được=" mài=" giữa=" mà=" lóe=" ra=" hàn=" quang=" khiếp=" người,=" chủ=" thủ=" bị=" nằng=" gắt=" gao=" nắm=" trong=" tay,=" lòng=" bàn=" tay=" thi=" hiểu=" nhiên=" bởi=" vì=" khẩn=" trương=" mà=" toát=" ra=" mồ=" hôi,=" ánh=" chiều=" tà=" tụ=" hội=" trên=" mặt=" chủ=" thủ,=" đi=" động=" theo=" thân=" đao,=" ánh=" sáng=" bằng=" lãnh=" cuộn=" cuộn=" toát=" ra=" sát=" khí=" ngưng=" tụ=" trên=" lưỡi=" đao=" sắc=" bén,=" hai=" mắt=" sói=" sâu=" thăm=" bản=" ra=" lệ=" quang,=" chân=" trước=" nằm=" úp=" sấp,=" thân=" thể=" khom=" thành=" một=" hình=" cung,=" thi=" hiểu=" nhiên=" trừng=" thẳng=" hai=" mắt=" sưng=" đỏ,=" toàn=" thân=" căng=" thẳng,=" ngò=" xồm=" mình=" xuống,=" sói=" bày=" xong=" tư=" thế=" tiến=" công,=" chuẩn=" bị=" dùng=" răng=" nanh=" sắc=" bén=" kia=" một=" ngụm=" cắn=" đứt=" cổ=" họng=" nữ=" nhân=" này=" bắt=" cứ=" lúc=" nào,=" thi=" hiểu=" nhiên=" đem=" đao=" đến=" trước=" ngực,=" tay=" phải=" nắm=" đao=" run=" nhè=" nhẹ,=" nằng=" không=" có=" kinh=" nghiệm=" giết=" động=" vật=" cỡ=" lớn,=" nhưng=" nếu=" nó=" nhào=" lại=" đây=" chỉ=" cần=" tay=" nằng=" đủ=" chuẩn,=" nằng=" sẽ=" không=" chút=" do=" dự=" một=" đao=" ==" cố=" nó=" nằng=" đường=" như=" nghe=" được=" tiếng=" đao=" đâm=" vào=" thân=" sói,=" cái=" loại=" thanh=" âm=" trầm=" đục=" trong=" lòng=" tạo=" thành=" một=" loại=" vẫy=" gọi=" song=" phương=" đều=" đánh=" giá=" kẻ=" địch=" phía=" trước=" trong=" im=" lặng,=" sói=" hoàn=" toàn="

bị=" nang=" chọc=" giận,=" tru=" dài=" một=" tiếng,=" phi=" lên,=" thân=" mình=" ở=" không=" trung=" vẽ=" ra=" một=" đường=" cong=" thật=" dài,=" lao=" thẳng=" mà=" tới,=" thi=" hiểu=" nhiên=" nắm=" đao=" lúc=" sói=" đánh=" tới=" trong=" nháy=" mắt=" nang=" bổ=" ngang=" một=" đao,=" không=" ngờ=" sói=" nháy=" một=" phát=" chỉ=" là=" hư=" chiều,=" giữa=" không=" trung=" thay=" đổi=" hướng=" đáp=" xuống=" phía=" bên=" phải=" thi=" hiểu=" nhiên=" hơn=" một=" thước,=" trong=" tích=" tắc=" rơi=" xuống=" đất=" nó=" rất=" nhanh=" lui=" về=" sau=" vài=" bước,=" lại=" cong=" thân,=" bầy=" ra=" tư=" thế=" tiến=" công,=" sói=" là=" một=" động=" vật=" cực=" kỳ=" trí=" tuệ,=" nó=" nhìn=" đã=" biết=" động=" tác=" của=" đôi=" thủ,=" như=" nó=" đoán=" trước,=" đôi=" thủ=" trước=" mặt=" cực=" kì=" bình=" thường,=" lực=" độ=" cùng=" tốc=" độ=" cũng=" không=" đủ,=" sói=" lần=" thứ=" hai=" phi=" tới,=" đánh=" thẳng=" tấp=" về=" phía=" thi=" hiểu=" nhiên,=" thi=" hiểu=" nhiên=" còn=" chưa=" nhìn=" chuẩn=" phương=" hướng,=" đã=" bị=" phủ=" phục=" trên=" mặt=" đất,=" vừa=" lúc=" sói=" đề=" lên=" ngực=" nang,=" chân=" trước=" áp=" mạnh=" lên=" ngực=" và=" vai=" của=" nang,=" há=" mồm=" muốn=" cắn=" cổ=" nang,=" thi=" hiểu=" nhiên=" lui=" cổ=" qua=" một=" bên,=" tay=" trái=" dưới=" thân=" sói=" gắt=" gao=" kéo=" lấy=" chân=" sau=" nó,=" vừa=" vắn=" là=" cái=" chân=" bị=" thương=" của=" sói,=" đây=" là=" một=" con=" sói=" chịu=" đủ=" đói=" khát=" và=" đau=" đón=" giày=" vò,=" khí=" lực=" giảm=" không=" ít,=" nó=" ăn=" đau,=" chân=" phải=" trước=" vò=" một=" cái,=" cánh=" tay=" phải=" của=" thi=" hiểu=" nhiên=" liền=" bị=" cào=" một=" vết=" máu=" thật=" sâu,=" mùi=" tanh=" nóng=" từ=" miệng=" sói=" phun=" ra=" tiến=" vào=" lỗ=" mũi,=" thi=" hiểu=" nhiên=" cắn=" chặt=" răng,=" tay=" trái=" dùng=" sức=" bắt=" lấy=" chân=" sau=" của=" nó=" không=" buông,=" một=" bên=" đồng=" sói=" giãy=" dựa,=" một=" bên=" nắm=" chặt=" đao=" dùng=" sức=" vung=" tay=" đâm=" một=" nhát,=" chủy=" thủ=" cầm=" phía=" sau=" lưng=" sói,=" sói=" tru=" một=" tiếng=" "hào"=" thê=" thẳm,=" thừa=" dịp=" thi=" hiểu=" nhiên=" rút=" đao,=" nó=" đột=" nhiên=" phát=" lực=" nhẩy=" ra,=" lui=" về=" phía=" sau=" vài=" bước,=" công=" kích=" lần=" nữa,=" thi=" hiểu=" nhiên=" còn=" chưa=" bò=" dậy,=" đã=" thấy=" sói=" lại=" một=" lần=" nữa=" đánh=" tới,=" hấp=" tấp=" vươn=" móng=" vuốt=" từ=" bên=" trong=" hai=" chân,=" không=" chút=" nào=" trở=" ngại,=" ngược=" lại=" tay=" phải=" nang=" nắm=" đao=" bị=" sói=" đặt=" dưới=" thân,=" không=" thể=" động=" dậy,=" nháy=" mắt=" sói=" sắp=" cắn=" cổ=" nang,=" tay=" trái=" thi=" hiểu=" nhiên=" như=" cừ=" âm=" bạch=" cốt=" trảo=" gắt=" gao=" bóp=" chặt=" cổ=" họng=" sói,=" ngăn=" miệng=" nó=" tới=" gần,=" cũng=" không=" biết=" nang=" lấy=" đầu=" ra=" khí=" lực=" lớn=" như=" vậy,=" giữ=" nó=" không=" thể=" tiến=" tới,=" bốn=" chân=" sói=" cuồng=" trảo=" loạn=" vũ=" trên=" ngực=" nang,=" tay=" phải=" thi=" hiểu=" nhiên=" nắm=" đao=" nhưng=" không=" cách=" nào=" giơ=" lên,=" hai=" bên=" phân=" cao=" thấp,=" thi=" hiểu=" nhiên=" dùng=" sức=" nghiêng=" người,=" tay=" trái=" dùng=" sức=" đẩy,=" cuối=" cùng=" lộn=" một=" vòng,=" thi=" hiểu=" nhiên=" gắt=" gao=" ép=" sói=" xuống=" dưới=" thân,=" tìm=" một=" cái=" khe=" hở,=" tay=" phải=" nang=" nghiêng=" qua=" một=" bên,=" dùng=" sức=" đâm=" một=" đao,=" một=" tiếng=" "phập"=" trầm=" đục,=" chủy=" thủ=" xuyên=" phá=" da=" thịt,=" đâm=" thẳng=" vào=" bụng=" sói,=" giữa=" điện=" quang=" thạch=" hỏa,=" nang=" rút=" đao,=" tiếp=" đao=" thứ=" hai,=" đao=" thứ=" ba,=" mùi=" tanh=" nóng=" rục=" của=" máu=" sói=" phun=" lên=" mặt=" nang,=" mùi=" máu=" tươi=" nồng=" đậm=" tắn=" ra,=" không=" biết=" bị=" đâm=" bao=" nhiêu=" đao,=" thân=" thể=" sói=" run=" rẩy=" dần=" dần=" yên=" lặng,=" thi=" hiểu=" nhiên=" một=" thân=" máu=" tươi,=" vai=" phải=" và=" ngực=" đau=" đón=" như=" bị=" lửa=" sém,=" nang=" tê=" liệt=" ngồi=" xuống,=" đi=" đến=" cạnh=" cổ=" bắc=" viên,=" thở=" phì=" phò,=" quay=" đầu=" nhìn=" xác=" sói=" da=" thịt=" mơ=" hồ,=" một=" mỗi=" nổ=" nụ=" cười,=" nang=" còn=" sống,=" sẽ=" luôn=" luôn=" ở=" bên=" cạnh=" cổ=" bắc=" viên,=" tuyệt=" đối=" sẽ=" không=" để=" cho=" bắt=" cứ=" thứ=" gì=" thương=" tổn=" hấn=" >

38. Chương 38: Được Cứu

Giờ phút này Thi Hiểu Nhiên chật vật đến cực điểm, máu trên mặt bị nàng quệt lung tung, dò xét hơi thở của hân, như có như không. Trải qua trận chiến vừa rồi, cảm xúc của nàng dường như đã được phát tiết, nàng nắm tay Cổ Bắc Viễn, hữu khí vô lực lẩm bẩm: “Quên đi, chàng mà chết ta cũng không sống nổi, muốn sống chúng ta cùng sống, xem ý tứ của lão thiên gia đi, cùng soái ca như chàng chết chung một chỗ cũng đáng.” Nghỉ ngơi một lát, nàng lại lần nữa nâng Cổ Bắc Viễn lên ngựa, tự mình bắt lấy yên ngựa, chậm rãi trèo lên, vừa ngồi xong, còn chưa kịp gờ roi, đã thấy ba con dã thú to tướng từ xa xa chạy tới, cẩn thận nhìn lại, vẫn là sói. Sói là loài động vật có khứu giác cực kỳ linh mẫn, nơi này mùi máu tươi quá nặng, máu người và máu sói xen lẫn với nhau, tất nhiên sẽ dẫn dã thú tới. Trời muốn diệt ta! Thi Hiểu Nhiên cười thầm, vịn chặt Cổ Bắc Viễn gờ roi ngựa hung hăng quát xuống. Cùng lúc ngựa chạy, phía sau ba con sói bất thành linh phát lực chạy như điên truy tới. Mùa đông thức ăn vốn khan hiếm, sói không dễ gì buông tha một cơ hội tốt. Thi Hiểu Nhiên thỉnh thoảng quay đầu lại liếc mắt nhìn một cái, ba con sói đều phóng chân chạy như điên, theo sát phía sau, cắn chết không tha. Con ngựa mang theo hai người, hơn nữa Thi Hiểu Nhiên cưỡi ngựa không tinh, hai phương khoảng cách từ hai ba chục trượng, biến thành chục trượng, bảy tám trượng. Đợi đến khi biến thành bốn năm trượng, hai con sói bên cạnh bắt đầu tản ra truy đuổi. Thi Hiểu Nhiên biết chúng nó đang tính chuẩn bị vây quanh công kích con mồi, nàng rút cuộc vô vọng, nàng không có khả năng giết chết ba con sói hùng tráng, hôm nay không thể không trở thành thức ăn trong miệng dã thú. Nàng chưa từng vì hân trả giá cái gì, nhưng tuyệt đối không thể nhìn Cổ Bắc Viễn trở thành bữa tối cho đám sói, cho dù hân đã khó cứu, nàng sẽ không để cho dã thú giày xéo thân thể hân. Nếu phải chết, xin cho nàng chết trước, sẽ không phải đối mặt với nỗi đau tê tâm liệt phế khi mất đi người yêu, sẽ không phải đau đớn đến không thể hô hấp. Huống hồ, nàng còn tính vật lộn một phen, mặc dù không thể giết chết ba con sói, nhưng một mình nàng hân là cũng đủ làm no bụng ba con sói, nàng muốn vì hân mà tranh thủ chút ít thời gian, đổi lấy một cơ hội mỏng manh, nàng còn muốn cầu ông trời để cho hân sống sót — hân là một người lãnh đạm ít tham muốn như vậy, không nên đoán mệnh như thế. Nàng nắm cái bọc nhỏ có đựng Hôi Lung Quả lên, cột chặt nó vào người hân, ngón tay tái nhợt xẹt qua hai gò má còn nhợt nhạt hơn của hân, kích khởi trong lòng một mảnh chấn động. Nếu sinh mệnh của nàng có thể vì hân mà đổi được một đường sống, cuộc đời này của nàng không hối hận; Nếu là không thể, vậy ở thiên đường nàng cũng sẽ không cô độc. Nàng cẩn thận phóng hân nằm trên lưng ngựa, giảm tốc độ, nắm roi ngựa chợt nhảy xuống, vừa quay người gờ roi liễu mạng quát xuống móng ngựa, con ngựa ăn đau, nhanh chóng chạy xa. Phía sau sói đã đuổi kịp, ba con sói nhanh chóng vây quanh người nàng, thành hình tam giác. Trên mặt Thi Hiểu Nhiên không có nét sợ hãi, khóe miệng hơi cong lên, lại mang theo chút khinh thường, ánh mắt như kiếm. Nàng gờ chủ thủ trên tay lên cao, hàn quang trên thân đao chói mắt, đường đường đạn bay mà ra. Thế này đối với sói là một loại khiêu khích. Lông trên người sói từng cọng dựng đứng. Một con sói nhào mạnh về phía nàng. Thi Hiểu Nhiên khua đao, hàn quang hiện lên, giống như sao băng xẹt qua màn đêm. Con sói cường tráng cực kì nhảy bẻ, một phác mạnh này giống như lũ bất ngờ bùng nổ, há một thiếu nữ có thể ngăn cản, một đao của nàng không khác gì châu chấu đá xe, khí thế của sói đập vào mặt mà đến, Thi Hiểu Nhiên lão đạo, ngã ngồi xuống đất. Móng vuốt sói từ bên má trái nàng trảo xuống, mồm to đầy máu bức thẳng đến cổ họng. Trên người như bị núi lớn áp đảo, hơi thở dã thú ùn ùn kéo đến, Thi Hiểu Nhiên tựa như nhìn thấy tử thần hàng lâm. Lại trong nháy mắt này, sói trên người đột nhiên mất khí lực, miệng sói chẳng thể tới một tấc, một mũi tên vũ nhanh như chớp, thẳng tắp từ sườn xỏ xuyên qua gáy, con sói hùng tráng ngay cả một tiếng rên cuối cùng cũng không kêu ra được khỏi miệng, liền tắt thở. Sương chiều gợn sóng, hàn khí vây quanh, nhưng thấy xa xa Cổ Nam Viễn mặt đầy âm trầm, cầm trong tay cường cung, lại tiếp ba mũi tên, xoát xoát bắn đi, sụ sụ phá không mà đến, nhanh như điện chớp, hai con sói khác còn chưa kịp chạy xa, đã bị tên vũ mang theo nội lực cường đại xỏ xuyên qua, ngã xuống đất run rẩy, rút cuộc không còn động tĩnh. Cổ Nam Viễn thu cung, cho Tất Hàm một cái ánh mắt, nhanh chóng quay đầu ngựa lại, đuổi theo ngựa của Cổ Bắc Viễn. Người phía sau theo sát mà đi. Lưu lại Tất Hàm theo hướng Thi Hiểu Nhiên mà đến, dáng người cưỡi ngựa trong sương chiều chỉ là một nét phác họa, anh tuấn mà lộ ra hàn khí. Thi Hiểu Nhiên kinh hồn phủ định, bên trong hai mắt mê mông chiếu ra thân ảnh hân phóng ngựa tiến đến, quen thuộc mà thân thiết. Nàng biết mình được cứu trợ, thân kinh căng thẳng cùng thân thể suy yếu rút cuộc không chịu nổi, nàng ngay cả khí lực đẩy thi thể sói trên

người ra cũng không còn, hoảng sợ như vậy mà ngã vào bên trong một mảnh hỗn độn. Bốn phía đều là hắc ám, trên người giống như bị đao cắt, trên thân bỏng rát đau đớn, thứ lông lá ở trên người bốc lên mùi dã thú, có người ôm lấy nàng, đụng tới vết thương lại khiến cho người bị bỏng thêm đau đớn. Rất đau rất đau, nàng rất muốn nói chuyện, nhưng thanh âm lại không phát ra được, ngay cả khí lực mở mắt ra cũng không có. Nàng mệt chết đi được, mí mắt dường như nặng ngàn cân, nhưng trong lòng nàng tựa hồ còn có chuyện bận lòng rất quan trọng, buộc nàng không thể ngủ say, gọi nàng tỉnh lại, tỉnh lại. Nhưng thân thể lại không nghe sai bảo, toàn thân không có nửa điểm khí lực, sương mù hắc ám khóa kín linh hồn, làm sao cũng không thoát ra được, trong đầu hình như có một thanh âm đang nói: “Ngủ một lúc đi, quá mệt rồi, chỉ một lúc.” Nàng thật sự rất muốn ngủ, nhưng trong lòng lại nặng trĩu, hình như có kim đâm lửa đốt, có người còn gặp nguy hiểm, nàng muốn nhìn thấy hắn, nhưng làm sao cũng không nhớ nổi là người nào, là chuyện gì. Thân thể mệt mỏi cùng gánh nặng trong lòng đồng thời tra tấn nàng, linh hồn dường như phân thành hai nửa, đấu tranh giãy dụa, quá nhiều nàng ngủ say cũng không an giấc, tỉnh lại lại không thể. Mơ hồ nghe được có người nói: “Thấy nàng bình thường một bộ dáng nhu nhược yếu ớt, không nghĩ tới còn có dũng khí như vậy. Có trở ngại gì lớn không?” Đây là thanh âm quen thuộc, nàng bắt đầu nghe ra được, là người nàng có chút sợ hãi, kỳ quái là ngữ khí của hắn lại mang theo kinh ngạc cùng thân thiết. “Không nguy hiểm tới tánh mạng, nhưng mà bị thương không nhẹ.” thanh âm này càng quen thuộc. “Đừng để nàng gặp chuyện không may.” Lặng im không tiếng động, nàng lại lâm vào trong bóng đêm mà giãy dụa, không biết qua bao lâu, lại nghe tiếng bước chân người đến. “Nàng khi nào thì hồi tỉnh?” Vẫn là người lúc trước kia, chỉ là thanh âm càng thêm lo lắng. “Để nàng chiếu cố nhị cung chủ, chỉ sợ thật miễn cưỡng. Cho dù cứu nàng tỉnh, thể trạng của nàng cũng không ổn.” Chỉ nghe giọng nói người kia mang theo thống hận cùng bất đắc dĩ, tựa hồ trời sắp, “tình huống Bắc Viễn hiện tại nguy hiểm như thế, còn cố tình không có người giúp được việc.” Hắn thật lo lắng, ngay cả tiếng bước chân đi xa cũng trầm trọng bất an. Bắc Viễn, nàng hồi tưởng lại, người trong lòng nàng bận tâm kia là Bắc Viễn, khắp người hắn là máu, sinh tử không rõ. Nàng muốn tỉnh lại, nàng muốn đi nhìn hắn, nàng cố gắng tề tựu khí lực tan rã, đánh sâu vào xiềng xích trói buộc linh hồn. Cứ nghĩ đến hắc y nam tử tuần tú kia, lòng của nàng hết như bị xé một lỗ to, đau đớn quét qua vết thương đầy người, khí lực hồi chuyển, đánh sâu vào lại đánh sâu vào, nàng không thể ngủ tiếp, hắn còn đang chờ nàng. “Bắc Viễn, Bắc Viễn,” môi nàng mấp má, thanh âm mềm yếu đứt quãng phát ra. Mí mắt chậm rãi mở, một tia sáng đón vào mắt. Tất Hàm bên cạnh đang muốn tránh ra, nghe được thanh âm của nàng, liền ngừng cước bộ, thấy nàng tỉnh dậy, kinh động: “Tỉnh rồi?” Thi Hiểu Nhiên đồng tử trừng trừng, vẻ mặt kích động cùng hoảng sợ, “Bắc Viễn đâu? Hắn ở đâu? Thế nào rồi?” Thanh âm của nàng khàn khàn, toàn thân khẽ run. “Người, không tốt.” cánh môi Tất Hàm khẽ nhúc nhích, đuôi chân mày đều mang theo ngưng trọng. Giống như tam cửu phong tuyết thổi qua người, Thi Hiểu Nhiên máu huyết ngưng trệ, xóc chấn trên người, xoay người đứng dậy, lại ngã xuống đất, “Ta muốn nhìn hắn.” Tất Hàm liền đỡ lấy nàng, “trên người cô vết thương còn chưa kịp trị, nghỉ ngơi trước, nhị cung chủ nơi đó đã có ta.” “Ta muốn nhìn thấy hắn.” hai mắt Thi Hiểu Nhiên sưng như cá ngậm đã sắp rơi không nổi nước mắt, nàng túm y phục Tất Hàm, hai tay run run không thôi, khẩn cầu: “Người dẫn ta đi, được không?” “Cũng được.” Tất Hàm đáp ứng nàng, kỳ thật hắn thực sự hy vọng có người có thể hỗ trợ, Thi Hiểu Nhiên không thể nghi ngờ là lựa chọn tốt nhất, “Nhị cung chủ cũng cần cô chiếu cố, ta hy vọng cô có thể chống đỡ liên chống đỡ, giúp y vượt qua một kiếp này.” Vết thương trên người Thi Hiểu Nhiên do bị sói trảo cắn còn chưa kịp xử lý, Cố Nam Viễn đêm tối dẫn người tới, không có nữ nhân đi theo, một là không tiện, hai là trọng tâm trị liệu đều đặt trên người Cố Bắc Viễn đang mệnh treo trên dây, còn chưa lo tới Thi Hiểu Nhiên. Trên người Thi Hiểu Nhiên vẫn là kiện y phục bị cấu xé, bắn hề hề vết máu loang lổ, nàng lúc này trong đầu chỉ toàn là Cố Bắc Viễn, không thể nghĩ được gì khác. Tất Hàm tùy ý cấp nàng một cái áo choàng, chú ý nam nữ đại phòng*, đỡ nàng đến doanh trướng Cố Bắc Viễn bên cạnh. * ý chỉ nam nữ phải giữ lễ tiết, không được quá thân cận Đại trưởng rất lớn, chính giữa lộ ra cái tháp, Cố Bắc Viễn im lặng nằm ở trên, môi sắc thâm đậm, khuôn mặt tuần dật như làn khói nhẹ lướt lơ, có thể bị thổi tán bất kỳ lúc nào. Cố Nam Viễn đứng bên ngoài ba thước, mặt kết đầy mây đen, nhìn không ra nửa phần sắc bén ngày thường. Cố Bắc Viễn trước đó đã được Cố Nam Viễn cách khoảng không dùng vật điểm đại huyết trên người, Tất Hàm dùng kim châm xuất thần nhập hóa, ở ngoài một trượng có thể phi châm bay tới, hai người phối hợp suốt hai canh giờ, dây đàn kéo căng mới vì hắn mà tiếp tục lấy lại một hơi. Nhưng là, phân khoảng cách thủy chung gây trở ngại cho việc tiến thêm một bước trị liệu. Thi Hiểu Nhiên nghiêng ngả lão đảo đi vào, dưới chân thất tha thất thểu khó khăn tiến lên, buông tay Tất Hàm, không nhìn tới sắc mặt mây đen bao phủ trời sập của Cố Nam Viễn, cả người ngã về phía trước gục té trên tháp. Hơi thở hắn mỏng manh giống như kim châm trong lòng nàng, trên người hắn vẫn như cũ là mảnh vải lúc trước Thi Hiểu Nhiên lung tung băng bó cho,

cổ họng nàng nghẹn ngào, thanh âm không liên tục, không đầu không đuôi, hỏi Tất Hàm :“Người y thuật tốt như vậy, có thể cứu hần mà, đúng không?” “Việc ta có thể làm có hạn, cần nhờ chính người chống đỡ, may mắn một kiếm kia chệch đi, không trúng chính giữa trái tim, nhưng thương thể người nghiêm trọng. Cũng muốn thỉnh Thi cô nương hỗ trợ.” “Ta có thể làm cái gì?” “Cô hỗ trợ chiếu cố người một chút, nên bôi thuốc liền bôi thuốc. Ta đi sắc chén thuốc, đợi cô dứt cho người.” Tất Hàm nói xong, còn không chờ hần động thủ, Cố Nam Viễn liền đưa cái hòm thuốc bên cạnh tới. Cái hòm thuốc được đặt trên ghế mây cạnh tháp, nàng hít sâu một hơi, mảnh vải trên người hần tuy rằng chưa thay, nhưng trên mặt quét dày thuốc trị thương. Nghĩ đến là vì không người có thể tới gần, cách khoảng không rải lên. Ngón tay có chút cứng ngắc, Thi Hiểu Nhiên run rẩy lấy kéo, thuốc trị thương, chậm rãi vì hần tháo bỏ mảnh vải băng bó lúc trước. Miệng vết thương trên cơ bản không đổ máu, Thi Hiểu Nhiên cầm lấy khăn mặt bên cạnh nhẹ nhàng chà lau, có chút mảnh vải đọng lại máu tươi dính cùng một chỗ, nàng không dám bóc ra, chỉ xén mảnh vải thừa, lại thoa được, thay băng vải sạch sẽ quấn lại. Mặt nàng phủ một tầng sương mỏng manh, ánh mắt hữu thần tươi đẹp ngày xưa mất đi sắc thái, sưng thành một đoàn, mở cũng khó, mỗi sợi tóc đều lộ ra một mối cùng ưu thương. Trên người nàng có nhiều vết sẹo, nửa bên mặt phải sưng vù, trên má có mấy vết sẹo, đau đớn làm cho lông mày nàng nhíu lại thật sâu, Cố Nam Viễn nhìn ra được tinh thần của nàng phi thường kém, tựa như giọt nước dưới mái hiên có thể rơi xuống bất kì lúc nào, nữ nhân này bất kì lúc nào đều có thể ngã xui. Nhưng nàng lại không, động tác trên tay vẫn thoả đáng như cũ, nhất định có tinh thần mạnh mẽ chống đỡ nàng. Thời điểm kia xa xa hần nhìn thấy nàng nhảy xuống ngựa, chuẩn bị lấy thân tuần sới vì Bắc Viễn đổi một đường sinh cơ; Rõ ràng không có võ công, dáng người giờ chủ thủ lên cao lại chẳng khác gì cao thủ cao ngạo sáng chói — trong lòng hần rung động, một nữ tử thể tục nhu nhược như vậy, nhưng lại giống một đóa hoa ở trong bụi bậm ngang nhiên nở rộ, lung linh sắc màu! Rung động đồng thời trong lòng cũng thấy có điểm may mắn, như là ngôi sao lấp lánh trên bầu trời đêm, Bắc Viễn vì nàng trả giá nhiều như vậy, cuối cùng có được hồi báo. Tất Hàm bưng bát thuốc tiến vào, Thi Hiểu Nhiên tiếp nhận đặt ở bàn nhỏ bên cạnh, nàng hiện tại ngay cả khí lực cầm bát cũng không có, run run cầm cái muỗng nhỏ, múc thuốc đưa vào miệng hần. Hần rằng hần khép kín không há miệng, nàng liền nhẹ nhàng cạy mở cánh môi của hần, một chút một chút dứt xuống, một chén thuốc đến lúc ngועi cũng chưa dứt xong. Thi Hiểu Nhiên cầm khăn mặt lau thuốc đọng trên khóe môi hần, cúi đầu nhắc đi nhắc lại:“Chàng phải nhanh tỉnh lại, tỉnh lại.” Tuy rằng thanh âm của nàng mơ hồ không rõ, hai người bên cạnh lại nghe rõ ràng. Tất Hàm lại bưng một bát thuốc tiến vào rồi để xuống,“Thi cô nương, đây là thuốc của cô, cô nhân lúc nóng mà uống vào trước đi.” Thi Hiểu Nhiên tà một chút dư quang, hữu khí vô lực bảo:“Ta uống không vô.” “Thân thể của người cũng suy yếu, nếu ngay cả người cũng ngã xuống, ai tới chiếu cố hần?” Cố Nam Viễn còn chưa bao giờ dùng ngữ khí nhu hòa như thế nói chuyện với nàng. Nàng không hề nói gì, ổn định tinh thần cầm chặt bát, một ngụm nuốt xuống, miệng của nàng vốn đã đắng, hiện tại đắng đến phổi. Nhưng trên mặt không còn biểu tình rồi rầm khi uống thuốc trước kia, chỉ là một khúc gỗ dờ dẩn. “Ta thực cảm kích người không buông xuôi hần, không nghĩ tới người lại có một mặt đại nghĩa như thế.” “Cảm kích ta làm gì, hần cũng là thân nhân của ta. Ta không biết cái gì gọi là đại nghĩa, ta chỉ biết rằng, ta thương hần, hần chết, ta cho dù sống cho qua ngày, cũng không có ý nghĩa.” Thi Hiểu Nhiên hữu khí vô lực trả lời, cả người rất giống lá vàng đầu cành vào cuối thu, lung lay sắp đổ. “Người đi chữa thương trước rồi nghỉ ngơi, có việc ta sẽ gọi người.” Cố Nam Viễn nói nhỏ, hần biết rõ thân thể của nàng chống đỡ không được. Thi Hiểu Nhiên lắc lắc đầu,“Ta muốn trông nom hần.” Hiện tại nàng cũng không giúp được gấp làm gì, nếu dầu hết đèn tắt, lại thêm phiền toái. Cố Nam Viễn luôn luôn là người hành động nhiều hơn nói, hần lấy qua cái roi bên cạnh, nhẹ nhàng vung lên liền mang nàng lại đây, tùy tay điểm huyệt ngũ của nàng, đưa cho Tất Hàm bên cạnh ,“Người băng bó vết thương cho nàng một chút, còn trên mặt nữa, chậm trễ lâu như vậy, đừng lưu lại vết sẹo nào.” Tất Hàm thực khó xử,“Trên mặt thì không có gì, nhưng trên người nàng ta cũng không dám đụng, nơi này cũng không có nữ nhân, rất bất tiện.” “Vậy cái gì có thể xử lý trước thì xử lý đi, ta truyền tin phải thêm người này lại đây.” Tất Hàm mang Thi Hiểu Nhiên vào màn trướng cạnh bên, mặt nàng bị sẹo sẹo từ má xuống, thẳng xuống xương quai xanh, vết thương rất sâu, thật sự là phải cẩn thận xử lý. Nhưng hần chỉ có thể bôi thuốc băng bó vết thương trên mặt nàng, quần áo trên người nàng cũng không tiện thay, cấp nàng cái chăn, liền lại vội vàng chạy tới trông coi Cố Bắc Viễn. Cố Nam Viễn canh giữ ở trong trướng, mây đen bao phủ, việc hần có thể làm đã làm hết. Cố Bắc Viễn ngay từ nhỏ đã chiến đấu với tử thần, thân thể tất nhiên là cường hần, lại có thần công hộ thể, hần tin tưởng hần nhất định có thể chống đỡ được, nhất định có thể, hần không ngừng tự mình lập lại. Ánh mắt bất tri lướt qua khuôn mặt người nằm trên tháp ít nhiều lần, đệ đệ duy nhất này cho tới bây giờ đều gặp nhiều tai nạn như vậy. Hần nhớ rõ năm đó Cố Bắc Viễn chỉ mới sáu tuổi khi bị mang đi thất kinh, đây

mặt nước mắt, tiếng khóc vang vọng toàn bộ đại điện; Từ đó về sau người đệ đệ hoạt bát đáng yêu hay cùng hân luyện công khi còn bé đã không còn nữa, lúc gặp lại đã là tám năm sau, hân chế phục (chế ngự+ bắt phục tùng) phụ thân hoang đường, nắm quyền lớn ở Thất Dương Cung, dẫn theo kiếm bỗ phá cửa độc thất, nhìn thấy đệ đệ bị nhốt trong một cái lồng sắt, gầy yếu đơn bạc, cùng là đứa trẻ mười một mười hai tuổi, hai mắt hân lại giống như hồ sâu u ám. Cổ Bắc Viễn nhìn đến hân, hai mắt ám trầm đen như mực đột nhiên loé ra hào quang, nhìn hồi lâu, không thể tin được nói:“Đại ca.....” Máu sầm từ thân kiếm nhỏ giọt, đối lập rõ nét với mũi kiếm sáng choang, hân rút kiếm tới gần, Cổ Bắc Viễn lại thối lui đến sâu trong lồng sắt, hoảng sợ bảo:“Đừng lại đây, đừng lại đây, đệ sẽ hại chết huynh!” Hân nhớ rõ ánh mắt khi đó của Cổ Bắc Viễn, ẩn chứa hy vọng, lại ẩn chứa cả tuyệt vọng, cứ như vậy mà làm người ta tan nát cõi lòng. Trước mắt được rút cuộc đã có đủ, cũng có nữ nhân nói thương hân, vật lộn nhiều năm như vậy, mới thấy xuân về hoa nở, ông trời không tàn nhẫn như vậy. Hân thật sự không biết nên làm cái gì, trong lòng sầu lo làm cho hân đi đứng bất an, vì thế không ngừng nói chuyện với hân, kỳ vọng đánh thức hân. “Đệ muốn chống đỡ qua thì nhanh chút tỉnh lại, ta mấy năm nay vì đệ hao hết bao nhiêu tâm tư, hiện tại từ xa như vậy chạy tới, đệ lại nằm ở đây, không làm ta thất vọng sao?” “Bị thương liền nằm thế kia, làm sao mà thống lĩnh Thất Dương Cung..... để một đồng công việc cho ta, đệ có lương tâm hay không? Đệ không phải nói nên vì ta mà chia sẻ trọng trách, vậy còn nằm làm cái gì?” “Đệ đó, nha đầu kia sắp chết, đệ còn không thức dậy cứu nàng? Ta sẽ không giúp đệ cứu nàng đâu, nữ nhân của mình lại không chăm sóc tốt, còn giống nam nhân sao? Ta thấy nàng thật sự thích đệ, trước mắt được cũng tìm được rồi, chờ đệ giải độc xong, các đệ muốn triển miên thế nào liền triển miên thế ấy, cũng không ai quản đệ.....” Thanh âm của hân giống như từ thâm cốc xa xôi dưới lòng đất truyền ra, cách ám đạo xa xôi cùng sương khói mờ mịt, lại có hơi thở nghẹn ngào, nếu hân không phải vẫn cường thế đứng trên đỉnh núi, lúc này e rằng không thể không khóc một trận. Hân không phải là người dài dòng lê thê, nhưng nếu có thể đánh thức đệ đệ mình, giúp hân vượt qua cửa ải khó khăn, kêu hân niệm kinh văn một năm hân vẫn sẽ nguyện ý. Hai mắt hân nhắm tối sâu thẳm, run run thanh tuyền:“ nếu đệ không tỉnh lại, ta liền đưa nàng cho người khác, để cho nàng mỗi ngày hầu hạ nam nhân khác, đến lúc đó, nàng ở dưới thân người ta trần trọc hầu hạ, xem đệ còn có thể ngủ an tâm như vậy không.....” Người trên tháp hình như nghe được lời hân nói, nhú mào, giống như vừa trải qua một phen thống khổ dày vò. Người bị trọng thương mà hôn mê sợ nhất chính là ý chí không đủ ngoan cường, Cổ Nam Viễn lửa cháy đổ thêm dầu,“um, đưa cho ai được nhỉ? Đưa cho thủ hạ của Lệ Phàm đi, đệ cũng biết nhóm người kia tuyệt đối không đau lòng vì nữ nhân, nàng lại bất quy củ như thế, đến lúc đó nàng còn chịu đựng được sao? Lần trước nghe nói có người một tháng tra tấn chết ba nữ nhân, hy vọng Thi Hiểu Nhiên kia không nhanh như vậy mà bị tra tấn chết.” Trên trán Cổ Bắc Viễn mồ hôi đầm thành giọt, dường như nói mê mà rên nhẹ, gần như không thể nghe thấy,“Đừng mà, đại ca, đừng mà” Cổ Nam Viễn nghe được thanh âm của hân, liền gọi:“Tất Hàm, mau tới đây!” Tất Hàm tiến vào xem xét, sắc mặt dịu đi không ít,“Có phản ứng là tốt rồi, hân là có thể chống đỡ qua, bất quá tỉnh lại còn phải thêm một đoạn thời gian.” “Chỉ biết đệ không buông tay nàng được, đồ tiểu tử vô lương tâm!” Cổ Nam Viễn mắng.

39. Chương 39: Tỉnh Lại

Cổ Bắc Viễn chỉ cảm thấy mình vừa trải qua một giấc mộng thật dài lại vừa mang theo đau đớn. Trong mộng hân nhớ tới lúc thiếu niên chịu khổ sở, tứ chi hân bị trói thật chặt, có người lấy đến một viên dược đen tuyền, hân lắc đầu, vừa khóc vừa kêu la “Đừng mà, tha cho ta đi!” Hân khóc đến khàn cả giọng, đau đến ngũ tạng câu liệt , còn người bên cạnh thì tươi cười, khuôn mặt dữ tợn như loài ma quỷ. Toàn thân cao thấp đều là đau tới tận xương, mà ý thức vẫn lâm vào một mảnh tối tăm vô biên vô hạn. Hân có thể cảm nhận được thân thể chính mình suy kiệt, dường như đã đến cực hạn. Nhưng dần dần, đau đớn bắt đầu biến mất, hân trở nên rất nhẹ, tựa như một sợi lông hồng, toàn thân thả lỏng, bình thần khoan thai, đó là một sự thoải mái chưa từng có, như muốn người ta tiếp tục chìm trong giấc ngủ say. Hân là có ai đó luôn ở bên cạnh hân, liên miên cần nhắc hân điều gì. Thanh âm kia xuyên thấu hắc ám, mang theo một sức mạnh êm ả, giọng nói ấy gọi hân là “Bắc Viễn”, thúc giục hân mau tỉnh lại. Thanh âm ấy đuổi đi cái loại cảm giác sung sướng này, đau đớn lần nữa đánh úp lại, thật là một cảm thụ không tốt chút nào. Cảm quan của hân bắt đầu trở nên vô cùng rõ ràng. Hân nhớ rõ thanh âm này, là của đại ca, đúng rồi, đại ca

đã cứu hắn, hắn sẽ không bao giờ bị nhốt trong bóng tối nữa. Tất cả đều là mộng, hắn đã được cứu ra, còn có một nữ nhân ôn ôn nhu nhu ở bên cạnh hắn. Hắn nghe cái thanh âm kia nói muốn đem nữ nhân ấy đi, trong lòng hắn một trận kinh hoàng, trong bóng đêm vụt qua một khuôn mặt mờ mịt, mang theo nụ cười xán lạn, y không được đem nàng đi, hắn tận lực kinh hô: “Không được, đại ca, không được”. Nếu hắn đi mà không trở lại, sẽ không ai chiếu cố nàng. Hắn tựa hồ nhìn thấy bộ dáng đáng thương của nàng. Tiếp theo, lại lâm vào hắc ám cùng đau đớn. Nhưng trong bóng đêm có một đôi tay mềm mại lướt nhẹ qua miệng vết thương của hắn, có người ở bên tai hắn nói: “Bắc Viễn, nên uống thuốc”, không phải người lúc trước, là một nữ nhân, thanh âm của nàng thực ôn nhu, trong đầu lại xẹt qua khuôn mặt kia, hắn theo bản năng nuốt thứ nước đắng chát vào miệng. Giấc mộng này rất dài rất dài, cảnh tượng nhiều năm trước thường xuyên xuất hiện, hắn vẫn bị dọa đến toàn thân căng thẳng như cũ. Nhưng còn có thanh âm một nam nhân, đôi tay mềm mại của một nữ nhân, bọn họ xua đuổi tên ác ma muốn kéo hắn vào địa ngục, mang đến tia nắng mặt trời ấm áp. Hắn có khi có thể nhớ lại nam nhân kia là đại ca, có khi lại không. Hắn không nhớ nổi cái tên của nữ nhân kia, song lại nhớ rõ nàng có ngón tay trắng mịn, một khuôn mặt xinh đẹp. Nam nhân ấy cứ luôn nói muốn đem nữ nhân kia đi, khiến hắn hít thở không thông và khó chịu. Nhưng nữ nhân này luôn một mực ở bên cạnh hắn, dứt cho hắn những dòng nước mát rượi hoặc thứ thuốc đắng chát, thanh âm của nàng thực ôn nhu, giống như làn gió nhẹ lướt qua mặt hồ, gợn sóng một vòng lại một vòng, nàng nói: “Bắc Viễn, chàng phải khỏe lên, chàng còn nói muốn chiếu cố ta mà.” Không biết qua bao lâu, cái thanh âm nhu hòa kia lại chuyển sang oán giận, “Ta bị thương, Tất Hàm cũng không chữa thương cho ta, chàng xem chàng không chịu tính, ta thật đáng thương, còn không mau thức dậy đi!” Tiếp theo vẫn là thứ thuốc đắng ngắt ấy, nhưng có tay nàng phớt qua khóe miệng hắn, thuốc sẽ không còn đắng như thế. Đau đớn cùng cảm giác nóng bức giảm đi, dường như chẳng còn khó chịu. Song hắn vẫn như cũ không thể thoát khỏi cơn mê này. Cái nam nhân kia lại tới nữa, hắn cứ liên miên cần nhận thật nhiều, từ nhu hòa đến uy hiếp, từ uy hiếp biến thành bất đắc dĩ, lại từ bất đắc dĩ biến thành khẩn cầu, hắn không ngừng lặp lại những câu nói. Hắn đi trong bóng đêm, chung quanh một mảnh hỗn độn, không tìm thấy đường ra, nhưng hắn không thể ngủ say, có người vẫn không ngừng kêu gọi hắn. Không biết qua bao lâu, đi qua bao nhiêu con đường, hắn nhìn thấy một tia sáng. Ánh mắt mê ly mở ra hé mở, doanh trướng xa lạ, nhưng ấm áp thoải mái, trên người nhiều vết thương đau đớn. Hắn nghiêng đầu, thân ảnh sừng sững quen thuộc ánh vào trong mắt hắn, hai mắt tràn đầy tơ máu, trên mặt không có nửa phần tàn nhẫn như bình thường, khuôn mặt tiêu tụy đầy sầu lo khi nhìn thấy hắn tỉnh lại chậm rãi lộ ra một nụ cười mỉm, “Đệ rốt cuộc cũng chịu tỉnh!” Tựa như lúc vùng vẫy trong đại dương mê mông mờ mịt nhìn thấy bờ, Cổ Nam Viễn thở phào một hơi, một lần nữa tinh thần toả sáng. “Đại ca,” Hắn phát ra thanh âm khàn khàn, muốn nâng cánh tay lên, nhưng lại không có khí lực, hắn hơi nhú nhú mày, “Đệ hôn mê bao lâu rồi?” “Ba ngày ba đêm”, Cổ Nam Viễn chậm rãi nói, “Thật sự là làm cho người ta phập phồng lo sợ, khát nước rồi chứ?” Nói xong hắn rót một chén nước, nhẹ nhàng phát lực, cái chén vững vàng rơi xuống trên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, một giọt nước cũng không sánh ra. Hắn nhìn thứ nước trong chén, lộ ra một tia nghi hoặc, ánh mắt lại vòng vo quét khắp phòng. Cổ Nam Viễn nhìn ra tâm tư của hắn, “Không cần nhìn, nàng ở gian phòng khác.” “À”, Cổ Bắc Viễn hàm hồ một tiếng, “Đại ca, mấy ngày nay huynh luôn túc trực tại nơi này sao?” “Ừm.” Cổ Bắc Viễn hỏi tương tự trong lúc ngủ mơ đại ca uy hiếp hắn muốn đem Thi Hiểu Nhiên đi, suy yếu khẩn cầu: “Đại ca, cho dù đệ có chuyện gì, huynh cũng đừng khó xử nàng, có được không?” Cổ Nam Viễn khóe môi lại khẽ nhếch, lộ ra tươi cười trên tức, “nữ nhân của mình thì phải tự mình chiếu cố, đại nam nhân phải gánh trách nhiệm. Đệ mà xảy ra chuyện, ta liền đem nàng tặng cho người khác.” “Đừng!” Cổ Bắc Viễn nóng nảy, cánh tay vừa động liền động đến vết thương trên ngực, lưng làm hắn kịch liệt đau đớn, trên mặt lộ ra thống khổ cùng rối rắm. “Được rồi, ta sẽ không làm khó dễ một nữ nhân.” Cổ Nam Viễn không muốn lại kích thích hắn, “May mắn ngày ấy ta tới kịp, trễ thêm một cái chớp mắt thôi, chỉ sợ là đệ, ngay cả xương cốt của nàng có tìm khắp nơi cũng không tìm được.” Cổ Bắc Viễn nhú nhú mày, sau khi hôn mê hắn không còn ý thức, tự nhiên không biết sau đó gặp phải nguy hiểm gì, hắn nghi vấn nhìn về phía đại ca, “Lúc ấy có chuyện gì xảy ra?” “Nơi ấy dã thú rất nhiều, bọn đệ bị sói vây công, nha đầu kia tự mình nhảy xuống ngựa, để đệ một mình thoát đi, thiếu chút nữa là đã bị ăn.” Cổ Nam Viễn chỉ với vài câu đơn giản kể lại, “Nói đến nha đầu kia thật đúng là không tệ, vì đệ ngay cả tính mạng cũng không cần, không uống đệ vì nàng mà trả giá nhiều như vậy. Hai ngày nay, nàng luôn luôn chiếu cố đệ, dứt nước bón thuốc, không chịu tính đường. Nàng dù sao bị thương, ta phải bắt ép nàng nghỉ ngơi.” Lúc trước trong lòng Cổ Nam Viễn đối với Thi Hiểu Nhiên vẫn luôn bất mãn, hoạn nạn gặp chân tình, hiện tại hắn thật tình vì huynh đệ mình mà cảm thấy may mắn, trong biển người mờ mịt tìm được chính người mình yêu, mà người kia, vừa vặn cũng yêu thương hắn, đó chính là phúc: “Đệ phải dưỡng

thương cho tốt, chờ vết thương lành thì trở về, bắt tay ngay vào việc giải độc, về sau bọn đệ có thể ở cùng nhau dài lâu. Nhìn thấy đệ hạnh phúc, vi huynh cuối cùng có thể trút bỏ tâm sự.” Cố Bắc Viễn giãn mặt mày ra, tuy suy yếu, nhưng mâu trung lóe ra tinh quang, rạng rỡ sáng rực. Được có đủ, có lẽ qua một năm rưỡi nữa, hắn có thể giống một người bình thường, có thể cùng đại ca sóng vai đứng chung một chỗ, có thể mang theo người mình thích tới tham quan đại thành phần hoa, không bao giờ phải chú ý tới khoảng cách nữa, không bao giờ phải nhìn tới ánh mắt sợ hãi của tôi tớ, nha hoàn ở Trích Tinh Phong nữa, không bao giờ nhìn thấy từng đợt từng đợt độc khí quỷ mị tản ra nữa. Hắn từ nhỏ đã rời xa đám đông, cô độc ở một góc mà trưởng thành, nhiều năm phấn đấu cùng theo đuổi, muốn mọi người có thể gần gũi và ủng hộ hắn cũng là điều khó với tôi. Ngay tại lúc hắn không còn ôm hy vọng, trời cao lại đưa Thi Hiểu Nhiên tới, giúp hắn xua đi tịch mịch cùng cô độc. Hiện tại, hắn thấy được càng nhiều hy vọng, hắn cùng với huynh đệ thủ túc (anh em như thể tay chân) ngồi cùng bàn chúc mừng. Hắn muốn dẫn Thi Hiểu Nhiên nhìn ngắm phong cảnh nam bắc. Làm một người bình thường, hắn có nhiều lắm chờ mong. Hạnh phúc đang vẫy tay phía trước, hoa nở khắp nơi, tràn đầy ánh sáng lung linh. Hắn nhìn đại ca, chỉ có cảm kích không thể hình dung được. Mấy năm nay, đại ca lo lắng hết lòng vì hắn mà mưu lược, nếu không có đại ca, chỉ sợ hắn đã sớm không còn sống sót trên thế gian này, hắn mang theo nụ cười thản nhiên trắng trong như tuyết, mấy đời có thể may mắn, có một vị huynh trưởng như thế. Tất Hàm tiến vào, thấy hắn đã tỉnh dậy, ưu tư như thủy triều lui bước, chỉ còn lại bọt sóng trắng, “Cũng may là Nhị cung chủ thân thể vốn tốt, nếu đổi lại là người khác sợ là không cứu được, để tại hạ xem cho người lần nữa.” Cố Bắc Viễn cố sức đưa tay cánh tay ra khỏi đệm chăn, trong chớp mắt, một sợi tơ tinh tế đã vòng qua cổ tay hắn, một đầu khác ở trong tay Tất Hàm. Tất Hàm cẩn thận tế chẩn (tỉ mỉ chẩn đoán), nói đến cách bắt mạch bằng huyền ti này, khi còn bé hắn cực kì không chán ghét, cảm thấy nó quá mức quái đản. Sau khi gặp được Cố Bắc Viễn, hắn mới nỗ lực tập luyện lại, đôi lúc cũng cần dùng đến. Một lát, Tất Hàm mặt mày giãn ra, “Nghĩ ngơi hồi phục một hai tháng, hắn sẽ giống như trước đây. Bất quá trong khoảng thời gian này ngài không thể hoạt động kịch liệt, chân của người phải chịu sức ép liên tục, nếu không tinh dưỡng tốt, sợ là về sau thật sự sẽ bị khoèo (khập khiễng, cò nhấc).” Cố Bắc Viễn gật nhẹ đầu với hắn, dạo một vòng ở điện diêm vương về, mở to mắt nhìn những người hắn quen thuộc với sự cảm kích cùng quý trọng. Nhưng hắn dù sao cũng mới vừa tỉnh lại, tinh lực quá kém nên liền buồn ngủ. Hai người đều nhìn ra hắn tinh thần không tốt, liền dặn dò hắn nghỉ ngơi một hồi rồi lui ra. Trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh, có người múc muỗng thuốc nhỏ giọt vào miệng hắn, tuy rằng nàng không nói gì, nhưng hắn biết người kia vẫn là người luôn bồi bên cạnh hắn, hắn hơi hơi há mồm nuốt thuốc vào, chậm rãi mở mắt. Hắn nhìn thấy ánh mắt Thi Hiểu Nhiên như bầu trời đêm đột ngột bừng sáng, mặt mày nàng như lá xanh sau cơn mưa ngày hè, toả sáng sinh động đầy sức sống. Nàng hướng hắn lộ ra một nụ cười ôn nhu, nhưng bởi vì động tới miệng vết thương bên má trái mà dẫn phát đau đớn, tươi cười cuối cùng rồi rầm thành một mảnh quái dị. Từ bên mặt trái của nàng đến cổ đều thoa được, khóa băng gạc, Cố Bắc Viễn trên mặt không hề giận, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, trong mắt lay động một mảnh đau lòng, “Nàng có bị thương nặng không ? có đau không ?” Hắn nhớ rõ nàng rất sợ đau, nữ tử không biết võ tự nhiên sẽ có chút mảnh mai, khả năng chịu đựng cũng kém rất nhiều. “Có một chút. Nhưng chàng tỉnh ta thực sự rất vui vẻ, sẽ không cảm thấy đau.” Thi Hiểu Nhiên trả lời thật chậm, nói chuyện tác động cơ bắp trên mặt, rất đau. Mấy ngày nay nàng giống như bị đánh mất ba hồn sáu phách, thân thể lạnh lẽo, tràn đầy sầu lo, tỉnh dậy liền tới chiếu cố hắn. Có khi Cố Bắc Viễn lại điểm của nàng huyệt, ép nàng nghỉ ngơi. Nàng dù sao bị thương ở trên người, Tất Hàm cũng không tiện thoa được cho nàng, nên nàng chỉ tùy thoa được lên, quấn băng gạc lung tung, mặc dù đã qua mấy ngày song vết thương cũng không thấy tốt lên, đau đớn ngày ngày đêm đêm tra tấn nàng, nhưng đó chỉ là đau đớn về thể xác, so với tâm hồn hư không cùng khủng hoảng, nó lại quá mức nhỏ bé. Nàng tiếp tục cầm muỗng, múc thuốc đưa qua. Cố Bắc Viễn một ngụm nuốt xuống, tiện đà nâng lưng, muốn đứng lên. Thi Hiểu Nhiên vội vàng cầm chén thuốc đặt lên bàn, tay dịu hắn, lót cái đệm dựa ở sau lưng hắn, cũng không nghĩ đến lúc đỡ hắn lại phải dùng sức quá lớn, động tới miệng vết thương trên người do bị sói trảo thương, một trận đau nhức đánh úp lại, nàng nhịn không được rên ra tiếng. “Nàng đau sao? Rốt cuộc bị thương ở chỗ nào?” Cố Bắc Viễn vẻ mặt lo lắng, vội vàng hỏi. “Không có việc gì.” Nàng ngồi xuống bên giường, lại bưng bát lên, nâng tay đem muỗng thuốc nhỏ đưa qua. Nhưng Cố Bắc Viễn không tiếp, hắn chau mày, thẳng tắp nhìn chăm chăm nàng, giống như muốn xem ra dáng sừ dấn mao?. Một lát, thấy nàng vẫn đang vươn tay, hắn vội vàng nuốt vào. Lại tiếp nhận chén thuốc trên tay nàng, một ngụm uống sạch. Vừa hạ bát, hắn nhẹ nhàng nắm tay nàng, “Nàng bị thương ở chỗ nào rồi? để ta xem xem.” “Đã nói là không có việc gì mà!” Thi Hiểu Nhiên đánh trống lảng, “Chàng ngủ nhiều ngày, hắn là đói bụng rồi, ta đi bưng bát cháo lại cho chàng.” Nói xong nàng đứng dậy muốn đi, Cố Bắc Viễn lại nhẹ nhàng dùng sức, kéo nàng về trước người mình. Hai

người đều bị thương, Thi Hiểu Nhiên không dám phản kháng. Hai khuôn mặt cơ hồ kè sát, hơi thở ẩm áp phun trên mặt đối phương, Cố Bắc Viễn nhỏ giọng: “Trước kia không phải ta đã từng dặn nàng rồi ư? Gặp nguy hiểm phải chạy thật nhanh, nàng không giống như ta, bị thương sẽ rất nguy hiểm.” “Ta bị chàng dọa, ta không muốn nhìn thấy bộ dáng chàng như thế lần nữa, nếu chàng xảy ra chuyện, ta làm sao có thể tiếp tục sống một mình đây?” Bởi vì trên mặt bị thương, nàng nói chuyện không được rõ cho lắm, chỉ cần tưởng tượng đến hân toàn thân đều là máu, trong mắt nàng không khỏi toát ra sợ hãi. Cố Bắc Viễn vỗ nhẹ lưng nàng, “ta sẽ không để nàng bị thương nữa. Có bị thương nặng không? Tất Hàm đã xem qua chưa?” “Ta đã thoa được, không nghiêm trọng. Có hơi đau nhưng thật sự không có việc gì mà.” Cố Bắc Viễn lại cảm thấy nàng chưa thành thật, hai người ở chung đã lâu, hân tất nhiên là hiểu biết nàng, bị một chút vết thương nhỏ nàng thường sẽ kêu đau, chọc hân một mảnh thương tiếc, sau đó nàng sẽ lộ ra ý cười ẩm áp hạnh phúc. Bây giờ rõ là có chút nghiêm trọng, nàng lại chẳng nói gì. “Để ta xem xem.” “Không cần đâu.” Thi Hiểu Nhiên nghiêng thân đi, nàng mới không cần hân xem, dù sao bị thương ở trên người, muốn xem phải cởi áo tháo thắt lưng thì dừng hòng. “Đừng lộn xộn, để ta nhìn xem nào.” Cố Bắc Viễn đánh giá thân thể của nàng, “Nàng gầy và tiêu tụy đi nhiều quá.” “Chàng cũng gầy, bị tra tấn thành cái dạng này, xem ra làm cao thủ cũng không dễ làm nhỉ?” Thi Hiểu Nhiên thở dài. “Ít nói thôi, nhìn nàng mỗi lần nói chuyện dường như đều rất đau, sao lại bị thương đến mặt?” Cố Bắc Viễn vuốt ve bên mặt chưa bị thương của nàng, cực độ tiếc hận. “Chàng không phải là sợ ta bị hủy dung? Không thích như vậy, ghét bỏ ta ư?” “Nào có chứ?” Cố Bắc Viễn biện giải, “Nàng chính là nàng, dù đẹp hay khó coi vẫn là nàng, là người trong lòng ta. Nữ tử đều thích chưng diện, trên người nếu để lại sẹo, chính mình nhìn thấy trong lòng cũng sẽ khó chịu. Nếu sẹo ở trên mặt, ít nhiều cũng sẽ sinh chút tự ti, ta không muốn nàng giấu mình trong gương mà hối tiếc, không vui.” “Ta còn lâu mới thế.” Thi Hiểu Nhiên phản bác, tuy là nói như vậy, nhưng mỗi người phụ nữ đều hy vọng chính mình xinh đẹp. “Kêu Tất Hàm tiến vào, ta hỏi thăm hân một chút.” “Chàng vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi, sao cứ phải lo chuyện này chuyện kia làm cái gì?” “Hân cũng muốn đến xem thương thế của ta,” Cố Bắc Viễn cười tủm tỉm, buông tay, đang muốn gọi người, đã thấy Cố Nam Viễn cùng Tất Hàm tiến vào. Cố Nam Viễn nhìn thấy hân tinh thần so với lần trước tỉnh lại tốt hơn một chút, an tâm không ít, nói nhỏ: “Cuối cùng cũng làm cho người ta yên tâm.” “Tất Hàm, vết thương của nàng ra sao?” “Mấy ngày nay Thi cô nương một lòng vì ngài, trong lòng tích tụ, ăn không ngon, ngủ không yên, thương thế không có chuyển biến tốt đẹp.” Cố Bắc Viễn mày mặt nhăn càng sâu, “vết thương sau khi lành có thể để lại sẹo hay không?” “Khó mà nói, vết thương của nàng xử lý trễ.” Tất Hàm nói. Cái này ngay cả Thi Hiểu Nhiên mày cũng nhăn lại. Tất Hàm ngừng một hồi lâu, lại nói: “Bất quá sư huynh nơi đó có phối chế ngọc lộ cao, thương vừa lặn lập tức thoa lên, cam đoan sẽ giống như lúc ban đầu, không cần lo lắng. Huống hồ, được dùng gần đây cũng là loại dược tốt.” Thi Hiểu Nhiên hung hăng trừng cho Tất Hàm một cái liếc mắt, điều muốn nói lại cố ý không nói cho hết, hại nàng còn tưởng rằng chính mình sẽ bị hủy dung. “Vậy là tốt rồi.” Cố Bắc Viễn yên tâm. “Yên tâm, chỉ là hủy dung thì Thất Dương Cung cũng có biện pháp làm cho nàng khôi phục,” Cố Nam Viễn tiếp thêm một câu, “Chẳng lẽ lại để cho nữ nhân của đệ chịu ủy khuất được hay sao?” Thi Hiểu Nhiên trong lòng quần bách. “Điều vài nữ vệ qua đây, hân là nhanh đến thôi, mấy ngày nay chúng ta đối với người xác thực chiếu cố không chu toàn.” Cố Nam Viễn hướng Thi Hiểu Nhiên nói. Thi Hiểu Nhiên sao có thể nhận khách khí (lễ độ, khách sáo) từ Cố Nam Viễn, vội nói: “Bắc Viễn bị thương, ta cũng không chiếu cố huynh ấy tốt, ngược lại còn làm các người lo lắng.” “Không nói nữa, đưa thức ăn lại đây, hai người các người đều ăn nhiều hơn một chút, sớm ngày khôi phục.” Tuy rằng lần này là sinh tử đại kiếp, nhưng từ sau chuyện ấy, Thi Hiểu Nhiên có thể cảm giác được, Cố Nam Viễn đối với nàng đã gần gũi hơn không ít. Trước đây, Cố Nam Viễn để nàng bồi bên cạnh Cố Bắc Viễn, xem nàng như một tỷ nữ được sủng ái, có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nhưng hiện tại, hân dường như đã tiếp nhận nàng. Gặp phải đại nạn lần này, xem như cũng có cái may!

40. Chương 40: Dưỡng Thương

Buổi chiều Thi Hiểu Nhiên ngủ ở màn lý của Cố Bắc Viễn, là do hân yêu cầu như thế. Trong khoảng thời gian này tự nhiên gặp chuyện, người trong lòng cũng không ở trước mắt, trong lòng hân chung quy vẫn không yên. Thi Hiểu Nhiên cũng hiểu làm thế để tiện chiếu cố hân, nếu những người khác không có ý kiến,

nàng sẽ tự nhiên mà chuyển qua đây, nhưng phải trải thêm một cái đêm khác, dù sao hai người đều bị thương, đụng tới nhiều sẽ khó lành. Cổ Bắc Viễn nửa đêm tỉnh dậy, bóng tối bao phủ, trong phòng chỉ còn lại hơi nóng bốc lên từ chậu than đang cháy, trong đêm đen còn có người đang trần trọc trên giường, phát ra tiếng kêu rên kìm nén, như dùi trống đập vào con tim, hần mở mắt ra, kinh hoàng hiện lên, lo lắng hỏi: “Hiểu Nhiên, nàng làm sao vậy? vết thương đau lắm sao?” Mấy ngày trước Thi Hiểu Nhiên quá mức khản trương, một lòng căng thẳng, mỗi lần đều là Cổ Nam Viễn điểm huyết ngủ cho nàng, nàng mới nghỉ ngơi. Hiện tại, trong lòng tảng đá lớn đã được dỡ bỏ, vết thương trên thân thể liền đau đến tận tâm liệu phế, đau đến mức không ngủ được. Nàng nghe tiếng hần tỉnh lại, buồn bực trả lời: “Có một chút.” Cổ Bắc Viễn không biết nàng rốt cuộc bị thương như thế nào, nhưng nghe thanh âm của nàng chỉ biết nàng chịu đựng thật sự thống khổ, quá nửa đêm còn không ngủ được, hần liền gọi người tiến vào đốt đèn. Ngọn nến lung linh được thắp lên, Thi Hiểu Nhiên trên trán đổ mồ hôi nhỏ giọt, giống ngân châm lóe nhiều điểm hào quang, nàng hơi cố sức ngồi dậy, không muốn quấy rầy hần nghỉ ngơi, nói: “Ta đi chỗ khác ngủ, nơi này ngủ không an ổn.” “Có gì không an ổn? Là quá lạnh hay là quá nóng?” Thi Hiểu Nhiên không đáp lời. “Lại đây, đến chỗ ta.” Cổ Bắc Viễn thanh âm như từ trong vầng mây xuyên qua, ôn nhu chậm rãi, lại mang theo khí tức của ánh dương, khiến người ta không thể cự tuyệt. Thi Hiểu Nhiên xốc đệm chăn, phủ thêm áo bông, xỏ hài đi đến giường của hần, ngồi sát cạnh bên. Cổ Bắc Viễn dịch người vào bên trong, “Ngủ bên cạnh ta đi.” “Ta ngủ không thành thật, sẽ đụng tới vết thương của chàng.” Thi Hiểu Nhiên hai mắt có chút sương mù, mặt lộ vẻ mệt mỏi, cự tuyệt đề nghị của hần. Cổ Bắc Viễn nheo hai mắt như hai vì sao mờ nhạt, nửa khuôn mặt ẩn trong bóng đêm, hần vươn tay, nắm một tay nàng vào lòng bàn tay, thỉnh thoảng hai ngón tay kia, nhanh chóng điểm huyết trên người nàng hai cái. “Chàng làm gì vậy?” Thi Hiểu Nhiên phát hiện chính mình không thể động đây, mặt mày mang theo nghi vấn. Điểm huyết với hần mà nói mặc dù có chút cố hết sức, động tới vết thương, nhưng không làm khó được hần. Hai tay chống hai bên, hần cố sức ngồi dậy, giải thích: “Ta muốn nhìn xem nàng rốt cuộc bị thương thành cái dạng gì rồi. Nhưng nàng lại không cho ta xem, đau đến như thế, ta thật sự rất lo lắng.” Hần xốc áo bông trên người nàng, động thủ tách trung y của nàng ra. Ngón tay thon dài trắng trẻo rồi rầm trên cúc áo, Thi Hiểu Nhiên trong lòng một mảnh hoang mang, vừa vội vàng, lại vừa quẫn bách, Cổ Bắc Viễn luôn luôn quy củ, chưa bao giờ làm ra chuyện gì vượt phép tắc đối với nàng, càng không nói đến chuyện khinh bạc nàng, nhưng ngay cả khi hần không có ý tứ kia thì việc cởi áo tháo thắt lưng cũng phải tìm cái thời khắc lãng mạn mà làm, lần đầu phơi bày trước mặt hần trên người lại đây vết thương, xấu xí dữ tợn, sợ là mặt mũi nàng cũng bị quăng qua chín tầng mây, nàng vội la lên: “Chàng dừng tay, chàng đang phi lễ ta đó.” Cổ Bắc Viễn quả thực đưa tay tháo cúc áo, đốt ngón tay nắm chặt rồi chậm rãi mở ra, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần đau thương, phảng phất như ánh trăng, “Nàng thực sự để ý sao? Ta không có ý tứ khác, chỉ muốn xem vết thương của nàng một chút, nghe tiếng nàng trong đêm đen đau đớn, đau đến ngủ không được, toàn thân ta cũng đau, lo lắng thật sự. Nàng và ta như hình với bóng, trải qua mấy kiếp nạn này, chẳng lẽ nàng còn để ý danh tiết, hư lễ thế tục hay sao? Hoặc chẳng nàng đối với ta vốn vẫn còn cố kỵ, còn có suy nghĩ khác?” “Như vậy không tốt, chàng buông ra trước đi.” Thi Hiểu Nhiên thanh âm nhỏ dần, mất đi khí lực. Cổ Bắc Viễn trên mặt vẫn mang một tia băng bình, “Nàng cũng thường xuyên thay ta chữa thương bôi thuốc, nơi này cũng không có người khác xem thương cho nàng, dường như chỉ có mỗi mình ta động thủ.” Nói xong tiếp tục cởi những cúc áo phiền phức. Thi Hiểu Nhiên cắn môi, trên mặt bạc phần phun ra, tràn đầy xấu hổ cùng quẫn khổ (quẫn bách+khốn đốn), dứt khoát nhìn về phía khác, tùy ý hần đùa nghịch. Ánh nến nhẹ nhàng lay động, toàn bộ màn phủ trong một phần sương mù. “Sao lại nghiêm trọng như vậy?” Cổ Bắc Viễn kinh hãi, đồng tử đen như mực hắc ngọc lưu ly lại bật ra vài vết rạn, mày chau như ngọn núi Thương Tín, khóa chặt sương khói. Thân thể của nàng quần băng vải lung tung, bao trùm toàn bộ thân trên, cánh tay phải cũng bị bao như cái bánh chưng. Thủ pháp băng bó vụng về cực kỳ, băng vải nhuộm máu, đã biến thành thâm nâu, còn có một hai chỗ máu tươi thấm ướt ra, hiển nhiên vết thương còn đang ứa máu. Từ cổ đến ngực còn có hai vết trảo thật sâu không được băng bó, huyết nhục lộ ra, da thịt trắng nõn bên cạnh làm nền càng khiến vết thương thêm khủng bố, kéo dài thẳng xuống phía dưới. Xem ra băng vải này là tự nàng quần lên, vì không tiện nên mới quần thành như vậy, thương thể chẳng những không có chuyển biến tốt, mà còn chuyển biến xấu đi. Nhớ tới những lời nói hần nghe được trong lúc hôn mê, hần không chiều cổ nàng, nàng lại thăm dạm như vậy. Khẩu khí của hần tràn ngập áy náy, cúi đầu thở dài, tựa như trách cứ nàng lại như đang trách cứ chính mình, “Đã vài ngày, miệng vết thương đã không kết vảy, lại còn đổ máu, nếu không may vỡ ra hay bị mưng mủ, sẽ phải khoét đi thịt thối, nàng xem có sợ hay không? Ta chỉ vài ngày không thể chăm sóc nàng, nàng đã thành cái dạng này, bảo ta làm sao yên tâm đây?” “Vậy chàng đừng bị thương! Vả lại ta đã thoa được rồi, chỉ là lành hơi chậm thôi, muốn trách thì trách được của Tắt

Hàm không tốt, chàng giải huyết cho ta trước đi.” Thi Hiểu Nhiên biện bạch. “được của Tắt Hàm xuất ra vô cùng tốt, là do nàng nhiều ngày không chịu dưỡng thương cho đàn hoàng. Vết thương nhỏ cũng không thể khinh thường, ta giúp nàng nhìn lần nữa, sau lưng có thương tích không?” “Không có.” Thi Hiểu Nhiên cúi đầu đáp. “Vậy nàng nằm xuống, ta bôi thuốc lần nữa cho nàng.” Cố Bắc Viễn nhìn nàng, ánh mắt lưu luyến, áy náy tựa như những giọt mực không tan tạo nên những lỗ kim trong con người tối đen của hắn, trên mặt chấp nhất, khiến Thi Hiểu Nhiên không nói nổi tiếng cự tuyệt. Hắn đỡ nàng nằm xuống, nhưng không giải huyết đạo cho nàng, kéo chăn đắp lên nàng, che thật kín, hướng ra phía ngoài hô to “Người tới”. Người vào là Lộ Nhị, nghiêm túc kính cẩn, không hề liếc mắt một cái về phía giường. “Đi lấy hòm thuốc đến, tiện thể thắp đèn lên.” Cố Bắc Viễn phân phó. Không bao lâu, hòm thuốc được lấy đến, mấy ngọn đèn cũng được thắp lên, Cố Bắc Viễn để hạ nhân lui ra ngoài, không được tùy tiện tiến vào. Cái hòm thuốc đặt ở bên giường, hắn tay cầm kéo, muốn cắt tháo băng vải trên người Thi Hiểu Nhiên ra. Cái này khiến Thi Hiểu Nhiên nóng nảy, nàng còn chưa từng khỏa thân ở trước mặt một nam nhân, càng không muốn nói đến da thịt sắp hiện ra đây lại tung hoành vết sẹo, trên mặt nàng một mảnh đỏ ửng, sốt ruột nói: “Chàng không được nhìn, ta tự mình bôi thuốc là được rồi. Hơn nữa chàng đang bị thương.....” “Không được lớn tiếng nói chuyện, vết thương trên mặt vốn đang tốt lên. Ta sẽ chú ý, sẽ không làm nàng đau.” Cố Bắc Viễn thực kiên định, hoàn toàn không có đường sống thương lượng, “Ta không muốn điểm huyết cam của nàng, nàng nghe lời một chút.” Thi Hiểu Nhiên chẳng thể động đậy, biết không tài nào lay chuyển được hắn, liền dứt khoát nhắm mắt, trên mặt lại như tháng sáu nắng gắt thiêu đốt, càng ngày càng nóng. Băng vải từng tầng từng tầng được vạch trần, Cố Bắc Viễn hít một ngụm khí lạnh, mày nhíu lại càng sâu. Trên bộ ngực tuyết trắng của nàng vết trảo tung hoành, lộ ra màu thịt đỏ tươi bên trong, da thịt bên cạnh vết thương hơi sưng lên, có chút kết vảy, nhưng có mấy vết trảo sâu còn rướm máu, có dấu hiệu mưng mủ. Hắn đã tiếp xúc với những vết thương còn nặng hơn thế này, nhưng nhìn thấy nàng da tróc thịt bong như vậy, ngực hắn lại quặn đau, so với vết thương trên chính người hắn còn đau hơn. Sói thật đúng là dã thú đáng ghét, mỗi vết trảo đều rất sâu và dài, một mảnh băng cơ tuyết phủ (da thịt trắng như băng tuyết) cũng bị phá hư từ đó, hắn giờ phút này chỉ hận không thể chộp tới lột da rút gân, khó phát tiết mối hận trong lòng. Mắt của hắn giống như ánh trăng khuyết, trong trẻo nhưng lạnh lùng ưu thương, thanh âm hơi phát run, “vết thương nhỏ bôi thuốc là được, còn mấy vết thương sâu này phải loại bỏ máu mủ, sợ là sẽ hơi đau, nàng ráng nhịn một chút.” Cố Bắc Viễn nói xong, từ trong hòm thuốc lấy ra vài cái bình sứ, được bó màu trắng, theo thứ tự đặt trên cái bàn nhỏ. “Chàng làm nhanh một chút.” Thi Hiểu Nhiên mở mắt ra, yếu ớt cầu xin. Ánh mắt của nàng khiến lòng hắn mềm mại, Cố Bắc Viễn chậm rãi cúi đầu, đặt trên trán nàng một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, giống hệt lần trước Thi Hiểu Nhiên từng làm, thanh âm tựa cơn gió dịu từ đỉnh đầu nàng truyền đến, “Ta biết nàng sợ đau, nhắm mắt lại.” Trên trán còn lưu lại hơi ấm từ chiếc hôn, Thi Hiểu Nhiên có chút sưng sốt, mở to mắt nhìn hắn. Hắn bị thương là chuyện thường xuyên, mỗi lần như thế, hắn đều tự mình trị liệu, cho nên đối với mấy loại ngoại thương nhỏ nhất bình thường hắn xử lý rất thuần thục. Ngón tay trắng nõn lướt qua mí mắt của nàng, yểu ngữ nỉ non (ngữ điệu của chim Yến) : “Nhắm mắt lại, một lát là xong.” Trước tiên hắn thoa lên một loại rượu thuốc gì đó, tay phải cầm một thìa được nhỏ, ấn vào vết thương sưng mủ, sau đó dùng được bó nhanh chóng lau qua, lại đem thuốc bột chậm rãi rắc lên. Đôi chân mày thon mảnh của hắn nhíu lại, sắc mặt âm u, khóe miệng mím lại, động tác trên tay cực kì nhẹ nhàng, cực kì cẩn thận như đang e sợ rằng, hắn chỉ hơi dùng sức một tí thôi là sẽ bóp nát thứ gì đó tốt đẹp. Thi Hiểu Nhiên từ từ nhắm hai mắt, chỉ thấy ánh lửa sáng tối chớp động, rượu thuốc kia một lần được thoa lên là một lần toàn thân nàng rung mình, hết lần này đến lần khác không trốn tránh được, vừa mới bắt đầu nàng cắn môi nhẫn nại, nhưng loại bỏ mủ trên vết thương cũng là quá trình thống khổ chậm chạp, huống hồ không phải chỉ có một hai vết thương cần xử lý, lệ theo khóe mắt rơi xuống, cuối cùng nàng thật sự nhịn không được nữa, bắt đầu kêu rên phát tiết, “Đau quá..... Ó..... Đau..... Nhẹ chút.....” Mới đầu chỉ là tiếng rên nhỏ vụn đứt quãng, sau liền biến thành tiếng khóc lớn, thậm chí nàng còn quên mất vết thương trên má. Cố Bắc Viễn toàn thân rung động như rơi vào hầm băng, đại giọt đại giọt nước mắt chảy xuống, thấm ướt gối đầu, nóng bỏng như dầu sôi đổ trên da hắn, khiến hắn một trận tổn thương đau đớn, hắn một mặt chịu đựng cảm giác như điện giật đau đớn trong lòng, một mặt chú ý động tác trên tay, tận lực làm thật nhanh, tận lực nhẹ nhàng. Thời gian ngắn ngủn một chén trà nhỏ nhưng lại có cảm giác như địa ngục đầy vô tận, việc chữa thương này đối với hắn mà nói quả thực chính là đem đao nhọn lăm lăm, thuốc bột cuối cùng rắc xong, hắn cầm khăn mặt nhẹ nhàng lau đi nước mắt của nàng, sắc mặt trắng bệch mang theo nhu hòa quyến luyến, thanh âm khẽ run: “Đừng khóc, sẽ

không bao giờ ...không bao giờ nữa.” Hắn giải huyết đạo của nàng, Thi Hiểu Nhiên hơi chồm dậy để tiện cho hắn quần băng vải, khéo mắt như lá cây sau cơn mưa còn đọng lại giọt lệ trong suốt, cúi đầu nức nở, ngực hơi phập phồng. Từng lớp vải trắng lướt qua ngón tay, cuối cùng thất khúc, hắn thở phào nhẹ nhõm, tảng đá trong lòng rơi xuống đất, cầm quần áo đưa nàng mặc vào, đem chăn bông nhẹ nhàng đắp lên, lập tức thu dọn hòm thuốc, nằm xuống bên người nàng, bàn tay mát lạnh ở trên lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, “Còn rất đau sao?” “Đỡ hơn nhiều.” Nàng trả lời, thanh âm nhu nhu mềm mại, “Có phải rất xấu hay không?” “Cái gì?” Cổ Bắc Viễn nghe không rõ, hắn vừa ngẫm nghĩ lại, chợt nhẹ nhàng nở nụ cười, ở nàng bên tai khẽ nỉ non, mang theo vài phần triền miên, “Tốt lắm, không xấu.” Ngừng sau một lúc lâu còn nói thêm: “Sẽ không để nàng lưu lại sẹo, Tắt Hàm cũng nói nàng yên tâm, nếu vẫn còn sẹo, ta lại đi tìm thứ hoa tốt nhất vì nàng, nhất định khiến nàng khôi phục như nguyên trạng.” Thi Hiểu Nhiên xả ra một nụ cười như dòng nước chảy, quay đầu nhìn thấy trên trán hắn lấm tấm mồ hôi, vội hỏi: “vừa rồi chàng làm nhiều như vậy, có nghiêm trọng lắm không?” Cổ Bắc Viễn cười rục rịch, ánh mắt lưu luyến như nước đổ qua khuôn mặt nàng: “Nàng thật đúng là ..., thể chất ta vốn khỏe mạnh, khôi phục sẽ rất nhanh. Chỉ có nàng đó, nhất định phải chú ý nhiều.” “Vâng,” Thi Hiểu Nhiên nằm bên người hắn, ngọn nến lấp lánh ánh lên màn trướng tĩnh lặng, khuôn mặt hai người chỉ cách nhau mấy tấc, trong ánh mắt trong veo của Cổ Bắc Viễn phản chiếu bóng dáng của nàng, nhu tình ngàn vạn, nàng ngắm nhìn hắn đến thất thần. Một lát sau, nàng nói: “Đã khuya rồi, ta qua bên kia ngủ.” Cổ Bắc Viễn lại nhẹ nhàng đề tay nàng lại, nhu hòa nói: “ngủ bên cạnh ta đi, ta cũng biết kiên định, hai con người bị thương chỉ biết an an ổn ổn, thành thành thật thật mà ngủ.” Ngón tay thon dài của hắn lấp đầy khe hở giữa các ngón tay nàng, mười ngón tay gắt gao đan xen nhau chặt, khuôn mặt sáng sủa của hắn nhẵn mịn như dương chi ngọc. Sau một lúc chỉ còn tiếng hô hấp trầm ổn vang bên tai nàng, Thi Hiểu Nhiên trong lòng một mảnh quuyến luyến, cũng không nguyện đứng dậy, nhẹ nhàng nhắm mắt, ánh nến không biết từ lúc nào đã bị người ta tắt đi, chậm rãi chìm vào mộng đẹp. Ngày hôm sau vài nữ quyến được phái đến đây, tiện cho Thi Hiểu Nhiên không ít. Hai cái người bị thương giúp đỡ lẫn nhau, chiếu cố cho nhau, cũng vì vậy mà việc dưỡng thương tăng thêm không ít thú vị. Mỗi lần đến giờ uống thuốc, Cổ Bắc Viễn sẽ nhìn chăm chăm Thi Hiểu Nhiên, nếu nàng không uống, hắn cũng sẽ không bưng chén thuốc lên, thật giống cái đứa nhỏ bú sữa bình. Mỗi lần nhìn vẻ mặt đáng ghét của nàng khi nuốt xuống ngụm thuốc cuối cùng, hắn sẽ tự tay nuốt một viên mứt hoa quả cho nàng, kèm theo nụ cười mím ẩm áp, mềm mại. Mứt hoa quả là hắn dặn dò thuốc hạ chuyên môn từ bên ngoài mang đến, Thi Hiểu Nhiên liền ngậm ngay trên tay hắn, cái lưỡi ẩm áp thấm ướt ngón tay, phảng phất như một luồng điện lướt qua, trong lòng hắn không hiểu sao lại chấn động không ít. Thi Hiểu Nhiên mỗi ngày tự mình giám sát Cổ Bắc Viễn ăn cơm, đủ loại thức ăn được gấp vào một chén lớn, nếu nàng cảm thấy hắn ăn quá ít, nàng liền trưng bộ mặt bình tĩnh không uống thuốc uy hiếp, Cổ Bắc Viễn chẳng nói đúng sai, nhẹ nhàng cười, thấy nàng mất hạnh trưng trưng, sau một lúc lâu, hắn lại tiếp tục cầm lấy bát đĩa. Nàng mỗi ngày đều đi tìm Tắt Hàm, hỏi thương thế của Cổ Bắc Viễn chuyển biến tốt hay không, nên điều dưỡng như thế nào, ăn uống nên phối hợp ra sao. Cổ Bắc Viễn thời điểm vừa mới bắt đầu chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng, rất nhiều việc đều qua tay Thi Hiểu Nhiên, nàng đều làm ổn thỏa, thỏa đáng, trên mặt mỉm cười nhẹ, như thể nụ hoa vừa hé. Cổ Nam Viễn tiến vào trường chỉ thấy hai người bày ra bộ dáng chàng chàng thiếp thiếp nùng tình mật ý, nhin không được trên mặt cũng lộ ra ý cười nhàn nhạt tựa viễn sơn, cầm một lọ được đặt lên bàn, nhìn Thi Hiểu Nhiên nói: “băng vải trên mặt ngươi có thể tháo xuống rồi đấy, thứ này cho ngươi, thoa lên hai tháng là sẽ không còn vết tích gì nữa. Vết thương trên người cũng có thể dùng, trở lại Thất Dương Cung lại tìm Tiết thần y xin thêm một ít.” Thi Hiểu Nhiên thụ sủng nhược kinh, vội cảm tạ hắn. “Về sau không cần khách khí như vậy”, Cổ Nam Viễn khéo môi hơi nhếch, hào quang đầy mắt, “Rất nhanh sẽ qua năm mới, xem ra năm mới tới ắt hẳn sẽ náo nhiệt lắm đây.” “Nơi đây mừng năm mới như thế nào? náo nhiệt lắm ư?” Nàng đứng ở bên người Cổ Bắc Viễn, vừa vui mừng vừa nghi hoặc. Trừ bỏ Trích Tinh Phong sẽ treo lên rất nhiều đèn lồng đỏ, Cổ Bắc Viễn cũng không thấy qua năm mới có bao nhiêu đặc biệt, dù sao hắn đều có một mình, náo nhiệt chẳng bao giờ liên hệ tới hắn, nhưng hiện tại hắn hơn phần chờ mong, tâm tình mênh mông vô ngần, mi mắt khẽ động, nói: “Qua năm mới người của các phân đà Thất Dương Cung sẽ lần lượt trở về, xương tuồng vài hôm, so với bình thường náo nhiệt hơn rất nhiều.” Hắn cố gắng hồi tưởng, vẫn nghĩ không ra qua năm mới thì có gì đặc biệt. Cổ Nam Viễn cười nói, “Đến lúc đó nhiều người náo nhiệt, ban phong phát thưởng, có ca có vũ, hạ nhân đều có hồng bao (bao lì xì), cả phái không khí vui mừng. Người muốn dạng hồng bao nào, ta phát cho ngươi một cái.” “Hồng bao không phải chỉ là hình thức sao?” Cổ Nam Viễn cảm khẽ nâng, mặt mày tuấn lãng, “Cũng không nhất định, tiền bình thường được chia cho hạ nhân. Có khi người muốn thứ gì đó, cũng không phải dùng tiền là có thể mua được. Người không phải là người ngoài, đương nhiên không thể phát tiền được.” Thi Hiểu

Nhiên mặt mày cong lên, ý cười ngâm ngâm, “Ta không có mong muốn gì đặc biệt cả, đại cung chủ phát cái gì ta đều thích hết, năm mới chỉ muốn được vui vẻ, hạnh phúc.” Lại chuyển hướng Cổ Bắc Viễn, “thời điểm Trích Tinh Phong sang năm mới sẽ có tuyết rơi đúng không ? Ta rất muốn ngắm tuyết rơi.” “trước và sau khi qua năm mới đều có một khoảng thời gian rất lạnh, bình thường sẽ có hai đợt tuyết.” Cổ Bắc Viễn cười khê. “Chờ qua nguyên tiêu an bài một chút sự vụ trong cung, đệ cũng nên bắt đầu khử độc, ta thấy Hoàng Kim hoa qua năm mới sẽ nở. Trong khoảng thời gian này đệ lo mà dưỡng thương cho tốt, hai ngày sau ta sẽ quay về, trong cung nhiều sự vụ. Tất Hàm ở tại chỗ này, đệ cũng có người chiếu cố, không cần ta quan tâm.” Cổ Bắc Viễn vuốt cằm, đại ca bề bộn nhiều việc, trước mắt hắn không có gì nguy hiểm, cũng cần phải trở về. Không có chuyện gì khác, Cổ Nam Viễn cũng không muốn quấy nhiễu hai người, khoe miệng đầy cười thông thả xuất môn, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao xa, mây trắng lướt nhẹ. Qua hai ngày, tuần mã phi trần, Cổ Nam Viễn dẫn theo hai người rời đi, trước khi đi còn một phen nhắc nhở, khuôn mặt tràn ngập ý cười ôn hòa. Cho dù có xe ngựa, lặn lội đường xa vẫn bất lợi tới việc dưỡng thương, Cổ Bắc Viễn còn muốn tĩnh dưỡng thêm một hai mươi ngày hẳn xuất phát. Nơi này món ăn thôn dã nhiều rõ rệt, gà rừng lại thêm được liệu bổ huyết ích khí nồng đậm một nồi nước, một ngụm nhắm nháp, ẩm áp khoan khoái. Thức ăn được làm có tư có vị, lấy thanh đạm làm chủ, không có gà nướng thỏ nướng, Cổ Bắc Viễn chỉ nói thân thể của nàng cũng cần điều dưỡng thật tốt, khẩu thực chi dục (ham muốn ăn uống) tạm thời khắc chế. Thi Hiểu Nhiên thay đổi hai lần được, miệng vết thương khép lại rất mau, vết tích cũng không sâu, thêm một thời gian thao cao được hoạt huyết sinh cơ sẽ không nhìn ra sẹo, nhất thời tâm tình nàng dễ chịu hẳn lên. Cổ Bắc Viễn sau khi có thể xuống giường hoạt động, liền phối hợp nội công điều tức dưỡng thương, tinh thần càng ngày càng tốt, mới qua mấy ngày hắn đã bắt đầu đánh một bộ quyền thư giãn gân cốt vào sáng sớm. Hắn đứng dậy rất nhẹ và chậm rãi, như sương sớm đêm khuya, lặng yên không một tiếng động, hắn xưa nay biết Thi Hiểu Nhiên tham ngủ, cho nên không muốn quấy rầy giấc ngủ ngon của nàng. Tập xong một bộ quyền, trời đất hừng sáng, hắn mang theo vài tia hàn khí trở lại phòng, thay người trên giường nhẹ nhàng dịch dịch góc chăn, hoặc ngồi bên đệm ngắm dung nhan nàng khi ngủ, hoặc cách một tấm đệm chăn ôm lấy nàng, nếu Thi Hiểu Nhiên tỉnh lại, hắn sẽ ôn nhu nói một câu “Ngủ thêm một lúc”, thanh âm so với lông hồng phát qua mặt còn nhẹ nhàng, còn nhu hòa hơn, pha trộn vài phần sủng nịch. Thi Hiểu Nhiên cũng sẽ kêu hắn thoát ngoại bào nằm xuống cùng nhau, hắn cười cười khéo léo từ chối, thứ nhất là do thói quen dậy sớm, hai là không muốn hơi lạnh đẩy người lấy sang đệm chăn ẩm áp. Nơi này là đồi núi đồng không, vào đông mưa không nhiều lắm, khi thời tiết sáng sủa, bọn họ sẽ ở cùng sóng vai nhau xem mây trôi, ngắm mặt trời lặn. Ánh chiều tà cùng với những ngọn núi nhấp nhô tạo thành một đạo kim quang lấp lánh, bầu trời phía tây một mảnh sắc hồng pha tím, sắc trời trong giấy lát vạn biến. Thi Hiểu Nhiên đầu tựa vào bả vai hắn, khoe miệng mỉm cười, xem mây tan rồi lại hợp, mặt trời lặn về phía tây . Thời điểm nàng im lặng không nói lời nào, Cổ Bắc Viễn cũng sẽ im lặng không lên tiếng, đặt tay nàng vào lòng, màu sắc như nước, lưu luyến ngàn vạn, trong yên tĩnh cảm thụ hạnh phúc ẩm áp. Khi cảm thấy tay nàng hơi lạnh, hắn chỉ biết lặng yên không một tiếng động độ chút chân khí truyền qua, để toàn thân nàng ẩm áp lên một ít. Cho đến lúc thái dương hoàn toàn chìm vào sau núi, chạng vạng bốn phía, hơi lạnh từ mặt cỏ tản ra, hắn mới ở bên tai nàng nỉ non: “Trở về đi, trời lạnh ” Hoặc là “Sắc trời đã tối muộn, nên về ăn cơm thôi.” Có đôi khi Thi Hiểu Nhiên cũng sẽ huyền não, kể chuyện quá khứ cùng một vài kiến thức, Cổ Bắc Viễn luôn luôn chăm chú lắng nghe, về mặt điềm đạm nhu hòa. Nàng một khi hưng trí sẽ kể một hai truyện cười, tuy rằng hắn nghe không hiểu, nhưng sẽ phối hợp cười khê hai tiếng. Nhìn màn trời cao xa, viễn sơn một màu khói, trong lòng hắn lại dâng lên cảm giác may mắn, may mắn nàng đến đây, ngay lúc chính hắn đang cô đơn gần như không thể kiên trì được nữa, nàng mang theo ý cười ẩm áp đến với hắn. May mắn người nàng gặp được ở nơi này chính là hắn, nếu không phải thế, chỉ sợ hắn sẽ mai một trong biển người, khó có thể truy tìm được nửa còn lại của hắn. Vận mệnh, quả thật là điều kỳ diệu.

41. Chương 41: Thất Dương Cung Chi Kiếp

Chỗ cắm trại ở bên ngoài Thương Tín sơn, xa xa sơn thể tương đối bằng phẳng, tuy ít hùng kì chi tú, nhưng hơn vài phần tú thái chi mỹ. Trời xanh bao la, những ngọn núi gợn sóng nối tiếp nhau, nhạt thành một mảnh tro bụi. Mỗi khi đến giờ cơm, doanh địa khói bếp lượn lờ, càng lên càng cao, cuối cùng không

còn bóng dáng. Thân thể Cố Bắc Viễn chuyển biến tốt, ngoại trừ việc không thể vận động kịch liệt, hằng ngày cũng không bị ảnh hưởng. Hắn cùng Thi Hiểu Nhiên cơ hồ đã như hình với bóng, đàm luận núi cao, đàm luận nước chảy, đàm luận cơm chiều, thậm chí một con chim nhỏ bay qua trên bầu trời, hai người cũng có thể nói cả buổi sáng. Nếu bắt được con thỏ nhỏ hay là con gà rừng có bộ lông trông rất được, Cố Bắc Viễn sẽ cho người giữ lại, sau đó ở bên cạnh xem nàng đùa nghịch, mang theo ý cười nhợt nhạt, như ánh trăng xuyên thấu đám mây. Thi Hiểu Nhiên cũng thích thú, cái gì cũng có thể nghịch một trận, chơi đã lại để cho nó chạy, khiến người ta không phân rõ điều này thú vị hay chỉ là trò chơi giải trí. Có một ngày, Cố Bắc Viễn xách con gà rừng đã được mổ bụng, nói với nàng :“Chúng ta làm cái mà trước kia nàng nói là hoa gà đi, khi đó ta đã đáp ứng nàng, chỉ là không có thời gian.” Thi Hiểu Nhiên miễn cưỡng nghi hoặc hồi tưởng lại, khai quật dòng sông ký ức, mới nhớ lúc nào từng nói qua, vui vẻ ra mặt,“Chuyện đã lâu trước kia, chàng còn nhớ rõ, ta thì lại quên, hơn nữa phương pháp ta nói kia không hẳn là đúng.” “Ta vẫn nhớ rõ đã đáp ứng chuyện của nàng, nướng như vậy cũng sẽ không tăng thêm độ nóng, không bằng thử một lần.” Cố Bắc Viễn bình thản nói, gọi người lấy gia vị đến, bắt đầu tiến hành ướp chế. Thi Hiểu Nhiên nhìn hắn động thủ, liền nói:“Nếu đã phiền toái, vậy chúng ta làm hai con đi. Đầu gà rừng nhỏ, thịt không nhiều lắm, nói không chừng không đủ ăn, hơn nữa còn có Tất Hàm.” “Được.” Cố Bắc Viễn lại gọi người lấy hai con. Cấp dưới đưa qua gà rừng đã được xử lý, Thi Hiểu Nhiên tiếp nhận, giúp ướp chế, sau đó tìm lá cây bao lại. Cố Bắc Viễn ngồi chồm hổm bắt đầu quét bùn ẩm bên ngoài lá, lại không để nàng đùa nghịch, nghiêng đầu, chớp lông mi thật dài, “Mùa đông rất lạnh, nàng không nên đụng thử lạnh lẽo, để cho ta làm được rồi.” Đôi tay kia vốn cầm kiếm giờ lại dính đầy bùn, Thi Hiểu Nhiên cười bảo:“Đường đường là nhị cung chủ còn muốn tự mình làm, không sợ bị người ta chê cười sao? ” Cố Bắc Viễn liếc mắt nhìn nàng một cái,“Ta là phạm nhân, chung quy cũng ăn cơm và ngủ. Lúc hành tẩu giang hồ ta thường có một mình, mấy việc này cũng phải tự mình xử lý, có gì buồn cười mà nói?” Ngừng một hồi, lại giống như lơ đãng nói:“Nhưng tuy là làm đồ ăn, nhưng làm cùng nàng, cảm giác dĩ nhiên là không giống. Không phải làm vì đầy bụng, mà là một loại thú vị.” Thi Hiểu Nhiên ý cười trong suốt, từ sau lưng ôm lấy thắt lưng của hắn, tâm hóa thành một làn mây nhẹ nhàng, ôn nhu bay giữa không trung. Lại bao lá cây, lại phủ bùn ẩm, nhìn con gà bị bọc thành một đoàn thật dày, Thi Hiểu Nhiên nghi hoặc:“Để như vậy mà nướng không phải là phí rất nhiều củi lửa sao?” “Trên núi toàn là củi, chúng ta cũng có thời gian, chậm rãi nướng, không vội.” Cuộc sống nơi này không có tiết tấu nhanh, năm tháng chậm rãi, chỉ cần tĩnh tâm an hưởng mỗi một khắc, Thi Hiểu Nhiên buông tay, bắt đầu ôm củi lửa. Hắn đào trên mặt đất một cái hố nông, đặt gà rừng đã được bọc ở bên trong, đánh lửa. Hai người ngồi giữ đồng lửa, khuôn mặt như nhiễm một tầng sáng mờ, kim quang tươi đẹp, Thi Hiểu Nhiên kéo cánh tay hắn, không ngừng nói cái gì đó, có khi lại phát ra tiếng cười khanh khách; trên mặt Cố Bắc Viễn mang theo nét cười nhạt, thỉnh thoảng gảy đồng lửa một chút. Thời tiết lạnh hay nóng không quan trọng, chỉ cần hai người ở cùng nhau, thế là khắp nơi hoa nở, gió xuân mát dịu. Tất Hàm đối với hành vi như keo như sơn của hai người đã sớm thấy nhưng không thể trách, từ xa xa nhìn thoáng qua rồi bước đi, lại bị Thi Hiểu Nhiên nhìn thấy, vội hỏi:“Tất Hàm thành thân chưa?” “Chưa đâu, hắn vẫn là cô vẫn đã hạc.” “Vậy sao chàng không tìm mấy mỹ nữ cho hắn.” “Thất Dương Cung có mỹ nữ, là chính hắn không cần.” Đến lúc Tất Hàm một lần nữa xuất hiện, Thi Hiểu Nhiên liền gọi hắn lại:“Phá sử đại nhân, cùng nhau ăn cơm đi, thứ chúng ta nướng hôm nay gọi là hoa gà, Bắc Viễn có chừa lại cho người một phần.” “Thì cô nương, hay là cô trực tiếp gọi tên ta đi.” Tất Hàm sắc mặt ôn hòa đi tới. “Người vẫn gọi ta là Thi cô nương đó thôi.” Tất Hàm không để ý tới, vén áo khoác ngồi xuống ở một đầu khác của đồng lửa. Lửa càng lúc càng nhỏ, cuối cùng tắt hẳn, chỉ có làn khói nhẹ bốc lên, thấy thời gian nướng không sai biệt lắm, Cố Bắc Viễn động thủ đào gà ra, nhẹ nhàng vận lực đẩy, liền có một quả cầu bùn lăn đến trước mặt Tất Hàm, kèm theo lời nói:“Tự mình động thủ đi!” Lốp bùn bên ngoài đã được hong khô, khí nóng hơi hơi bốc lên, Cố Bắc Viễn sợ nàng bị bỏng, ngăn nàng ở một bên, vận khí vào bàn tay, thấy quả cầu bùn kia cuộn ở trong tay hắn, bùn đất xoát xoát rơi xuống, hai phiến lá dính theo bay ra, chỉ còn cái gì đó màu xanh sẫm rơi xuống bên cạnh. Lại mở tầng lá thật dày ra, mùi gà tỏa vào mặt, mùi thơm ngào ngạt tinh khiết, thịt gà tươi mới bốc hơi nước, khiến cho người ta thật thèm ăn. Tất Hàm cũng hiểu được ý tưởng mới, trong mắt có nửa điểm khen ngợi, hỏi:“Phương pháp nấu ăn này là Thi cô nương đề nghị?” “Ừ, ta cảm thấy phương pháp này cũng không tệ lắm, dù sao tam thời cũng nhàn rồi, nên muốn thử xem.” Nàng liền trả lời câu hỏi của Tất Hàm. Ánh mắt Cố Bắc Viễn lại nhìn nữ tử bên cạnh, nửa mặt mỉm cười. “Xác thực không tệ.” Tất Hàm khen, tâm như gương sáng tạo nên nếp nhăn trên mặt khi cười, đây là nam nhân một lòng muốn tạo niềm vui cho nữ nhân thôi. Thi Hiểu Nhiên đứng dậy đi lấy bát đũa, động tác nhẹ nhàng, dương dương tự đắc. Tất Hàm nhìn thân ảnh nàng đi xa, cười khê:“Thì cô nương thật là nữ tử không tệ, trước mắt như thế, ta cũng thay người cao hứng.” Trên mặt Cố Bắc Viễn

treo ý cười thản nhiên, “Ta cũng thực thỏa mãn. Tất Hàm, người cũng nên lập gia đình đi, cả đời cũng không thể đánh nhau chém giết không dứt được.” “Ta hiện tại một mình rất tự tại.” “Tất gia cũng chỉ còn lại mình ngươi, cuối cùng cũng phải truyền thừa hương khói.” “Người sao lại giống sư huynh thế? Toàn nói chuyện đó.” Tất Hàm oán giận, sư huynh mỗi lần nhìn thấy hắn tất nhiên sẽ nói đến việc này, sớm phiền vô cùng. Cố Bắc Viễn cười khê, từ tốn nói: “Chờ ngươi có người trong lòng, lòng sẽ có vương bận, cho dù đối chiến với người ta, cũng sẽ vì người mình muốn thủ hộ, cố gắng sống sót.” “Khi đó người chính là như vậy mà tiếp tục kiên trì? Lúc người hôn mê, đại cung chủ ở bên cạnh uy hiếp nói người muốn chết, liền tiến bước Thi cô nương.” Khuôn mặt Cố Bắc Viễn ôn nhuận như nước, chậm rãi nói: “Lúc hôn mê, ta xác thực từng nghĩ tới việc buông xuôi. Nhưng nếu ta buông tay, nàng sẽ không nơi nương tựa. Trước kia ta cảm thấy sống hay chết đều không có gì khác biệt, Thất Dương Cung có đại ca là được. Nhưng hiện tại ta biết, nếu không có ta, nàng sẽ thương tâm, không có người quan tâm nàng, nàng nói không chừng nàng sẽ rất đáng thương, có khả năng sẽ sống không nổi.” “Đại cung chủ cũng thực vui mừng khi nhìn thấy người hiện tại. Trước kia Thi cô nương chưa tới, người một chút tức giận cũng không có, nói cũng ít, khi đó chúng ta đều thực lo lắng.....” Thấy Thi Hiểu Nhiên cầm bát đưa lại đây, Tất Hàm ngừng nói, năm đó hắn đến Thất Dương Cung, sau lại gặp Cố Bắc Viễn cùng tuổi, hai người đang trưởng thành, tựa như huynh đệ. Nhìn hai người đối diện nùng tình mật ý, về mặt Tất Hàm cũng trời sáng khí trong. Nhưng mà Tất Hàm nhẹ nhõm không được bao lâu, sáng sớm ngày hôm sau, điều hầu truyền tin từ Thất Dương Cung bay tới, vừa mở tờ giấy ra, sắc mặt hắn đại biến, vô cùng lo lắng tìm Cố Bắc Viễn. “Xảy ra chuyện lớn!” Ngón trỏ hắn dồn dập, Cố Bắc Viễn nghi hoặc, “Chuyện gì?” Đưa tờ giấy truyền tin qua, Tất Hàm lo lắng, “Đằng Vân Các cùng Huyền Kiếm Môn liên thủ, còn có vài môn phái nhỏ nữa, ồ ạt tiến công Trích Tinh Phong, muốn diệt trừ Thất Dương Cung.” “Thật sự liên thủ!” Cố Bắc Viễn nhìn tin tức trong tay, dường như không thể tin, nhưng bên trong lại lưu tâm, thấp giọng nói: “Mấy năm nay thế lực Thất Dương Cung lớn dần, môn phái khác như hổ rình mồi, không nghĩ tới lúc này lại động thủ.” “Sau khi người rơi xuống vực, Đằng Vân Các tung lời đồn trên giang hồ, nói người đã chết, đại cung chủ mới mười vạn khẩn phần khẩn cấp chạy tới. Có lẽ Đằng Vân Các là vì diệt uy phong của chúng ta, cũng vì tiện liên hợp với thế lực khác. Hiện nay cùng Huyền Kiếm môn không biết đã đạt thành hiệp nghị thế nào.” Mặt Cố Bắc Viễn bình tĩnh, nói năng có khí phách, “Lập tức chuẩn bị xe ngựa, trở về.” Tất Hàm vội vàng truyền lệnh, lại nghe hắn nói: “Tiếp tục nhận tin, xem rốt cuộc tình thế là như thế nào, một khi có tin tức lập tức báo cho ta.” Lúc này vẫn là sáng sớm, mọi người đang nhóm lửa làm điểm tâm. Vừa được lệnh, lập tức dập tắt lửa, đóng gói thu xếp, chuẩn bị ngựa. Thi Hiểu Nhiên vừa rửa mặt xong, thấy động tác mọi người nhanh chóng như thế, hình như có một cổ khẩn trương du động trong không khí, lòng có nghi hoặc, định tiến vào trường, gặp về mặt Cố Bắc Viễn ám trầm, đen nghìn nghịt như bầu trời trước khi bão táp tiến đến, nàng vội hỏi: “Xảy ra chuyện gì?” “Vài môn phái liên thủ tấn công Thất Dương Cung, chúng ta muốn lập tức trở về, nàng tranh thủ ăn cơm, chuẩn bị xuất phát quay về Trích Tinh Phong.” Thi Hiểu Nhiên sững sốt một chút, nhìn hắn gấp rút như thế, tình thế Thất Dương Cung chắc hẳn bất lợi, không cần hỏi nhiều, nhanh chóng thu thập chuẩn bị, đóng gói được phẩm tất cả đều mang đi. Đồ đạc nặng nề toàn bộ đều bị ném đi, một chiếc xe ngựa, mười con khoái mã, con ngựa đào móng trước, ngẩng cao đầu, thỉnh thoảng thấp giọng hí hai tiếng, tùy thời chuẩn bị vung chân chạy như điên. Cố Bắc Viễn bị thương chưa khỏi hẳn, đỡ Thi Hiểu Nhiên cùng tiến lên xe. Xe ngựa đi hết tốc lực, cho dù được phòng chấn động rất tốt, cũng không tránh được xóc nảy. Cố Bắc Viễn ngồi ở trong xe, xoa xoa thái dương, sắp tới cuối năm, Đằng Vân Các cùng Huyền Kiếm môn xem ra không tính có một năm tốt lành. Hắn thấy sắc mặt Thi Hiểu Nhiên trắng bệch, có chút áy náy, ngón tay đặt trên cái trán nàng, giúp nàng mát xa huyết vị trên đầu, “Tình thế Trích Tinh Phong nguy cấp, chúng ta phải nhanh chút. Chóng mặt sao?” “Ta không sao. Hai đại phái vì sao lại đột nhiên liên thủ?” Thi Hiểu Nhiên ngẩng đầu, hỏi. “Vài năm nay Thất Dương Cung phát triển rõ rệt, thế lực phát triển lớn mạnh, đã sớm khiến cho các môn phái khác bất mãn. Mâu thuẫn với Huyền Kiếm môn cũng không phải ngày một ngày hai, cả giang hồ đều biết. Hiện tại lại lại kết thù lớn với Đằng Vân Các như vậy, trở thành cơ hội cho hai phái liên thủ. Đoạn thời gian trước chúng ta lọt vào vòng truy sát của Đằng Vân Các, sau khi rơi xuống vực, Đằng Vân Các liền lan truyền sự tình ồn ào huyền ảo trên giang hồ, khiến mọi người cho rằng Thất Dương Cung thế đan lực bạc*, là thời cơ tiến công tốt.” * ở thế lẻ loi, không có sức mạnh “Lúc ấy chúng ta sinh tử chưa biết, nói như vậy xác thực có thể làm Thất Dương Cung quân tâm đại loạn, hiện tại Thất Dương Cung ứng phó được ư?” “Thất Dương Cung vẫn luôn chuẩn bị ứng chiến, đề phòng loại chuyện này.” Cố Bắc Viễn ôm nàng vào lòng, trong mắt nồng đậm tình yêu, “Nàng không cần lo lắng nhiều, có ta ở đây, sẽ không để cho người ta thương tổn nàng.” “Ta cũng là một phần tử Thất Dương Cung, đương nhiên muốn biết tình thế hiện tại.” “Trước mắt ta cũng không rõ lắm, còn phải chờ liên lạc tới. Thất Dương Cung được xây trên Trích Tinh

Phong, từ trên cao nhìn xuống, vị trí rất ưu thế. Đường lên núi nàng thấy không có gì đặc biệt, kì thực mai phục rải rác rất nhiều, hơn nữa có bầy rập cùng bố trận, muốn công kích Trích Tinh Phong không dễ. Còn có cầu treo là nơi hiểm yếu, bờ bên kia thương tên xếp thành hàng, phòng thủ rất vững chắc.” “Chỗ cầu treo đó rất rộng, khinh công có thể bay qua không?” “Không được, quá xa, dù có khinh công cũng không qua được.” Thi Hiểu Nhiên buông một hơi, suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Chỗ cầu treo bọn họ không qua được, có khi nào vẫn canh giữ ở nơi đó, vậy người của Thất Dương Cung ở trên núi?” Cố Bắc Viễn xoa xoa đầu nàng, mái tóc ôn nhu mềm mại lướt qua đầu ngón tay, dẫn tới trong lòng một mảnh mềm mại, hần nói: “Bình thường cầu treo là đường lên xuống núi, nhưng không phải là duy nhất, Thất Dương Cung sẽ không tự vây mình ở trên núi. Có mật đạo khác lên xuống, chỉ tại thời khắc mấu chốt mới mở ra, người biết đến không nhiều lắm, Thất Dương Sơn lớn như vậy, việc mở mật đạo được giữ kín. Nhưng dù sao cũng là mật đạo, người cho ra vào không nhiều.” Mật đạo Thất Dương Cung không chỉ có một cái, muốn lên lút đi ra ngoài vài người thì rất đơn giản, nhưng di chuyển quy mô lớn hoặc vận chuyển lương thảo lại không được. Thi Hiểu Nhiên không rành mấy loại quân sự gì đó, nếu bọn họ không thể đi lên, Thất Dương Cung cũng sẽ không bị nhốt, vậy chủ yếu lo lắng là cái gì? Về mặt nàng nghi hoặc. Bộ dáng nàng muốn hỏi lại không biết có nên hỏi hay không khiến Cố Bắc Viễn thả lỏng vài phần, giải thích: “Mấy phái cùng nhau liên thủ, cũng không phải không có khả năng tấn công Trích Tinh Phong. Tuy là vách đá thẳng đứng, nhưng đối với người có võ công vô cùng tốt mà nói, cũng có khả năng lên núi.” “Có thể lên núi nhất định là người tài trăm dặm mới tìm được một, có phải lo lắng có người lên lúc lên núi, buông cầu treo hay không?” “Ừ, đây là điều lo lắng cực kì. Cũng lo lắng bố trí canh phòng không đủ, hoặc là có người xuất kỳ chiêu. Nhưng bên kia có đại ca tọa trận, có thể chỉ huy toàn cục.” Có đấu tranh chắc chắn có người bỏ mạng, nàng chỉ hy vọng Thất Dương Cung có thể vượt qua cửa ải khó khăn lần này, thương vong tận lực giảm nhỏ. Vài canh giờ sau, Tắt Hàm đem tin tức mới nhất báo cho Cố Bắc Viễn. “Dưới chân Thất Dương Sơn đã thấy tụ tập số đông người ngựa. Bao gồm Đằng Vân Các, Huyền Kiếm môn, Hoành Cơ phái, Lãnh Nguyệt sơn trang, Mi Sơn phái cùng Ân Gia Bảo. Hai ngày nay bọn họ phái người thử công sơn, đều bị cơ quan bầy rập đánh lui.” Tắt Hàm ngừng lại, khẩu khí căng thẳng, “Nhưng đây chỉ là thử.” “Hai đại môn phái do người nào phái đến?” Cố Bắc Viễn nghiêm mặt hỏi. “Đằng Vân Các do Thương Dịch Thiên thân lĩnh, Huyền Kiếm môn do hữu hộ pháp Quy Hồn Nhất Kiếm dẫn đội ngũ tới, cụ thể điều cao thủ nào đi cũng không rõ lắm. Nhưng lần này nhân số đông, có mấy trăm người.” Mặt Cố Bắc Viễn lại trầm trọng thêm vài phần, “Nhiều người như vậy, Thất Dương Sơn bày trận thế, cạm bẫy sợ là chỉ có thể hoãn lại nhất thời, rất nhanh chúng sẽ đánh tới chỗ cầu treo, huyền quan. Mục Tuấn cùng Lệ Phàm không ở Trích Tinh Phong sao?” “Có, được tin họ liền đến đó, đang toàn lực phòng thủ.” Hai phái liên thủ, phần đông là cao thủ, ngay cả khi Thất Dương Cung có địa thế ưu việt, cũng gặp tình thế nguy cấp. Cố Bắc Viễn nhú mày, vô luận như thế nào, hần không thể để cho Thất Dương Cung bị công phá, không thể để thân nhân mình bị thương tổn.

42. Chương 42: Tạm Biệt

Thất Dương Sơn, ánh trăng sáng rọi, bóng cây đu đưa. Trong rừng chỉ toàn là đầu người, đuốc cháy hừng hực, ánh sáng màu hồng sôi sục như mạch máu giữa dòng đục vọng sắp dâng lên. Thủ lĩnh các phái đều tề tụ trong đại trường, ngồi ở ghế bên phải là Thương Dịch Thiên của Đằng Vân Các đang hơi nhướng mắt phượng hẹp dài, trên mặt viết bốn chữ tình thế bất buộc; ngồi thẳng lưng ở ghế bên trái là Hữu hộ pháp của Huyền Kiếm môn, trên mặt nam tử hơn ba mươi tuổi này không hề có nét phong trần, năm tháng qua đi lại tăng thêm phần trầm ổn tiêu sái, lông mày dài như một nét mực khoan khái, hiển lộ hết phong thái thần nhiên và nhân nhã của một phái. Những chưởng môn khác ngồi chung quanh, thiếu chủ và nhân vật quan trọng của các môn phái khác theo thứ tự ngồi xuống, thương lượng việc tấn công lên núi. “Những điểm mai phục trên Thất Dương Sơn rất nhiều, mấy ngày gần đây không phải là người đi mà không trở về thì cũng là trọng thương.” Phía dưới có người tiên phong đưa tin tình hình chiến đấu gần đây. Trình trưởng lão của Đằng Vân Các vuốt râu, nói: “Nhưng chúng ta phái người đi chỉ để thử nghiệm thôi, phần tử tinh anh vẫn chưa xuất động. Thông qua nhiều ngày điều tra, phòng thủ trên núi chủ yếu là ám tiễn, cạm bẫy, trận pháp, còn chưa đủ gây sợ hãi.” Quy Hồn Nhất Kiếm gật đầu phụ họa, “Nếu đã hạ quyết tâm muốn diệt trừ Thất Dương Cung, hy sinh là chuyện không thể tránh được. Trình trưởng lão và Ngũ trưởng lão

của quý phái đều tinh thông trận pháp, phá trận không khó. Nếu như tập hợp tinh anh của các phái cùng một chỗ, ám tiễn, bầy rập cũng chẳng là gì. Hơn nữa, vào sâu trong núi mới là điểm phòng thủ đầu tiên của Thất Dương Cung, trọng điểm không phải là lúc này, muốn đột phá cũng không khó.” Thương Dịch Thiên công môi, “Chúng ta có nhiều người như vậy, cao thủ tập hợp, cho dù là tường đồng vách sắt cũng có thể công phá. Mấy ngày gần đây thời tiết tốt, đúng thật là thời cơ tốt để tấn công lên núi. Chúng ta phải lo cho thỏa đáng chỗ cầu treo, dù sao nơi đó mới là điểm phòng ngự quan trọng của Thất Dương Cung. Đã nhiều ngày nay ta thăm dò không sai biệt lắm, ý của ta là sáng sớm ngày mai sẽ tấn công.” “Cách thức tấn công như thế nào? Ai đánh trận đầu?” Người nói là đệ tử của Quy Hồn Nhất Kiếm. “Để đột phá xung phong cũng không công bằng, không bằng chia làm ba tổ trước, giữa và sau, mọi người của các phái xen kẽ trong đó, luân phiên hô ứng, cho dù một tổ gặp chuyện cũng có thể cảnh báo cho những người khác, mặt khác cũng cứu được người. Không biết Hữu hộ pháp thấy như thế nào?” “Tốt lắm,” trên mặt Quy Hồn Nhất Kiếm vân đạm phong khinh, “Ta còn chuẩn bị bao vây diệt trừ Thất Dương Cung sau đó về nhà mừng năm mới, trong nhà già trẻ đều đang đợi, phải tốc chiến tốc thắng. Lên núi phải qua cầu treo, khinh công dù tốt mấy cũng không bay sang được, dễ thủ khó công, chỉ sợ sẽ mất chút thời gian ở nơi nào đó.” Mấy môn phái khác cũng đều đồng ý sáng sớm ngày mai tấn công, ánh lửa chiếu vào trong đại trường, mọi người lập tức tiến hành thảo luận chi tiết cuộc tấn công, nước miếng tung bay, mỗi người phát biểu ý kiến của mình, đủ loại công pháp, chiến lược, cho đến đêm khuya mới giải tán. Thương Dịch Thiên cũng trở lại doanh trường của mình, hần phỉ phỉ quần áo, nam nhân này có dòng máu hiếu chiến chảy từ trong xương, cho dù đêm đã khuya cũng không nhìn ra chút mệt mỏi nào. Ánh nến được đốt sáng nãy lên, miệng của hắn có hơi cong lên, khóe mắt hẹp dài, ánh mắt sắc bén, hắn không phải Thương Dịch Dương, làm việc trầm ổn tiến lùi có độ, trong lòng cũng có chí hướng hào hùng vạn trượng. Diệt trừ Thất Dương Cung là tâm nguyện hắn sớm đã lập, chỉ là thực hiện trước mà thôi. Chỉ trách Thất Dương Cung không kiêng nể gì, không để ý sự hòa thuận chung sống của hai phái, khơi mào sự tình, giết hại huynh đệ ruột thịt của hắn, nếu như không báo thù thì mặt mũi của Đằng Vân Các phải vứt đi đâu? Vì vấn đề mặt mũi liêm sỉ, lần này Đằng Vân Các xuất động thế lực chủ chốt, sau khi tiêu diệt Thất Dương Cung, đến lúc phân chia thế lực cũng nhượng bộ, nhân dịp này tạo lập liên minh. Dòng máu hiếu chiến trào dâng, trong xương tủy mỗi một người tập võ đều khát vọng có một lần đại chiến oanh oanh liệt liệt, một kiếm trong tay, giơ lên khiến trời đất biến sắc, giết đối thủ mạnh giáp không còn, thế mới là chí đắc ý mãn, hăng hái sống trên đời. Diệt sạch Thất Dương Cung sẽ là một nét bút đậm màu trong cuộc đời một con người. Giờ Thìn, ở dưới núi người người xoa tay, khiêng đao cầm kiếm, lưng cung vác nỏ, ngoại trừ một số ít người tiếp tế tiếp viện hậu cần được lưu lại, mấy trăm người dốc toàn lực xuất động. Đường lên núi chủ đạo của Thất Dương Cung tương đối rộng lớn. Nhưng hai bên cũng là đại thụ rừng rậm chỉ chít, một tổ phía trước chính là sát thủ tinh anh của các phái, tinh thông việc điều tra và ám sát, nhanh chóng tấn ra hai bên đường, điều tra người ẩn nấp đánh lén. Hai tổ sau cách nhau trăm trượng, nếu gặp phải cạm bẫy hoặc mê trận ký mà tới kịp thì cứu giúp, không kịp thì lui lại. Trong rừng tĩnh lặng, sau khoảng hai ba dặm đường, bỗng nhiên có tên bắn rậm rạp mà đến, như châu chấu bay đầy trời. Có người bị thương, có người kêu thảm, nhưng người đến đây hôm nay không phải bình thường, mọi người nhanh chóng phản ứng lại, bày trận ngăn cản, như một thùng nước, kín không kẽ hở. Bên ngoài sát thủ tinh anh không ngừng xông lên, một ở trong sáng, một ở ngoài tối, những người phòng thủ trong rừng của Thất Dương Cung hoặc nấp trên đỉnh cây, hoặc ẩn trong gốc cây khô, hoặc nằm trong hầm dưới đất, chỉ cần đối thủ ở trong phạm vi có thể bắn chết sẽ lập tức chặn giết, sau lại nhanh chóng ẩn nấp, xuất quỷ nhập thần. Ngay cả cao thủ đến rất nhiều, Thất Dương Cung cũng chiếm ưu thế về địa lợi. Những người nằm trong đoàn tấn công lên núi lúc nào cũng có người ngã xuống, có người biến mất; những người phòng thủ trên núi lúc nào cũng có người bị phát hiện, tiện đà bị vây giết. Giang hồ loạn thế chính là trình diễn tiết mục tranh đoạt và phản công, xâm lược và chống xâm lược. Sát thủ ở tuyến đầu, cuộc sống của bọn họ chỉ có nhận sứ mệnh, cho dù phía trước là cái chết hay là địa ngục, bọn họ cũng chỉ có thể đi tới, không hề lưu lại đường sống, sinh mệnh mất đi có lẽ chỉ trong nháy mắt, nhưng bọn họ không có lựa chọn. Điều duy nhất có thể làm, chính là tập trung hết sức, chém giết hết sức, không phải người chết thì là ta mất mạng. Tranh đấu cho tới bây giờ đều là những nhân vật lớn bày mưu nghĩ kế, những nhân vật nhỏ bé thì lấy mạng ra bồi. Tất cả mọi người nín thở tập trung, hoặc vung đao, hoặc cầm kiếm, nếu muốn đạt được càng nhiều tài phú và địa vị, phải đặt mạng lên đầu đao. Rừng cây tĩnh lặng ẩn chứa sát khí, tên bay ám khí không ngừng đánh úp lại, âm thanh những thân thể té rớt vô cùng buồn thảm, binh khí chạm nhau phát ra tiếng keng keng chói tai, tiếng kêu thảm thiết và gầm rú giết chóc..... xen lẫn nhau, làm tâm hồn người ta sợ hãi. Mà đây cũng chỉ là mới bắt đầu thôi, quyền lợi cùng tài phú còn cần tích lũy nhiều xương cốt và máu tươi hơn nữa. Tấn công trên núi và

rừng chỉ vì cố hết sức tạo thành thương vong cho địch nhân, trọng điểm phòng thủ của Thất Dương Cung không phải ở đây, người đến lại là mấy thế lực tinh anh chủ yếu của các đại phái, đột phá chỉ là vấn đề thời gian. Cổ Bắc Viễn cũng hạ mệnh lệnh: Bảo tồn thực lực, tạo nhiều thương vong nhất có thể cho địch quân. Hoàng hôn, Cổ Bắc Viễn nhận được tin từ Thất Dương Cung, mấy đại môn phái tấn công chỗ cầu treo, đang canh giữ một đầu cầu treo, lại tiến hành thương nghị. Cổ Bắc Viễn nhíu mi, “Đằng Vân Các phái quân ám sát, ngoại trừ Thương Dịch Thiên, Thương Thần Phi, còn có hai trưởng lão, ba Đường chủ; Quy Hồn Nhất Kiếm của Trường Kiếm môn, bảy đệ tử thì đã dẫn theo năm, mặt khác còn có hai Pháp vương, Quỷ Mị Bát Sát đều đến đây. Ngoài những người trên, còn có Hoành Cơ phái, Lãnh Nguyệt sơn trang, Mi Sơn phái cùng Ân Gia Bảo, không phải cường môn thì là thiếu chủ, đại khái có đến mấy trăm người. Hiện giờ toàn bộ đang đóng quân ở chỗ cầu treo.” Trên mặt Tất Hàm vừa bước từ bên ngoài vào cũng thâm trầm ngưng trọng, “Huyền Kiếm môn thiết lập tại núi tuyết Ngọc Hành ở phương Bắc, nếu bàn về người giỏi công phu vượt gió vượt vực thì phần đông là đệ tử nội môn của Huyền Kiếm, Quỷ Mị Bát Sát khinh công trác tuyệt, tiến lui không thấy bóng, sợ sẽ là người tiên phong đánh lên núi. Khoảng cách từ cầu treo đến cung điện chính còn rất dài, Đại cung chủ không thể đặt toàn bộ phòng thủ ở chỗ cầu treo, để phòng ngừa bọn họ lên lên núi, khắp Thất Dương Cung phải phòng thủ mọi mặt. Dù vậy, cũng không phải từng nơi đều có thể phòng trụ, chọn đại một khe núi cũng có thể giấu người, nếu trộm lên vào nhân số đông trên núi chính là uy hiếp rất lớn. Rừng rậm trên núi có thể gây thương tổn cho bọn họ thế nào?” “Không tạo thành thương vong chủ yếu.” “Tốc độ của bọn họ rất nhanh, xem ra Đằng Vân Các và Huyền Kiếm môn sớm đã có âm mưu, vả lại mấy môn phái kia cũng không dễ khinh thường. Nếu đám người tới thật sự đồng tâm hiệp lực, Thất Dương Cung chắc chắn sẽ gặp nguy. Đại cung chủ có tính toán gì không?” “Đại ca nói chúng ta nhanh chóng trở về, trước tiên đến Trích Tinh Phong, ở dưới chân núi sẽ có người tiếp ứng. Mấy phái liên thủ, tất nhiên sẽ có mâu thuẫn, đối với thế công như vậy, ngoại trừ cứng đối cứng, sợ là chỉ có thể làm chúng tan rã từ bên trong.” “Đại cung chủ mưu lược hơn người, đều có tính toán. Vậy người.....” “Tình thế quá mức nguy cấp, chúng ta đi trước, trước để ta chuyển vài lời rồi sẽ lập tức khởi hành.” Tất Hàm gật đầu, tránh ra vài bước, chuẩn bị ngựa inh. Cổ Bắc Viễn tìm cấp dưới, sau khi chuyển lời xong, đi đến bên cạnh Thi Hiểu Nhiên. Thi Hiểu Nhiên lạnh run đứng trong gió lạnh cổ khô héo vàng, mặc áo choàng thật dày, con người trong suốt tĩnh lặng như mặt hồ. Thân hình Cổ Bắc Viễn thon dài như một khối ngọc, vạt áo đen tung bay, hắn đưa tay chỉnh lại mũ cho nàng, tay đặt trên vai nàng, ánh mắt lúc sáng lúc tối không ngừng, “Ta và Tất Hàm đi trước, các nàng đuổi theo sau, trước mắt dừng về Trích Tinh Phong. Ta đã phân phó người an bài chỗ ở an toàn cho nàng dưới chân núi, chờ ta tới đón nàng.” Thi Hiểu Nhiên ngẩng đầu, trong mắt có lưu luyến không rời và lo lắng sâu đậm, cổ họng như mắc phải xương cá, muốn phun một câu cũng gây đau đớn, cho dù biết rõ nơi đó là hổ lửa hắn cũng muốn dán thân vào, bảo vệ Thất Dương Cung là trách nhiệm của hắn, nàng cố hết sức nặn một nụ cười, cầm tay hắn trấn an nói: “Chàng đi đi. Phải cẩn thận, hơn nữa thương thế của chàng còn chưa khỏi hẳn, đừng cậy mạnh.” Cổ Bắc Viễn nắm lại bàn tay mềm mại của nàng, kiên định nói: “Dẹp xong trận chiến này, ta sẽ đến đón nàng.” “Được, ta chờ chàng.” Cổ Bắc Viễn chậm rãi buông thông hai tay, hai mắt lạnh như dòng suối. Thi Hiểu Nhiên cười đến mức ánh mắt long lanh, sắc mặt bình đạm như thanh cúc, “Đi sớm về sớm.” Mối hân khê nhúc nhích, cuối cùng lại không phun ra một chữ nào, xoay người đi tới một con ngựa, nâng mình nhảy lên. Con ngựa cào cào móng, Cổ Bắc Viễn uốn thân trên lưng ngựa, Tất Hàm ở phía trước đang đợi hắn, hắn nghiêng đầu cúi rũ mắt, “Ta đi rồi, nàng nhớ chăm sóc bản thân.” Thi Hiểu Nhiên vẫy tay với hắn, “Chàng đi đi, nhớ phải đến đón ta đó.” Trên mặt Cổ Bắc Viễn hiện lên nụ cười yếu ớt, nửa phần bất đắc dĩ nửa phần kiên định, xoay người vung roi ngựa, một con tuấn mã chìm vào bình nguyên hoang dã giữa trời chiều. Bụi đất nổi lên bốn phía, tươi cười trên mặt Thi Hiểu Nhiên biến mất không còn, biến thành phiền muộn. Nàng cảm thấy mình lúc này chỉ là một cô gái tiền người yêu ra chiến trường, tất cả lưu luyến và bất an chỉ có thể đặt dưới đáy lòng, còn phải mạnh mẽ vui cười làm cho hắn an tâm. Con ngựa càng chạy càng xa, thân ảnh Cổ Bắc Viễn càng lúc càng mờ nhạt, hóa thành một ngọn gió đầy cát bụi thổi đập vào khiến hai mắt phát đau. Chiến tranh chung quy là tàn khốc, sau lưng quyền lực và giết chóc, có bao nhiêu cô gái đang chờ đợi giống như nàng? Ngoại trừ việc cầu nguyện, một con người bình thường như nàng còn có thể làm gì? Chỉ mong người mình yêu có thể bình an trở về, chỉ mong thế sự an ổn, không còn giết chóc.

43. Chương 43: Tình Thế Nguy Cấp

Thương Dịch Thiên xoa xoa thái dương, hắn vừa mới thoát ra khỏi cái nghị sự đầy tranh cãi kia. Trước mắt mấy phái đang đóng quân ở phụ cận cầu treo, tuy nói Thất Dương Cung bị vây, nhưng dù sao mấy phái cũng khó có thể tấn công qua được, cầu treo là nơi hiểm yếu, phòng thủ kiên cố, một khi có người xuất hiện, lập tức vạn tên bắn ra, chớp mắt có thể bắn người ta thành cái tổ ong, là vị trí hiểm yếu của Thất Dương Cung, cũng là nơi phòng thủ vô cùng nghiêm mật. Nếu mấy phái đồng tâm hiệp lực, điều động toàn bộ những người chuyên leo vách đá của môn các phái, lên vào Thất Dương Cung, nhiễu loạn trận thế, chưa hẳn là không thể nắm chắc. Có điều, nhân thủ Đằng Vân Các giỏi về leo trèo trên vách đá dựng đứng này không nhiều lắm, nhưng Huyền Kiếm môn lại hơn ở phương diện này. Nhưng Quy Hồn Nhất Kiếm giương lông mi, thái độ xảo trá thừa nước đục thả câu thực tại của hắn làm cho người ta giận giữ. Hắn phong khinh vân đạm nói: “Huyền Kiếm môn nhân thủ cũng không nhiều, một hảo thủ phải mất bao nhiêu năm mới có thể bồi dưỡng thành tài, Thương thiếu chủ cũng biết, người đi tiên phong trên cơ bản chỉ có đường chết, trận chiến này có đắc thắng hay không còn chưa biết. Huyền Kiếm môn đã hy sinh rất nhiều người, kêu tại hạ làm sao trở về ăn nói với môn chủ đây?” Lời này của hắn khiến Thương Dịch Thiên cảm tức, ai chẳng biết hữu hộ pháp ở Huyền Kiếm môn hết sức quan trọng, xem như một nửa môn chủ. Lần này liên thủ với Đằng Vân Các đã coi là nhượng bộ rất lớn, hứa hẹn sau khi hủy diệt Thất Dương Cung, bốn thành thuộc sở hữu Thất Dương Cung đều thuộc về Huyền Kiếm môn, Đằng Vân Các có thể lấy được nhiều nhất là hai thành, tiếc rằng Huyền Kiếm môn còn chưa thỏa mãn, thật sự là lòng tham vô đáy mà! Từ xưa đến nay công danh đạt được đều ở trên bạch cốt, nếu muốn diệt Thất Dương Cung, Đằng Vân Các cũng sẽ trả giá rất lớn, loại trả giá đắt như thế mà lợi ích thu hoạch được chưa chắc đã bù lại được tổn thất sinh ra, thực tại hắn phải thương thảo cho bằng được. Hắn chưa lấy được Các chủ vị, lúc này nhượng bộ sau này chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười? Nhân tâm bất tề (lòng người không thống nhất), chính là tối kỵ trong một liên minh. Thất Dương Cung bị vây, dường như không hề có nửa phần khẩn trương, hắn trên núi này còn có một mật đạo khác, một đại phái tu cung kiến cơ (môn phái lớn, có nền tảng vững chắc) tuyệt đối sẽ không để chính mình rơi vào hoàn cảnh bị bao vây tứ phía. Thất Dương Sơn lớn như vậy, muốn tìm được mật đạo này chỉ sợ là không dễ. May mà các phái đều có thể xuống núi tìm tiếp viện, hiện nay vây khốn đại bộ phận thế lực Thất Dương Cung, chậm rãi thương nghị lẫn nữa, Huyền Kiếm môn ngàn dặm xa xôi mà đến, hắn không tin Quy Hồn Nhất Kiếm có thể kéo dài lâu. Trong lòng có chút phiền muộn, Thương Dịch Thiên mang kiếm, muốn vào trong rừng phát tiết một phen. Cũng không nghĩ có một người vội vàng đi đến, hành lễ, muốn nói lại thôi. Thương Dịch Thiên mắt liếc ngang hắn một cái, trong mắt mang thêm một phần khinh miệt, khẩu khí cũng không tốt lành, “Chuyện gì?” Lạc Khôn thấy sắc mặt hắn không tốt, thập phần khó xử, kiên trì nói: “Bẩm thiếu chủ, thương thế Tam công tử chuyển biến xấu, hiện nay sốt cao không lui, hiện giờ đến xin chỉ thị thiếu chủ, có không?” “Nói thì hay lắm!” Thương Dịch Thiên hỏa khí tăng lên, mắng một tiếng. Hắn tất nhiên là biết Tam đệ này võ nghệ không tốt, cũng không thể tưởng tượng được hắn lại làm cho Đằng Vân Các mất mặt. Ngày ấy chúng môn phái đang công sơn, Thương Thần Phi hắn vừa không xung phong, lại phải có Lạc Khôn ở bên cạnh che chở, thế nhưng vẫn không né tránh được cơ quan ám khí, bị cọc gỗ bay tới đâm vào ngực một phát, sát thủ Thất Dương Cung thuận thế tiến tới, đánh thêm hai chưởng, tức thì đánh hắn nội thương. Nếu không phải thiếu chủ thay hắn chống đỡ, lúc này nói không chừng hắn đã sớm hồn phách quy thiên. Nếu chết thì chết cho sạch sẽ, nửa sống nửa chết thật mất mặt xấu hổ. Chúng môn phái mặc dù ngoài mặt không nói, nhưng trong mắt viết rõ chữ khinh miệt. Đằng Vân Các đại phái khí phách to lớn, đường đường là Tam công tử, còn phải nhờ đến người của Mi Sơn phái tới cứu, sau này truyền ra khắp toàn bộ võ lâm há chẳng phải sẽ khiến người ta cười đến rụng răng hay sao? Tên này ngoại trừ ngày thường tỏ vẻ phong lưu, chẳng có một chút hữu dụng. Thương Dịch Thiên khinh bỉ, mang theo tức giận: “Hắn sắp chết sao?” Lạc Khôn bộ dạng phục tùng cúi đầu, cẩn thận lựa lời: “Đại phu nói là bị nội thương, phải mau chóng trị liệu.” “Trị cái gì mà trị? Trị xong cũng chỉ có nước bê mặt, thành sự không được bại sự có thừa.” “Nhưng Tam công tử dù sao thân cũng là đệ đệ của thiếu chủ, còn có nhiều môn phái như vậy, lúc này.....” “Lúc bị mất mặt sao hắn lại không nghĩ tới còn có các môn phái khác? Lại còn muốn người của Mi Sơn phái cứu giúp, hắn có tư cách gì làm người của Đằng Vân Các?” đầu Thương Dịch Thiên bốc lửa, hắn không thể xé xác Thương Thần Phi thành từng mảnh. Về mặt Lạc Khôn khó xử, mây đen trải rộng, muốn nói lại thôi. Xa xa có người của các môn phái khác, nghe tiếng hân rống giận kìm nén không nhin được ngó nhìn lại tò mò, Thương Dịch Thiên cuối cùng không nhin được nữa, “Quên đi, người nhanh đưa hắn trở về, về sau cũng đừng có mà lãng vãng trước mặt ta.” Nói xong cầm giận mà đi, không thể để người ngoài chê cười đại ca hắn đây không quan tâm

huynh đệ của chính mình, phải nhẫn nại, món nợ này vẫn nên đợi sau khi xong xuôi mọi chuyện quay về Các, đóng cửa lại mà tính sổ. Tảng đá Lạc Khôn trong lòng rơi xuống đất, bước nhanh đến trưởng Thương Thần Phi, hành lễ với nam tử tuấn tú sắc mặt tái nhợt đang ở trên giường, “Thiếu chủ đã đồng ý.” Khóe môi nam tử hơi vênh lên một đường cong, ánh mắt nhìn chăm chăm đỉnh trưởng, giống như muốn xuyên qua lớp màn bố thật dày nhìn đến bầu trời cao xa kia, có chút suy yếu chậm rãi nói: “Vậy thì lập tức xuất phát đi, đại ca không bao giờ muốn đến gặp ta nữa.” Lạc Khôn nhanh chóng chuẩn bị, kêu vài tên thị vệ, còn dẫn theo một đại phu tùy hành, xe ngựa vội vàng, tận lực kín khẻ, từ Thất Dương Sơn xuống núi. Sau khi rời xa đại đội, xe ngựa tăng nhanh tốc độ, tuấn mã bốn vó như đạp tuyết, sau xe một mảnh bụi đất bay lên. Thương Thần Phi tuy rằng đi rất kín khẻ, trên đường xuống núi người của Thất Dương Cung có vẻ đã bị quét sạch, kì thực không phải vậy, tin tức hắt rời đi nhanh chóng truyền tới tai người của Cổ Bắc Viên. Cổ Bắc Viên ngày ấy một nắng hai sương gấp rút trở về, liền hội hợp cùng Lệ Phàm dưới chân núi, dựa theo ý tứ Cổ Nam Viên mà tạm thời án binh bất động. Bộ hạ đến xin chỉ thị có nên diệt trừ Thương Thần Phi hay không, Lệ Phàm cũng chỉ khoát tay áo, thần sắc buông lỏng vài phần, “Hắn quả nhiên quay về Đằng Vân Các.” “Thương Thần Phi cũng không phải người phụ trách Đằng Vân Các, hắn có đi hay không thì có quan hệ gì?” Cổ Bắc Viên hỏi. “Nhị cung chủ đã quên, lúc trước là ai dẫn ngài đi Hồng Ly Biệt trang cứu Thi cô nương ? Tuy nói Thi cô nương bị bắt là thật, nhưng việc Thương Dịch Dương bị giết trực tiếp làm cho Đằng Vân Các cùng Thất Dương Cung sống mái với nhau, nghĩ đến đây, chẳng qua là Thương Thần Phi mượn đao giết người mà thôi.” Tất Hàm ở bên cạnh bổ sung, “Mấy năm nay thuộc hạ thăm dò tin tức, Tam công tử này lén lút, có một chút mờ ám, nhưng quá mức ẩn nấp, đến bây giờ chúng ta cũng không thể rõ thật hư, sợ là Thương Dịch Thiên cũng không phát hiện có gì không ổn.” “Đại ca có chỉ thị gì hay không?” Lệ Phàm trả lời: “Đại cung chủ biết Thương Thần Phi bị thương, nói nếu hắn đi trước, cứ việc để hắn đi, chỉ cần bất cứ khi nào bên kia có tin tức liền truyền đến là được.” Chốc sau, lại bổ sung: “Mấy phái liên thủ, nếu họ đồng tâm hiệp lực, Thất Dương Cung chỉ có thể liều mạng. Tốt nhất là chúng ta có thể chia rẽ các phái liên hợp, chỉ cần một trong hai phái Đằng Vân Các hoặc Huyền Kiếm môn rời khỏi, phần còn lại căn bản không làm gì được Thất Dương Cung.” Cổ Bắc Viên sáng tỏ, “Đại ca luôn luôn nhìn xa trông rộng, song trước mắt, Thất Dương Cung vẫn đang gặp nguy hiểm. Người ở lại trên núi đều là cao thủ, bất kì lúc nào cũng phải đề phòng bọn họ tiến công, nhất là ban đêm, rất có khả năng họ sẽ phái người chuyên leo núi, lên vào Thất Dương cung quấy rầy trộm trộm. Mấy ngày gần đây, buổi tối nhất định phải tăng cường canh phòng.” “Thật là một trận đánh ác liệt.” Tất Hàm cũng thở dài, “Đã qua nhiều ngày, nhất định phải chống đỡ được.” Mọi người không hề quan tâm hướng đi của Thương Thần Phi, tiếp tục nghiên cứu phòng thủ Thất Dương Cung. Nhiều ngày qua, thời tiết rất đẹp, lại thêm mười ngày, đêm đến ánh trăng sáng ngời, cũng tiện trông về phía xa vào ban đêm, phòng vệ có người lên núi tập kích bất ngờ. Hai bên giằng co, loại cục diện này lúc nào cũng có thể bị phá vỡ, các phái đều từ ngàn dặm xa xôi mà đến, sẽ không kéo dài thêm nhiều thời gian. Chiếc lồng Thất Dương Sơn cứng cáp xanh um ngưng trọng, giết chóc như cơn hồng thủy ngày càng dâng cao, có thể đập tan con đê vững chắc bất kì lúc nào. Mà ở phía tây Thất Dương Sơn, một đội ngũ khoảng bảy tám người đang hướng về phía đông mà đi, tốc độ xe ngựa không chậm, hộ vệ trang phục không giống người trong võ lâm, có vẻ giống thị tì võ phò của nhà giàu sang phú quý nhiều hơn. Người ngồi trong xe ngựa chính là Thi Hiểu Nhiên đang thấp thỏm không yên, Cổ Bắc Viên đi rồi, tim nàng như bị mất đi một mảnh lớn, cả ngày cả ngày đều bất an. Thủ lĩnh đội ngũ là một đại thúc gần bốn mươi tuổi trầm ổn, Thi Hiểu Nhiên chưa được một canh giờ lại cứ hỏi hắt, Thất Dương Cung có tin tức gì truyền đến không. Hộ vệ đại thúc luôn cười an ủi nàng không cần lo lắng, Thất Dương Cung có hai vị cung chủ, tuyệt đối có thể quét đám ô hợp này về nhà. Nhưng mà tươi cười cũng không che giấu được sầu lo trên mặt đại thúc. Thi Hiểu Nhiên ở trong xe vừa phiền chán vừa sầu lo, nhìn thương tùng thúy bách, cao thấp đan xen, không tìm được mà nhớ đến Cổ Bắc Viên, các môn phái hợp công, không biết vận mệnh Thất Dương Cung sẽ ra sao. Nàng muốn về Trích Tinh Phong, cùng người mình yêu sinh tử có nhau, không rời xa, không vứt bỏ nhau, ở thời điểm nguy nan nhất đứng bên cạnh hắn, có thể khi bình tĩnh trở lại sẽ đánh mất ý niệm này trong đầu. Cuộc sống không như tiểu thuyết ngôn tình lãng mạn, hạnh phúc cũng không phải là oanh oanh liệt liệt chết đi, mà là cùng nhau tồn tại. Nàng một không có võ công, hai không hiểu mưu lược, nàng liền cùng những người này tới cứu viện, nếu không, không thể giúp việc gì, còn mang theo nhân thủ vốn đang thiếu thốn để chiếu cố nàng, đây không phải là thêm phiền phức sao? Núi lạnh sông hẹp, cây cối sần sật rung động, mờ mờ có điều không ổn. Thống lĩnh đại thúc thân kinh bách chiến (kinh nghiệm lâu năm), lập tức hạ lệnh đội ngũ xóc lại tinh thần, mọi lúc đề phòng. Vừa mới dứt lời, chỉ thấy trong rừng cây mười mấy người từ trên trời giáng xuống, tay cầm đại đao, sát khí soàn soạt lập tức tràn đầy rừng cây. Người của Thất Dương Cung giờ đao rút kiếm, hai mươi

mấy người xông vào chém giết. Đây là hỏa nhân do Thương Dịch Thiên điều động đến, sau khi bị cắt đứt tin tức với Giang Đông lục kiếm, hẳn liền dự đoán được Cổ Bắc Viễn có khả năng không chết, rút một ít người mai phục ở bên ngoài. Nếu gặp được Cổ Bắc Viễn thì mau chóng truyền tin tức về. Nếu chỉ gặp được nữ nhân kia, bắt trước nói sau. Khi giao chiến, đầu tiên phải dập tắt khí thế của đối phương, nếu đặt nữ nhân này ở vách núi đen, không biết Thất Dương Cung còn có thể bắn ả ta thành tổ ong vò vẽ hay không? Không phải lần đầu tiên trải qua việc này, Thi Hiểu Nhiên trấn định hơn rất nhiều, chèn một cây chủy thủ nhỏ vào giữa hai chân, cầm trên tay đoản đao dài một thước, hé cửa sổ trên xe quan sát tình huống. Người tới không ít, phục sức Đẳng Vân Các, thể công mạnh, chiêu thức ngoan độc, Thi Hiểu Nhiên vừa thấy liền cảm thấy tình hình không ổn. Nàng cân nhắc xem nên trốn ở trong xe, hay là chạy trốn, thành linh cửa xe bị đá văng, màu sắc y phục nhìn một chút liền biết không phải người một nhà, gương mặt không thấy rõ, Thi Hiểu Nhiên tay cầm đoản đao một phen chém tới. “Phập”, tiếng đao đâm vào thân thể, đoản đao chém vào bả vai người tới. Người tới rõ ràng kinh ngạc, nhưng người tập võ phản ứng quá nhanh, còn chưa chờ Thi Hiểu Nhiên thu đao, lập tức đánh một chưởng, ngay giữa gáy nàng. Đao “Loảng xoảng” rơi ở trên xe, hai mắt tối sầm, Thi Hiểu Nhiên ngã xuống mặt đất, cái trán đập lên cạnh ghế trên xe.

44. Chương 44: Tái Kiến

Đầu rất đau, cảnh vật bốn phía hiện lên như thước phim điện ảnh, mơ hồ, hơn nữa còn lộn ngược, tiếng gió vù vù xẹt qua bên tai. Qua một lúc, ý thức Thi Hiểu Nhiên mới thanh tỉnh đôi chút, phát hiện bản thân đang bị người ta khiêng trên vai, một người vác nàng phi nhanh, phía sau còn có hai tùy tùng canh giữ, trông y phục của bọn họ thì có lẽ là người của đội ngũ tập kích lúc trước. Đầu bị chúi xuống dưới, máu chảy ngược, trời đất quay cuồng, vừa chạy nhanh vừa xóc nảy, Thi Hiểu Nhiên cảm thấy rất khó chịu, một cổ nước chua từ dạ dày muốn nôn ra ngoài. Đẳng Vân Các muốn giết sạch người của Thất Dương Cung, nàng đương nhiên khó giữ mạng sống, chắc có lẽ lại là một phen làm nhục trên chiến trường, ý đồ làm suy yếu khí thế đối thủ. Đang trong lúc nàng bị lắc diên lắc đảo, như lọt vào trong sương mù, thì đột nhiên tiếng gió xé vù vù truyền đến, ngay sau đó nhất thanh muện hưởng, người khiêng nàng dưới chân đột nhiên dừng cước bộ, sau đó nàng bị té văng ra ngoài, thiếu chút nữa mặt nàng đã hướng xuống đất. Không biết rõ tình huống đang gặp phải, nàng lắc đầu, khởi động thân mình, phát hiện hai người vừa bắt nàng ban nãy đã phơi thây trên mặt đất, trên lưng còn cắm hai tên vũ. Chỉ còn một người trong mắt ngập tràn sợ hãi, tay gắt gao nắm chặt bả đao, hết sức chăm chú. Cách đó không xa có mấy người, còn chưa thấy rõ bộ mặt, lưỡng đạo kiếm quang như hồng thủy ập tới, người nọ chưa phát ra được một chữ, liền bị một kiếm cắt qua yết hầu, ngã sập xuống đất, trên mặt lộ vẻ không thể tin. Thi Hiểu Nhiên nhìn người tương cứu, cũng không thể tin. Một đôi tay đưa tới trước mặt Thi Hiểu Nhiên, thanh âm ảm áp: “Hiểu Nhiên, không có việc gì chứ?” Đầu rất đau, thái dương hình như bị va đập, có chất lỏng dính dính chảy ra. Thi Hiểu Nhiên không đưa tay lau đi, chống người đứng dậy, có chút mất tự nhiên nói: “Không có việc gì.” Như cũ vẫn là bạch y cẩm tú, nhưng trong mắt nàng lại trở nên xa xôi lạ lẫm, nàng có chút mất tự nhiên: “Thương đại ca, đã lâu không gặp.” Nàng không biết Thương Thần Phi vì sao lại giết người của Đẳng Vân Các tới bắt nàng, chẳng lẽ đơn thuần chỉ vì muốn giải cứu nàng. Nếu là trước kia, nàng tất nhiên sẽ tin, nhưng sau khi nàng được giải độc, Tắt Hàm từng cảnh báo nàng không được nghĩ đến Thương Thần Phi, nàng bị Thương Dịch Dương bắt đi, xác định là có Tam công tử đây trợ giúp. Sau khi bị Thương Dịch Dương mang đi trải qua bao nhiêu khủng bố, nàng thiếu chút nữa tiêu đời, bị loại tra tấn đau đớn như địa ngục sống không bằng chết, hiện tại mỗi khi hồi tưởng lại nàng còn cảm thấy sợ hãi. Tuy rằng chỉ là lời nói một phía từ Tắt Hàm, song ít nhiều cũng khiến nàng sinh cố kỵ. Trên mặt Thương Thần Phi hiện lên một tia buồn bã, thu hồi tay, nhìn cái trán nàng, “Nàng bị thương.” Thi Hiểu Nhiên lấy tay quạt lên trán một cái, quả thực không hề ít máu, nàng nhẹ nhàng lắc đầu, “Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ.” Thương Thần Phi nhìn máu tươi này, trên mặt nổi lên ưu sắc, “Nàng vẫn nên băng bó một chút, trên xe của ta có được, ngay cách đây không xa, chúng ta đi qua đó đi.” Lần trước sau khi từ biệt, Thi Hiểu Nhiên đã trải qua rất nhiều, chuyện ở Hồng Ly biệt trang nghĩ lại mà kinh, nàng không biết Thương Thần Phi sắm vai nhân vật nào trong đó, lời Tắt Hàm nói nàng tin, song cũng không thể hoàn toàn tin tưởng, những ngày ở Ngô châu dù sao hẳn cũng thật thà an ổn, nàng không muốn lấy lòng tiểu nhân so đo cái người với vẻ ngoài ôn hòa lương thiện

này. Nhưng trước mắt hai phái dù sao cũng là thế lực đối địch, Thi Hiểu Nhiên không biết hẳn đang có rắp tâm gì, cần môi không nói một lời, chân cũng không dịch bước. Thương Thần Phi tựa như nhìn ra sầu lo của nàng, nhợt nhạt cười: “Nếu ta muốn hại nàng, nàng có trốn cũng không thoát, đúng không? Đi thôi.” Thi Hiểu Nhiên cảm thấy chính mình cũng không phải lỗ tưng già mồm, liền vén váy đi theo sau hắn, vết máu trên tay lau trên y phục, giống như vết son sáng chói. Xa xa ngừng một chiếc xe ngựa, còn có một vài thị vệ, Thi Hiểu Nhiên đi theo hắn lên xe. Để nàng ngồi xuống, Thương Thần Phi mở ngăn kéo nhỏ trên xe, lấy ra một hòm thuốc bé, hòa nhã nói: “Mùa đông vết thương chậm lành, tuy rằng không phải vết thương lớn gì, nhưng trước tiên cũng phải băng bó một chút.” Thi Hiểu Nhiên có chút mất tự nhiên, cự tuyệt hay không cự tuyệt, nàng ngồi cứng ngắc một chỗ có chút không biết phải làm sao. Trước kia bạch y nam tử này giống như bằng hữu, thậm chí là thân nhân, nhưng mà, hiện tại..... Thương Thần Phi cầm một cái khăn tay, trước lau máu chảy, tiếp theo thoa được cho nàng. Vết thương chạm phải được, lập tức truyền đến một trận đau đớn, Thi Hiểu Nhiên bất thành linh hít vào một ngụm khí. “Có hơi đau. Nhưng được này công hiệu tốt lắm, rất nhanh có thể khỏi hẳn.” Thương Thần Phi lấy mảnh vải, một vòng lại một vòng băng bó. Thi Hiểu Nhiên chỉ thấy ngón tay hắn thấp thoáng ở trước mắt mình, vẫn xinh đẹp và thon dài như ngày trước, trơn bóng chạm vào làn da nàng mang đến cảm giác thật quái lạ, lại không thể cự tuyệt, trốn tránh, khiến nàng sinh ra cảm giác như đang ngồi trên bàn chông. Sau một lúc lâu, cuối cùng hắn cũng xử lý xong vết thương trên trán, Thi Hiểu Nhiên vội vàng cảm tạ: “Cám ơn huynh, Thương đại ca.” Tuy là nói lời cảm tạ nhưng ánh mắt của nàng đã có chút trốn tránh. Thương Thần Phi cất hòm thuốc, cúi đầu thở dài: “Không nghĩ tới hiện tại nàng với ta lại xa lạ như thế.” “Chuyện đó... Thương đại ca, huynh dù sao cũng là người của Đằng Vân Các, hiện tại hai phái đang sống chết với nhau.” Thi Hiểu Nhiên không tiếp tục nói nữa, chuyện ở Hồng Ly biệt trang như cây kim châm vào đáy lòng nàng. “Nàng sợ ta bắt nàng để uy hiếp hắn?” Thương Thần Phi ngồi xuống đối diện nàng. Là rất sợ, Thi Hiểu Nhiên không trả lời. “Ta nếu muốn bắt nàng uy hiếp hắn thì tội gì lại đi giết người của mình.” trên mặt Thương Thần Phi hiện ra tươi cười mờ ảo như mây mù, “Mấy phái liên thủ, uy hay không uy hiếp thì có gì là khác biệt. Thất Dương Cung nếu thật sự khó thoát khỏi một kiếp, Cổ Bắc Viễn không thể chú ý tới nàng, nam nhân sẽ không vì một nữ nhân mà để đại cục rối loạn. Giang sơn với mỹ nhân, dù sao giang sơn cũng luôn đứng trước, tiếp theo mới bàn đến mỹ nhân.” “Huynh không lấy ta uy hiếp y là được rồi. Tuy rằng ta không giúp được gì, nhưng cũng không muốn cản trở.” Thi Hiểu Nhiên nhỏ giọng nói. “Mới đó bao nhiêu thời gian, không nghĩ tới nàng cùng hắn đã là kiêu diệp tình thâm. Khi đó, nàng còn không nguyện đi cùng hắn.” trong thanh âm của hắn đượm chút buồn bã. Sắc mặt Thi Hiểu Nhiên thản nhiên, “Sau đó chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện, y vẫn luôn chiếu cố ta.” Trầm mặc không nói gì, sau một lúc lâu, nàng hỏi: “Huynh muốn dẫn ta đi đâu?” “Ta bị thương, nên về Đằng Vân Các trước, không ai giúp đỡ nàng, ta đưa nàng đến nơi an toàn, Thất Dương Sơn hiện tại không yên ổn.” Nhìn sắc mặt hắn có vẻ kém hơn trước, ra là bị thương, Thi Hiểu Nhiên lại nói lời quan tâm, “Thương đại ca, không cần lo lắng, ta ở lại phụ cận Thất Dương Sơn là được rồi.” “Nếu nàng bị bắt lần nữa, chưa chắc đã có người tới cứu. Nàng đã gọi ta một tiếng đại ca, ta cũng không nhẫn tâm để nàng lọt vào bất trắc.” “Thương đại ca, huynh đưa ta đến Thất Dương Sơn đi. Cho dù nơi đó có lẽ không an toàn, ta cũng muốn ở lại đó.” Tình hình Thất Dương Cung lần này quả thật rất tệ, nếu thật bị công phá, Cổ Bắc Viễn nhất định sống chết cũng sẽ thủ vững, nếu là thế, chẳng phải nàng sẽ không còn được gặp lại hắn? Nàng muốn cùng hắn đứng chung một chỗ, sinh tử đều ở cùng nhau. “Nàng không cần lo lắng như vậy, hắn sẽ không có việc gì. Nếu có người đến đón, ta sẽ đưa nàng trở về, còn nếu không, nàng phải nghe theo ta an bài.” Thi Hiểu Nhiên không rõ, Thương Thần Phi cũng không có ý tứ muốn giải thích nữa. Tốc độ xe ngựa rất nhanh, bánh xe lăn qua cỏ dại um tùm trên mặt đường, phát ra tiếng “Bang bang”. Trong xe ngựa hai người lẳng lặng ngồi, không khí có chút nặng nề. Đã không thể quay lại những ngày hòa thuận như trước, lần này gặp lại hai người như cách lớp sương khói mờ mịt, không thấy rõ nhau, song nói không rõ cũng là nói quá. Thương Thần Phi chọn một chủ đề thoải mái để nói, “Tổng huynh đầu xuân sau sẽ cùng Trần cô nương thành thân, hôn kỳ định vào đầu tháng hai, cử hành ở Ngô châu, chỉ mời bằng hữu quen biết.” “Sắp thành hôn, thật tốt quá” Thi Hiểu Nhiên thản nhiên cười, nếu Thất Dương Cung có thể vượt qua nguy cơ lần này, nàng cũng rất muốn dự. “Lần trước gặp Trần cô nương, nàng còn oán giận nói ta không chịu liên lạc với nàng, nhắc ta phải mời nàng tham gia hôn lễ. Nàng cũng biết Trần cô nương dù sao cũng từng từ Trần Sơn phái gả ra, Tổng gia đại môn đại hộ, cảm thấy mặt mặt, chỉ có thể âm thầm tổ chức.” “Hai người có thể ở cùng nhau là tốt rồi, cho dù có thể gặp trở ngại khác, hai người có thể cùng nhau đối mặt.” thanh âm của nàng thủy chung vẫn thản nhiên, say đắm. Trong xe không khí áp lực, Thương Thần Phi xa xa nhìn nàng, màu sắc thâm trầm như mực, “Hiểu Nhiên, nàng không phải là có việc muốn hỏi hay sao?” Thi Hiểu Nhiên không biết hẳn muốn chỉ

cái gì, nhỏ giọng: “Không có.” “Gặp lại, không nghĩ chúng ta đã muộn xa sơn cách thủy.” Thương Thần Phi nhẹ nhàng cười, cười đến thực xa xôi, như cách mấy ngọn núi, “Ta đã sớm dự đoán được sẽ có cục diện ngày hôm nay, lúc trước nàng bị Thương Dịch Dương bắt đi, ta có trách nhiệm. Chỉ là không dự đoán được hần sẽ đối với nàng như vậy.” Thi Hiểu Nhiên trong lòng đau xót, thấp giọng nói: “Ta biết huynh không thể chống lại hần.” “Nàng kỳ thật đã nghĩ đến rồi, không phải sao?” Thương Thần Phi mặt mày mang theo mấy phần mất mát, nguyệt sắc phong thanh, lại như đang nhẹ nhàng cười tự giễu, “Bằng tiểu não của nàng khẳng định không thể nghĩ ra được, nhất định là có người khác đề điểm nàng.” “Hiểu Nhiên, vì sao nàng lại là người duy nhất có thể tới gần Cố Bắc Viễn? Nếu không phải, ta sẽ không có ý tưởng khác. Chỉ biết xem nàng là bằng hữu của Tổng huynh, bằng hữu của ta, nếu như vậy, khả năng hôm nay sẽ khác, có lẽ những ngày ở Tụ Vị Lâu còn có thể tiếp tục.” Mặt Thi Hiểu Nhiên đầy ảm đạm, “Huynh tốt với ta như vậy, chẳng phải cũng đều có mục đích sao?” “Ngay từ đầu ta chỉ biết nàng đối với Cố Bắc Viễn rất quan trọng, có một số việc xác thực ta có mang mục đích. Nhưng sau đó những ngày chúng ta ở cùng nhau, quả thật rất thoải mái thích ý, ta đối tốt với nàng, cũng xuất phát từ nội tâm. Con người nàng rất đơn giản, ngay thẳng, hi vọng ái ố đều hiện hết lên trên mặt, thật tình đối đãi với người bên cạnh, nếu còn có lựa chọn khác, ta hy vọng những ngày trước có thể tiếp diễn. Nhưng mà, cơ hội rất tốt đặt ngay trước mắt, ta làm sao có thể không can? Nếu không thể lật đổ bọn họ, cả đời này ta sẽ bị người ta dẫm nát dưới chân. Ngay cả vận mệnh của bản thân mình còn không nắm giữ được, nói chuyện khác còn có ý nghĩa gì!” Vẫn khuôn mặt như quan ngọc, mi nhân như họa, nhưng trong mắt rốt cuộc đã không nhìn ra sự ảm áp trong suốt từng có. Đúng theo lời hần nói, giang sơn mỹ nhân, trước có giang sơn, mới có thể cân nhắc đến mọi thứ, trước mắt hết thấy đều phải miễn cưỡng nhượng bộ, con người cũng có ý chí, có lẽ việc hần làm không hề sai, chẳng qua nàng chỉ là một quân cờ để lợi dụng, trong lòng nàng khổ sở, qua thật lâu, mới nói: “Huynh còn tính làm gì với ta?” “Nàng hiện tại đối với ta đã vô dụng, hơn nữa ta không tính đắc tội Thất Dương Cung, ta muốn gấp rút quay về Đằng Vân Các, hy vọng trên đường có người đến tìm nàng. Nàng không oán ta chứ?” “Có cái gì phải oán? Huynh chẳng qua chỉ lựa chọn thứ quan trọng hơn đối với huynh mà thôi.” Tín nhiệm rồi sẽ tan thành tro bụi, không làm được bằng hữu, ít nhất đã từng có kỷ niệm. Một mảnh lặng im, muốn lập nên công lao sự nghiệp nhất định phải hy sinh vài thứ, không tài nào trọn vẹn hết tất cả, Thương Thần Phi vén màn xe lên, xe chạy trên cánh đồng bát ngát, xa xa cây cối điêu tàn, như những cụm mây khói, lơ mờ nhấp nhô. Bóng cây không ngừng tụt về phía sau, theo đó phong cảnh mới lần lượt hiện ra. Lạc Khôn cười ngựa từ phía sau vượt lên, nói điều gì đó với hần. Thương Thần Phi nghe xong sắc mặt thay đổi, kêu người ngừng xe, không nhanh không chậm nói với Thi Hiểu Nhiên: “Xuống xe đi, có người đến tìm nàng.” Thi Hiểu Nhiên bất ngờ, trong nháy mắt hóa thành vui mừng, liền nhảy xuống xe. Bầu trời xa xa nhàn nhạt như một làn khói nhẹ, từng khóm cỏ đại tiêu điều trên bờ ruộng lung lay trong gió, không khí mang theo hơi ẩm, thổi vào làn da đem tới cảm giác lạnh lạnh. Hai người tựa vào bên xe, nhìn đường chân trời xa xôi kia. Nơi đó vẫn là một mảnh hoang vu, ánh mắt Thi Hiểu Nhiên nhìn về phía xa, rất xa, nóng bỏng chờ đợi. Thương Thần Phi thản nhiên nói: “Cố Bắc Viễn có cho nàng danh phận không?” Thi Hiểu Nhiên không nhìn hần, vẫn dõi về đường chân trời phương xa, “Chúng ta còn chưa thành thân, chờ giải quyết xong chuyện của Thất Dương Cung rồi mới bàn tới.” “Nghe nói hần tìm được được giải độc, sau khi giải độc xong không biết hần còn có thể đối đãi nàng tốt như vậy? Nàng chỉ là một nữ tử trẻ, không nương gia (nhà mẹ đẻ), không thể lực, về sau phải thông minh một chút, không phải tất cả nữ nhân đều đơn thuần giống như nàng.” “Ta sẽ chú ý.” Nàng nhỏ giọng đáp. “Nàng là một nữ tử ngay thẳng, hy vọng hần sẽ đối đãi nàng thật tốt.” thanh âm hần lãnh đạm như nước. Xa xa một người một ngựa xuất hiện, mới đầu chỉ là vết mực mờ nhạt, sau càng lúc càng rõ ràng, tuần mã màu trắng, tay áo màu đen tung bay trong gió. Nhìn tuần mã đang cấp tốc chạy tới, Thương Thần Phi nở một nụ cười nhạt, “Đi đi, ta không muốn đánh nhau với hần đâu.” “Vậy, ta đi.” Thi Hiểu Nhiên nhìn hần một cái, bạch y xuất trần, thân tư tuần dật như trúc, vẫn hệt như lần đầu tiên nhìn thấy dáng vẻ của hần, xa xôi như trong họa. Nàng vén váy, chạy nhanh tới hướng người ở phương xa, nghe được thanh âm người ở đằng sau thoảng trong gió “Đi đi, phải sống tốt!” Nàng không quay đầu lại, vạt áo tung bay như bướm, mang theo vợi vàng cùng hưng phấn. Nàng bước đi nhẹ nhõm, cách người cười ngựa xa xa kia càng lúc càng gần. Cố Bắc Viễn chậm ngựa lại, lập tức nhảy xuống, mang theo chút kích động, nhanh chóng ôm nàng vào trong ngực, “Thế nào? Có bị thương hay không?” Lại nhìn đến băng vải trên trán nàng, mày nhíu lại. “Ta không sao, chẳng nhận được tin tức liên đuối tới ư?” “Ừm, có hai người tìm được đường sống trong chỗ chết, báo tin cho ta, ta liền chạy tới.” Hần thực sự khẩn trương, thế nên khi ôm nàng hần cũng chưa bình tĩnh được, lúc ấy vừa nhận tin tức đến, hần chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, nhanh chóng giục ngựa về hướng này. “Ta được người cứu.” Hần đã thấy, người cứu nàng là Thương Thần Phi, tuy nói là cứu, nhưng trong lòng hần không hiểu sao lại dấy lên một

ngọn lửa. Người kia còn thay nàng thoa thuốc băng bó, Cố Bắc Viễn nhìn thân ảnh phương xa, trong mắt lóe ra sát ý, hần thẳng tắp nhìn chăm chăm bạch y nam tử kia, phần nộ dâng trào. Thương Thần Phi cũng nhìn hần, tuy rằng cách nhau thật xa, nhưng ánh mắt hai nam tử này lại giống như hai thanh kiếm sắc bén đối chọi, tia lửa văng ra khắp nơi. “Chàng muốn giết huynh ấy sao?” Thi Hiểu Nhiên hỏi. Cố Bắc Viễn thu hồi ánh mắt, sát khí nháy mắt biến thành hồ nước ngày xuân, tràn đầy nhu tình, “Đại ca nói hần không thể giết.” Cứ nói như thế, nhưng vẻ mặt của hần vẫn viết rõ ‘ta không cam lòng’. Hần ôm nàng lên ngựa, đặt nàng ở trong lòng mình, ở bên tai nàng nói: “Về sau không được gặp lại hần.” “vâng.” Thi Hiểu Nhiên gật đầu đáp. Hần lộ ra ý cười ung dung, “Ta rời đi nàng liền gặp chuyện không may. Hiện tại ta có hơi sợ, về sau phải mang theo nàng bên cạnh, tự mình chiếu cố vẫn yên tâm hơn.” Thi Hiểu Nhiên cười đến mặt mày cong lên, “Ta vẫn muốn ở bên cạnh chàng chờ đợi, ta sẽ tự mình chiếu cố bản thân, sẽ không gây thêm phiền toái. Vô luận có chuyện gì, chúng ta đều cùng nhau vượt qua, khi về già sẽ có rất nhiều chuyện để nhớ lại.” “Được, sẽ luôn ở bên nhau.” Hần nắm roi ngựa giương lên, “Giá!” Thương Thần Phi nhìn hai người đi xa, trên mặt như phủ một tầng sương khói, nói với Lạc Khôn “Chúng ta cũng đi thôi!”

45. Chương 45: Đại Chiến

Trăng tròn lên cao, khắp nơi sáng rọi, ánh trăng như thủy triều cuồng cuồng trên mặt đất, nán lại giữa núi rừng, sơ ảnh hoành tà, tinh tể khuếch tán, rừng cây âm u tỏa ra màu sắc u ám, thỉnh thoảng nhìn thấy bóng hình xinh đẹp dưới trăng, giống như cô gái xấu hổ khiếp sợ dùng quạt tròn che nửa khuôn mặt. Thi Hiểu Nhiên cọt cọt lui khắp nơi trong lòng hần, khoe miệng ẩn chút ý cười. Cố Bắc Viễn cởi áo khoác bao lấy người nàng, ôm thắt lưng nàng, giảm tốc độ của ngựa, rẽ trái quẹo phải. Ánh trăng chiếu vào đôi tình nhân, chỉ có điều, đây không phải là thời khắc lãng mạn. Đầu đội mũ trụ, núi đá rừng cây biến hóa liên tục, Thi Hiểu Nhiên hoàn toàn không có cách nào phân biệt được phương hướng. Không biết qua bao lâu, nàng mới được đưa đến cứ điểm ẩn nấp dưới núi. Cố Bắc Viễn ôm nàng xuống ngựa vào một sơn động, gọi người đến thu xếp cho nàng, lời nói ẩn chứa sự xin lỗi: “Thế cục của Thất Dương Cung đang nguy cấp, ta còn rất nhiều chuyện phải làm nên bây giờ không thể chăm sóc cho nàng, nàng phải tự chú ý nhiều hơn.” Thi Hiểu Nhiên gật đầu đáp ứng, “Chàng hãy đi làm việc của chàng đi, để ta ở đây là được rồi.” “Nếu có thiếu cái gì thì bảo người đem đến, ở dưới núi không thể so với trên núi được.” “Ta không thêm đề ý đến chuyện đó, nhưng chàng phải cẩn thận hơn mới được, thương thế lần trước vẫn chưa khỏi hẳn đâu.” Cố Bắc Viễn không nói thêm nữa, cho nàng một ánh mắt thật có lỗi rồi vội vàng rời đi. Gần đây ban đêm thường xuyên có người xâm nhập lên núi, khó lòng phòng bị, núi Trích Tinh Phong hùng tráng cao lớn, không phải chỗ nào cũng có người phòng thủ. Tuy rằng trên núi Cố Nam Viễn phòng thủ nghiêm mật, nhưng không thể cam đoan không có ai vụng trộm lên vào, ẩn nấp ở nơi nào đó chậm rãi đợi thời cơ. Vì vậy Cố Nam Viễn mới để cho bọn họ ở dưới núi phòng thủ, Cố Bắc Viễn, Tất Hàm, Lệ Phàm đều tự dẫn theo người, bọn họ rất tinh tường địa hình của Thất Dương Sơn, biết nơi nào là nơi địch nhân dễ lựa chọn. Ban đêm mấy đội nhân mã đi chung quanh xem xét, thường thường gặp phải người của các môn phái khác, không tránh được một trận chém giết. Huyền Kiếm môn không hề thiếu cao thủ được tôi luyện ở nơi vách núi hiểm trở, công phu bám vách treo núi, dáng người linh hoạt hơn khi, lựa chọn địa điểm cũng xuất hồ ý liệu (một cách bất ngờ), hơn nữa những người khác che giấu giúp đỡ nên thường có người biến mất ở vách núi, không biết là có thể lên vào trong Thất Dương Cung hay không. Cố Bắc Viễn cả đêm bận rộn, đến khi sắc trời sáng rõ mới mang theo một đám người phơi đầy sương đêm trở về, sắc mặt cứ qua một ngày lại càng âm trầm hơn, ban ngày chỉ ngủ có vài canh giờ, thức dậy vội vàng ăn vài miếng cơm, hỏi han Thi Hiểu Nhiên vài câu đơn giản liền vội vã đi ra ngoài. Thừa dịp hần đang ăn cơm, Thi Hiểu Nhiên hỏi thế cục trước mắt một chút, Cố Bắc Viễn mặt đầy âm hàn, nói: “Không tốt lắm, tuy rằng trước mắt không có chủ lực tấn công lên núi nhưng mỗi đêm đều có, người của Huyền Kiếm môn giỏi như thế, lại có người Đẳng Văn Các thay bọn họ ngăn cản thế công, chiến đấu lấy cứng đối cứng, hai bên đều có hao tổn, cũng không thể xác định có bao nhiêu người đã xâm nhập Thất Dương Cung.” “Trên núi có Đại cung chủ, phòng thủ của y không phải rất nghiêm mật sao?” “Mấy tên này nhất định sẽ tránh ở chỗ ẩn nấp, hóc đá động cây linh tinh, phòng thủ của đại ca ngoại trừ chỗ cầu treo, chủ yếu phân bố ở xung quanh mấy cung điện của Thất Dương Cung, khó có thể phòng bị nơi có người. Nếu là một hai tên thì cũng không sợ, chỉ sợ

đã có rất nhiều kẻ xâm nhập, mấy phái lại tảo bạo tấn công núi, một khi xuất hiện hỗn loạn, mấy kẻ xâm nhập này sẽ thừa dịp khuấy cho loạn hơn. Nếu như bị bọn họ thừa dịp hỗn loạn mà buông cầu treo, tiếp ứng người ở bờ bên kia, Thất Dương Cung ngay lập tức sẽ gặp nguy hiểm.” “Có phải lần này bọn họ đến đông lắm hay không? Cao thủ cũng nhiều, cho nên nếu Thất Dương Cung lấy cứng đối cứng thì không thể nắm chắc phần thắng?” “Ừ, chỉ cần hai phái lớn đã khiến cho Thất Dương Cung ăn không tiêu, huống hồ còn liên hợp với một vài phái nhỏ, xuất động đều là cao thủ. Chỗ của đại ca không có nhiều người cho lắm, trên núi còn có người già, phụ nữ và trẻ nhỏ, nếu thực sự bị địch tấn công, không thể bảo đảm mạng của những người đó.” Cổ Bắc Viễn nhíu chặt lông mày, trên trán xuất hiện một tầng lại một tầng nếp nhăn, tuy rằng mấy ngày gần đây đều có thể cản trở đám người muốn tiến công dưới núi, nhưng tổn thất của Thất Dương Cung cũng rất lớn, hai bên đánh nhau, cao thủ đều chết không ít. Trước mắt chủ lực của đối phương vẫn chưa xuất động, hẳn cũng không biết còn có thể kiên trì bao lâu. Thi Hiểu Nhiên không thể giúp được gì, liền đi theo đầu bếp lo liệu việc ăn uống, làm trợ thủ, lúc mới đầu đầu bếp ngại thân thể của nàng, không dám để nàng hỗ trợ, nhưng Thi Hiểu Nhiên rất kiên trì. Đến khi đại phu tới lo việc chữa trị, nàng liền thành tiểu đồng bên người đại phu, thay đại phu băng bó bôi thuốc, hầm thuốc đun nước, cũng bận rộn xoay quanh. Mỗi buổi sáng đều có người bị thương được khiêng về, tất cả đều bị thương nặng, có vài người mang vết thương đao kiếm máu thịt lằn lộn, còn có người thiếu tay thiếu chân, Thi Hiểu Nhiên nhìn thấy trong lòng đau xót, trên mặt như phủ thêm một tầng băng, cơ bắp đều bị đông lạnh. Nhưng bây giờ nàng đã thấy qua rất nhiều sinh tử, sẽ không sợ tới mức toàn thân không động đậy nổi, oa oa khóc lớn. Tuy bị chấn động mạnh nhưng nàng có thể nhanh chóng điều chỉnh cảm xúc của mình, đưa hòm thuốc cho đại phu, đi nghiền thuốc để dùng. Người trong giang hồ vốn tiêu sái, đây lại là thời khắc nguy cấp nên người bị thương cũng không tài nào để ý đến chuyện nàng là nữ tử. Lực nhẫn nại của những người đó vượt quá sức tưởng tượng của nàng, đau đến mồ hôi lạnh ứa ra cũng không chịu hừ một tiếng, chỉ cắn răng thật chặt, cơ má hai bên căng ra chặt chẽ, gân xanh trên trán gồ lên. Có một thiếu niên bị chặt mất cánh tay phải, toàn thân không động đậy được chỉ im lặng nằm, Thi Hiểu Nhiên nhìn vết thương của cậu bị băng bó thật dày lộ ra màu máu đỏ tươi, mũi nàng đau xót, hốc mắt đều đỏ. Cậu ấy ngược lại nhẹ giọng an ủi nàng: “Cũng không phải chuyện gì to tát, về sau ta còn có thể luyện kiếm tay trái. Xin cô trăm ngàn lần đừng khóc, nếu không sau này Nhị cung chủ sẽ tìm ta tính sổ.” Cậu ấy chẳng những tàn phế, võ công luyện mười mấy năm lại như nước chảy về biển đông, Thi Hiểu Nhiên dùng mu bàn tay quạt nước mắt, bưng thuốc bón cho cậu ta, giả vờ thoải mái trả lời: “Hắn đâu có hung dữ như vậy?” Trên mặt thiếu niên hiện ra nét tươi cười, “Cô và mấy người Nhị cung chủ tốt lắm, đừng lo lắng cho ta, Thất Dương Cung còn lo cho tức phụ, chỉ cần Thất Dương Cung không bị phá hủy, đời này ta cũng có thể trôi qua rất khá.” Hắn thậm chí nghĩ luyện võ công cho tốt, cưới một người vợ xinh đẹp, cả đời an an ổn ổn. Sự kiên cường của bọn họ làm cho nàng xúc động, nàng biết, còn có rất nhiều người sẽ vùi xác trên Thất Dương Sơn để bảo vệ gia đình của mình. Những kẻ tham lam vì dục vọng của bản thân mà khiến vô số gia đình tan nát, ai sẽ nhớ kỹ sự bi thương và sinh mạng của những nhân vật nhỏ bé này? Trăng tròn ngày đó, sáng như mâm bạc. Trong núi rừng vang vọng tiếng hô chấn động trời đất, mấy môn phái liên hợp lại, phát động hành động tấn công núi với quy mô lớn. Vài người đưa nàng đi nấp trong một động cây, thân thể của nàng không nhìn được phát run, thậm chí có thể nghe được âm thanh đao kiếm chém nhau đàng xa. Trong bóng đêm không có nửa điểm ánh sáng, đêm nay dài như một thế kỷ, mỗi một sợi dây thần kinh của nàng đều bị nỗi sợ tra tấn. Hai nắm đấm khó địch bốn tay, hảo hán không chịu nổi nhiều người, dù cho võ công của Cổ Bắc Viễn có cao cũng không thể chịu được cảnh bị nhiều người vây đánh, trong lòng nàng không ngừng cầu nguyện, chỉ hận bình thường không thấp vài nén hương. Khi nàng được người mang đi, ánh bình minh đã hơi lộ ra, không khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, quần áo Cổ Bắc Viễn đều bị ướt, trên người đầy vết thương. Đi theo trở về là Tất Hàm được hai người nâng, toàn thân bị bao phủ bởi máu, hôn mê bất tỉnh. Ngay cả Tất Hàm cũng đặt một chân vào cửa chết, có thể thấy được tình hình chiến đấu tối hôm qua kịch liệt cỡ nào. Khi nàng băng bó cho Cổ Bắc Viễn, trên mặt Cổ Bắc Viễn đậm vẻ trầm trọng, “Tối hôm qua mấy phái liên hợp, đánh nhau dưới núi cực kì thảm thiết, còn có không ít người lên núi, không biết đại ca diệt trừ được bao nhiêu.” Hắn ôm nàng trước ngực, nghiêm túc nói: “Đêm nay nàng đi trước, ta sẽ phái người hộ tống nàng rời khỏi Thất Dương Sơn đến Ngô Châu, trước tiên cứ tị nạn ở nơi đó.” “Thất Dương Cung có thể phòng thủ được, đúng hay không?” thanh âm nàng run rẩy hỏi hắn. Hắn đau đầu, trên trán hiện ra vết nhăn, “Ta sẽ cố hết sức, tối hôm qua người của chúng ta ở dưới núi bị tổn thất rất nhiều, ngay cả Tất Hàm cũng bị trọng thương, Lệ Phàm vẫn chưa liên lạc được. Trên núi đã bị địch xâm nhập không ít, đối phương vẫn còn cao thủ chưa ra mặt, nếu lại đến một lần nữa, sợ là sẽ bị công phá.” Hắn nhất định sẽ sống chết cùng Thất Dương Cung, Thi Hiểu Nhiên chầm chầm nói: “Ta không đi, chàng biết ta không

phải người thế giới này, không hợp với thế giới này, nếu không có chàng, cho dù không phải lo chuyện ăn uống cũng chẳng có ý nghĩa gì. Nơi này có chỗ nấp, ta sẽ trốn thật kỹ, chờ chàng ứng chiến xong qua đón ta.” “Hiểu Nhiên, ta sẽ chiến đấu đến khắc cuối cùng.” “Dù sao ta cũng không đi, chàng muốn chết ta cũng không muốn sống, Thất Dương Cung không còn ta cũng sẽ mất nhà, phiêu bạt trên đời không phải là cần có can đảm hay sao? Không phải chàng vẫn nói sẽ ở cùng với ta sao? Sống chúng ta cùng sống, chết chúng ta cùng chết!” Cổ Bắc Viễn thấy nàng sắp khóc, cuối cùng không thể nói thêm gì nữa, ôm nàng vào trong ngực, hai tay không tự giác lại dùng sức, siết đến mức tái nhợt. Hắn muốn bảo vệ Thất Dương Cung, bảo vệ người mình yêu thương, còn muốn trồng rừng đào trải mười dặm trên núi, đợi đến lúc khắp núi tràn ngập pháo hoa sáng rực như mây tía, mang theo nàng vào trong rừng nường thỏ hoang hoặc chim trĩ, nhìn nàng kiều diễm hơn cả hoa, tươi cười đầy mặt. Cho dù là như thế nào, đều phải bảo vệ! Trong lòng hắn thề! Mấy phái mài dao soàn soạt, nhưng còn chưa kịp phát động lần tấn công cuối cùng thì Đằng Vân Các đã truyền đến tin tức, Thương Thần Phi dưới sự cản dận của phụ thân và sự ủng hộ của các trưởng lão, tiếp quản chủ vị Đằng Vân Các. Trên giang hồ lưu truyền tin tức, Thương Mộ Sơn bệnh nặng, cho rằng đứa con lớn nhất làm việc quá mức qua loa, hữu dũng vô mưu, không thể gánh vác việc lớn, nghe theo đề nghị của các trưởng lão, truyền vị trí chủ vị của Các cho người làm việc ổn trọng nội liêm là Thương Thần Phi. Trong vòng một đêm, Đằng Vân Các đổi chủ. Thương Dịch Thiên vừa nghe tin tức này, thiếu chút nữa phun một búng máu, một tay tuốt kiếm, chém người báo tin thành hai nửa, đây rõ ràng là Thương Thần Phi nhân cơ hội đoạt vị, động tác lần này không phải chỉ được sắp đặt trong một sớm một chiều, hắn chưa bao giờ nhận thấy được Tam đệ này lại âm thầm đào tạo ra thế lực lớn như vậy, ngay cả các trưởng lão trung thành đều thông đồng với nhau. Đỉnh đầu hắn bốc khói, hận nói: “Tam đệ ơ! là Tam đệ, người che giấu cũng quá sâu rồi, ta thật sự đã coi thường ngươi.” Đằng Vân Các còn lại hảo thiếp tay sẽ không nhiều, hiện nay lại là lòng người lung lạc, nếu tiếp tục tấn công Thất Dương Cung chính mình cũng không chiếm được nửa phần tiện nghi, nhưng thật ra lại tiện nghi cho Thương Thần Phi không làm mà hưởng. Nếu muốn đoạt lại Đằng Vân Các, phải thừa dịp Thương Thần Phi căn cơ không ổn, là lúc lòng người dễ lung lạc, nhanh chóng xuống tay, Thương Dịch Thiên ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, dứt khoát mang theo người lui lại, về nhà ganh đua cao thấp với Thương Thần Phi. Động thái này của Đằng Vân Các khiến vài môn phái nhỏ rõ ràng luống cuống, không tấn công được lâu, thế lực lớn như vậy lại rút khỏi, chuyện liên hợp tấn công rõ ràng đã mất ưu thế, liền tự giải tán mà rời đi. Khuôn mặt Quy Hồn Nhất Kiếm đầy vẻ không cam lòng, nhưng cũng hiểu được chỉ bằng lực lượng của Huyền Kiếm môn căn bản không thể tấn công Thất Dương Cung, cho nên không còn cách nào ngoài việc giãn dãn lui chạy. Nhưng mà mấy phái còn thừa lại này cũng không rút lui thuận lợi như vậy, cầu treo hạ xuống, Cổ Nam Viễn tự dẫn người thừa cơ truy kích, trên đường xuống núi không biết khi nào lại có nhiều chỗ mai phục như thế, Cổ Bắc Viễn cũng ngăn chặn ở dưới núi, vài lần giáp công, mấy phái đánh tới đánh lui, đến khi chạy ra khỏi Thất Dương Sơn đã tổn thất một bộ phận lớn. Đến tận lúc này, nguy cơ của Thất Dương Cung rốt cục cũng qua.

46. Chương 46: Năm Trước

Ánh nắng ấm áp giữa trưa tỏa ra như đôi tay ấm áp vuốt ve đại địa, ngôi lưu ly màu vàng cao lớn sáng lờ lờ dưới ánh mặt trời, hoa văn của tượng điêu khắc bằng gỗ trên cây trụ hành lang trông rất sống động, mái cong cao gầy của cung điện giống như chim ưng đứng mãnh giương cánh muốn bay. Những đoạn hành lang gấp khúc đều treo đèn lồng màu hồng, mấy tượng pho đi qua đi lại, hoặc treo đèn lồng, hoặc quét nước sơn, bận bịu cực kì. Tết âm lịch là ngày hội quan trọng nhất trong năm, thêm chuyện Thất Dương Cung vừa qua khỏi nguy cơ, thần kinh luôn căng như dây đàn của mọi người rốt cuộc cũng được thả lỏng, cho nên năm này tất nhiên sẽ muốn náo nhiệt hơn một chút. Nỗi đau do chiến tranh lưu lại dần dần bị không khí vui mừng làm phai nhạt, lần này đập tan được sự bao vây của mấy môn phái, địa vị của Thất Dương Cung trong giang hồ càng thêm vững chắc, Huyền Kiếm Môn đại thương nguyên khí, Đằng Vân Các còn rơi vào nội loạn, sợ là hai huynh đệ kia mất một thời gian rất lâu cũng khó có thể tiêu diệt toàn bộ thế lực của đối phương. Ít nhất trong vòng một vài năm, Thất Dương Cung sẽ là Thái Sơn Bắc Đẩu của giang hồ đại lục. (Ý là Thất Dương Cung sẽ đứng đầu giang hồ) Buổi chiều, ở trên quảng trường chủ điện, tinh anh của Thất Dương Cung tề tựu, hai vị cung chủ tọa trên ghế cao, chí khí của Cổ Nam Viễn dâng trào,

vô cùng vui mừng; Cổ Bắc Viễn mắt cười mây giã, giấu giếm ý mừng. Đầu tiên là an trí thích đáng cho những hộ vệ thân thuộc họ sinh vì Thất Dương Cung, tiếp đó bắt đầu phát hồng bao cuối năm cho bốn phía, so với năm vừa rồi ra tay càng thêm phóng khoáng, tiền thưởng thì thưởng bạc, không thì thưởng mỹ nữ, mọi người cảm tạ, khuôn mặt người người đều hiện ánh hồng. Ở giữa còn một đoạn nhạc đệm, lúc ấy đến phiên phong thưởng cho thành phần nòng cốt chủ yếu, Tiết thần y phát tã áo hành lễ, âm thanh như nước chảy: “Đại cung chủ, Nhị cung chủ, năm nay tại hạ có một thỉnh cầu?” Cổ Nam Viễn mặt mày nhếch lên, khẽ cong khóe môi, “Lần này Tiết thần y vô cùng vất vả nên công lao càng lớn, nếu không có thần y, chỉ sợ Thất Dương Cung còn mất đi nhiều hộ vệ hơn, thần y có chuyện gì xin cứ nói!” “Sư phụ sư mẫu qua đời sớm, đều nói huynh trưởng như cha, tại hạ cũng coi như nửa huynh trưởng, khẩn cầu hai vị cung chủ làm chủ, tìm một cửa hôn nhân cho sư đệ.” “Quả thật nên như vậy.” Cổ Nam Viễn dường như đã sớm dự đoán được việc khẩn thỉnh cầu, hai mắt hí lại, nhìn về phía Tắt Hàm, âm điệu lên cao, “Tắt Hàm có ý trung nhân hay không? Nếu là có thì hãy làm hôn sự sớm một chút, nếu không có ta đây cũng sẽ tìm cho người một mối tốt, cũng để hoàn thành tâm nguyện của Tiết thần y.” Tắt Hàm nhúc nhích, cuống quýt bước ra khỏi hàng, giả bộ yếu ớt nói: “Chuyện thành thân là đại sự, cần bàn bạc kỹ hơn. Tại hạ bị trọng thương chưa lành, bây giờ đứng lâu như vậy, đầu thật sự choáng váng vô cùng, thỉnh hai vị cung chủ thứ tội cho phép tại hạ đi về nghỉ ngơi trước, ngày khác lại thương nghị.” “Vậy.....” “Để sau rồi nói, ai..... Còn tiếp tục nói nữa tại hạ chỉ sợ sẽ ngất xỉu, Đại cung chủ thứ tội, tại hạ vẫn nên về trước.” Nói xong giả bộ yếu ớt như cây liễu đung đưa trước gió, ý muốn té xỉu. Biết vết thương của hắn quả thật chưa hoàn toàn lành, Cổ Nam Viễn không miễn cưỡng nữa, vẫy tay cho hắn lui ra. Tắt Hàm vừa được cho phép, lập tức chuồn mất nhanh như chớp, mấy người không hề phức tạp trực tiếp cười khẽ ra tiếng, Cổ Bắc Viễn cũng không che lại ý cười trên khóe môi, chỉ có mỗi Tiết thần y là trưng vẻ mặt không biết làm cái gì. Cuối cùng, Cổ Nam Viễn tuyên bố buổi tối tổ chức đại tiệc cho quần hùng, muốn mọi người chèn chén thoải mái, không say không về, hắn còn nói riêng với Cổ Bắc Viễn: “Buổi tối mang theo Thi cô nương đến đây đi, nàng thích náo nhiệt, cũng để nàng vui vẻ một chút.” Đại tiệc như thế mấy năm trước Cổ Bắc Viễn hoặc là không đến, hoặc có đến cũng chỉ lộ cái mặt, không đợi đồ ăn bưng lên đã biến mất, thứ nhất là vì hắn không thích có nhiều người, thứ hai là người hầu giữa đường bưng đồ ăn rất bất tiện, hơn nữa ồn ào ẩm ỉ không quan hệ gì tới hắn, càng ồn ào náo nhiệt lại càng tăng thêm vẻ cô độc của hắn. Nhưng nghĩ đến Thi Hiểu Nhiên một mình ở Trầm Hoa điện cũng không thú vị, liền đồng ý. Thi Hiểu Nhiên nghe xong có chút hưng phấn, nàng đến Thất Dương Cung lâu như vậy rồi cũng không tham gia được hoạt động tập thể nào, nàng hỏi: “Đại tiệc này có gì thú vị?” “Cũng không có gì, chỉ là ca múa thôi.” Cổ Bắc Viễn thần nhiên đáp. “Vậy cũng phải đi nhìn xem, Đại cung chủ đã lên tiếng rồi, nên nể mặt ngài ấy.” Buổi tối Thi Hiểu Nhiên cố ý trang điểm một chút, mặc một bộ quần áo màu hồng thêu chỉ vàng, cảm giác vừa vui mừng lại phóng khoáng. Đèn lồng bằng ngọc lưu ly được thắp lên, đại điện sáng như ban ngày, hai bên các là một loạt nha hoàn đứng sẵn sàng hầu hạ, dưới ánh sáng chiếu vào cửa ngọn đèn càng lung linh. Trên mặt mỗi người đều có một tầng sắc hồng, lần lượt ngồi xuống. Nàng ngồi bên người Cổ Bắc Viễn, trên bàn rượu bày đầy hoa quả, rượu và đồ nhắm, nếu có người bưng thức ăn lên, nàng cũng sẽ đứng dậy lấy một chút. Cổ Bắc Viễn dán vào bên tai nàng giới thiệu, đa số là lực lượng nòng cốt của Thất Dương Cung. Thi Hiểu Nhiên quét một vòng người trong điện, hỏi: “Tại sao Phá sử đại nhân vẫn chưa tới vậy, thương thế của hắn vẫn chưa lành sao?” “Vẫn chưa khỏi hẳn, phải kiêng rượu. Có điều hắn không đến là vì buổi chiều bị Tiết thần y bức hôn, nằm ở nhà giả bộ bệnh nặng.” Cổ Bắc Viễn kể lại chuyện phong thưởng buổi chiều cho nàng. Thi Hiểu Nhiên cười ha ha, “Thì ra Tắt Hàm lại sợ như vậy! Có điều tránh được một lúc, không trốn được cả đời, về sau phải thường xuyên lấy chuyện này dọa hắn.” Tiếng ti trúc vang lên, vũ cơ bắt đầu điệu múa, thất lưng người người đều tinh tế như liễu, thân thể linh hoạt như rắn. Người múa dẫn đầu lại là thiên nhân chi tử (có tư thế của người nhà trời), cả người thoát tục không mang theo nửa điểm khói lửa nhân gian, khẩu giống như hàm chu đan, ngón tay như rẽ hành, dáng người mềm mại như không có xương cốt, mỗi bước sinh hoa, uyển chuyển thướt tha, tay áo dài vung ra như hoa lan nở rộ, tất cả mọi người đều xem đến ngây người. Thi Hiểu Nhiên cũng là một trong đám người kia, hai mắt nàng nhìn vũ cơ chăm chú, khuỷu tay huých huých Cổ Bắc Viễn, khen: “Thật khá, múa tốt như vậy, giống như tiên nữ Cửu Thiên hạ phàm trần.” “Đúng là rất đẹp.” Cổ Bắc Viễn phụ họa. “Có phải đẹp hơn ta rất nhiều hay không?” Thi Hiểu Nhiên quay đầu cười tủm tỉm nhìn hắn, “Phải nói lời thật à nha.” Cổ Bắc Viễn nhìn vũ cơ dưới đài, lại nhìn nàng, bình luận khách quan: “Đẹp hơn rất nhiều.” Thi Hiểu Nhiên tiếp tục cười, “Đẹp hơn thế nào?” “Mái tóc như thác nước, thân mềm như liễu.....” “Còn gì nữa?” Mắt hạnh của Thi Hiểu Nhiên trừng trừng, nàng đã tùy tiện nói thì thôi, cái giọng điệu nghiêm trang này của hắn là ý gì? “Kể sơ sơ là như vậy đi.” Thi Hiểu Nhiên cười như hồ ly, “Nếu đẹp như thế, vậy thì gọi nàng ta hầu hạ Nhị cung chủ đi. Hơn

nửa chuyện giải độc của Nhị cung chủ có hi vọng rồi, đến lúc đó mỹ nhân trong ngực, mới thật sự là xuân phong đắc ý.” “Nói bậy bạ gì đó!” Cổ Bắc Viễn nghe ra giọng của nàng không đúng, liền nắm tay nàng, “Cho dù nàng không mĩ mạo bằng nàng ta, ta cũng chỉ muốn một mình nàng.” Thi Hiểu Nhiên chỉ nghe đến “Không mĩ mạo bằng nàng ta”, đỉnh đầu đã bốc khói âm ỉ, cho dù là sự thật cũng không cần phải lặp lại để nhấn mạnh chứ? Nàng nói dần theo một tia giận dữ: “Như ta là cá mập chi tứ (có tư thế như cá mập) làm sao so được với người khác, Nhị cung chủ vẫn chớ nên miễn cưỡng.” Nói xong nàng quay đầu, cắn giận dùng bữa, không liếc mắt xem mỹ nhân ca múa nữa. Về mặt Cổ Bắc Viễn vô tội, kéo tay áo của nàng, “Là nàng muốn ta nói, sao giờ lại tức giận?” Thi Hiểu Nhiên phát điên, người ta muốn nghe lời nói thật cũng không phải là điều này, vì sao không nói “Cho dù đẹp cũng không bằng nàng”, “Ta thấy cũng bình thường” mấy câu đại loại thế chứ! Vừa nâng mí mắt liền bắt gặp đại ca ở bên cạnh đang cười trộm, Cổ Bắc Viễn thực bất đắc dĩ, “Đừng suy nghĩ miễn man nữa, ta không có một chút ý tưởng nào với những người khác, cho dù đã giải độc xong rồi cũng chỉ muốn ở chung một chỗ với nàng.” Thi Hiểu Nhiên vẫn không để ý tới. Múa xong một bài, mỹ nhân tạ lễ, mọi người vẫn là một bộ dạng như si như túy (như say như mê), Cổ Bắc Viễn khen: “Bài múa đã đẹp, người còn đẹp hơn, mỗi người thưởng năm lượng vàng!” Lại nói với người múa dẫn đầu: “Người tên là gì?” “Hồi cung chủ, tiểu nữ tử là Thiên Nhu.” Mỹ nhân xấu hổ khiếp sợ, như hoa sen mới nở, âm thanh trong trẻo như chim hoàng oanh. “Quả nhiên là mỹ nhân hiếm thấy, Bắc Viễn nghĩ như thế nào?” Trong mắt Cổ Bắc Viễn đầy ý cười chế nhạo, quay đầu nhìn về phía bàn gần đó. Thi Hiểu Nhiên nghe vậy cũng ngẩng đầu nhìn Cổ Bắc Viễn. Mặt Cổ Bắc Viễn ngưng trệ, chậm chạp trả lời: “Đẹp thì đẹp thật.” Lại nói tiếp: “Hôm nay người đang ngồi ở đây đều là người đã làm việc vất vả nên công lao càng lớn, nghe nói nguyên phối (vợ chính thức) của Quan Đà chủ đã qua đời, lúc ấy vì lo liệu sự vụ trong cung mà ngay cả lần gặp cuối cùng cũng không có. Vậy để Thiên Nhu cô nương đi theo Quan Đà chủ đi.” Phía dưới có một người đứng dậy, tuổi gần ba mươi, dáng người khôi ngô, cảm thấy ngoài ý muốn liền đứng dậy tạ thưởng. Trên mặt mỹ nhân kia rõ ràng không hề cam lòng, nhưng lời Nhị cung chủ đã nói ra, đành phải tạ ơn lui ra. Cổ Bắc Viễn nhìn Thi Hiểu Nhiên, thấp giọng nói: “Ta đã đuổi nàng ta đi, Quan Đà chủ là chủ quản phân đà Cẩm Châu, về sau nàng ta sẽ không xuất hiện trước mặt nàng.” “Ta cũng không phải bức chàng đuổi nàng ta đi, hơn nữa, chàng cũng chưa từng hỏi qua ý tứ nàng ta, làm sao mà biết nàng ta có cao hứng để chàng tiễn bước?” “Nàng ta cao hay mất hứng ta không biết, nhưng nàng mà mất hứng ta sẽ để ý, cho nên ta không quản được nhiều như vậy.” Cổ Bắc Viễn ôm thất lưng của nàng, “Đừng tức giận nữa được không? Cãi nhau ở nơi này, ca múa cũng không có gì hay để xem, chúng ta trở về sớm một chút.” Thi Hiểu Nhiên mất hứng thú, chu miệng gật gật đầu. Cổ Bắc Viễn đưa tay tiếp đón, liền mang theo Thi Hiểu Nhiên rời khỏi buổi tiệc. Ban đêm tháng chạp có chút lạnh lẽo, đèn lồng treo đầy hành lang dài, phần lớn lấy màu đỏ làm chủ đạo, giống một đám mây hồng nhàn nhạt sương khói, ở nơi đặc biệt cũng có đèn ngọc lưu ly thất hải, vẽ hoa văn ba sao cát tường phúc lộc thọ, trong không khí có mùi hoa mai vàng, thoang thoảng thấm đượm; Những âm thanh ồn ào càng ngày càng xa. Hai người ôm vai, một đường đi qua, ngọn đèn mờ mờ ảo ảo nhập bóng dáng đầu của hai người lại thành một. Hắn nghiêng mặt ôn hòa hỏi: “Lạnh không?” Thi Hiểu Nhiên lắc đầu, “Không lạnh.” “Nếu ta nói lỡ lời, chọc nàng tức giận, nàng cứ nói ra. Đại ca nói nữ nhân và nam nhân không giống nhau, cái gì có thể nói cái gì không, ta cũng không hiểu được mấy điều huyền diệu trong đó. Nhưng ta muốn nàng mỗi thời mỗi khắc đều vui vẻ.” Thi Hiểu Nhiên mang theo một chút ngượng ngùng, nhỏ giọng: “Ta không có tức giận.” Cổ Bắc Viễn nhẹ nhàng cười, “Ngày kia chính là giao thừa, ở nơi của nàng người ta đón năm mới như thế nào? Nếu có chuyện đặc biệt phải làm thì nàng phải đề xuất trước, để tiện an bài.” “Không có gì đặc biệt, nơi đó của ta mỗi dịp năm mới càng ngày càng không có không khí, cũng chỉ là người một nhà tụ tập ăn một bữa cơm tất niên, sau đó xem ca múa biểu diễn. Chẳng có ý nghĩa, nhập gia tùy tục, bên này đón năm mới như thế nào sẽ làm như thế đó.” “Đến lúc đó ta sẽ mời một gánh hát đến hát hí khúc, cũng náo nhiệt một chút. Đêm Nguyên tiêu ở An thành có hội đèn lồng, ta không thể đưa nàng đi xem, nếu muốn đi sẽ phải mang theo người của ta.” “Năm nay không đi, tìm vài công tượng (người làm nghề thủ công) làm vài ngọn hoa đăng treo ở Trầm Hoa điện là được rồi, chờ năm sau chàng lại mang ta đi đi. Hai tháng nữa Y Vân sẽ thành hôn ở Ngô châu, ta có thể đi được không?” “Khi đó chắc ta đang giải độc, nàng đi một mình ta sẽ lo lắng, đưa lễ qua tỏ một chút thành ý là được rồi.” Thi Hiểu Nhiên nghe vậy thần sắc ảm đạm đi vài phần. Cổ Bắc Viễn than nhẹ một hơi, “Nếu nàng thật sự muốn đi, Ngô châu coi như an toàn, để ta an bài một vài người, không cần đợi lâu đâu. Nếu ta bẽ quan giải độc cũng không thể nhốt nàng trong Thất Dương Cung, nàng biết ta sẽ lo lắng cho nàng là được rồi.” Mặt Thi Hiểu Nhiên giãn ra, ngừng bước, gơ tay kéo cánh tay hắn. Cổ Bắc Viễn không rõ ý nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao vậy?” Về mặt Thi Hiểu Nhiên điềm tĩnh an đạm, chậm rãi đặt tay lên lưng của hắn, vùi đầu cọ cọ trước ngực hắn, âm thanh thanh thanh: “Bắc

Viễn, ở chung một chỗ với chàng, tốt lắm!” Hấn cũng vươn tay ôm nàng, cũng không để ý đến chuyện có người nhìn lên trong chỗ tối hay không, chỉ cảm thấy như vậy rất tốt, an an ổn ổn. Thật lâu sau, Cố Bắc Viễn cúi đầu nói ở bên tai nàng: “Trời lạnh, đường còn xa, ta mang nàng về.” “Ừm.” Thi Hiểu Nhiên đáp lớn một tiếng. Cố Bắc Viễn ôm lấy nàng, di hình đổi ảnh, đi về phía Trầm Hoa điện.

47. Chương 47: Lễ Mừng Năm Mới

Giao thừa ngày đó, Cố Nam Viễn tặng nàng một khối lệnh bài, cười bảo: “Qua năm mới này, ta không biết nên tặng người hồng bao thể nào là tốt, hay người cầm vật này xem có thuận mắt mình không. Khối lệnh bài này chỉ có mình người được sử dụng, hầu hết mọi chỗ trong Thất Dương Cung người đều có thể ra vào, cũng có thể sai sử vài người.” Thi Hiểu Nhiên tiếp nhận, nghiêm mặt nói lời cảm tạ, đi đến bên người Cố Bắc Viễn cước bộ nhẹ nhàng, trong lòng ấm áp vui vẻ, không phải bởi vì lệnh bài rồi cuộc có bao nhiêu công dụng to lớn ra sao, mà là tâm ý của Cố Nam Viễn, lúc hấn nói chuyện không giống như một Thất Dương Cung chủ hay bày mưu tính kế người khác, mà giống một vị đại ca ôn hòa lương thiện bình thường nhiều hơn. Đêm đó đốt pháo, trong không khí còn thoảng thoảng mùi lưu huỳnh, mang hơi thở của năm mới. Toàn bộ đèn lồng đều được thắp lên, thâu đêm suốt sáng không tắt, biến cung điện Trích Tinh Phong rực sáng tựa cửu thiên cung khuyết (cung điện trên chín tầng mây). Còn cho dựng vũ đài, đào kép hoá trang đoan trang thành thạo, tiên diễm loá mắt, giọng hát mượt mà ngân vang, dưới đài nhất chúng tôi tớ, thị vệ đều thưởng thức nồng nhiệt, thường phát ra tiếng cười. Thi Hiểu Nhiên tuy rằng nghe không hiểu, nhưng cảm thấy sinh động thú vị, so với việc buôn bán ngày xuân lại càng hữu hình hữu sắc. Trên lầu cách gian đang đốt chậu than, Cố Bắc Viễn cấp nàng cái ghế tựa được lót đệm thật dày, trên hỏa lò nhỏ đun ấm nước trà, hơi nước mờ mờ bốc lên, trên bàn nhỏ là điểm tâm hạt dưa, Thi Hiểu Nhiên dựa vào người hấn mặt mày vui vẻ, cười khanh khách không ngừng. Đối với hí khúc nàng xem không hiểu, hỏi vài câu liền phát hiện Cố Bắc Viễn trừ bỏ biết đó là chuyện xưa nào, hấn cũng giống nàng hoàn toàn không am hiểu giọng hát, hay giai điệu gì cả, nhưng việc này cũng không cản trở sự hào hứng của hai người, trang phục, trang sức, mỗi động tác của đào kép đều được hai người soi mói, bình phẩm. Cố Bắc Viễn mi thủ mục triễn, khóe miệng cười xoáy lúc ẩn lúc hiện, hấn không thích náo nhiệt, giờ này năm trước hấn cũng chỉ đứng một mình ở Trầm Hoa điện, ngắm ngọn nến trong phòng cháy đến hết. Giọng hát đào kép là lướt vang vọng trong không khí, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên hấn cảm thấy, năm mới là một ngày hội vui. Qua năm mới dựa theo tập tục phải đón giao thừa, trắng đêm không ngủ, cho nên đêm nay diễn xướng cũng đến tận đêm khuya. Thi Hiểu Nhiên ban đầu hứng thú lắm, thề son sắt là sẽ thức canh đến hừng đông ngày mai, nhưng qua giờ tý là hai mắt nàng bắt đầu vật lộn, mơ mơ màng màng, cuối cùng vẫn là Cố Bắc Viễn ôm nàng trở về Trầm Hoa điện. Qua hai ngày nàng lại đi ngâm mình trong ôn tuyền, vết sẹo trên người đã nhạt dần, sau khi ngâm mình đến toàn thân đỏ bừng, nàng lại thoa được, tin tưởng không bao lâu nữa vết thương chắc chắn sẽ không nhìn ra sẹo. Sau khi thay xiêm y đi ra nàng phát hiện bầu trời bạc màu, trầm vân tích tụ, nha đầu bên cạnh vội nói: “Đây là dấu hiệu tuyết sắp rơi!” “Tuyết sắp rơi!” Thi Hiểu Nhiên thì thảo tự nói, mùa đông tuyết rơi ý thơ tràn trề, đối với cảnh tuyết trên núi nàng mang theo vài phần chờ mong. Một đường trở về, vòng qua đường mòn hoa viên, lại qua hành lang dài gấp khúc, thoáng nhìn thấy trên đường lớn có hai người đang đi tới, mặt mày quen thuộc, dáng người cũng quen thuộc, một phen đoán đoán ở phía sau lưng, Thi Hiểu Nhiên lẳng lặng nhìn, đầu tiên là kinh ngạc, sau là hoài nghi, trong nháy mắt hít thở không thông, như dòng nước bị ngăn chặn, đột nhiên phá tan vật cản, tự do đổ xuống, nàng đột nhiên chạy vụt qua, bắt lấy cánh tay một người trong đó, không thể tin được nói: “Bạch Cữu, người còn sống!” Khí lực của nàng rất lớn, móng tay bởi vì dùng sức quá lớn mà trở nên trắng bệch, nghi hoặc, kinh ngạc, kích động trong lòng khuấy động không thôi, dường như muốn chứng thật người đứng ở phía trước là thật, không phải phải ảo ảnh, nàng thậm chí còn dùng sức lay lay hấn. Người bị nàng bắt lấy thật là Bạch Cữu, thân hình hấn run lên, đầu tiên là kinh ngạc, tiếp đó là vui sướng, “Đúng, là ta.” Nghe được câu trả lời khẳng định, hưng phấn như mây hóa mưa rơi xuống, lại pha lẫn bi thương tưởng nhớ, Thi Hiểu Nhiên nói năng không đầu không đuôi, một trận chua xót, cơ hồ muốn rơi lệ, “Thật là người, người không chết! Người thật sự không chết!” “Thì cô nương, cô, cô buông ra trước!” Bạch Cữu là người tuân thủ nghiêm ngặt nam nữ chi phòng (nam nữ không được quá thân cận nhau), không chịu được Thi

Hiếu Nhiên nhiệt tình như thế, thiếu niên trên mặt ửng đỏ, phỉếm hồng. Thi Hiếu Nhiên căn bản không nghe hắn nói gì, thần kinh bị kích động mạnh, ông ông vo ve, lâu như vậy, tuy rằng nàng không đề cập tới, nhưng nàng từng chứng kiến một trận giết chóc, như lửa đỏ in tạc vào lòng, vô luận là gió thổi hay mưa rơi đều gợi lại một mảnh đau đớn, không có liều thuốc nào chữa lành vết thương tốt hơn thời gian, ngoài nó ra, không có biện pháp nào khác. Tươi cười của thiếu niên hóa thành tro bụi, mà lúc này, hắn lại có thể sống lại, xuất hiện trước mắt nàng, không có từ ngữ nào có thể miêu tả kích động trong lòng nàng, như người bệnh lâu năm có được một viên tiên dược, hai tay nàng như kiềm sắt chặt chẽ bất lấy, sợ ngay sau đó sẽ biến mất, nói đứt quãng :“Ta nghĩ ngươi đã chết, ta thương tâm đã lâu, ngươi còn sống, còn sống.....” Bạch Cửu lại đứng ngồi không yên, hắn vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cách đó không xa nhị cung chủ mặt như sương lạnh, đôi mắt lạnh lùng đảo qua hai tay Thi Hiếu Nhiên đang ôm lấy hắn, nhất thời cả người hắn máu huyết như ngưng trệ. Bạch Cửu lôi kéo quần áo nàng,“Thị cô nương, cô buông ra trước đi, nhị cung chủ đến kìa.” Tiếc rằng Thi Hiếu Nhiên căn bản không chú ý tới, thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào,“Ta nhìn thấy ngươi bị đánh xuống vách núi đen, trong đầu ta không tài nào quên được.....” Bạch Cửu không dám nhỡ thiết trao của nàng xuống, nhìn nhị cung chủ từng bước tới gần, trên mặt hàn băng càng kết càng dày, hắn nóng nảy, lộ ra khuôn mặt càng ngày càng bừng đỏ,“Mau buông ra!” Sau một lúc lâu, Thi Hiếu Nhiên mới từ trong kích động bình tĩnh trở lại, buông tay khỏi hắn,“Ta rất vui mừng, ngươi thể mà lại không có việc gì.” Bạch Cửu thừa dịp nàng buông tay, vội vàng lui về phía sau hai bước, khóc không ra nước mắt:“Nhị cung chủ, không phải tại ta!” Thi Hiếu Nhiên quay đầu mới nhìn thấy Cố Bắc Viễn đã ở phía sau mình, kéo ống tay áo của hắn,“Chàng xem, Bạch Cửu không chết, hắn còn sống.” “Ta biết.” Cố Bắc Viễn thản nhiên nói. “Chàng biết sao lại không nói, hại ta đến giờ vẫn còn rất đau lòng.” Cố Bắc Viễn vươn tay lau đi nước mắt trên khóe mắt nàng,“Ta hai ngày trước mới biết, không nghĩ nàng lại để ý như vậy, còn khóc nữa.” Thi Hiếu Nhiên kéo tay hắn xuống, hai mắt hàm ánh lệ, mệnh mông gợn sóng, chậm rãi nói:“Ta rất vui, ta vẫn nghĩ hắn đã chết, trong đầu lại ủa về cảnh tàn sát ngày ấy, ta với Bạch Cửu cũng coi như quen biết, ta không thể quên được bộ dáng của hắn khi đó, tựa như ác mộng vậy.” Nàng không muốn nhớ lại, quay đầu nhìn về phía Bạch Cửu,“Ngươi sao lại không có việc gì ?” Bạch Cửu vẫn mang một bộ dáng kinh sợ,“Ngày đó ta bị đánh xuống vực núi, may mắn bị mắc vào một cành tùng già, lúc ấy liền hôn mê bất tỉnh. Sau khi tỉnh lại cố sức leo lên, bởi vì bị trọng thương, nên chậm trễ chưa về.” “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi.” Thi Hiếu Nhiên cười như gió mát đêm trăng. Cố Bắc Viễn cũng nhìn thoáng qua Bạch Cửu, ôn hoà nói:“Thương lành rồi hăng luyện công, về sau phải cẩn thận.” “Đa tạ nhị cung chủ quan tâm!” Bạch Cửu kiên trì đáp, chỉ cảm thấy toàn thân hắn, một nửa đặt trên ngọn lửa, một nửa lại chìm vào hầm băng, trong lòng nước mắt tuôn rơi, Thi cô nương, ta bị cô hại rồi đó! “Ngươi, tiểu tử này, đã trở lại cũng không nói một tiếng.” Thi Hiếu Nhiên sắc giọng. “ Sau khi trở về sự vụ càng nhiều, không nghĩ tới Thi cô nương lại quan tâm ta đến thế.” Bạch Cửu cẩn thận trả lời, tuy rằng nhị cung chủ khí tức cường đại, nhưng có người quan tâm sinh tử của mình, đúng là ánh dương ngày đông, chiếu vào lòng ngực hắn, ấm áp dào dạt. Cố Bắc Viễn không muốn nhìn hai người tiếp tục bắt chuyện, đỡ bả vai Thi Hiếu Nhiên, ôn tồn bảo:“Trở về đi, bên ngoài gió lớn.” “Ta còn muốn cùng Bạch Cửu tụ họp,” Nói được một nửa lại sửa lời,“Quên đi, để về sau đi.” Nàng cười với Bạch Cửu ,“Lần khác ta lại đi tìm ngươi!” Vừa mới dứt lời, Cố Bắc Viễn liền lôi kéo nàng trở về. Cước bộ Thi Hiếu Nhiên nhẹ nhàng, cảm thấy trước mắt bầu trời quang đãng, ánh nắng sáng rực,“Bạch Cửu còn sống, đây là qua năm mới gặp được chuyện tốt, Bắc Viễn, chàng nói có phải hay không?” Cố Bắc Viễn mím môi, gật đầu “ừm” một tiếng tỏ vẻ đồng ý. “Năm nay chuyện vui vẫn còn rất nhiều, nghe nói tuyết sắp rơi, đúng là chuyện tốt thành đôi, chuyện tốt thành đôi!” Thi Hiếu Nhiên nghiêng đầu nhìn hắn, ngữ điệu vui vẻ,“Nhớ rõ chàng nói, Thất Dương Sơn khi tuyết rơi phong cảnh rất đẹp, có phải hay không?” “Cũng không tệ lắm, xem ra hôm nay cũng sắp rồi.” “Đêm nay tuyết sẽ rơi đúng không?” “Nói không chừng là buổi chiều.” “Thế thì tốt quá, chờ tuyết tích thật dày, ta muốn đắp một người tuyết thật lớn, ngay trong viện Trầm Hoa điện.” Trên mặt nàng một màu hồng nhạt, hai mắt trong veo như hồ nước ngày thu, Cố Bắc Viễn bị nàng cuốn hút, hơi cong cánh môi,“Tùy nàng, đừng để cảm lạnh là được rồi.” Quả nhiên theo như lời Cố Bắc Viễn, buổi chiều bông tuyết lả tả bay trong không trung, phiêu phiêu sái sái, như lông hồng nhẹ bay, lại như tơ liễu phiêu diêu, nhẹ nhàng vung rắc xuống nhân gian. Thi Hiếu Nhiên trước lúc xuyên qua không được trông thấy tuyết nhiều lắm, lại sinh ở nơi đô thị ồn ào, tấp nập, tuyết vừa rơi xuống đất liền bị người ta dẫm nát dưới chân, ô tô nghiền một cái liền trở thành một vũng nước bẩn, mặc dù tích lại một ít cũng khó thấy được vẻ đẹp thuần khiết. Nhưng ở Thất Dương Sơn này, tuyết liền hơn phần ý nhị, rơi xuống đất không một tiếng động, bao phủ trời đất bên trong một mảnh trắng hỗn loạn. Nàng không bung dù, rong chơi trong cơn mưa tuyết lả tả, hoa tuyết sáu cánh rơi trên vạt áo, một mảnh mỏng manh, từng đóm tuyết đều nhìn thấy rõ ràng, trong suốt như

thủy tinh. Có một ít bám vào mái tóc dài của nàng, trong mảnh đen tuyền điểm một vài chấm trắng, linh động xinh đẹp tuyệt trần. Cố Bắc Viễn cuống quýt che ô trên đầu nàng, “Nào có người chơi đùa như nàng vậy? Không sợ sinh bệnh sao?” “Ta đâu có yếu ớt như vậy chứ? Chàng cho rằng ta không biết võ liền yếu ớt, mảnh mai, một trận gió cũng có thể thổi bay à?” “Nữ tử thể chất vốn yếu, không tập qua võ càng dễ sinh bệnh.” Thi Hiểu Nhiên không để ý, tiếp được một mảnh bông tuyết, “Bắc Viễn, chàng xem, có phải rất đẹp hay không?” Cố Bắc Viễn bắt đắc dĩ, “Quay về phòng xem đi.” Thi Hiểu Nhiên không dịch bước, vẫn hưng trí dạt dào, trên mặt tươi cười so với bông tuyết lại thuần mỹ hơn vài phần. Cố Bắc Viễn không muốn quấy nhiễu sự thích thú của nàng, nói: “Quay về phòng mặc thêm kiện y phục trước, ta mang nàng đi đến nơi này đẹp hơn.” “Thật sự?” “Nhưng mà không thể ở đó lâu.” “Được.” Đột một mũ trùm thật dày, áo choàng dài bọc kín kẽ, Cố Bắc Viễn gắt gao ôm nàng vào trong lòng, đầu tựa vào ngực, nắm thật chặt áo khoác trên người nàng, chiếc ô cắm ở sau lưng, tụ hội nội lực, khinh công toát ra, xuyên qua màn tuyết. Nửa nén hương công phu, hai chân Thi Hiểu Nhiên chấm đất, nghe được giọng nói truyền từ đỉnh đầu: “Tới rồi!” Nàng thoát khỏi cái ôm của hắn, chỉ thấy trước mắt một hồ nước sâu rộng, trong như gương sáng, xa xa từng đợt từng đợt sương mù, như tầng tầng sa mỏng, vờn quanh ngọn núi lặng im buồn bã, núi non in bóng xuống mặt hồ trong suốt. Phía xa từng chi từng khóm, chỗ đậm chỗ nhạt, tô điểm vài đóa hoa mai, hoặc hồng hoặc vàng, tuyết rơi trên mặt hồ, bỗng nhiên không còn bóng dáng, trời đất tĩnh lặng không một chút thanh âm. Bông tuyết ung dung tựa như những cánh hoa được rải rắc từ bầu trời, tăng thêm vài phần ôn nhu, vài phần quyến rũ. Nàng nhớ lại, ngẩng đầu hỏi: “Nơi này lần trước chàng đã mang ta tới, không biết khi tuyết rơi lại đẹp đến như vậy.” Cố Bắc Viễn bung ô ra, “Hồ này gọi là Thiên Tâm hồ, là Thất Dương Sơn nhất cảnh, một năm bốn mùa phong cảnh không mùa nào là giống mùa nào cả, trước kia lúc tuyết rơi ta cũng thường đến đây.” Thanh âm của hắn từ đỉnh đầu truyền đến, so với hồ nước kia còn thanh tịnh và đẹp đẽ hơn vài phần, “Còn nhớ rõ nàng từng đòi rất nhiều loại đào không? Những cây đào trên sườn núi nàng thấy thế nào? Ngày xuân khắp núi phủ một màu hồng, gió thổi cánh hoa bay vào nước, lấm chấm gợn sóng, cũng có điểm thú vị. Sau này chúng ta xây cái tiểu lâu trường đình ở bên hồ, pha trà ngắm cảnh, nghĩ đến ta lại mong mau đến thời điểm đó.” Theo hướng ngón tay hắn chỉ, là một mảnh dốc thoải rộng lớn, cây cối mọc lan tràn, ngang dọc một cách tự nhiên, Thi Hiểu Nhiên mỉm cười như lê hoa, “Cây khác cũng phải trồng, hoa mai ta cũng muốn, có thể mùa đông xem ra mới đẹp.” “Nếu nàng thích, ta nhất định sẽ phân phó người tới trồng.” Bông tuyết du du phiêu hạ, thiên địa tĩnh mịch. Tay hắn đặt trên bờ vai nàng, hai người ôm nhau hòa vào cảnh sắc nước non. Thanh âm xa xôi của hắn truyền đến đỉnh đầu Thi Hiểu Nhiên, “Đại ca hôm qua có đề cập với ta, qua hai ngày nữa ta phải bế quan trừ độc, nếu nàng có chuyện gì cứ đi tìm quản sự.” Hai tay Thi Hiểu Nhiên vòng qua ôm thắt lưng hắn, “Ta sẽ vẫn chờ chàng đi ra.” Hắn biết nàng sẽ chờ hắn, cảm nhẹ nhàng cọ trên chiếc mũ trùm đầu trắng của nàng, “Thời gian sẽ hơi dài, nếu nàng muốn xuống núi chơi, nói với Tắt Hàm một tiếng, hắn sẽ an bài người bảo hộ nàng.” “Nàng phải đặc biệt chú ý thân thể, chớ để sinh bệnh, nếu bị bệnh phải nhanh chóng gọi đại phu.” Cố Bắc Viễn liên miên nhắc nhở, hắn luôn có rất nhiều điều để lo lắng, một năm rưỡi nữa, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn, chỉ sợ nảy sinh biến cố bất ngờ. “Ta biết rồi.” Hắn giơ tay phất đi bông tuyết bám trên người nàng, lập tức ôm nàng thật chặt. Đại tuyết tan mất, thanh trúc biến quỳnh chi, từng chi thụ bách, treo lên những quả cầu tuyết nặng trĩu, lấp lánh ánh bạc. Ngẫu nhiên lay động nhánh cây một chút, bông tuyết lả chã tuôn rơi, những vụn ngọc cuốn lên. Từ tấm điện đến sân trong đại môn, chỉ có mấy trăm bước, thời gian một chén trà nhỏ còn chưa đi hết, Thi Hiểu Nhiên lâu lâu lại vươn tay gảy tuyết đọng trên nhánh cây, vừa thích thú, vừa lo nghĩ. Đại tuyết thôi thúc hoa nở, trong một đêm, Hoàng Kim hoa hé nụ, người của Thất Dương Cung giục ngựa phi nhanh, đưa lên Trích Tinh Phong, Cố Nam Viễn lại gọi người đến thông tri hắn một tiếng. Hắn chờ đợi ngày này đã nhiều năm, ít nhiều cũng có chút nôn nóng. Hai người chậm rãi đi trên đường mòn, màu sắc Cố Bắc Viễn thanh thanh nhợt nhạt, “Qua vài ngày nữa, nàng cũng nên khởi hành đi Ngô châu, đi thăm thú nhiều cũng tốt. Ta đã sai người chuẩn bị hết cả, nàng ở trong đây cũng không có bằng hữu gì, cứ du ngoạn một thời gian, không lâu sau ta sẽ ra thôi.” Thi Hiểu Nhiên nhợt nhạt cười, “Chính chàng cũng phải đặc biệt chú ý, nếu thân thể không chịu nổi cũng đừng tiếp tục gượng ép, hiện tại như thế này cũng tốt rồi, không nhất thiết phải giải độc đâu.” Cố Bắc Viễn vén những sợi tóc xỏa trên trán nàng, nhỏ giọng: “Ta biết mà, không cần lo lắng.” Đến đại môn khẩu, hắn dừng bước, “Trở về đi. Ta không đi xa, vẫn còn ở Trích Tinh Phong này, nếu có việc liền tới tìm ta.” Ánh mắt Thi Hiểu Nhiên sáng rực nhìn hắn, tóc đen như mực, đôi mắt đen thẳm, thẳm khắc vào trong lòng, mong muốn khi hắn đi ra liền được nhìn thấy nhau. Nàng bất động, Cố Bắc Viễn cũng không nguyện cất bước đi trước, Thi Hiểu Nhiên bỗng nhiên cười một cách cô đơn, “Ta đi về đây, chàng cũng không cần lo lắng cho ta, cứ lo chuyện giải độc là được, ta sẽ chờ chàng.” Nói xong nàng xoay người, cước bộ hơi nhanh, như sợ

ràng chậm một chút nữa, hai chân sẽ mọc rễ, trời xanh thăm thẳm, trên đỉnh cung điện tuyết đọng phản chiếu ánh quang, chói lọi đến hoa mắt. Váy dài lả lướt, Cố Bắc Viễn nhìn bóng dáng của nàng, hai mắt trong suốt như ánh trăng, mỉm cười, thẳng đến khi nàng đi qua chỗ rẽ, thân ảnh không còn thấy nữa, hắn mới cất bước rời đi. Tiết thần y đang ở được thất trong viện, Cố Nam Viễn đã chờ từ lâu, như ngày xuân gieo trồng rau quả, chắt chứa nhiều hy vọng. Thấy Cố Bắc Viễn tiến lại, hắn liền nhắc nhở: “Không cần gấp gáp, từ từ mà đi, thời gian có dài một chút cũng không sao. Chuyện bên ngoài, một mình ta xử lý là được, còn có Lệ Phàm, có bọn họ hỗ trợ, Thi cô nương ở Thất Dương Cung nhất định sẽ không chịu ủy khuất, đệ không cần lo phiền.” Cố Bắc Viễn không biết nên nói với đại ca điều gì, ra một câu: “Đại ca, sau khi đệ ra ngoài nhất định sẽ giúp huynh gánh vác sự vụ nhiều hơn.” “Mấy việc đó ta đều ứng phó được, song có một chuyện chờ đệ đi ra mới làm được.” Trong mắt Cố Bắc Viễn mang ý hỏi. “Chờ đệ sinh cho ta đứa cháu, để ca ca ta đây vui mừng.” Cố Nam Viễn cười ra tiếng. Trên mặt hắn tuy tươi cười, nhưng trong lòng cũng có phần lo lắng, ngay cả Tiết thần y cũng không nắm chắc phần lớn, nhưng phải cố gắng thôi. Huynh đệ nhìn nhau, không cần nhiều lời, Cố Bắc Viễn đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền nói: “Đại ca, giao nhiệm vụ gì cho Bạch Cửu đi, để hắn nán lại ở bên ngoài một thời gian.” Nghe vậy Cố Nam Viễn đang uống nhất thời bị sặc một ngụm, ý cười càng sâu, “Biết rồi, đệ đi đi, có đại sự gì ta sẽ thông tri cho đệ, Tiết thần y còn đang ở bên trong chờ đó.” Cố Bắc Viễn nói lời từ biệt đại ca, đi vào trong thất.

48. Chương 48: Một Năm

Quản sự của Trầm Hoa điện hiện nay họ Trịnh, võ công tốt, tính cách hòa ái dễ gần, chỉ là tuổi đã lớn, không muốn tiếp tục chém chém giết giết nên liền đoàn tụ với người nhà trên núi Trích Tinh Phong, giữ chức quản sự, quản lý thu xếp gọn gàng, ngăn nắp toàn bộ sự tình lớn nhỏ. Đến tiết Nguyên tiêu, ông gặp Thi Hiểu Nhiên hỏi xem nàng có muốn đi An thành xem hoa đăng hay không. Thi Hiểu Nhiên cảm thấy loại những thứ như hoa đăng không thích hợp với người cô đơn chiếc bóng liền từ chối, không nghĩ đến ban đêm lại có người đưa tới hơn mười hoa đăng hình dạng khác nhau, có hồng có xanh, thủ công tinh xảo, treo đầy đại điện với ánh sáng đủ màu, Thi Hiểu Nhiên cảm kích sự chu đáo của Trịnh quản sự, ông lại mỉm cười nói đây là do Nhị cung chủ phân phó từ trước. Qua hai ngày nàng bắt đầu khởi hành đi Ngô châu, mang theo những người mà Cố Bắc Viễn đã sắp xếp trước. Trước khi thành thân Trần Y Vân ở tại một tiểu viện khác, nàng ấy nhìn thoáng qua người đi sau Thi Hiểu Nhiên, mặc dù tướng tá bình thường, nhưng bước đi và hơi thở kia lại ám chỉ người tới có võ nghệ cao cường, đối nhân xử thế có lễ, nàng cười đưa Thi Hiểu Nhiên vào phòng, chỉ nói: “Nhị cung chủ chẳng những tình thâm ý trọng với muội, còn tâm như tế trần, chuẩn bị thỏa đáng thay muội, muội so với ta có phúc hơn nhiều.” “Tỷ đã sắp thành thân còn nói mấy chuyện này.” Thi Hiểu Nhiên sáng giọng. Trần phụ Trần mẫu tuy hiểu, nhưng vẫn ngại lễ giáo ràng buộc nên không tiện đến, chỉ mắt mờ mắt nhắm để hai sư huynh của nàng ấy đến đây chuẩn bị, hai vị sư huynh kiến thức rộng rãi, nhìn ra người đến là người Thất Dương Cung, lập tức bày ra bộ dạng như gặp đại địch, nhờ có Trần Y Vân giải thích rõ ràng xong mới thoải mái lại như cũ. Tuy rằng không có đoàn xe của hồi môn rồng rắn uốn lượn, hôn lễ cũng khê cử hành, nhưng mũ phượng hà phi vẫn sang quý tinh xảo, mũ phượng nặng trĩu vàng ròng tạo ra, đính đầy bảo thạch trông như phượng hoàng giương cánh muốn bay, lấy ra một cái khiến toàn bộ căn phòng đều sáng sủa lên vài phần, Thi Hiểu Nhiên hoảng sợ: “Nặng như vậy sao? Không phải sẽ đè gãy cổ luôn sao?” “Cũng chỉ bảy tám cân mà thôi, mũ phượng tượng trưng cho tâm ý, sao lại cảm thấy nặng được chứ? Tương lai đến lượt muội kết hôn, khó tránh Nhị cung chủ cũng làm uội một cái một hai chục cân.” “Muội không cần nặng như vậy đâu, chẳng thực dụng chút nào.” Thi Hiểu Nhiên lườm bầu, tuy không muốn đội trên đầu, nhưng vẫn rất muốn nhìn xem. Nàng buông xuống thật cẩn thận, trong mắt chứa vài phần hăm dọa, lại nói tiếp Cố Bắc Viễn cũng chưa đề cập qua chuyện khi nào thì cưới nàng, nhìn một phòng sáng trưng, nàng cũng muốn một hôn lễ, không cần phải xa hoa lãng mạn, chỉ cần trình trọng một chút là được. Ngày thứ ba sau khi thành thân nàng liền rời đi, không muốn quấy rầy cặp chim yến tân hôn, cũng không muốn gây thêm phiền toái cho việc an bài của Thất Dương Cung, trực tiếp trở về núi Trích Tinh Phong. Tháng hai gió xuân thổi bay, Trịnh quản sự đưa tới một con diều, cũng nói đây là chuyện Nhị cung chủ đã phân phó từ trước. Con bướm thật to như một đóa hoa mang sắc thái diễm lệ, bay lên cao thật cao, in hình bóng xinh đẹp lên bầu trời xanh thẳm,

cho dù rất xa nhưng sợi dây nối với nó luôn luôn ở trong tay nàng, Thi Hiểu Nhiên neho mắt lại, khẽ mỉm cười nhìn con diều đang bay rất cao, giống như hai người cho dù cách nhau rất xa, có thể sẽ không gặp lại nhưng hai tâm hồn luôn luôn nối liền một đường với nhau. Cây đào nhiễm sắc hồng, cây liễu bắt đầu trở nhánh, nàng mời người làm vườn chuẩn bị sân, hoặc là sơn trà màu hồng, hoặc là hoa diên vĩ với nhiều sắc thái khác nhau, không ít danh phẩm liên tục được chuyển đến Trầm Hoa điện, đến khi mặt trời ảm áp tháng ba chiếu xuống, hoa xuân nở rộ, ngũ thải tân phân, đẹp không sao tả xiết. Nàng không có hứng thú với nữ hồng hay thú chơi cờ phong nhã linh tinh, lại vô cùng yêu thích việc trồng hoa, đi theo người làm vườn học tập, tự tay đào đất cuốc xới, trồng đào trồng liễu, một đôi vợ chồng trung niên đều là người am hiểu nghề làm vườn, đối với nàng lại thân cận, dốc lòng chỉ đạo, không bao lâu sau Thi Hiểu Nhiên cũng biết hoa nào là hoa hỉ âm, hoa nào là hoa hảo dương, hoa cỏ trong Trầm Hoa điện phần lớn là do tự tay nàng chăm sóc. Lại chơi thân với tiểu nữ nhi tên là Đông Linh của hai vợ chồng họ, không biết là ai chủ trương, Đông Linh vẫn đứng ở Trầm Hoa điện xem hoa trồng cỏ cùng nàng. Tháng tư cỏ cây um tùm, một lần nàng đến Thiên Tâm hồ, gió nhẹ phát qua, mặt hồ sóng gợn, trời trong, mây trắng, cây xanh tất cả đều thành ảnh ngược in trong đó. Ở triền núi bên hồ những người thợ đang bận rộn, cũng có một mảng rừng đào đã được trồng xuống, lá cây lộ ra trên những nhánh cây thấp bé, khẽ rung động trong gió. Qua vài ngày có công tượng cảm một bức thiết kế lâu vũ cho nàng xem qua, hỏi nàng còn có yêu cầu gì, nhìn xem còn nơi nào cần chỉnh sửa, đó là một tiểu lâu rất khác biệt, chiếm diện tích không lớn, đứng tựa vào bên hồ càng thêm phần sinh động. Nàng cảm thấy tim mình ảm áp, hấn không ở trước mắt, lại như không có chỗ nào là không hiện diện. Tháng năm An thành có hội đua thuyền rồng, Cổ Nam Viễn tới hỏi nàng có đi xem hay không, nàng không muốn gây phiền đến nhiều người nên khéo léo từ chối. Cổ Nam Viễn lại cố tình bảo nàng đi ra ngoài một chút, nói đây là ý của Bắc Viễn, sợ nàng ở trên núi gây ngốc nhảm chán, đua thuyền rồng rất náo nhiệt, An thành cũng có không ít thứ thú vị. Nàng cũng là lần đầu dạo chơi ở An thành, mang đủ bạc trên người, nhìn thấy thứ mới mẻ kỳ quái gì đó đều mua vào túi. Sự náo nhiệt trong ngày đua thuyền rồng đó càng không cần phải nói đến, bình thường cũng đã vô cùng náo nhiệt, nay càng rộn ràng nhộn nháo. Nghề nhân dân gian ven đường rất nhiều, chỉ lấy mấy văn tiền ăn vặt cũng làm có khuông có dạng, trông rất sống động, Thi Hiểu Nhiên nán lại ước chừng ba ngày, yêu thích một nhà bán bánh nướng ở thành Tây, về sau thường thường đi ra dạo một lần. Đến tháng sáu mặt trời đỏ như lửa nung cháy mặt đất, đầu bếp đưa tới một chén nước quả đá bào, băng vẫn còn thô, nhưng ăn vào cảm thấy hương vị cũng ngon lắm. Thi Hiểu Nhiên nghi hoặc đầu bếp nơi này lại có người đi trước thời đại như thế, đầu bếp lại báo cho biết là nửa năm trước Nhị cung chủ đã dặn dò qua, nàng nhớ lại trước kia nàng từng miêu tả qua cho Cổ Bắc Viễn nghe, nói đó là thứ mà mùa hạ mình cực thích ăn, vậy mà hấn lại để ở trong lòng. Khi nàng muốn thêm một chén nữa, đầu bếp không đồng ý, chỉ nói Nhị cung chủ đã phân phó, mỗi lần chỉ có thể ăn một chén, tuyệt đối không được ăn nhiều, lo lắng nàng nhất thời tham món ngon dẫn đến dạ dày bị thương. Ngày hội Thất Tịch, Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau ở cầu Hỉ Thước, nàng ở bờ sông An thành thả đèn hoa đăng, nguyện cầu Cổ Bắc Viễn sớm ngày xuất quan. Dòng người cuộn cuộn chung quanh tất cả đều là người trẻ tuổi, nam nữ độc thân kín đáo uyển chuyển trao nhau những cái liếc mắt, muốn tìm kiếm giai nhân để cuộc đời này được gần nhau. Nàng hỏi Đông Linh bên cạnh đã có ý trung nhân hay chưa, Đông Linh lập tức nói không có. Thi Hiểu Nhiên chỉ nói chờ Bắc Viễn ra sẽ nói hấn làm chủ chọn một phu quân cho nàng ấy, Đông Linh nghe xong ngượng chín cả mặt. Trung thu Cổ Nam Viễn kêu nàng cùng đi dự tiệc, hỏi nàng có thiếu cái gì không, nếu muốn làm cái gì chỉ cần không ảnh hưởng đến toàn cục thì cứ việc tùy ý. Mấy tháng này Cổ Nam Viễn cũng thường xuyên tới Trầm Hoa điện thăm nàng, không thể nói rõ được là đã nói bao nhiêu câu, chỉ là không muốn khiến nàng cảm thấy mất mát, ngay cả Tất Hàm cũng tới vài lần. Nhưng nàng không gặp được Bạch Cửu, đi tìm vài lần thì được báo cho biết là Bạch Cửu có nhiệm vụ ở bên ngoài, qua một hai tháng lại đi nơi khác nữa, cho nên nàng đành từ bỏ. Trăng bạc như ngọc treo trên màn trời, hương hoa quế phiêu đảng trong gió đêm, nửa năm đã qua, nhớ nhung dài như sông, đêm đó nàng ngắm ánh trăng soi đầy phòng, thật lâu sau cũng không thiếp đi được. Tháng chín hoa cúc bung nở, Trịnh quần sự đưa tới quần áo mới chống lạnh, ước chừng cũng tới mấy thùng, áo choàng đệm chăn tất cả đều là đồ mới, Trịnh quần sự mỉm cười nói đây là vải mới năm nay thu được, giữ ấm vô cùng tốt, trước kia Nhị cung chủ đã phân phó mỗi thứ làm một bộ. Còn đưa tới một bộ áo lông cáo màu sắc rực rỡ mới tinh, vừa mềm vừa ấm, đỏ như ráng chiều, trước đó Thi Hiểu Nhiên đã có một cái màu trắng rồi nên nàng bảo như vậy thật lãng phí, Trịnh quần sự lại vuốt râu một phen, nói màu đỏ thuần khiết như vậy để Thi cô nương mặc vẫn là thích hợp nhất. Tháng mười gió lạnh thổi tới, nàng vội vàng bọc ấm cho hoa cỏ trong viện, dùng nệm rơm ủ cây cối, gấp rút bận rộn. Có lẽ là Cổ Nam Viễn sợ nàng ngại buồn tẻ, Thất Dương Cung dựng đài diễn xướng, giọng hát lưu lyển uyển chuyển, đẹp đẽ hoa mỹ, chỉ có điều Thi Hiểu Nhiên

chẳng có tí hưng trí nào, nhớ lại thời khắc qua năm mới là lúc Cổ Bắc Viễn ở bên nàng cùng bình luận, bất giác lại cảm thấy chút buồn bã. Ngày không phải trôi nhanh như cát chảy, mà đi chậm như ốc sên. Cuối tháng mười một Tống Tử Ngộ vui mừng báo đã sinh được Lâm nhi (con trai), truyền tin cho nàng, nói là trăm ngày sau sẽ làm tiệc rượu đãi khách, nàng vội vàng gọi người chuẩn bị quà tặng chúc mừng, lại suy nghĩ trăm ngày sau Cổ Bắc Viễn có thể đã xuất quan hay chưa, có thể đi cùng nàng hay không? Nàng rảnh rồi nên sau đó Cổ Nam Viễn tới tìm nàng, hỏi nàng có muốn tính toán sổ sách hay không, cuối năm nhiều chuyện, vừa lúc nàng cũng rảnh liền bắt đầu giúp đỡ xem xét các khoản thu chi của Thất Dương Cung. Xem mới biết vì sao Thất Dương Cung lại là đại môn phái, không riêng gì việc có nhiều người võ công cao cường, quan trọng là khu vận chuyển Tây Nam Đại Mục, việc khai thác quặng thu vào tay, cửa hàng cũng trải đến đại mục, vàng ròng bạc trắng cuộn cuộn chảy vào. Cổ Nam Viễn thấy nàng tâm tư linh hoạt, từ đó về sau liền giao một phần công vụ cho nàng, để nàng tham dự vào chuyện của Thất Dương Cung nhiều hơn, cũng để cho Thi Hiểu Nhiên có cảm giác mình đang làm việc. Tháng mười hai tuyết bắt đầu rơi, sân Trầm Hoa điện vẫn có một loài vẫn phát triển tươi tốt như cũ, hoa mai nở rộ kiều dung, hồng phấn, trắng, vàng, xanh nhạt, che phủ thanh tùng thúy bách như lục nhưng ở xa xa, mùi thơm ngát tinh tế thấm vào ruột gan. Nàng nhìn từng cây hoa mai kia, hy vọng cỡ nào Cổ Bắc Viễn có thể lập tức xuất hiện ngay trong viện này, liếc mắt nhìn một đóa hoa tinh thuần kiều diễm mềm mại, nói một tiếng “Trầm Hoa điện bây giờ, suýt nữa ta cũng không nhận ra được.” Nhưng Cổ Bắc Viễn vẫn không xuất hiện, nàng bắt tri bắt giác bước đến được thất ở bên kia, nhìn từ đằng xa, chờ đợi trong lòng như thiêu đốt, cho đến khi ánh hoàng hôn bao phủ bốn phía mới trở lại Trầm Hoa điện. Chắc do bị gió lạnh thổi trúng quá nhiều, rốt cuộc nàng cũng sinh bệnh, Tắt Hàm khi viết đơn thuốc cho nàng dặn nàng đừng quá lo lắng, không lâu nữa Nhị cung chủ có thể xuất quan rồi. Cũng vì qua năm mới rồi mà còn chưa gặp được người, tiếng pháo nổ liên tiếp chỉ khiến nàng nghĩ đến năm trước, người trong lòng không có ở đây, sự náo nhiệt lập tức cách mình thực xa xôi. Cổ Nam Viễn đưa cho nàng một chậu san hô đỏ cực kỳ quý hiếm, nàng mở miệng muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn cứ hỏi một lần tình hình của Cổ Bắc Viễn, Cổ Nam Viễn mang theo nụ cười điềm đạm nói có khả năng cần thêm chút thời gian, chuyện này cho dù gấp cũng không được. Nàng không biết còn phải chờ bao lâu, ngọt ngào chua xót lẫn lộn, đúng là một ngụm trà đắng.

49. Chương 49: Mật

Đào hồng liễu xanh, oanh phi yến vũ, trái tim Thi Hiểu Nhiên từ nôn nóng trở về bình tĩnh, không còn mỗi ngày đều mong ngóng Cổ Bắc Viễn ngày nào đó sẽ xuất hiện, cũng không đi thăm hỏi, hẳn vẫn luôn ở núi Trích Tinh Phong, hai người chỉ cách nhau mấy dặm mà thôi, dường như vẫn ở bên nhau. Cuộc sống của nàng bận rộn mà phong phú, các khoản sổ sách của Thất Dương Cung nàng xem cũng hiểu được, lúc rảnh rỗi thì chăm hoa trồng cỏ, ngày trôi qua cũng chẳng khổ sở đến vậy. Cuối tháng có nhiều khoản thu chi, một đồng giấy tờ thật dày xếp trên bàn học, những dòng chữ xếp hàng làm người ta nhức đầu, xem lâu liền biến thành một đồng kiến đen thui chạy trên giấy. Ngày gần đến trưa, nàng có hơi hoa mắt, thả bút xuống liền gơ tay dụi dụi, ngẩng đầu lên từ đồng sổ sách, tựa vào lưng ghế nhìn chăm chăm ra ngoài cửa. Nàng như nhìn thấy Cổ Bắc Viễn và Cổ Nam Viễn đang sống vai mà đi ở đằng xa, vừa đi vừa cười, nàng mỉm cười nửa miệng, nhắm mắt lại xoa xoa trán, quả nhiên quản lý sổ sách này không phải chuyện dễ làm, nhìn lâu lại khiến người ta sinh ra ảo giác. Nhưng lúc mở mắt ra, vẫn trông thấy hai bóng người, càng lúc càng gần, cả hai đều có dáng người cao ngất, Cổ Nam Viễn mặc một bộ quần áo đen huyền, Cổ Bắc Viễn vẫn là một bộ áo đen không đổi kia. Thi Hiểu Nhiên nhìn đến ngây ngốc, không phân biệt rõ đây là sự thật hay là ảo giác. “Đệ xem, đệ vừa ra tới nàng ấy đã nhanh chóng trở nên choáng váng, nha đầu này nhớ đệ đến quay quắt rồi.” Cổ Nam Viễn bước vào cửa, trên mặt hiện lên vài phần trêu tức. Cổ Bắc Viễn đứng ở cửa, cười nhẹ như gió thoảng mây trôi với nàng, hết như ánh trăng tản ra, tuần dật vô cùng. Trong lòng Thi Hiểu Nhiên nhảy dựng, ánh mắt nàng hoảng hốt sáng tối không ngừng, sau một lúc lâu, nhìn người tới, cười nhẹ như thanh cúc, “Chàng cũng đến xem sổ sách sao?” Cổ Nam Viễn sắc mặt một cái, “Hắn đương nhiên không phải là đến xem sổ sách rồi. Nghe nói người ở trong này nên liền một đường đi tới đây cùng ta. Còn ở đó thất thần làm gì?” Khóe môi Cổ Bắc Viễn ẩn hiện ý cười, khẽ mân miệng. Thi Hiểu Nhiên bây giờ mới nhận ra, đứng dậy làm bật cả ghế dựa, hỏi: “Độc của chàng đã giải xong rồi ư?” Nàng tất nhiên biết là

lời này hỏi thừa, nếu hần đã đứng cạnh Cổ Bắc Viển thì xác định độc đã được giải, có lẽ là vì đã mong nhớ quá lâu nên nàng có chút hồ đồ, những lời muốn hỏi cứ lập qua lập lại trong đầu từ trước nhưng hiện giờ lại trống rỗng, chỉ phun ra một câu như vậy. “Đã giải hết rồi, mất hơi nhiều thời gian hơn một chút.” Cổ Bắc Viển thản nhiên đáp, mắt dao động giữa dòng hoa, ngũ sắc rực rỡ. “Giải được là tốt rồi, mất nhiều thời gian thì mất nhiều thời gian.” Người mà mình ngày đêm mong nhớ đứng ở trước mắt, nhưng nàng lại giống cô gái hàm xuân mang theo chút ngượng ngùng. Cổ Bắc Viển cong khóe môi, nói: “Đừng đứng ở trong này nữa, hai người đi về trước đi.” “Ừm.” Thi Hiểu Nhiên cúi đầu, bắt đầu thu xếp lại đồng sổ sách, Cổ Bắc Viển cũng đi đến bên cạnh bàn ý muốn giúp nàng thu dọn lại. Cổ Bắc Viển vội vàng ngăn cản: “Đừng làm nữa, để cho ta.” Thi Hiểu Nhiên ngẩng đầu mỉm cười, “Vậy làm phiền Đại cung chủ.” “Đi thôi, cũng sắp đến giờ cơm trưa rồi, Bắc Viển, đệ cứ lo đoàn tụ với Thi cô nương đi, hai ngày sau chúng ta sẽ đem rượu đến chúc mừng.” Cổ Bắc Viển lộ ra ý cười bồn chồn. Trên hành lang dài, đường mòn quanh co, thỉnh thoảng có tôi tớ đi ngang qua. Hai người đi đến Trầm Hoa điện, cách nhau một thước, bước đi không nhanh không chậm. Mặt Cổ Bắc Viển trầm tĩnh, ánh mắt Thi Hiểu Nhiên đặt ở cảnh đẹp hai bên đường, nhưng thực ra chẳng có tiêu điểm, không biết cuối cùng là đang nhìn nơi nào. Đất trời thảng thốt, cây cối sinh trưởng mạnh, ven đường cỏ dại cây xanh sức sống bừng bừng, màu xanh đậm, xanh say mê, màu xanh chiếu vào người như gội rửa, hoa hồng ven đường nở ra mấy đóa hoa nhỏ màu đỏ, làm đẹp cho tầng tầng lớp lớp lá xanh. Hai người cũng không nói chuyện, dường như sợ khoảng thời gian tốt đẹp này là ảo ảnh trong nước, chỉ cần động vào một chút sẽ lập tức tan biến. Bầu trời trong vắt không mây, mặt trời chiếu sáng ngời mà ấm áp. Thi Hiểu Nhiên hơi nghiêng đầu, thỉnh thoảng bắt gặp ánh mắt của hần, bốn mắt nhìn nhau, nhẹ nhàng cười. “Chàng gầy!” “Nàng gầy một chút!” Hai người đồng thời nói, nghe hai câu này lại cười, Thi Hiểu Nhiên nói nhỏ: “Thời tiết hôm nay không tệ.” “Trời sáng khí trong, là ngày đẹp.” Cổ Bắc Viển phụ họa. “Vậy, chàng ra ngoài hôm nay à?” “Ừ, hai ngày này đại ca luôn túc trực ở chỗ ta. Quá trình không quá thuận lợi, Tiết thần y cũng là lần đầu làm việc này, vốn dự tính trong một năm có thể chuẩn bị xong, không ngờ lại kéo dài lâu như vậy.” “Chỉ cần giải được độc là tốt rồi, vừa rồi thấy Đại cung chủ thật cao hứng.” “Cuối cùng cũng giải được độc.” Hần như trút được gánh nặng, quay đầu nhìn nàng, lông mi của nữ tử lấp lánh dưới ánh mặt trời, trong con ngươi của hần đọng đầy thâm tình, “Nghe nói, mấy tháng gần đây nàng giúp đại ca xem sổ sách?” “Ừm, Đại cung chủ để ta theo học một chút, dù sao cũng nhàn rồi nên liền tìm chút chuyện để làm.” “Đừng để mình quá mệt mỏi là tốt rồi.” Không biết là cố ý hay vô tình, tay hần nhẹ nhàng lướt qua mu bàn tay nàng, da thịt tiếp xúc nhẹ nhàng lại như có một dòng điện nhỏ chạy qua, trong lòng Thi Hiểu Nhiên chấn động, toàn thân tê rần. “Vừa rồi nhìn tinh thần của nàng không tốt lắm, là do quá mệt mỏi sao?” Còn không đợi nàng trả lời, hần liền tóm lấy tay nàng, nắm chặt, trong lòng bàn tay có mồ hôi rịn ra, nhẹ nhàng dùng sức, thân thể của nàng liền kề sát trong ngực hần, như âm mưu đã được kiềm chế từ lâu, trên mặt hần hiện lên lớp phấn hồng mỏng, giọng nói như suối nhỏ trong rừng, “Nếu nàng mệt mỏi, đường xa, hay là để ta đưa nàng trở về.” Lưng Thi Hiểu Nhiên cứng đờ, thanh âm tựa như bị chặn lại ở cổ họng, mãi không nghe thấy một tiếng “Ừ”. Đường không xa, một nén nhang đã đến nơi rồi. Môi mỏng của Cổ Bắc Viển cong lên, hai tay vòng qua thắt lưng của nàng, đầu óc Thi Hiểu Nhiên trì độ, hai chân vô lực, trong sự hoảng hốt liền nhìn thấy cây cối Trầm Hoa điện. Đây là góc hẻo lánh của Trầm Hoa điện, rậm rạp trong hoa viên, bốn phía yên tĩnh, chỉ còn tiếng chim chóc kêu ở đầu cành, mấy đóa hoa du đồng nở đúng lúc, hoa nhỏ màu trắng rậm rạp, giống như tuyết trắng phủ đầu cành, gió thổi qua, mưa hoa nhẹ rơi. Cổ Bắc Viển ngừng bước, nhưng vẫn ôm nàng trong ngực, vừa lúc có một đóa hoa rơi trên tóc Thi Hiểu Nhiên, hần nhẹ nhàng gạt xuống, “Du đồng tuy là loại cây tầm thường, nhưng ta lại cho rằng khi hoa của nó nở trông rất đẹp, cả cây như được bao phủ bởi tuyết.” “Ừm.” Thi Hiểu Nhiên chui ra từ trong lòng hần, cũng chú ý đến việc Cổ Bắc Viển không có ý buông ra. Nàng cũng không giãy dụa, lẳng lặng tựa vào lòng hần. Màu da Cổ Bắc Viển so với trước kia càng trắng hơn, khuôn mặt có nhiều chỗ sáng bóng, dùng cái tay đã gạt hoa kia phẩy nhẹ mái tóc của nàng, “Suốt mười sáu tháng, mỗi ngày ta đều nhớ đến nàng.” “Ta cũng nhớ chàng.” Thi Hiểu Nhiên nhẹ nhàng nói. Cổ Bắc Viển bỗng nhiên cười, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua mặt nàng, hàng lông mi của nàng, mỗi một động tác đều mang theo tình yêu say đắm. Đôi đồng tử ngọc lưu ly kia trầm hắc như mực, sâu không thấy đáy, lại có ánh sao ẩn nấp trong đó, tim Thi Hiểu Nhiên đập như đánh trống, có rung động, cũng có khát vọng. Hai khuôn mặt càng lúc càng gần, đến độ có thể cảm nhận được hơi thở của nhau, chóp mũi nhẹ nhàng tiếp xúc, hần không còn phải ức chế nữa, hạ môi hôn xuống. Hai cánh môi chạm vào nhau, trong giây lát thần trí của Thi Hiểu Nhiên như mê say, tựa như ngã vào hư không, mây mù lượn lờ. Sức lực của nàng hoàn toàn biến mất, đầu gối trùng xuống, toàn do tay hần đặt trên lưng chống đỡ, nàng nhắm mắt theo đuổi cảm nhận của dục vọng, tay đang thông xuống lập tức ôm lấy thắt lưng của hần, phát tiết nhưng nhớ đã hơn một năm, vươn lưỡi khẽ liếm

xoay vòng, hóa thành một mảnh mềm mại giao hòa. Hắn cũng nhẹ nhàng liếm, trần trọc trên cánh môi đỏ tươi mềm như nước, chỉ cảm thấy hương vị ngọt ngào mềm mại, thân thể trở nên nhẹ bẫng, như bay vào cõi thần tiên rong chơi. Sau chậm rãi vươn đầu lưỡi, lướt qua hàm răng, quần lấy cái lưỡi nhỏ nhắn dính hương, hút lấy một phần nước thơm ngọt kia trên môi nàng. Mỗi đầu động tác của hắn cực kỳ dịu dàng, đầu lưỡi đánh chuyển đảo qua mỗi một phân lãnh thổ, nhưng phần mềm mại thơm hương đó thật sự câu hồn, hắn chỉ hận không thể một ngụm nuốt vào trong bụng. Đầu lưỡi đảo qua mỗi một chiếc răng, lửa trên thân thể của hắn càng cháy càng to, nụ hôn lâu dài đã không thể thỏa mãn, đành phải không ngừng công thành chiếm đất, ôm nàng càng chặt, giống như muốn nhào nặn nàng vào tận trong xương máu, động tác ngoài miệng tăng thêm, hoặc hút hoặc khê cắn, khiến nàng phát ra tiếng hừ nhẹ rầu rĩ, tiếng hừ nhẹ này lại giống như đổ một chậu dầu vào đám lửa, thế lửa lập tức bùng lên trời, cháy bùng bùng đỏ rực. Chim chóc phát ra tiếng kêu chiêm chiếp, nhẹ nhàng nhảy qua mấy cành cây, một đóa một đóa hoa du đồng màu trắng lay động, múa một điệu trong làn gió, hết như tuyết rơi vào thảng tư. Nụ hôn này rất dài rất dài, ra vào lúc nông lúc sâu, nhẹ nhàng mạnh mẽ luân phiên, nhắm nháp vật thơm ngọt này, cho đến khi lưỡi Thi Hiểu Nhiên gần như chết lặng hắn mới dời đi, khê liếm một đường từ khóe môi xuống cằm, cuối cùng cắn vành tai của nàng, hút lấy đũa nghịch, khiến toàn thân nàng giật mình một cái, ầm ụt đầm đìa một mảnh. Hô hấp của hắn nặng nề bên tai nàng, giống như bị kim nén, giống như thống khổ, lại giống như vô cùng sung sướng. Môi lưỡi xoay vòng, trải qua luân phiên, hắn mới thu lại, dục hỏa trong mắt thiêu đốt, một mảnh lưu luyến triền miên, nhìn khuôn mặt của nàng giờ như ráng mây đỏ, than nhẹ: “Thì ra là hương vị này, quả là tuyệt không thể tả!” Thi Hiểu Nhiên bị hắn ôm chặt không còn chỗ hở, phía dưới hình như có vật cứng chống đỡ, tay nàng còn đặt trên tấm lưng rắn chắc của hắn, chỉ đặt hờ, không dám lộn xộn, cúi đầu không dám nhìn hắn. Cố Bắc Viễn ôm nàng, đưa tay xoa nhẹ lưng nàng, cười khê nỉ non bên tai nàng: “Thẹn thùng sao? Trước kia nàng rất lớn mật mà.” Mặt Thi Hiểu Nhiên càng hồng, trong lòng hỗn loạn, nói ra một tiếng: “Ta rất nhớ chàng!” Câu này vừa ra khỏi miệng, lại như ản vài phần hồn dỗi, mềm nhẹ quyến rũ, ngay cả chính nàng cũng giật nảy mình. Cố Bắc Viễn buồn cười, cười lên làm cho bộ ngực hơi rung, “Ngày ngày ta đều nhớ đến nàng, nhớ đến tê tâm liệt phế.” Hắn lại hôn hôn lên mặt nàng, một đôi mắt đen tràn đầy sương mù mê ly, không hề chớp mắt quần quanh nàng, đến tận khi nghe được bụng nàng truyền đến tiếng rột rột mới cười hiền hòa, âm sắc róc rách như nước chảy, “Trở về đi, giờ cơm trưa đã qua rồi.” Hắn nắm tay nàng, mười ngón tay quần lấy nhau, lòng bàn tay rịn ra mồ hôi, thấy nàng mây đỏ giăng kín mặt, trong lòng có một dòng nước dâng lên, thanh thoát mà thỏa mãn. Chắc hẳn những điều đã trải qua hôm này quá mức dâng trào, lúc hoàng hôn Cố Bắc Viễn ở trong viện múa kiếm như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, dáng người nhẹ nhàng, dẫn đến một trận hoa rơi tán loạn. Thi Hiểu Nhiên ngồi ở cửa cho gió xuân thổi vào mặt, cảm thấy hẳn múa kiếm còn đẹp hơn so với xem trong tuồng. Sau khi nhìn một lúc lâu, nàng mới nhớ đến một chuyện còn quan trọng hơn, vội vàng chạy đến tấm điện, cuộn chăn đệm màu cẩm hà thêu hoa mẫu đơn trên giường, ôm lấy đi đến Thiên điện. Cũng không ngờ Cố Bắc Viễn đang thu kiếm, vừa lúc ngăn lại ở cửa, ánh mắt đảo qua chăn đệm nàng đang ôm, “Việc này gọi người đến làm là được rồi, đồ cái đệm chăn cũng muốn tự mình động tay? Với lại màu này ta cũng không thấy chán ghét, đổi hay không cũng không sao.” Thi Hiểu Nhiên cọ cọ hai chân, nhỏ giọng đáp: “Đêm nay ta sẽ chuyển đến phòng cách vách.” “Vì sao?” Nghe vậy Cố Bắc Viễn hơi hơi nhăn mày, thần sắc ảo diệu khó phân biệt. Cả người Thi Hiểu Nhiên run run, “Lâu như vậy, ta có thói quen ngủ một mình, nếu chàng đã trở lại ta phải đến Thiên điện ngủ, ta sợ đột nhiên có thêm người buổi tối không ngủ được.” Nàng cúi thấp đầu, con mắt chuyển loạn không dám đối diện, hiện giờ hẳn là một nam nhân bình thường, cô nam quả nữ, cúi khô bốc lửa, làm sao có thể giống trước kia chỉ đắp cái chăn bông mà đơn thuần ngủ? Bây giờ Thi Hiểu Nhiên vẫn chưa chuẩn bị tâm lý cho chuyện kia, tất nhiên là muốn chuyển đến chỗ khác ở. Ánh sáng trong mắt Cố Bắc Viễn dần dần ảm đạm, giọng nói mềm mại như tơ lụa hảo hạng, ôn hòa lẫn theo chút giá lạnh, “Nếu ở bên cạnh lâu như vậy, có lẽ cũng là thói quen, không muốn thay đổi. Nếu sợ ta quấy rầy nàng, vậy thì để ta đẩy tới Thiên điện ở là được.” Nói xong đưa tay lấy chăn đệm từ trong tay nàng. Thi Hiểu Nhiên nghiêng người, ánh mắt trốn tránh, “Thôi cứ để ta đến Thiên điện đi, nếu để người ta biết sẽ chê cười.” Nói xong liền tông cửa xông ra, bước chân vội vàng, làm cho Cố Bắc Viễn căng thẳng, lo nàng ôm cái đệm chăn chắn mất tầm mắt thì sẽ dễ bị sảy chân, cũng sinh ra một chút mất mát, thời gian xa nhau quá lâu, nàng lại có vài phần lạnh nhạt. Thôi được, đột nhiên có nhiều thêm một người, cuối cùng cũng phải ở chung mấy ngày mới có thể hình thành thói quen.

50. Chương 50: Đính Hôn

Sau một hồi gặp Cổ Bắc Viễn, khẩu vị của Thi Hiểu Nhiên cũng theo đó mà tốt lên, nghĩ đến hai người còn có thể ăn thêm chút thịt, liền chạy đến phòng bếp kêu hai đĩa điểm tâm, lúc bưng khay vào nhà nàng nhìn thấy Cổ Bắc Viễn cầm quyển sách, mặt như ngọc oánh, trong con người đen sẫm có ánh sáng lóe ra, trong lòng nàng buồn bực, sách gì mà thú vị thế chứ. (Chị này cũng ăn giấm với quyển sách luôn, hai người này có tướng vợ chồng quá mà =.) Nàng đặt món điểm tâm ngọt lên bàn, hỏi: “Chàng đang xem cái gì thế?” Cổ Bắc Viễn chậm rãi bỏ sách xuống, ngẩng đầu, đôi mắt đen thăm thẳm, sắc mặt hơi đỏ, “Không xem gì cả.” Thi Hiểu Nhiên đến cạnh bàn học, thuận tay cầm lấy quyển sách hắn vừa thả xuống kia –[Âm Dương Thực Kinh], nghe tên cũng không nhìn ra có gì đặc biệt, nàng vừa lật ra, một vài bức vẽ hoạt sắc sinh hương đã lọt vào trong tầm mắt, cảnh nam nữ trần truồng quần chung một chỗ, lộ hết xuân tình, thần thái giống như đúc, nàng ngộ đạo, là Đông cung đồ (sách 18+), lại nhìn về hướng bên kia của bàn học, bên cạnh còn có ba bốn bản chồng lên nhau, trên cùng là một quyển ngoài bìa ghi –[Mười Tám Thức Thực Kinh]. (Này có phải là 18 tư thế k vậy giờ, xin Chúa tha tội cho những tâm hồn đen tối :)) Không nghĩ tới ngày hôm trước Cổ Bắc Viễn mới biết hôn môi giao lưỡi, hôm nay đã bắt đầu nghiên cứu làm sao để nâng ột bước, Thi Hiểu Nhiên như bị sét đánh. Cổ Bắc Viễn khôi phục nét mặt tự nhiên, thản nhiên nói: “Đây là Đông cung bí tịch, đại ca phải người đưa tới, bảo ta nghiên cứu kỹ chút.” Trên trán Thi Hiểu Nhiên tẩm ra hai giọt mồ hôi lạnh, xem Đông cung đồ thì cũng thôi, là đồ của đại ca đưa cũng có thể chấp nhận, nhưng lời này mới nghe qua giống như đang nói về chuyện tu luyện một môn võ nghệ bình thường nào đó, nàng gấp sách bỏ ở trên bàn, “Cái này, không cần nghiên cứu đâu, xem nhiều không tốt.” Cổ Bắc Viễn nhìn thấy vành tai nàng đỏ ửng, đôi môi khê cong lên, “Đại ca nói việc nam nữ cực kỳ cao thâm, quan trọng là phải luyện cho tốt môn công phu này, vừa rồi ta mới tùy tiện lật hai trang, cũng thấy bản thân mình đứng là biết quá ít, ngày sau không phải sẽ khiến nàng ghét bỏ hay sao?” Ánh mắt của hắn không hề có ý dâm loạn, lại dẫn theo vài phần chờ đợi vô hình, nhìn vệt đỏ ửng lan từ vành tai Thi Hiểu Nhiên đến hai má, nàng nuốt nước bọt nói: “Nhưng mà, nhưng mà chúng ta vẫn chưa thành thân!” Một câu như nước dội lên đầu, Cổ Bắc Viễn giống như ngộ ra được đạo lý của đất trời, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, vừa như hối hận vừa như kinh sợ, đột nhiên đứng dậy khiến ghế dựa đổ rầm xuống đất, hắn bước vài bước, nắm chặt tay nàng trong lòng bàn tay, lo sợ nàng bay đi, vội vã nói liên thanh như mưa rào: “Tại ta vô tâm, từ đầu đến cuối cứ để nàng như vậy mà theo ta chịu ủy khuất đến bây giờ, thế mà lại quên cho nàng một danh phận, nàng đừng tức giận, chúng ta thành thân được không?” “Hả?” Thi Hiểu Nhiên hiển nhiên là bị dọa sợ. “Nếu trong lòng nàng trách cứ ta cũng phải làm vậy. Ta luôn luôn tự do đứng ngoài thế tục, trước đây thân lại mang kịch độc không dám vọng tưởng, chỉ cần ta và nàng hai người chúng ta ở chung một chỗ đã là nước chảy thành sông khiến ta có chút mê muội. Ngày mai ta liền thông cáo giang hồ, làm một hôn lễ long trọng, nàng có đồng ý gả cho ta không?” Việc tới hơi đột ngột, trên mặt Thi Hiểu Nhiên nở sắc thái đan xen, thế này xem như là cầu hôn sao? Chờ mãi không thấy câu trả lời, Cổ Bắc Viễn ôm lấy nàng, khí lực to lớn đứng là khiến người ta sợ hãi, hơi thở dồn dập bên tai nàng: “Có phải nàng giận hay không? Để nàng không danh không phận chờ ta lâu như vậy, nhất định là nàng cảm thấy bị khuất nhục. Dù là nửa phần ta cũng không nguyện để nàng chịu ủy khuất, nếu muốn ta bồi thường, chỉ cần nàng mở miệng.” Hai ngày trước nàng còn không biết khi nào thì hắn xuất quan, hiện giờ lại ngồi đây bàn luận chuyện kết hôn, cái này giống như ngồi máy bay một đêm bay ra nước ngoài, chênh lệch múi giờ còn chưa đổi lại, Thi Hiểu Nhiên trì hoãn nói: “Trước tiên chàng buông ta ra đã rồi nói sau, chuyện này quá đột ngột, ta chưa thích ứng được.” Cổ Bắc Viễn nhìn sắc mặt của nàng, xác định nàng không có tí tức giận nào mới thả lỏng khẩu khí, xoa nhẹ hai gò má của nàng, “Ta chỉ muốn ở cùng với nàng đời đời kiếp kiếp, tuyệt không hai lòng, mong nàng ở cạnh ta một đời bình an hạnh phúc.” Hắn cảm thấy thành ý của mình không đủ, buông tay lui lại từng bước, ôm quyền khom người vái chào nàng, cúi đầu xoay người gần như khụy gối, nghiêm túc nói: “Lòng ta có nhật nguyệt chứng giám, cả đời chỉ cưới một người, không biết Hiểu Nhiên có nguyện ý gả làm thê tử của ta hay không?” Hắn bảo trì tư thế chấp tay như vậy, rất có xu thế nếu Thi Hiểu Nhiên không gật đầu sẽ không bỏ qua. Thi Hiểu Nhiên thấy hắn thực hiện đại lễ này, nội tâm bắt đầu mềm như nước, hoảng hốt gật đầu một cái, rụt rè nhẹ giọng nói: “Chàng đừng như vậy, ta nguyện ý mà.” Trong một thoáng gương mặt Cổ Bắc Viễn như mặt trời mọc lên ở phương đông, hào quang tỏa ra vạn trượng, ôm nàng vào trong lòng, đôi đồng tử như nước, tình ý tràn đầy, “Về sau ta chính là phu quân của nàng, tam môi lục súc (các nghi thức phải có trong hôn lễ truyền thống của Trung Quốc) sẽ không thua kém ai, định một ngày hoàng đạo làm một lần đại tiệc, để cho người khắp thiên hạ đều biết Cổ Bắc Viễn ta cưới được thê tử như hoa như ngọc, chỉ mong cử án tề mi (vợ chồng tôn trọng yêu thương nhau), cuộc đời này đã

rất may mắn.” Thi Hiểu Nhiên tựa vào trong lòng hắn, trong lòng như bị ngọn lửa ấm áp thiêu đốt một phen, cháy sạch sau đó được nước xung quanh lấp đầy đến sắp tràn ra ngoài. Một lúc lâu sau, Cổ Bắc Viễn buông nàng ra, nhẹ nhàng đến trước giá sách tầng tầng lớp lớp kia, luống cuống tay chân tìm kiếm, cầm lấy một quyển liếc mắt xem một cái, ném đi rồi lại tìm, nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Để ta tìm xem ngày nào là ngày hoàng đạo, chọn ngày gần nhất.” Thi Hiểu Nhiên thấy hắn giống một đứa nhỏ không phân biệt được phương hướng, trong lòng cười lẫn, “Không cần gấp gáp như thế, từ từ rồi sẽ đến.” Hắn vỗ trán, “Sao ta lại ngốc như vậy? Hôn lễ còn có rất nhiều thứ phải chuẩn bị, không thể chọn ngày tùy tiện được. Ta phải tìm người nào đó hỏi một chút.” Chỉ thấy Cổ Bắc Viễn như một trận gió quét qua cửa phòng, chớp mắt đã không thấy bóng dáng, Thi Hiểu Nhiên đứng tại chỗ dở khóc dở cười. Cổ Nam Viễn nghe hắn nói muốn thành thân, vỗ đùi cười bảo: “Thành thân, tốt! Đã lâu lắm rồi Thất Dương Cung không có việc vui. Nếu muốn làm, phải làm thật náo nhiệt, để không uổng cho những khó khăn hai người các đệ đã vượt qua. Với lại sau khi đệ giải độc, vốn cũng nên chúc mừng, hiện tại là niềm vui được nhân đôi, quá tốt! Thật quá tốt!” Lại hô một tiếng với mấy người bên ngoài: “Lộ Nhị, nhanh đi kêu Mục Tuấn lại đây.” Mục Tuấn nghĩ có chuyện lớn xảy ra, vô cùng lo lắng chạy tới, thấy hai vị cung chủ mặt đầy hồng quang, nghe Cổ Nam Viễn nói: “Mục Tuấn, Bắc Viễn sắp thành thân, người xem xem ngày nào là ngày hoàng đạo, chuẩn bị một chút.” Chỉ tại cái tên Lộ Nhị kia cứ phụng phịu truyền lời, hại hắn sợ bóng sợ gió một phen, nghe vậy lại thấy Cổ Bắc Viễn mím môi đuôi lông mày mang theo vui mừng, Mục Tuấn cười nói: “Ngày hoàng đạo gần nhất, chính là ngày hai mươi chín tháng này và hai mươi lăm tháng sau, nhưng tháng này có lẽ không kịp chuẩn bị.” “Vậy tháng sau đi.” Cổ Bắc Viễn mở miệng. Cổ Nam Viễn cũng nói tiếp: “Muốn long trọng thì phải lo liệu cho tốt, chuyện lớn đời này của Bắc Viễn cũng chỉ có lúc này đây, không thể qua loa. Mặt khác, nếu Thi cô nương không có người thân ở Đại Mục, vậy tạm thời chuyển đến Lạc Hà Cung, ngày đó thành thân sẽ đón về Trầm Hoa điện.” Cổ Bắc Viễn gật nhẹ đầu, “Trước khi thành thân đệ sẽ giúp nàng chuyển qua.” “Cái gì mà trước khi thành thân sẽ chuyển qua? Lập tức chuyển qua đi, một tháng trước khi thành thân nam nữ không thể gặp mặt.” Nụ cười ở khoe môi Cổ Nam Viễn có xu hướng càng ngày càng tăng lên, hai mắt hí thành một đường, mang theo vài phần trêu ghẹo nói: “Mục Tuấn, người an bài người canh giữ Lạc Hà Cung cho tốt, nhất định đừng để Bắc Viễn lén lén vào.” “Đại ca, để qua vài ngày nữa hẵng chuyển đi, hôm kia đệ mới xuất quan!” Cổ Bắc Viễn cắn răng nhấn mạnh hai chữ “hôm kia”. Nghe thấy tiếng cười kìm nén khe phát ra tiếng, Cổ Nam Viễn thiếu chút nữa cười không thể ngẩng mặt: “Luyện tiếc sao? Qua hai tháng liền thành thân rồi. Dù sao nàng cũng không biết bay.” “Vậy ngày mai chuyển đi!” Cổ Bắc Viễn thỏa hiệp. Cổ Nam Viễn buồn cười, ngạo nghễ liếc mắt nhìn hắn một cái, “Gấp gáp cái gì, tiểu biệt thăng tân hôn (nhiệt tình sau khi xa cách thăng lúc mới cưới), đến lúc đó đệ sẽ vô cùng hưởng thụ cho xem!” Chuyện chung thân đại sự của Thi Hiểu Nhiên cứ như vậy được quyết định. Cổ Bắc Viễn còn chưa trở lại Trầm Hoa điện, toàn bộ Thất Dương Cung đều biết Nhị cung chủ ngày hai mươi lăm tháng sau đại hôn, tin tức này rơi vào tai Thi Hiểu Nhiên thực sự khiến nàng kinh hách một phen, đương sự là nàng còn chưa hiểu rõ tình hình, bên ngoài đã lan truyền sục sôi. Đứng ở cửa nhìn một lúc lâu, mới thấy Cổ Bắc Viễn trở về trong không khí vui mừng. Nàng mang theo vài phần e lệ, hỏi: “Nghe nói ngày hai mươi lăm tháng sau chúng ta sẽ thành thân?” Cổ Bắc Viễn giơ một tay ôm lấy nàng, nhìn khuôn mặt của nàng, nói: “Ngày đã định xong, ta muốn mau chóng cưới nàng về.” Thi Hiểu Nhiên cảm thấy hơi nhanh, nhưng thấy hắn bức thiết chờ đợi như thế, hơi gật đầu xem như thừa nhận. “Nhưng mà ngày mai nàng phải chuyển đến Lạc Hà Cung, đến tận lúc thành thân, phải mất một thời gian rất dài không được gặp mặt, cho nên.....” Hắn cúi đầu lần đến càng gần, cong môi cười, “Cho nên ta muốn được bồi thường một chút.” Vừa mới dứt lời, hắn liền ôm mặt của nàng hôn sâu xuống, lưỡi quấn lấy nhau, cuồng bạo mạnh mẽ như thể muốn nuốt nàng vào bụng, thật lâu thật lâu sau mới thả ra. Hai người đều thở hổn hển, nhìn môi nàng bị cắn có chút sưng đỏ phẩn nộ, sắc mặt ửng hồng, Cổ Bắc Viễn mỉm cười nói: “Hiện giờ ta mới phát hiện nàng rất dễ dàng đỏ mặt.” “Còn lâu mới thế!” Thanh âm mềm mại tràn ra từ trong vòng ôm bị ép chặt. “Ta rất thích.” Hắn mang theo ý cười nhẹ nhàng phun khí bên tai nàng. “Có thể gặp nàng, thật sự rất tốt!” Hắn nhẹ nhàng than thở, “Nàng không phải là người triều đại này, chuyện thành thân nàng có yêu cầu đặc biệt nào chẳng? Ta sẽ phân phó xuống, chuyện này cả đời chỉ có một lần, phải để nàng vừa lòng đẹp ý.” “Đơn giản một chút, hết thấy cứ theo tập tục mà làm là được.” Thi Hiểu Nhiên giương mắt nhìn hắn, lại nói: “Ta không muốn mũ phượng làm quá nặng đầu, sợ đè cổ đau.” Cổ Bắc Viễn xoa lưng nàng, “Làm đơn giản là được, miễn cho nàng mệt nhọc.” Ngày hôm sau trên giang hồ đều biết Nhị cung chủ của Thất Dương Cung sắp rước dâu, song tân nương lần này vừa không xuất thân từ danh môn đại phái, cũng không phải mỹ nhân nổi danh giang hồ, nhưng thái độ của Thất Dương Cung còn nghiêm trang hơn cả chính thức, phát thiệp mời rộng rãi, mở đại tiệc ba ngày. Thi Hiểu Nhiên chuyển đến Lạc Hà Cung, một tháng này thật đúng là có

chút gian nan, sổ sách đều chuyển đến nơi này, bên ngoài sân còn có không ít thủ vệ, nàng cũng không biết mấy cao thủ võ lâm này đóng quân ở đây để phòng cái gì. Diện tích của Lạc Hà Cung rộng lớn, cỏ thơm tươi đẹp, nhưng nàng vẫn không nhìn được mà nhớ tới người kia. Tiết thần y đã tới một lần, xem mạch cho nàng, kê hai đơn thuốc điều dưỡng thân thể hàn khí, nàng tự nhận thân thể khỏe mạnh, không biết là ý gì. Có điều Tiết thần y cho nàng một hộp thuốc dưỡng nhan đẹp da, cái này thật sự khiến nàng vui mừng, liền nghe lời uống thuốc đúng hạn. Không ngừng có phụ nhân mệnh tốt đến xin chỉ thị và ý tứ của nàng, trước hôn lễ mười ngày đưa tới mũ phượng, giá y cho nàng xem qua, nói là nếu có gì không hài lòng lập tức đề nghị để còn kịp chỉnh sửa. Nàng nâng mũ phượng tinh xảo kia lên, nhẹ nhàng khéo léo, tuy làm bằng vàng ròng nhưng lại được dát rất mỏng, thủ công tinh xảo, kim quang lấp lánh, minh châu bảo thạch không nhiều lắm, nhưng mỗi thứ đều trân phẩm, được khảm thích hợp, phụ nhân ở bên khen: “Mũ phượng này là Nhị cung chủ tự mình giám sát tạo ra, vừa muốn đẹp để quý giá, lại không thể quá nặng gây phiền phức, những người được mời đến làm là công tượng có tay nghề cao nhất, cô nương có vừa lòng không?” Thi Hiếu Nhiên hé miệng cười, ánh sáng trong mắt tràn đầy màu sắc. Lại nhìn giá y chức cấm, mỗi một thứ đều hợp tâm ý, đẹp để quý giá mà không tục tằn, hoa văn lịch sự tao nhã, kỹ thuật thêu thùa bất phàm. Nhìn giá y hồng hồng, nàng nhìn không được mà tưởng tượng ngày thành thân đó Cố Bắc Viễn cũng phải thay quần áo, nghĩ hẳn rồi cuộc cũng phải bỏ xuống một thân áo màu đen kia đi, không khỏi xì cười ra tiếng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/say-me-khong-ve>